

Giới thiệu Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em

Motip vợ chồng đã quá quen thuộc với bạn đọc, nhưng trong truyện này tác giả sẽ tạo nên sự khác biệt làm cho bạn đọc không có cảm giác bị nhàm chán.

Truyện Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em của tác giả Su thuộc thể loại truyện teen. Hôn ước-chính là sợi dây không chỉ kết nối số mệnh của 2 người, mà kết nối 2 gia đình, 2 dòng họ...

Một ngày đẹp trời, cụ ông 50 tuổi của Hạ gia-người có cấp bậc lần địa cao nhất hiện tại của dòng họ-dở chứng đến Hoa Kỳ giàu có hoa lệ du lịch. Trong một buổi dạo chơi, ông vô tình cứu giúp một cụ bà trốn thoát khỏi hàm nanh nhọn hoắt của con chó đại náo đó trên đường. Vì hoàn cảnh éo le, vì tình đời trắc trở, hai mảnh tim già cỗi dường như đã héo tàn của họ vừa gặp đã rung động mãnh liệt, sau đắm trao cho đối phương những tình cảm vượt quá giới hạn của tột tác.

Mối nhân duyên của hai cụ già này sẽ diễn biến như thế nào. Mời các bạn cùng đón đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Chap 1: Ép buộc

Căn biệt thự về đêm dần tĩnh lặng trong màu trời đen kịt.

Đồng hồ đầu tường tí tách kêu rồi rỗng lớn một tiếng đình tai nhưóc óc báo hiệu 6h tối đã đến. Liếc nhìn chiếc đồng hồ rất biết thời thế kia một cái, người đàn ông mặt mũi cô gắng lắm cũng được coi là đẹp, đầu hói nguyên mảng lớn phía “mặt tiền” cùng chiếc bụng phệ no căng sau khi ăn bữa chiều muộn ngả người lên thành ghế sofa, thư thái đảo mắt liếc nhìn 4 đứa con gái mỗi người một sắc đang ngồi ngay ngắn theo mô hình 4 anh em nhà Đantôn trước mặt.

-Sao? Đứa nào đồng ý? _Chờ một lúc lâu mà vẫn ko thấy đứa nào chịu trả lời mình, ông già gõ tay đều đều lên thành ghế, nghiêm nghị hỏi.

-Cha! Cha đang đùa à? Thời này làm gì có chuyện hôn ước cũ rích đó nữa chứ! _Cô con gái mặt mũi có vẻ trưởng thành nhất trong đám ngừng mân mê lọn tóc màu hạt dẻ xoắn tít của mình, bất bình phá tan bầu ko khí gượng ép _Đừng giỡn bọn con nhà? Ko vui tí nào!

-Đúng đấy! Thật vô lí! Con chưa nghe thấy mình có ông nội bao giờ! Sao giờ lại chui ra đầu cái chuyện ông giao kết chuyện hôn ước chứ với người ta chứ! Đúng là lừa người _Cô con gái thứ 2 rời mắt khỏi khuôn mặt đầy phẫn của mình phản chiếu trong gương, nhủ đôi mày phượng nhìn cha mình nghi hoặc.

-Đâu chị! Ông nội ở New Di lân mà, hè trước ông còn cho em sôcôla vị rượu vang làm em say nguyên buổi tối ko đi hẹn hò với bạn trai được! Nghĩ lại thấy hận kinh khủng _Cô nhóc có vẻ mặt non choẹt nhất, tầm tầm khoảng 12 tuổi ngây thơ phản bác chị mình.

-Đừng có nói cho ông nội về chuyện này, ông mà biết sẽ cắt tiền tiêu vặt hàng tháng, biết ko? _Cô con gái lớn cảnh cáo _Mà các em cũng biết cha keo thế nào rồi đấy! Ko có tiền ông nội chu cấp, chị em ta mức cám mà ăn.

-Đủ rồi! Rốt cuộc, đứa nào đồng ý cuộc hôn nhân này! _Nóng mặt nhìn 3 đứa con ngang nhiên nói xấu ông mình lẫn cả mình đây, ông già bụng phệ bất lực day day thái dương quá lớn.

-Cha! Con hơn tên nhóc đó 5 tuổi, ko hợp đâu! Gìrưng càng già càng cay, người Hà Nội ko ăn được cay đâu ạ! _Cô con gái lớn tiên phong từ chối trước. Lí lẽ hết sức thuyết phục khiến 3 người chị em còn lại, kể cả kẻ thờ ơ nhất, cũng là đứa con trai duy nhất của dòng họ này đang đứng dựa vào tường, cũng phải đưa mắt ý vị nhìn về.

-Còn con, cha à! Con... _Bặm môi do dự một chút, đứa con gái thứ hai e dè lấy chiếc iphone của mình ra, mở một bức ảnh, phóng to rồi trưng cho cha mình xem _Con...ko còn trong sáng nữa!

Quả nhiên, bức ảnh rating 18+ kia đã làm những người còn lại nhất thời chấn động, não bộ vì thế mà phút chốc ngưng trệ, tê liệt.

-Còn con thì quá nhỏ, nếu muốn thì chờ thêm 6 tuổi nữa ạ! _Ngây thơ nhoèn miệng cười thật tươi, cô con gái nhỏ sòng phẳng đưa ra một đề nghị hợp lí khó có thể bàn cãi.

Vậy là, trong 4 người...đã có 3 người ko đồng ý...

Điều này có thể nằm trong tầm dự đoán của ông. Người con lại...ko cần hỏi cũng biết kết quả ra sao.

-Giai Băng, con thì sao? _Hướng ánh mắt vừa có chút trông đợi vừa phảng phất tia đắc ý về phía cô con gái còn lại này giờ vẫn ngoan ngoãn ko hề mở miệng nói, ông già bụng phệ phóng khoáng cười hỏi, tuy thế, nụ cười của ông có chút gì đó quái gở.

-Cha muốn con nói thật, hay nói dối? _Kiêu kì gấp nhẹ quyển sách đang đọc giờ trên tay, cô con gái được gọi tên nhanh chóng ngẩng đầu giương mắt nhìn cha mình, hỏi một câu như đánh đổ một bài toán.

-Tất nhiên...hãy nói thật, bằng lí trí, ko phải bằng tình cảm của con.

-Vậy...con cũng ko chấp nhận cuộc hôn nhân này!

-Được rồi! Nếu đã vậy, ta đành ra tay... _Phản nộ trừng mắt nhìn Giai Băng một cái, ông già bụng phệ rời người khỏi sô pha, vẫy tay cho vôi đám gia nhân đã chờ sẵn lệnh của mình này giờ đem vào một chiếc hộp giấy lớn như hộp bầu cử tổng thống, đặt ngay ngắn trước mặt bàn _Nếu trong 4 đứa đã ko có ai chịu “hi sinh”, ta đành dùng cái này quyết định.

Đồng tử người con trai dựa tường khẽ động, dán chặt lên chiếc hộp giấy.

-Giai Băng, con...

-Giai Băng, đi theo anh! _Ko để cho cha mình nói hết câu, chàng trai kia trong phút chốc đã đứng sừng sững trước mặt Giai Băng, nắm lấy tay cô thúc giục.

-Lãnh Kiên, sao con dám ngắt lời cha! _Biết được ý định của mình đã bị kẻ ko nên biết nhất phát giác, ông già đành dùng vai vế và uy thế của một người cha trầm giọng cảnh cáo _Cha đang nói chuyện với “em gái song sinh” của con đấy!

-Lãnh Kiên! Hay em muốn thế bọn chị nhận hôn ước thay? _Mở to đôi mắt nâu mê hồn, cô con gái thứ 2 còi cọc chăm chọc

-Được rồi, Giai Băng, con biết phải làm gì rồi chứ? _Đưa tay đẩy nhẹ thẳng con mình sang bên, ông già bụng phệ ngụ ý hỏi, ko ngừng nhìn chăm chăm vào mắt con mình như đang có truyền tín hiệu nào đó

-Quyết định đời con gái của “con mình” chỉ bằng một lá thăm cha ko thấy quá vô lí sao? _Vẫn ko chịu tránh sang bên, Lãnh Kiên mĩa mai lên tiếng, giọng nói có chút xoáy sâu vào hai chữ “con mình”.

-Cuộc đời của con người, có khi còn bèo bọt hơn thế, Lãnh Kiên! _Có chút giật mình trước câu nói kia, ông già bụng phệ lại đưa mắt truyền tin cho Giai Băng, mồ hôi lạnh bỗng đột ngột chảy dọc sống lưng ông _Giai...Giai Băng, con...trước đi!

-Sao ko phải là chị cả mà là Giai Băng, cha vốn là người sùng bái tôn ti trật tự mà! _Đứng ngay trước mặt Giai Băng như muốn che chở cho cô, Lãnh Kiên lãnh đạm tiếp lời, ngụ ý sâu xa hoàn toàn muốn ngăn cản.

-Giai Băng, con có bốc hay ko? _Gạt đi những lời nói của Lãnh Kiên, ông bố kiên định hỏi dồn Giai Băng.

-Ngồi yên đó cho anh!

-Lãnh Kiên! Con dám!

-Con trước vậy! _Nhìn thấy anh trai và cha mình tình cảm sứt mẻ ngay trước mặt, Giai Băng trầm ngâm hồi lâu mới đứng dậy rời khỏi ghế, tiến đến toan đưa tay vào chiếc hộp giấy.

-Em ko nghe người ta đồn à? Con trai họ Đặng là người thực vật đấy! _Nắm chặt lấy tay Giai Băng ngăn cản, Lãnh Kiên hét lớn vào mặt cô, đôi đồng tử màu cà phê ánh lên vô vàn tia giận dữ.

-Anh...ko có quyền ngăn cản em! _Đưa tay gạt đi những ngón tay thon dài đang bóp chặt từng thớ thịt mình, Giai Băng đưa tay lấy nhanh một chiếc thăm nhỏ gấp 4.

Nhưng, cô ko buồn mở nó ra mà đưa ngay cho cha mình, cô biết, bên trong là gì.

-Tốt lắm! _Nở nụ cười hết sức hài lòng nhìn tờ thăm, ông bố khoát tay cho đám gia nhân nhanh chóng đem vắt chiếc hộp giấy đi rồi cao giọng tuyên bố _Giai Băng...là người được chọn...

Đón nhận kết quả đã quá rõ ràng trở về phòng, Giai Băng đóng rầm cửa, phụng người tựa hẳn vào mặt tường bên cạnh. Toàn thân thể cô giờ đây hoàn toàn ko còn chút sức lực nào nữa, dường như đã bị cái sự thật phũ phàng bản thân mình phải đối mặt hút hết mọi nhựa sống.

Cô run rẩy, ngồi chaoi xuống mặt đá lạnh. Hàm răng trắng vô chủ cắn mạnh lấy bờ môi cong đỏ mọng.

Từ nhỏ đến lớn, cô luôn ý thức được rằng, có một ngày mình sẽ bị gia đình này vắt bỏ, đá thẳng ra khỏi cuộc sống của họ. Nhưng, cô ko ngờ, ngày này lại đến nhanh như vậy, mà lại đến bằng một cách thức ko thể hợp lí hơn.

Hôn ước? Với một dòng họ bè thế, quyền quý nhất thế giới này, ai mà chẳng muốn cơ chứ! Cái chính ở đây, người con trai của dòng họ đó lại hoàn toàn ko phải người bình thường. Anh ta là một phé nhân, phé nhân đến mức xuất quỷ nhập thần. Ai đời lại có chuyện treo cây ngã phịch rồi lâm vào cảnh thực vật, nằm ngủ lì suốt 5 năm trời vẫn ko tỉnh chứ. Thế mà anh ta lại là cái người vô cùng phi thường đó đấy.

Chiều bài này của cha cô-kẻ ko mang cùng dòng máu nhưng có hơn 13 năm dưỡng dục-đúng là dọa chết người, khiến cô ko đi ko được.

Người cha đó, quả nhiên quá tàn nhẫn...tàn nhẫn như chính lần đầu tiên ông ta lôi cô đi từ tay cha mẹ cô vậy.

Dẫu vậy, cô ko sợ, cô chỉ buồn mà thôi. Vì, nếu trở thành vợ của người khác...cô ko thể ở bên Lãnh Khiên-chồng cô...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Chap 2: Gặp mặt

Tối muộn, Giai Băng được cha mình gọi đến phổ biến “lí tưởng cách mạng”. Ông ngồi trên chiếc ghế sofa trong phòng, tự tay pha một tách trà nóng hổi, đẩy về phía cô.

-Giai Băng, chắc con đã biết ta gọi riêng con đến đây vì việc gì rồi, phải ko? _Ko vòng vo tam quốc dài dòng, ông già bụng phệ vừa nhấm nháp một miếng điểm tâm trên bàn vừa ngụ ý hỏi.

-Chắc vậy ạ _Nở một nụ cười nhẹ một cách nho nhã, Giai Băng nhấp một ngụm trà, đôi lông mày khẽ nhíu lại. Cô ko ngờ...cha cô lại có “kiểu” pha trà đến thế. Bên ngoài rất tẻ bên trong cũng chẳng khá khẩm hơn. Nếu ko phải vì sợ chạm tự ái của ông, cô đã phọt ngay cả đồng ra ngoài, cứu rồi cái bao tử vì chuyện hồi chiều mà ko thể ăn nổi bát cơm nào.

-Giai Băng, ta cần con hiểu rõ điều này... _Ngưng một lát trầm ngâm như để lọc từ ngữ thích hợp nhất, ông già bụng phệ tiếp lời...trong mắt ta, con như là cô con gái ruột yêu quý của ta vậy. Kể từ lần đầu đưa con về biệt thự này, ta chưa bao giờ mặc định con là con dâu của ta cả, dẫu rằng, giữa ta và người cha quá cố của con từ lâu đã có giao ước. Vì thế, trong mắt ta và mọi người ở cái nhà này, con là em gái của Lãnh Khiên, là tiểu thư của nhà này. Con hiểu ý ta chứ?

Tất nhiên, cô hiểu, cô là cái cục nợ của ông ta, là miệng ăn ông ta ghét nhất cho dù cô có là con gái của người bạn thân duy nhất của ông. Mà đời cô cũng thật rẻ rúng, đầu tiên là bị cha mình đưa đến ngôi nhà này làm con dâu, giờ thì lại bị nhà này đưa đến nhà khác làm con dâu, số tình cô xem ra cũng đào hoa phết.

-Con biết, cha đã nuôi con suốt 13 năm, từng ấy đã đủ để con thấu hiểu được công ơn của cha đối với mình rồi, cha ko cần phải giải thích _Thư thái đè nén cảm xúc trong lòng, Giai Băng ủy mị cười nhạt _Con...là con gái cha...là...em gái song sinh...của Lãnh...à ko, của anh Lãnh Khiên. Con suốt đời...sẽ ko quên điều đó.

-Tốt lắm, con gái _Hài lòng nở nụ cười đáp trả, ông già bụng phệ để tránh phát sinh thêm nhiều chuyện ngoài ý muốn, tiếp tục dàn xếp _Ta mong con sẽ ko vì thằng nhóc bốc đồng kia mà đổi ý. Đàng gia là dòng họ có tiếng, có thế lực, con về bên đó nhất định sẽ được sung sướng hơn ở đây nhiều. Tuy rằng, con trai nhà bên đó có chút rui phân, nhưng mọi thứ chỉ là tiếng ra tiếng vào của người đời, con ko nên tin là thật.

-Vâng, con chưa bao giờ tin ai cả, cha biết đấy. Chỉ có cha là dường như khá bị ảnh hưởng... _Toan với lấy bánh điểm tâm trên bàn lót bụng cho cái dạ dày vì đông nước kinh khủng kia làm cho réo lên âm ỉ, Giai Băng lập tức nhận được tia mắt trừng lạnh của cha liền ngưng ngáp đôi hướm, nhắc cốc trà, hóp ngụm nhỏ, lòng lại vắng vắng những tiếng than oán từ trong sâu thẳm.

-Còn một điều ta muốn con hứa với ta...hãy gạt bỏ mọi tình cảm đối với Lãnh Khiên sang một bên, được chứ? Mang theo thứ tình cảm đó về nhà chồng, người đau khổ nhất sẽ là con.

-Nếu vậy, con cùng cần sự giúp đỡ của cha...hãy xóa hết mọi tình cảm của anh ấy dành cho con, nếu ko con cũng sẽ ko thể ngừng yêu anh ấy...

Bước chân ra khỏi phòng cha mình, Giai Băng nhẹ nhàng khép cửa lại. Khi vạt ánh sáng neon ở bên trong ko còn có khe hở vắng ra khoảng tối bên ngoài nơi cô đang đứng, nụ cười kiêu ki trên môi Giai Băng trong chớp nhoáng vụt tắt.

Cô gõ gót rai bước trong đêm đen kịt lạnh lẽo, đôi lúc ức chế lại đưa chân đá một phát vào vật cản vô tội nào đó trên đường, khiến chúng loạng choạng nằm sõng soài trên đất, tẻ hơn, một trong những thứ vĩnh viễn đi vào “lịch sử” đó, có 3 cái bình cổ đất giá ông già cô mang về chợ đêm và một bộ sứ đựng rác cũng hơn vài chục triệu. Và tất nhiên, kẻ đau lòng nhất trước hậu quả thảm khốc này là kẻ keo kiệt trót bỏ tiền mua hư vinh-cha cô. Coi như cũng là một cách trả thù tinh thần hữu hiệu nhất mà bây giờ cô có thể làm.

Tại sao ông ko mắng cô ư? Bởi vì cô sắp trở thành con dâu nhà Đàng gia, người sẽ đem lại cho ông một thị trường lợi nhuận lớn sau này nhờ quan hệ

thông gia? Ko phải, đó là vì ông ko hề biết người đã lo lắng, mặt mày hoảng sợ như bị ma hù là cô đã gây ra chuyện đó, kiến thức hạn hẹp của ông chỉ đủ để tiếp nhận sự thật phũ phàng rằng, một con mèo hoang có sức mạnh phi thường đã làm bể 4 bảo vật nặng những mấy chục kg mà thôi.

-Một chiều bài cũ mà em dùng mãi, ko sợ phản tác dụng sao? Đứng tựa vào tường như kẻ bị mất hết lớp xương sống đằng sau, Lãnh Kiên dán mắt vào biểu hiện vô cùng phong phú trên nét mặt của cô liền mĩa mai hỏi, câu chữ âm ỉ mùi khinh bỉ.

-Em cũng đang thắc mắc tại sao mình dùng mãi một chiều, cha anh vẫn bị lừa đấy! _Hoi giật mình một chút, Giai Băng quay lại, đối diện với tia mắt lạnh hờ hững kia, lòng cô se lại. Mỗi khi anh giận cô một điều gì đó, thường sẽ như thế, và rất lâu mới hóa giải được.

-Đừng tự cho mình thông minh! _Lạnh nhạt khuyên nhủ Giai Băng một câu, Lãnh Kiên rời người bước về phòng. Lúc anh lướt qua cô, lưng chừng để lại một câu khiến con người ta cảm động _Anh để pizza trên bàn em, đừng ăn nhiều, béo rất xấu.

Sáng hôm sau, mới tỉnh mơ tờ mờ sớm, Hạ lão gia-tức cha Gia Băng-đã hùng hổ dẫn một đoàn người xuất xứ đa dạng, nghề nghiệp phong phú phá của phòng Giai Băng, đánh thức cô khi đang còn say sưa chìm trong giấc ngủ với dáng nằm kiệt xuất: đầu kê dưới đất, thân vắt lên giường.

Sau một hồi nóng lòng nóng gan vừa ăn gà rán vừa chờ con mình trang điểm ở phòng bếp, Hạ lão gia ko để Giai Băng kịp nhét vào miệng thứ gì liền lôi cô đến một nhà hàng sang trọng ở trung tâm thành phố gặp gia đình thông gia tiếng tăm nọ.

-Con là Giai Băng _Sau khi bị ông thông gia bắt tay mãnh lực lắc lắc đến mức đầu óc xoay vòng vòng, Đẳng lão gia một hồi dưỡng thần mới xác định được vị trí của cô con dâu tương lai, hướng mắt về phía cô hỏi thừa.

-Vâng, là cháu _Để phòng hao những lần cúi đầu chào trước đó ko được cha mẹ chồng chú ý và cũng tránh gây ác cảm với họ, Giai Băng dù cô đã môi, miệng đã sái vẫn rất lễ phép cúi đầu cười đáp trả. Chỉ có điều, lần này, nụ cười trên môi cô ko thể nào tắt được nữa, nó tê dại mất kiểm soát rồi. Còn cô, nếu ko cúi thêm lần nào nữa, chắc vẫn đủ đôi phở.

-Thực xin lỗi quá, con trai tôi hôm nay ko đến được _Đẳng lão gia ái ngại nói, thở dài quờ mắng thằng con _Thằng quý ấy chắc lại lêu lổng ở đâu rồi.

Người ta thường ko chấp nhận sự thật phơi bày quá rõ ràng trước mắt mình, vì thế, họ luôn lấy quá khứ ra để dựa dẫm. Trong trường hợp này, Giai Băng và cha cô lần đầu hợp ý biết rõ Đẳng lão gia quá đau buồn trước cảnh ngộ sống mà như chết của con trai, nói năng mất lí trí nên thông minh kín kẽ ko bàn tới, khơi những chuyện trên trời dưới biển ra bàn tán.

Ngồi nhìn 2 ông cụ 1 bà già siêu cấp “chém gió” về chuyện làm ăn, nhà cửa, gia đình, thậm chí đến cả nhãn hiệu giấy vệ sinh, Giai Băng nhìn ko nổi con buồn chán len lỏi liền xin phép đi rửa tay một chút.

Đương lúc đang lòng vòng nhìn ngắm những bức tranh chỉ có người vẽ mới hiểu trên dãy hành lang dài dẫn lối đến các phòng Vip, chợt 2 cái móng to khủng mặc quần đen đập vào đáy giác mạc của cô. Tiến lại gần 2 cái móng khả nghi kia, Giai Băng mới biết chủ nhân của chúng là 2 người đàn ông mặc vest đen từ trên xuống dưới đang ti hí mắt lên lên nhìn thứ gì đó ở góc quẹo.

Mục đích đen tối, bộ dạng đáng nghi này chỉ có thể, hoặc là họ đang nhìn một cô nàng nào đó đang nude đằng xa, hoặc đang âm mưu theo dõi...

Chưa kịp hoá thân thành Conan điều tra hành vi khả nghi kia, một giọng nói trầm lạnh văng lên từ đằng sau lưng Giai Băng đánh gãy mọi suy nghĩ vừa len lỏi

-Có thể cho tôi biết...các người đang làm gì ko?

Dù ko làm điều gì trái với lương tâm, phản trắc với xã hội, nhưng khi gặp phải lời nói lạnh lẽo kia, Giai Băng theo phản xạ thường tình của kẻ làm điều sai trái giật nảy mình, tay vô tình đẩy mạnh 2 ông anh đang bận làm đại sự trước mặt ngã dúi xuống nền đá.

-Làm... _Hai ông anh kia ngã đau thì rên lên ư ừ vài tiếng, bò trườn lê lét trên nhau một lúc rồi lồm cồm bò dậy, toan đưa tay đánh Giai Băng thì chợt ngưng lại ko nói được câu nào nữa.

Khi tưởng chừng như bọn họ cứng người mặc niệm, đột ngột, 2 ông anh kia chuồn mắt ko vết tích, thương người ở lại lăm mồm phả ra một mùi hôi có sức công phá mũi người vô cùng lớn, cần quét hết mọi lớp lông mũi rồi xông thẳng vào cơ quan cảm giác của những người con lại.

Ngay lúc đó, đám người mặc áo vest đen khác từ khúc quẹo, cùng hướng 2 người kia vừa ném mắt nhìn xông ra ngoài, chạy về phía họ bỏ mùi chạy lấy người truy bắt. Còn Giai Băng, cô thì nhận được lời khen đầy hàm ý từ kẻ vừa nhát ma mình:

-Rất thông minh!

Hơ? Cô vừa làm gì khiến hần khen thông minh vậy?

Lời khen ko biết đang nói xóc hay nói xia kia vừa phát ra, 2 tên đàn ông lực lưỡng đã nhét vào miệng cô một chiếc khăn lông trắng nhỏ đầy vi khuẩn, dùng bạo lực lôi cô vào căn phòng cạnh đó trước sự chỉ dẫn của kẻ mà ai cũng biết là ai đấy.

Ra thế, ko chạy là ko thông minh.

Định nghĩa mới của thế giới

Chương 3

Chap 3: Tư vị

Theo cái gọi là quy luật có trên có dưới của giới thượng lưu xa hoa hư vinh, vì kẻ bắt quả tang Giai Băng có hành vi mờ ám ngồi cao cao tại thượng trên ghế sofa và đề đảm bảo cô hoàn toàn yếu thế trước mặt hắn về cả thân phận hiện tại lẫn độ cao đỉnh đầu tính từ mặt đất lên, Giai Băng bị đám người mặc áo đen bắt quỹ rap người xuống mặt đá lạnh.

Tất nhiên, bị nhét khăn bẩn vào miệng Giai Băng còn chịu được nhưng bắt cô quỳ xuống trước mặt người khác thì ko. Chẳng qua, cô cần phải giả bộ ngoan ngoãn, tỏ rõ sự trong sạch như nước cất của mình, để hắn hết hiểu lầm thả cô đi, thế nên, cô mới hạ người quy phục.

Đưa ánh mắt ko cam lòng lướt lên thân thể trắng kiêu, oai phong đang ngả người nhàn nhã trên ghế đối diện, Giai Băng, khi trông mắt tiếp nhận hình ảnh khuôn mặt hắn, nhất thời đại người đi, trong phút chốc chân tay bủn rủn.

Lúc này, vì tình huống gấp gờ quá quái dị và hiểu nhầm, mà đúng hơn là vì chàng trai này cao hơn cô những gần 1 cái đầu, vì thế, cô dường như ko nhìn rõ mấy tướng mạo của hắn. Nhưng giờ, khi hai người bọn cô đã mặt đối mặt 2 mét gần gũi như thế này rồi, cô mới thực sự mở rộng tầm mắt, khái niệm trai đẹp đời đời tôn thờ được chôn kín thăm sâu trong con tim cũng được định nghĩa lại toàn bộ. Người này...là một chàng trai nhìn góc độ nào cũng thấy hấp dẫn, hết ý như cái lỗ rốn của vũ trụ mà mọi thứ đều bị nó mãnh lực hút vào.

Điều đầu tiên trong cảm nhận tiêu chuẩn đàn ông của Giai Băng: “Muốn đánh giá một chàng trai, đầu tiên phải xem anh ta cao như thế nào đã, mặt đẹp mà người lùn như cây chuối non thì cũng chẳng gặt hái được gì.”

Dẫu rằng hắn thường xuyên tùy hứng gác chân, nhưng đường gấp khúc ko phải dài hơn đường thẳng sao? Dựa vào bài toán đã cho cùng với lúc hắn đứng trước mặt cô, chân hắn phải dài. Đạt chuẩn.

“Tiêu chí thứ hai: Hợp thời trang và có gu ăn mặc lạnh”

Hắn hiện giờ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, kiểu dáng ko quá cầu kì nhưng sang trọng, mở phanh 2 cúc áo trên, để lộ he hé khuôn ngực nhìn qua cũng đủ khiến người khác rệu nước miếng. Vừa lịch lãm lại có chút gián dị, rất cuốn hút như miếng bít tết. Đạt!

“Tiêu chí thứ ba: Ngũ quan hoàn mỹ, mặt phải lạnh như tiền, vừa ngửi phải thấy mùi đô la”

Cái này thì ko cần phải bàn đến, vì nó chính là thứ khiến toàn thân cô bủn rủn, nhũn như nước lúc bấy giờ. Khuôn mặt hắn cực kì điển trai và lạnh lùng, ko chỉ thế, nét lạnh lùng khiến người khác say đắm ấy còn tràn lan, chế ngự trong cặp mắt đen sâu như một nơi chứa nguồn năng lượng vô hạn, bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát, khiến người ta phải tan nẫu cõi lòng, lí trí bị thiêu cháy của hắn. Lúc này, hắn nhìn nét mặt si muội của cô mà cười, một nụ cười xấu xa, có chút tà khí, có chút khinh miệt hết ý đã nhìn thấu bí mật trong lòng cô vậy.

Nụ cười này, làm cô ngưng ngừng một cách thật sự, bởi lẽ...trước đó...cô chưa bị ai chọc đến thâm bại thế này, thâm bại đến mức đỏ mặt xấu hổ.

-Cô...nhìn no chưa vậy? _Nhẹ nâng li rượu vang nhấp một ngụm, hắn cời cợt hỏi.

-Chưa no! Theo phản xạ thẳng thắn trả lời, nhưng rồi, Giai Băng lại nhận ra điểm lỗ mẩn của mình, cô nhanh chóng kéo tâm trí đang quy lụy dưới ống quần của hắn nhét vào người, tiếp lời lí trí hơn một chút _ Vì căn bản thị lực của tôi rất kém, nên nhìn hoài này giờ chẳng nhìn ra anh thuộc họ khoai hay có dây mơ rễ má với họ sắn. Thực xin lỗi!

-Ngươi...Tên mặc vest bên cạnh trung thành quá lớn, liền bị hắn trừng cho một ánh mắt vừa ý vị vừa phảng phất nguy hiểm. Thế là rất biết điều trở về chỗ, thẳng lưng, ưỡn ngực...đứng tiếp.

-Miệng mồm rất dẻo! _Lầm bầm nhét xét một câu, chàng trai kia đưa mắt quét tiếp lên bộ cánh màu xanh nước biển mỏng manh trên người Giai Băng, dừng lại ở cái nơi khiến cô vừa nhận ra đã đỏ bừng mặt tức giận.

-Anh nhìn cái gì hả?

-Nhìn thứ đáng được nhìn _Hắn ta lại mỉm cười quý dị, một lúc sau mới lấy vẻ mặt lạnh nghiêm túc hỏi cô _Thư thả thế được rồi, giờ nói đi, cô từ đâu tới.

Câu hỏi này, rất giống câu Where are you from?-cái câu duy nhất mà hỏi nhỏ cô ko tài nào nhớ nổi, bị bố mẹ liên tục hành hạ tiền tiêu vật bất học thuộc đến mức tẩu hỏa nhập ma, thế nên, chỉ cần mỗi lần nghe thấy nghĩa của nó, hoặc những từ liên quan đến nó, đầu óc Giai Băng lại tỉnh nhạy bắn ra câu trả lời dù rằng chẳng ai khiến, như bây giờ chẳng hạn

-I'm from Hanoi Capital in Vietnam!

-Cô...vừa nói gì? _Đường như nghĩ mình vừa nghe nhầm câu trả lời của Giai Băng, chàng trai kia nhú mồm hỏi lại.

-Á! _Ý thực được những gì mình vừa trả lời quá ngu xuẩn, Giai Băng bối rối chuyển câu trả lời khác trước khi nó bị đem ra cười nhạo _Tôi nói...tôi từ bụng mẹ mà ra!

-Tôi nghĩ...tôi vừa nghe cái khác cơ.

-Ko...tôi nói tôi từ bụng mẹ mà ra, sao, anh có ý kiến gì về việc sinh nở của mẹ tôi à? _Tò thái độ hết sức khó chịu nhìn kẻ kia thừ thả trong khi mình quý đến mỗi chân, Giai Băng hần học. Ko chờ nữa, cô đứng phắt dậy, như được ăn gan hùm mà quyết liệt nói _Nếu ko có chuyện gì thì tôi xin cáo từ trước..giờ tôi có việc bận phải xử lí.

-Được thôi! Tôi có thể cho cô đi...nếu cô trả lời đúng trọng tâm câu hỏi. Cô là người của ai? Đến đây với mục đích gì? _Héch mặt ra hiệu cho đám người dưới chặn bước Giai Băng, chàng trai kia nghiêm nghị, giọng nói âm lãnh vừa ám một bữa chủ mê hoặc nào đó, khiến tâm trạng người khác, dù kiên định vẫn có chút động lòng sợ hãi.

-Tôi do cha tôi phải đến, đến đây để ăn cơm với nhà chồng tương lai, được chưa? _Bực tức xoay người, Giai Băng đeo giọng nói lớn, có chút mỉa mai _Nếu mà anh có vấn đề, cứ nói thẳng, tôi có thể hảo tâm nhắc lại lần nữa.

-Nhà chồng tương lai? _Đưa mắt nhìn chằm chằm vào người Giai Băng, chàng trai kia trầm ngâm nghĩ ngợi gì đó đến nỗi cơ mồm khẽ nhú lại, khóe môi vô thức cong lên và mỉa _Cho hỏi...nhà chồng cô là nhà nào mà xui xẻo đến vậy?

-Có xui xẻo hay ko là việc của họ, ko liên quan đến người ngoài như anh _Biết mình bị đá đểu, Giai Băng chưa giọng trả lời, đôi gò má phồng lên như rắn phùng mang, nhưng, để làm cho đối phương sợ bằng cách này, có vẻ, cô đã chọn nhầm chiêu thức mất rồi. Vì nụ cười trên môi hằn ngay cang khoét sâu, và tà mị...càng lúc càng trở nên hết sức nguy hiểm.

Cảm nhận được có điều luồng khí rừng rợn tỏa ra từ con người trước mặt, Giai Băng vô thức lui người về phía sau ba, bốn bước, mọi giác quan trong cơ thể nhất thời trở nên căng thẳng như lúc bước vào phòng thi toán mà nhận đề kiểm tra sử vậy.

-Ta...tự xử.

Vung tay ra hiệu cho đám người kia lui ra ngoài, chàng trai duy nhất còn lại trong căn phòng ko hẳn là rộng rãi người khỏi chiếc ghế đã vương nồng hơi ấm của mình, thừ thái bước đến gần Giai Băng.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

-Này...ko được đến gần! Anh muốn làm gì? _Như con mèo nhỏ bị dồn vào chỗ chết, Giai Băng phút chốc trở nên lạnh lẽ, túm lấy con dao gọt hoa quả trên mặt bàn cạnh đó, đưa về phía trước, lớn tiếng đe dọa _Ko...ko được đến gần tôi! Nếu...nếu ko tôi sẽ...”thiến” anh! Tôi sẽ cho anh tuyệt hậu!

”Thiến”, “tuyệt hậu”, hai từ này vừa từ cuống lưỡi bay ra khỏi miệng, Giai Băng lập tức cảm thấy vô cùng có lỗi với ông bà, cha mẹ, tổ tông, xấu hổ với hàng xóm làm giềng. Tuy nhiên, để bảo toàn tính mạng và sự trong sạch của đời thiếu nữ, cô nhất định phải dùng hạ sách, bao gồm cả việc hạ nhục nhân cách và thanh danh của bản thân.

Mà, những gì cô vừa nói ra coi bộ cũng có công hiệu. Vì bước chân của đối phương ngay sau đó đã dừng lại, ánh mắt có tia thâm trầm xoáy sâu vào điểm nào đó trên tay cô.

-Cô...cầm dao ngược kìa! _Hắn hảo tâm nhắc nhở.

-Đừng có cố phân tâm tôi! Trò đó cũ rồi!

-Cô ko cảm thấy đau sao? Máu trên tay cô chảy rất nhiều _Đối phương vẫn rất hiền lành thông báo!

Nhắc đến đây, Giai Băng mới cảm thấy quả thực trên tay mình có thứ chất lỏng nhớp nháp nào đó, bèn nhanh chóng hạ mắt xuống nhìn.

Đúng vậy! Là máu!...

Trên tay cô, từng giọt máu trải dài, chạy dọc cánh tay đến khuỷu tay rồi rơi xuống đất, tạo thành một vũng nước đỏ đặc quánh.

-100 CC máu của mình? _Bản thân cả người, Giai Băng lạnh băng xót xa. Nếu cô mà đi hiến máu, ít nhất từng này cũng đủ để cô kiếm được cái bánh mì yêu thích rồi. Vậy mà giờ coi nè, chúng ko dùng được nữa, đã thế còn biến thành nước thải...

-Cô đúng là ko sợ chết!_Khẽ thở dài nhẹ đến mức mà chỉ có người có thính giác nhanh nhạy mới nghe thấy, chàng trai kia tiến lại gần Giai Băng, túm lấy bàn tay cô, ân cần gỡ con dao đâm rồi quẳng xuống mặt đất bên cạnh.

-Ko, tôi rất sợ chết!_Ko chịu yên phận, Giai Băng tuy hơi khó hiểu trước hành động dịu dàng đáng ngờ của người này vẫn nhiệt tình phản bác câu nói của hắn.

-Được rồi! Coi như tôi có mắt như mù!_Ngán ngẫm, chàng trai kia lôi cô đến gần chiếc giường lớn đặt chính giữa phòng, moi ra một chiếc hộp y tế nhỏ gọn.

Đúng lúc ấy, cửa phòng bật mở mạnh, một tên mặc vest đen ko ngần ngại chạy vào, thì thầm rót vào tai chủ những lời gì đó khiến hắn cau mày rồi cười khẩy một cái, tia mắt thoáng lướt lên khuôn mặt tò vò rất tò mò của Giai Băng.

Sau khi nghe thông báo xong, hắn đặt chiếc hộp trên tay xuống giường, cùng nụ cười ngự mải trên môi để lại “chiếu chỉ” rồi rất nhanh biến khỏi căn phòng.

-Tự túc là hạnh phúc!

-Này! Sao anh..._Giai Băng hét lên, toan níu kéo người kia lại bằng bó cho mình thì đã thấy hắn dừng bước quay người bước về phía cô.

Đương lúc Giai Băng chưa kịp nghĩ ra chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, đối phương đã cúi đầu đặt môi mình lên môi cô.

Một nụ hôn thật nhẹ và vội...như chuồn chuồn lướt trên mặt nước...nhưng để lại vô số tư vị...cho người “được” nhận.

-Rồi cô sẽ được gặp lại tôi...đồ ngốc!

Khi cánh cửa kia đóng kín im lìm hẳn, Giai Băng biết...hai trong số tư vị đó...có thù hận lẫn tức giận.

P/s: Một chàng trai nữa xuất hiện. Các bạn nghĩ đây là ai nà

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Chap 4: Shopping

Sau buổi gặp mặt gia đình 2 bên hôm đó, để tránh đêm dài lắm mộng, hôn lễ của Giai Băng lập tức được ấn định vào một ngày đẹp trời nọ-mà ông thầy bói bảo là long phượng tụ hội, đất trời giao hòa gì gì đó-của tháng sau, tức nhắm đếm đến mấy vẫn chị vên vẹn có gần 2 tuần.

Ông của Giai Băng vì nghe tin này liền nhất thời chấn động, huyết áp tăng cao nhiều lần lên con số thuốc tới mức sống giờ chết giờ nhưng vẫn kiên cường bắt khuất, gắng sức gắng giong, giờ hết trò mèo trò quý đòi thằng con mình triệu tập các bác sĩ giỏi trên thế về giúp mình chữa trị lành bệnh trước đám cưới của cháu gái. Miệng nói là để xem cháu mình kết hôn một lần trước khi chết, nhưng bụng lại rấp tâm muốn gấp gỡ bà cụ nhà bên thông gia.

Theo đà phục hồi của ông cụ và lượng mưa đồ lễ xuất ra, tuổi tiền của cha cô cũng dần dần vơi đi ko ít, khiến ông đem về lại làm oán hôn nữ chưa khuất, gào rú giải tòa niềm thương xót vô bờ.

Giai Băng kết hôn cũng là một tin hết sức chấn động đối với toàn thể bạn bè trong trường, ko phải vì cô chỉ mới 18 tuổi, tuổi đời còn quá trẻ để bó buộc trong một cuộc hôn nhân sắp đặt, mà vì cô là hội trưởng hội FA lớn nhất trường và hùng mạnh nhất thủ đô hiện tại. Thế nên, việc cô lấy chồng đồng nghĩa với việc quy phạm luật lệ FA, phải bồi thường một khoản tiền tổn thất về tin thần lẫn người cho hội và mở lễ tuyên bố rút khỏi FA càng nhanh càng tốt. Còn về mặt bà con cô chú họ hàng, họ ráo riết mừng hết nẩy trước sự “hi sinh” vì nghĩa diệt thân, vì người nhà quên mình của cô, bởi lẽ, gia đình kia, thực sự quá tiếng tăm và con trai họ cũng quá tai tiếng (vì một chuyện nhỏ mà tai tiếng lưu truyền suốt 5 năm vẫn có chỗ đứng đến bây giờ, ko những thế, trên mạng internet còn phong phanh tin rằng nó rất có thể được lưu vào sổ sách kỉ lục thế giới ở hạng mục “Người yếu nhất”) nên ngày nào cũng vác mặt đến vận động lí tưởng, khuyên răn cô ko nên từ bỏ cơ hội tốt này. Do đó, ngày nào nhà cô cũng chật nít người tới, một bên vừa khóc thương cho sự ra đi của vị hội trưởng đáng kính vừa chia tay đòi tiền bồi thường cho hội, một bên lại bắn calo xa xả vào mặt cô vận động tư tưởng.

Đứng trước một đồng rắc rối luôn đeo bám, Giai Băng thoát nhiên ko hề coi căn biệt thự mình đang sở là nhà nữa, mà đúng hơn là cái sở thú, còn cô là loài động vật quý hiếm sắp có nguy cơ tuyệt chủng được “trưng bày” trước mắt thiên hạ.

Đúng lúc Giai Băng muốn leo tường trốn ra ngoài thanh thái đầu óc một buổi, chuông điện thoại của cô réo lên inh ỏi. Là mẹ chồng tương lai của cô. Bà ấy gọi điện rủ cô đi chọn nội thất cho ngôi nhà mới của cô và con trai bà. Với lí do hết sức chính đáng, Giai Băng gật đầu cái rụp thông dong bước ra

ngoài biệt thự mà ko có ai ngăn cản.

Nhà mới! Đúng! Sau khi cưới, cô sẽ dọn đến nhà mới, chứ ko phải chui rúc với cha mẹ chồng trong một mái nhà. Mẹ chồng cô là người có tư tưởng phóng khoáng, nhiệm khá nặng tư tưởng Châu Âu nên ko đề cao chuyện con cái phải phụng dưỡng cha mẹ. Vì thế, bà ngay lập tức đề nghị cho cô và con trai dọn đến căn hộ ở khu đô thị mới sinh sống, để cô và chồng có không gian riêng tư vun đắp tình cảm.

Vun đắp tình cảm đấy! Vừa nghe xong câu này từ miệng cha cô, Giai Băng ghen ngay một mảnh xương cá ở cổ, báo hại cô hôm đó vừa rên vừa đến bệnh viện lấy xương ra. Tại sao ư? Vì lúc nghe thế, hình ảnh cô ngồi tự kỉ nói chuyện với ông chồng đang nằm im như chết trên đường đột ngột hiện ra trong tâm trí cô rồi theo sau là chuỗi video ngắn từ việc cô do vậy mắc chứng tự kỉ vào viện chữa trị, chữa trị chưa xong thì hóa điên, giết người, vào tù và kết thúc đời phụ nữ trước cú đập đầu đầy đau khổ. Kể ra, trí tưởng tượng cũng thật biết giết chết mạng người.

Tuy nhiên, tưởng tượng là một chuyện mà thực tại lại là một chuyện khác, nghĩ đến chuyện có thể tự do sống một mình trong căn hộ rộng lớn, muốn làm gì thì làm, muốn ăn gì thì ăn, sống chết ko ai rèm pha cai quản, cô liền chấp nhận ngay lập tức. Rồi xa khỏi nơi mình bị coi là kẻ ăn nhờ ở đậu, từ lâu cũng là mong ước lớn nhất của cuộc đời cô.

Có nhà, tất nhiên là phải có đồ dùng đáng hoàng. Thế nên, hôm nay cô ở đây, trong siêu thị lớn nhất thủ đô cùng bà mẹ chồng tương lai tiêu xài hết sức mạnh tay chọn đồ dùng tình nhân. Nghe cho rõ, tình nhân đấy!

Mà đừng hỏi cô rằng ông chồng tương lai của cô ở đâu nhé! Vì ko cần hỏi chắc ai cũng đoán ra hẳn đang say sưa làm công chúa ngủ trong rừng ở bệnh viện với một đám y bác sĩ ngày đêm chống mắt theo dõi. Thế nhưng, bà mẹ cô vẫn hết sức tâm lí xoa dịu nỗi đau côicút cô độc của con dâu tương lai:

-Thực xin lỗi con, thằng nhóc này lại trốn đi đâu rồi! Hôm nay thôi đành 2 mẹ con ta tự chọn vậy, con ko buồn chứ? _Để vun đắp thêm tính sinh động và hiện thực cho lời nói, bà mẹ chồng trước khi đau buồn nói với cô đã lấy điện thoại, gọi cho cái người tự xưng là con bà ta, mắng chửi tể tất gì đó rồi cúp máy. Rất thật! Đến cô cũng kinh ngạc và ngưỡng mộ bội phần.

-Ko...ko sao ạ! _Tuy rằng xuyết nửa roi quai hàm ra khỏi miệng, nhưng Giai Băng vẫn nhanh chóng lấy lại lí trí, bày bộ mặt hết sức thông cảm diễn nộ vì kịch bi thống với mẹ mình. Càng tốt, tên đó ăn no ngủ kĩ càng nhiều, cô càng có lợi.

”Chồng à! Cứ tiếp tục phát huy đi nhé” Cô độc ác cảm thán một câu.

Một hồi quyết định xem xét nên đi đâu, cô và mẹ chồng đứng trước quầy giường ngủ, tròn mắt nhìn gần một trăm chiếc giường kiểu dáng đủ loại, màu sắc đa dạng trước mặt, lòng đồng loạt dấy hết một trần than oán. Mẹ chồng cô nói, muốn vun đắp tình cảm với chồng cho thật tốt cần có chiến lược hoàn hảo và vật dụng hỗ trợ thiết yếu. Vật dụng đầu tiên đứng đầu danh sách cũng là vật dụng hỗ trợ đắc lực nhất cho các cặp vợ chồng mới cưới là giường ngủ. Nhưng...để chọn một cái hợp ý mình trong cả đồng như thế này...ko phải ai làm cũng được.

-Con phải cố công một chút rồi! _Vỗ tay lên vai Giai Băng an ủi, bà mẹ chồng hảo ý nói _Cứ thông thả mà chọn, thời gian còn dài, ko thích thì đổi cái khác, ko cần phải lo lắng đâu con.

-Vâng...vì cách mạng...con sẽ cố hết sức! _Giai Băng ngoan ngoãn gật đầu cái rụp, mắt lia đến chiếc giường ngủ màu hồng với vẻ kiêu dáng như giường công chúa thời xưa ở Châu Âu, rất mực thích thú. Cô chăm nó rồi.

-Ừ...thế thì mẹ đi mua đồ dùng gia dụng giúp các con _Bà mẹ chồng nhẹ nhàng vuốt tóc cô rồi cười rồi, ân cần đề nghị.

-Vâng, con cảm ơn! _Giai Băng gật đầu, mắt hết sức say đắm tưởng tượng mình sẽ như thế nào khi nằm trên chiếc giường nhìn đâu cũng thấy thích kia.

-Ừ!

Một lúc sau, nhanh chóng nhận ra điều gì đó, Giai Băng quay phắt người gọi với bà mẹ chồng rồi tò vò về e then, ngượng ngập nói:

-Mẹ à! Con rất thích màu hồng ạ! _Tiếng “mẹ” trên miệng cô vang lên ngọt xót đến độ khiến cô tá hỏa nhận ra bản thân mình ngày càng có khuynh hướng nịnh nọt.

-Mẹ biết rồi! _Bà mẹ tinh nghịch nháy mắt cười với cô rồi nhanh chóng quay đi.

Ngay sau khi biết được mẹ chồng của mình đã ko còn “lảng vảng” ở quanh đây, Giai Băng nhanh nhẹn chạy đến chiếc giường công chúa đáng xa, ko kiêng dè ánh mắt khinh bỉ của đám nhân viên trực quầy mà ngã người xuống chiếc đệm êm dịu, lăn qua lăn lại vài vòng như chiếc bánh tráng cuộn kiểm tra độ bền, độ êm và độ đàn hồi của nó.

Mà trên chiếc giường này ko chỉ có mỗi độc nhất màu hồng đâu nha, còn có cả hình ảnh phóng đại của các nhân vật hoạt hình disney vô cùng dễ thương nữa cơ, thế nên, nhìn đi nhìn lại cô vẫn có cảm giác như mình đang mua giường cho đứa con gái tương lai hơn là mua cho chính mình-một thiếu nữ trắng tròn sắp gia nhập hội liên hiệp phụ nữ...=”=

-Thật sang khoái quá đi! Bà quyết định mua cái này! _Giai Băng ko ngừng cảm thán một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

-Đồ ngốc! _Nhè ngay lúc tâm tình Giai Băng vô cùng tốt, một giọng nói lạnh lùng còn mang theo chút âm điệu ngái ngủ vang lên, thọc ngay vào tai cô ko thương tiếc.

Nhận ra giọng nói này có điểm rất quen thuộc, quen thuộc đến mức bị ám ảnh, Giai Băng bất thành linh mở to mắt, chiếu lên khuôn mặt lãnh đạm, bình thản như nước, lạnh như băng kia, khóe môi vô thức giật giật vài cái mãnh liệt:

-Là...là...

-Ko phải cô mua giường tân hôn sao? Đây là giường đơn đấy! _Bực bội quét mắt một lượt lên kiểu dáng trẻ con của chiếc giường, kẻ thù của cô lên tiếng hỏi _Mất cô có vấn đề à?

Thiếu điều tức điên lên bóp cổ người khác, Giai Băng ngồi dậy, đứng lên, ghé sát mặt người đối diện, răng nghiến lên trèo trẹo:

-Này, anh bạn, anh ko thấy mình quá phiền sao?

-Gọi tôi là Đăng Dạ! _Hắn thờ ơ sửa chữa cách xưng hô.

-Được rồi! _Cụ Đăng... _Đưa ngón tay day day thái dương làm bộ vô cùng mệt mỏi, Giai Băng nghĩ ngợi gì đó rồi trưng ra bộ mặt thương cảm quan tâm _Cụ có phải quá rảnh rồi rồi ko? Sao cứ nhè chuyện của con mà xía vào hoài vậy? Cụ có biết lần trước con vì cụ mà bị đứt tay, bị cầm luyện võ suốt mấy ngày ko hả?

-Cô...vừa gọi tôi là gì? _Về mặt Đăng Dạ lập tức mờ mịt như bị phủ xương, xám ngoét hơn nhọ dưới “mông” nòi.

-Nếu anh ko bót xía vào chuyện của tôi, tôi sẽ gọi anh là cụ Đăng, hừ, tự do ngôn luận, anh ko có quyền ép tôi gọi anh là gì? _Lườm Đăng Dạ một cái thật sâu, thật cay, Giai Băng quay mặt nhìn mấy cô nhân viên từ lúc nào mắt đã biến dạng thành 2 trái tim đỏ thoi thối đập bùng bùng như trống, than oán trong lòng một cái rồi khách sao nói _Tôi mua cái này, phiền cô ghi lại dùng.

-Cô mua giường đơn làm cái quái gì hả? _Cụ Hạ_Ko chịu thua kém, Đăng Dạ cũng đổi cách xưng hô với Giai Băng, âm thanh trầm thấp nhưng rất có tính chất bức người.

-Cụ Đăng...cụ thực sự đã già rồi đấy! Làm ơn đi chỗ khác được ko?

-Tôi hỏi cô, cô mua giường đơn làm gì? Hay cô định để mình và chồng nằm xếp lên nhau cho ấm sao? _Vấn gan lì cương quyết ko chịu đi, Đăng Dạ ranh ma suy đoán, khóe miệng cười tà mị _Xem ra...cô cũng là người có máu H.

-Cụ Đăng thân mến!... _Đưa 2 bàn tay nhỏ của mình vỗ lên hai má của Đăng Dạ một cái, Giai Băng thờ dãi bất lực, hết sức nhẫn nhịn khao khát muốn cho người này một tát mà nói _...chẳng nhẽ tôi mua phòng hao ko được sao? Lỡ như thằng chồng khôn khiếp đó nổi khùng đá tôi ra khỏi phòng, tôi còn có cái giường mà nằm chứ, anh thấy ko đúng sao?

-Cô đúng là lo xa quá nhỉ? _Hoi khựng người một lát, rất nhanh sau đó, Đăng Dạ cười mĩa một cái rồi gạt tay Giai Băng ra khỏi mặt mình, quay sang đám người phục vụ , chỉ tay về phía một chiếc giường đôi màu xám bạc rất sang trọng hướng đối diện _Phiền cô chuyển cái đó đến căn hộ của tôi giùm!

Những tưởng, sau đó, ai sẽ người một hướng, ta một nẻo. Nhưng Giai Băng chưa kịp quay người đi, đã bị Đăng Dạ lôi đến các quầy hàng khác chọn đồ cho căn hộ của hắn.

Tuy biết bản thân hoàn toàn ko chấp nhận việc bị một người xa lạ lôi đi chọn đồ, nhưng vì nể tình hắn là con trai 100% X-men đích thực, ko có đầu óc thâm mĩ, nên Giai Băng cũng thuận lòng một chút nán lại, lâu lâu đóng góp ý kiến giúp hắn đầu biết rồi nó cũng bị gạt bỏ sang một bên.

Mà lúc đi cùng hắn, cô cũng chọn được nhiều đồ dùng thích hợp để tân trang căn hộ mới của mình, cái này, cũng ko hẳn là thiệt thòi.

Một lúc, khi chân đã mỏi, sức lực đã suy kiệt, giọng nói cũng vì cãi nhau nhiều quá mà trở nên khàn khàn, Giai Băng quyết định nhỏ tiếng xin hắn đi Washington City rồi âm mưu đánh bài chuẩn.

Hất nước lên mặt từng đợt dữ dội, Giai Băng ngây ngốc nhìn khuôn mặt phờ phạc ko chút sức sống của mình trong gương, liền tá hỏa nhận ra một điều kì cục. Đó là...tại sao cô phải xin hắn đi Washington City để chuẩn chứ? Sao ko quang minh chính đại mà đi, làm gì cứ như thể hắn là người thân của cô vậy chứ?

Đúng! Cô hoàn toàn mất trí rồi! Thật ngu ngốc! Cô ko có gì phải sợ cả, hắn là người qua đường, mắc mớ gì cô phải quan tâm đến suy nghĩ của hắn.

Chuẩn!

Hóa giải nỗi khó chịu trong người xong, Giai Băng điện thoại cho mẹ chồng hỏi bà đang ở đâu rồi lau bàn tay đầy nước lên chiếc khăn trắng cuộn ngay

ngắn trên kệ, chuẩn bị ra ngoài thì nhìn thấy 3 người đàn ông lần lượt bước ra khỏi buồng vệ sinh chính cạnh đó.

Một ông già tóc đã bạc trắng và 2 người tầm tuổi một cha một con cũng người nhìn cô, vài phút mặc niệm trôi qua họ mới động đây, tán loạn chạy ra khỏi phòng vệ sinh.

Hình như, 3 người đó là con trai thì phải?

Họ làm gì ở đây? Tại sao lại gào rú như chó sói thế?

Mang theo một mảng tâm tình bước ra ngoài toan xuống đại sảnh tìm mẹ chồng, Giai Băng nhìn thấy Đằng Dạ đang dựa người vào tường hướng mắt về phía phòng vệ sinh bên cạnh phòng cô vừa bước ra, và ngẫu nhiên, từ phòng đó, có rất nhiều phụ nữ bước ra.

Ế!

Giật nảy mình, Giai Băng quay người nhìn bằng chỉ dẫn, lòng ghen đáng ko thể thốt nên câu nào trước sự thật đau lòng: Cô vừa từ phòng vệ sinh nam bước ra!!

-Cô...đúng là đồ cực phẩm!!! _Đột ngột đứng sau lưng Giai Băng, Đằng Dạ thanh âm có vẻ ôn trọng, nhưng lại tản mát ra 1 tia giận dữ khó lí giải nổi

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Chap 5: “Mua” giúp đỡ

Cô...đúng là cực phẩm ư?

Như bị 1 luồng áp thấp nhiệt đới theo câu nói có dư âm rất vang kia xuyên thủng lớp da gầy da vịt dưng mảnh, len lỏi vào từng mạch máu trong cơ thể, làm cho toàn bộ lực phủ ngũ tạng vô thức đông cứng lại, Giai Băng rùng mình một cái, từ từ quay đầu ra phía sau, gương mi e dè, cẩn trọng thu gom toàn bộ tâm tình đang phảng phất trên khuôn mặt lạnh như tờ của Đằng Dạ, khóe môi khó khăn lắm mới nở được một nụ cười méo hơn cả người khóc tang.

-He...hello! Rất...rất vui được gặp anh ở đây, Đằng...Đằng Dạ! _Đây là những gì con người ta có thể nói khi rơi vào hoàn cảnh bí bách khó giải thích, đầu đó có là một người rất giỏi về khoản phân xạ ko cần điều kiện cho trước như Giai Băng.

Hoi hoi neho mắt nhìn xoáy vào nụ cười gương gao trên môi Giai Băng, Đằng Dạ vẫn giữ nét lạnh lùng hơn tảng băng trôi, đưa tay chỉ về phía 3 người đàn ông ban nãy vừa bán sống bán chết chạy ra ngoài giờ đã hăm hở dẫn 2 anh bảo vệ lực lưỡng đi tới.

-Hạ...Giai...Băng! Cô vừa làm gì bọn họ?

-Hỏi tôi? _Đưa mắt hướng theo ngón tay thon dài của Đằng Dạ, Giai Băng khẽ nhủ mảy, vô cùng ngại thẹn chỉ tay vào người mình _Sao lại hỏi tôi? Tôi đâu quen biết họ.

-Chẳng nhẽ, đến người cô vừa chọc ghẹo mà cô cũng quên sao?

-Tôi chọc ghẹo họ? _Liếc nhìn 3 người kia một lượt suy xét tướng mạo, ngoại hình, Giai Băng ớn người hỏi lại. Cho xin đi, cô có thể bị quy vào tội chọc ghẹo người khác phái, nhưng với những người tướng mạo, ngoại hình quá bình thường như thế thì ko bao giờ. Chẳng ai lại tự đi sỉ nhục nhân phẩm vì những người đó cả. Bị vu oan giá họa một cách trắng trợn, Giai Băng nhất thời ko chịu đựng nổi mà sùng cồ muốn túm cổ áo người trước mặt _Khi nào? Tôi chọc ghẹo họ khi nào chứ?

-Thế khi ko cô vào phòng vệ sinh nam làm gì? _Đôi mắt đen thâm sâu u tối của Đằng Dạ hơi neho lại, tỏ ý khinh thường.

Lại chạm vào “cục xương” khó tiêu hoá của Giai Băng. Cô vào WC nam làm gì? Trời biết đất biết cô ko biết. Nếu cô nói cô nhầm lẫn, dám cá người trước mặt sẽ cong môi cười đều một cái rõ tà mị rồi phán “Nhầm lẫn rất có chủ ý” cho xem. Vì thế, trước tiên, cô cần nhận nhin đã, từ từ nói ngon nói ngọt dụ dỗ, câu dẫn từng bước, khi hẳn đã ngấm dụ hoặc thì một thể tung hoành mù, đánh đòn phủ đầu mới mong khai sáng cái đầu óc đen tối, lấy lòng tiêu nhân đo lòng quân tử của hắn. Có thế, hẳn mới sái cổ tin cô nhầm lẫn được.

-Cái này... _Vờ dẫn đo một hồi, Giai Băng thanh lọc cổ họng trước khi thực hiện đại nghiệp _Cụ Đằng, anh có khi nào nhầm lẫn muối và đường chưa?

-Chưa! _Đằng Dạ gần như ko suy nghĩ đáp.

-Ách! Vậy...giả dụ nếu có 1 thau đường và một thau muối đặt trước mặt anh, anh có phân biệt nổi ko?

-Chỉ có người IQ kém còi mới ko phân biệt được _Đằng Dạ thân nhiên đáp ngụ ý mà ko hề hay biết kế hoạch của Giai Băng đang từng bước bị hấn lấy búa phá nát _Mà rốt cuộc, cô muốn làm trò gì? Đừng có nói với tôi, cô vào phòng vệ sinh nam chỉ vì một phút làm lỡ nhè?

Nghe đến đây, mắt Giai Băng như bầu trời đêm đầy sao, sáng lấp la lấp lánh nhìn Đằng Dạ khiến hắn có chút giật mình, cảnh chừng lùi ra phía sau vài bước.

-Nếu ý tôi muốn nói cũng như thế thì sao? _Giai Băng nhoen miệng cười tươi rồi đầy hi vọng. Chưa bao giờ, cô thấy hơi thích thú Đằng Dạ như lúc này. Tại sao ư? Tại vì, giờ IQ hắn cao rồi, ít nhất cũng sẽ hiểu được ý tứ thâm sâu bên trong tâm hồn non nớt của cô một cách trọn vẹn.

-Tôi chưa thiếu năng đến mức đi tin chuyện nhảm lẫn rất có chủ ý đó đâu! _Quả nhiên, Đằng Dạ rất cao hưng tán thưởng trí tưởng tượng và phỏng đoán siêu việt của Giai Băng bằng một nụ cười hết sức đều giả vô cùng mê hoặc, khiến ko chỉ Giai Băng mà hầu hết những bà cô đi từ WC nữ ra cũng phải lệ làng quay gót trở vào trong...tràng điểm.

Biết mà...cô thực sự ngu ngốc mới đi tin loại người bên ngoài mạ vàng bên trong thối rữa như hắn có thể hiểu được cô. Cô đúng là quá ngây thơ, tâm hồn quá non nớt. Đương lúc nổi oan ức hòa trộn tức giận tạo thành “món thập cẩm” ăn vào nghẹn chết mặc sức giãy giụa đen đét trong người Giai Băng, 3 người đàn ông kia cùng 2 anh bảo vệ cơ bắp hơi khiếm tốn đã bước đến trước mặt cô, mỗi người mang một vẻ mặt, một tâm tình khác nhau nhưng trái tim đều hướng đến về một mục đích cao cả: tống cô vào đồn cảnh sát, buộc cô xì tiền nộp phạt.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Chap 5: “Mua” giúp đỡ - P2

-Đây! Chính là cô ta, là cô ta đã quấy rối tôi trong lúc tôi...tôi...đang đi nặng! _Tên trẻ tuổi nhất trong 3 người đàn ông ban đầu hồng hách phùng mang trợn mắt lên tiếng, khúc sau nhỏ giọng ý tứ hết sức che đậy hành vi ko tiện nói ra của mình _Anh nhất định phải phân rõ trắng đen cho tôi!

-Là cô đã quấy rối 3 người này? _Ko thô lỗ như người kiện nài, anh bảo vệ trong tre trẻ cẩn trọng hỏi Giai Băng, mắt đảo lên người cô suy xét một lượt như cố tìm ra một số yếu tố “biến thái”.

Cho xin đi, dù anh ta có lấy kính hiển vi ra nhìn cũng chẳng tìm thấy gì đâu, bởi lẽ, cô từ nhỏ đến lớn đều được người ta khen dễ thương, ngoan ngoãn vàtrông có vẻ nham hiểm như đã bị cái ngốc lẩn áp nên rất vô hại.

-Không! _Giai Băng vững như kiềng 3 chân kiên quyết lắc đầu. Đùa sao? Nhìn lại nhan sắc của 3 người kia đi, dù họ có khỏa thân trước mặt cô, cô cũng ko thèm ngắm đâu nhé!

-Rõ...rõ...ràng...ràng tôi nhìn thấy...thấy cô....cô ở trong nhà vệ sinh...sinh...sinh nhìn lên...tôi... tôi. Giới...giới.... trẻ các...các....các....cô bây giờ sao nói...nói....nói dối ko...ko thấy ngượng như thế...thế hả? Có sai phải biết....biết....nhận đề rút....rút....rút... _Cụ già đầu tóc bạc phơ, răng gần như hoàn toàn tiêu biến trên khuôn miệng móm mém hết sức xúc động nói, mà mỗi lần ông ta nói, những người còn lại đều ở trong trạng thái hết sức căng...căng thẳng để nghe ông ta nói chữ tiếp theo, hồi hộp còn hơn cả chuyện nghe bạn trai, bạn gái mình thú nhận rằng họ đồng tính nữa.

-Cụ à! Cháu...cháu ko có! _Cái nói lấp này ko phải do Giai Băng chột dạ trước hành vi sai đạo đức, đứng lương tâm của mình mà là vì ảnh hưởng của ông cụ.

-Ko phải cô thì con ai vào đây! Lúc đó tôi còn chưa kéo khóa quần đó! _Ông chú trung niên ko hề ngượng mồm khai báo thiệt hại của mình hòng câu kéo sự đồng tình của những người cùng phái.

-Chú ko kéo khóa quần vẫn có quần trong mà! Hơn nữa, cháu hoàn toàn minh bạch, ko bao giờ đi làm mấy cái chuyện hủy hoại nhân phẩm ấy đâu. Mà có làm, cháu cũng sẽ chọn người xứng đáng để cháu hủy hoại nhân phẩm, và tất nhiên ko phải là 3 người tương mạo thuộc mức trung bình, tuổi tác quá lớn các chú, vì như thế sẽ làm hỏng mắt thẩm mỹ nghệ thuật của cháu-thế hệ tương lai của đất nước! _Theo phản xạ, Giai Băng ko chịu thua thiệt đồng đặc đưa ra luận điểm, lí lẽ, dẫn chứng để bảo tồn quan điểm của mình. Có lẽ vì nói quá sung, giọng cô đậm ra khàn khàn một chút, khí thế cũng bị suy giảm hơn phần nữa.

-Mày...mày là con cái nhà ai mà hỗn láo thế hả? _Ông chú trẻ tuổi xắn tay xắn áo đòi xông vào quyết tử một phen với Giai Băng. Tất nhiên, Giai Băng thấy địch động thủ cũng hết sức tích cực xắn vẩy, cởi giày làm phi tiêu, tạo dáng rồng cuộn hổ ngồi chuẩn bị tác chiến. Hai ngón tay cô đưa về phía trước ngoắt ngoắt quân địch vô cùng kiêu ngạo làm hắn ko khỏi nóng máu, mặt đỏ bừng bừng.-Được rồi! Tôi nghĩ có lẽ đã đến lúc tôi nên can thiệp! _Đằng Dạ đứng cạnh Giai Băng dường như ko còn muốn làm khán giả nữa, ôn nhu lên tiếng lôi kéo 12 con người đảo chiều về phía mình và 12 cái tai căng to hết cỡ nghe ngóng _Những lời cô đây nói...là giả.

-Ê!... _Tận tai nghe Đằng Dạ bán đứng mình, Giai Băng trợn mắt khó tin, miệng vô thức toan phản bác thì bị hấn lấy tay chưa có rửa lifeboy bịt cứng miệng lại, người cũng bị dúi vào lòng ngực của hắn.

Giai Băng phút chốc sững sờ ko nói nên lời, mặt đỏ gay tựa hấn vào người ai kia. Ui cha! Lòng ngực hấn thật ảm! Cô ê tiện, ti bị đánh giá, 2 tay chưa có sự cho phép của não bộ đã tự tiện sờ soạng người hấn đếm xem...ngực hấn có bao nhiêu núm...

Hơi khó chịu trước hành vi đồi bại của Giai Băng, nhưng Đằng Dạ vẫn rất kiên cường giữ vững bộ mặt lạnh lẽo như băng son, tiếp lời.

-Vì nếu cô gái này có hành vi đồi bại như vậy thì tôi đã “đá” cô ấy từ lâu rồi. Do đó, chuyện kia chắc là hiểu nhầm, phải không, “đồ ngốc”.

Giai Băng căn bản đang bận thám thính “gia cảnh” đối phương nên không chú ý mấy đến lời hấn nói. Nhưng hai từ “đồ ngốc” tàn độc kia, lại là duyên cơ để cách mạng trong cô bùng lên khởi nghĩa.

Cô vùng vẫy toan thoát ra khỏi sự kim hãm, nhưng lại bị hấn nhanh tay khống chế. Thế nên, cô triển khai cách cuối cùng, hi sinh những chiếc móng yêu quý nhéo lên người hấn.

-Vậy, anh là bạn trai của cô này? Chúng tôi rất xin lỗi nhưng ko thể tin tưởng lời anh được _Anh bảo vệ tác phong công minh đáp trả.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Sao ai cũng thấy hấn có ý tốt, nhưng Giai Băng lại nghe như hấn đang xia xói, chê bai cô nhỉ?

-Sao lại nhầm được chứ...tôi... Ông chú trung niên ý chí sắt đá vẫn quyết ko lung lay nói, nhưng lúc sau lại bị ánh mắt sắc lạnh của Đằng Dạ lia đến liền cứng họ, câu từ chưa kịp nói đều rơi tùm xuống dạ dày, tan biến trong lớp acid đặc quánh.

-Vậy đây là danh thiếp luật sư của tôi, 3 người có thể nói chuyện với ông ta trước khi ra toà.

Nghe đến đây, 3 người kia mặt mày biến sắc liền bày lí do có việc rồi thoái lui, đám đông xem chuyện cũng dần tản.

Đến khi không còn bóng người nào lảng vảng ở WC, Đằng Dạ mới đẩy Giai Băng ra, rời đi.

Giai Băng bị đẩy bất ngờ có chút choáng váng, khó hiểu nhưng cũng nhanh chân đuổi theo, mà không, tháo chạy về đại sảnh mới đứng.

Nhưng có lẽ, vì tâm tình cô giờ khá hỗn loạn, nên trong những bước chân hùng hồn như voi, cô cư nhiên bị mất trọng tâm, như kẻ say rượu ngồi khụy xuống đất.

Điều đầu tiên Giai Băng cảm nhận được từ chuỗi hành động chớp nhoáng do mình gây ra chính là nỗi đau tê tái lan toả như bệnh dịch từ cái bàn toạ đáng giá 1 tỉ của cô; điều thứ 2 chính là mùi tiền mới cứng trong ví cô sắp có dấu hiệu chảy sang túi tiền mấy ông bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ bàn toạ; điều cuối cùng để lại dư âm nhiều nhất trong cô chính là tiếng “rắc” the the như muỗi kêu phát ra từ chân phải cô kèm theo cơn nhức nhối đau đến quận lưng.

Ông trời ơi! Cô bị trật chân rồi! Trật rồi! Hãy vỗ tay ăn mừng cho những ngày tháng ăn giò heo sắp tới nào!

Cơ mà...

-Mẹ yêu ơi, con gái bé bỏng của mẹ đau chân quá! _Nhấn mặt mếu miệng lấy bàn tay chưa lành vết tích dao gọt táo nắn nắn cổ chân, Giai Băng rên rỉ, cố đứng dậy nhưng vô phương.

Khi người ta trôi dạt giữa dòng nước xiết chảy, sẽ có một cọng cây hùng dũng lòi ra cho người ta nắm lấy. Tuy giờ tình cảnh Giai Băng ko mấy cấp thiết như người sẩy chân chết đuối kia, nhưng cô lại có “cọng cây” cứu mạng.

“Cọng cây” ấy khoanh tay trước ngực, đầu hơi nghiêng tư lự nhìn cô ngẩng đầu giương mắt nhìn hấn, rồi cười nhẹ, nụ cười đúng chất người qua đường dành tặng cho anh em Cái Bàng và hấn phán:

-Cô thực sự rất phiền phức, Hạ Giai Băng!

-Anh... _Giai Băng toan đáp trả nhưng đã kịp thời bị lí trí ngăn lại. Có “cọng cây khô” đang đứng trước mặt cô đấy, phải lợi dụng trước đã rồi muốn lược, xào, chiên, nướng gì thì tùy, cô phải nhẩn đã. Nhờ sự dẫn lối chỉ đường của bộ não siêu thông minh (là cô cho thế), Giai Băng gượng cười, đưa bàn tay lành lặn còn lại về phía Đằng Dạ _Kéo tôi lên đi!

-Tôi được gì khi kéo cô lên _Đằng Dạ ko thay đổi tư thế lãnh đạm hỏi.

-Anh sẽ nhận được tình thương mến thương, lòng khâm phục và sự ngưỡng mộ dạt dào từ tôi! _Giai Băng đặt tay băng bó vào lòng ngực mình, nhắm mắt

diễn cảm nói.

-Tôi ko cần!

-Vậy tiền, anh muốn bao nhiêu cứ nói, kể cả cướp ngân hàng tôi cũng đáp ứng!

-Tôi ko thiếu!

-Vậy...anh muốn gì tôi cũng cho anh chỉ cần nó ở trong phạm vi có thể. _Giai Băng đau lòng dụ dỗ dẫu dù cô có hứa, cô cũng sẽ quýt đẹp.

-Chấp nhận! _Đằng Dạ cười đều một cái hết sức âm mưu đáp.

Xong! Giai Băng có cảm giác như trước cổ mình đang đeo bản “Bán thân” như trong phim.

Đội Giai Băng ngỡ “đạo” thì đã quá muộn, Đằng Dạ đã ra tay trước. Hắn ngồi xuống trước mặt cô, chớp nhoáng “tặng” cô một nụ hôn “chuồn chuồn đập nước”.

Như lần trước, nụ hôn đó mang theo tư vị...lẫn trong đó, có sự mát mát khôn trời thấu đất.

Một nụ hôn đổi lấy 1 cái kéo tay?

Cô nhất định sẽ tự tay chôn sống hắn! Chôn hắn!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Chap 6: Vì con là con gái cha

-Anh...anh... _Bị nụ hôn, à không, cú chạm nhẹ giữa hai lớp tế bào da chết trên môi kia làm cho tâm động ý loạn, Giai Băng nghẹn giọng, khó khăn lắm mới kêu lên mấy tiếng trong hơi thở gấp gấp vô cùng mờ ám, mắt ko ngừng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt hết sức bình thản, hết sức thư thái của kẻ mặt dày kia.

Hắn dám cướp đi nụ hôn thứ 2 trong đời của cô? Thật đáng hận!

Cuộc đâu, xềng đâu, lần này cô không thể tha thứ cho hắn được nữa. Cô phải chôn sống hắn! Phải chôn hắn thì dù trái với lương tâm nhưng cô mới không cảm thấy có lỗi với bản thân!

Lục phủ ngũ tạng Giai Băng theo tiếng hô hoán của con tim đồng thanh rống lên hai chữ “Phải chôn” như hô biểu ngữ, nhưng rống kiểu gì thì rống, cô cũng không thể biến nó thành hành động được. Vì...xềng, cuộc không có mà gan cũng không to để làm. Hơn nữa...nhân gian cũng cần có những trai đẹp như hắn phò tá mộng tưởng thiếu nữ, nên...lần này...cứ coi như cú va chạm chỉ là cú va chạm với một trái táo có troi đi, không đáng nhọc tâm hao trí tức giận.

-Giao dịch thành công... _”Trái táo” Đằng Dạ “cưỡng hôn” Giai Băng xong liền đưa tay chạm nhẹ lên cánh môi mỏng bóng nhẹ vì chút nước miếng vương sót của mình, hơi trầm mặc nghĩ ngợi rồi nhìn Giai Băng, lãnh đạm nói _...nhưng tôi vẫn cảm thấy mình bị tổn thất.

-Anh tin tôi sẽ tát anh một cái nếu anh còn ghé cái miệng hôi thối của anh lên môi tôi 1 lần nữa không hả? _Nóng mặt, đỉnh đầu Giai Băng như có khói bay lên tỏ rõ sự kìm nén đã sắp vượt qua giới hạn. Cô nhẫn nhịn nghiến răng đe dọa.

-Không tin, vì cô sẽ không nỡ làm tổn hai mặt tôi..._Đằng Dạ cười cợt nhún vai bất lực.

-Anh... _Giai Băng thừa nhận, cô đúng thật là không nỡ. Vì hắn quá đẹp trai. Nếu cô tát hắn, có nghĩa là cô đang đâm một đấm đến gãy nguyên hàm răng vào má mình.

Con người đam mê cái đẹp như cô...khó ở cái chỗ đó đấy!

-Được rồi! Lên đi! _Không làm khó Giai Băng nữa, Đằng Dạ xoay lưng về phía cô, bảo cô trèo lên lưng hắn.

What’s the hell? Một nụ hôn đổi lấy cái cồng? Hắn muốn ăn cướp cũng nên ăn cướp một cách văn minh chứ?

-Đáng nhẽ anh phải bế tôi chứ? _Mắt Giai Băng giật lấy giật để không dứt nhìn tấm lưng rộng siêu kích thích chủ nghĩa dâm tà trước mặt.

-Đừng đòi hỏi _Đằng Dạ trầm giọng.

-Tôi không ngờ tới mức trung mông cho thiên hạ đo đạc! Nếu anh ko bé tôi, tôi tự đi một mình! _Hùng hỏ một lời đã quyết, Giai Băng đặt tay lên lưng Đằng Dạ tìm cho mình một điểm tựa rồi đứng dậy, quay người nhảy lò cò không thể xi-tin hơn từng bước, từng bước một, lòng cay đắng nửa muốn thu hồi, nuốt nghẹn lời nói thiệt thòi vừa nẩy vào bụng, nửa muốn làm quân tử đầu đội mũ chân đạp giày oai phong lẫm liệt ra đi.

Đúng là y học bó tay mà! Cô vừa ngu ngốc thả hòn đá nào xuống giếng thế? Hết rồi, nụ hôn trong trắng của tuyệt đại mỹ nữ như cô coi như tiêu tùng theo “bát nước” cô vừa hất rồi!

-Cô đúng là đồ phiền phức! _Từ sau nhanh chân đi tới theo giọng nói bất lực phát ra, Đằng Dạ ko để Giai Băng vận tư thế đón địch đã đưa hay tay bế thốc cô lên, vắt người cô như vắt tấm khăn tắm lên vai, bước chân đều đều ra khỏi WC.

-Ế! Tôi chóng mặt! _Lắc qua lắc lại cái đầu như quả lắc đồng hồ theo nhịp bước của Đằng Dạ một cách vô chủ, Giai Băng chóng mặt hoa mắt phản kháng, máu tụ lên não đặc biệt nhiều khiến sắc mặt cô đỏ ửng.

-Cô còn đòi hỏi nữa tôi quảng cô xuống giờ!

Ngang nhiên vác “bao tải” Giai Băng ra khỏi siêu thị, tiến thẳng về một chiếc xe Rolls Royce Phantom Solid sang trọng đang đậu ở phía trước cửa, Đằng Dạ toan đưa Giai Băng vào xe mình thì chợt, một chiếc xe Rolls Royce Ghost Fenice Milano bắt mắt ko kém cạnh từ xa tiến về phía họ rồi dừng lại. Một chàng trai mặc áo sơ mi thuần sắc trắng, cổ áo hơi mở rộng cùng mái tóc đen lộn xộn tạo lên nét bất cần, hoang dã khê đặt cặp chân thon dài bước ra ngoài. Đôi chân ấy toan bước đi, nhưng phút chốc bỗng dừng lại, hai mũi chân như đang hướng về phía Giai Băng.

Nhận thấy có điểm kì lạ toát lên từ đôi chân lọt vào tầm mắt đang có trạng thái quá gà của mình, Giai Băng mở căng đôi đồng tử đen, quay đầu có thu gom hết mọi thân ảnh của người vừa đến.

Cảm giác quen thuộc mờ ảo dần phủ lấy những hồ nghi trong lòng cô dần rõ ràng hơn. Cô đã ko đoán nhầm, người vừa đến, chính là...

Vùng mạnh người khỏi bàn tay dường như ôm trọn lấy cơ thể mình của Đằng Dạ, mặc con đau nhói vẫn không chịu buông tha cổ chân mình, Giai Băng nhảy xuống đất, tách rời mình hoàn toàn xa cách với Đằng Dạ, ngang đầu giương mắt dò xét thái độ người trước mặt, nụ cười trên môi mờ nhạt nở.

-Lãnh...à không, anh trai!

Lời nói phát ra từ miệng Giai Băng như có hấp lực, ngay lập tức lôi kéo ánh mắt hồ hững của 2 người con trai tụ về 1 điểm, rồi họ lại nhìn nhau, ánh mắt có lửa bùng mãnh và chạm giữa không trung, như đôi mắt bùng chiến của những con bò tót thở ra khói, cào đất ra bụi, mà cũng có điểm giống Ngưu Lang nhìn Chức Nữ.

Lưu luyến mãi không chịu rời.

Trong bầu không khí như bị đè nén do một số người nào đó gây ra, Giai Băng mũi thính mắt tinh nhận ra mùi “Gay” phảng phất, len lỏi đâu đó.

Thế nên, để tránh lời nguyên “Trai đẹp quần lấy nhau” tái diễn, Giai Băng thiết thực rên lên một tiếng, phá tan không khí tựa “Tiếng sét ái tình” trước mặt.

-Á...a..._Rên rất thật. Giai Băng mừng quýnh tự thưởng cho mình 10 điểm

-Sao vậy? _Rời mắt khỏi người Đằng Dạ, Lãnh Kiên đưa mắt dần trở nên lo âu nhìn Giai Băng đang nắn nắn cổ chân mình.

-Em...không sao? _Trầm tĩnh đối lòng nói, Giai Băng đứng dậy, bước từng bước nặng tựa đeo chì về phía Lãnh Kiên _Nếu anh đến đón em thì chúng ta đi thôi.

-Anh ta...là ai? _Không sợ hành động của mình làm đôi phương khó chịu, Lãnh Kiên trở tay về phía Đằng Dạ, nghiêm giọng hỏi.

-À...anh ta là...là tài xế của mẹ chồng em... Giai Băng nói dối không chớp mắt, lấp ba lấp bắp lên tiếng trong nụ cười nhạt rồi đưa mắt nhìn lướt lên Đằng Dạ đang lấy Iphone bấm bấm gì đó rất điệu nghệ. Toi! Ai đòi tài xế cầm Iphone lăng từ thế chứ. Chắc chắn, Lãnh Kiên sẽ không tin cô nổi rồi. Giai Băng chợt dạ nhanh chóng giục Lãnh Kiên _Chúng ta về đi!

-Tài xế cũng có Iphone à? Không toi! _Lãnh Kiên nửa bước không chịu đi, nhẹ nhàng vuốt tóc Giai Băng làm cô rùng mình.

@ -Cái đó... _Thoảng bối rối, Giai Băng “tiếc mắt đưa tình” với chiếc Iphone trên tay Đằng Dạ, hận muốn giật nó ném phăng đi. Che giấu khao khát muốn thủ tiêu 1 ai đó đang còn cào trong dạ dày bằng nụ cười xã giao không đặc chứa riêng một nét biểu cảm nào, Giai Băng ép giọng mình trở nên khô khốc _Anh ta...là tình nhân của mẹ vợ em!

Vừa nói xong, trong khi bụng ruột lẫn gan lòng của Giai Băng còn cào lên thở phào nhẹ nhõm vì nỗi sợ hãi không lẫn vào trong câu nói của mình thì ngón tay điều khiển múa trên Iphone của Đằng Dạ ngừng lại, nét lăm lăm đến rùng mình trên mặt Lãnh Kiên bỗng chốc bị lấn áp bởi sự kinh ngạc. Mảnh trầm mặc lại trĩu trĩu trong tâm tình của 3 người.

Nói không chớp mắt, không ấp úng, nét mặt lẫn thanh âm nghiêm túc một cách xa lạ, và nụ cười trên khoé môi dù rực rỡ như nắng, xinh tươi như hoa vẫn nồng nặc mùi kịch đến mức muốn phát nôn...tất cả làm Lãnh Kiên không tin không nổi. Bởi lẽ cái vỏ nguy nga lộng lẫy của một tiêu thư danh giá đài cát khác xa với bản chất phi bình thường, mà nói trắng ra là khác thường bên trong của cô, chi trưng diện với kẻ thù...

-Dạ ghê! Con xin phép đi trước! _Ồ đòi có di ghê tất nhiên phải thêm dạ ghê mới đủ đô. Giai Băng với lối suy nghĩ vô cùng “xuất thần” ấy nho nhả khép hai bàn chân thành hình chữ V một góc anfa tùy hứng, đầu cúi nhẹ lễ phép chào với bộ dạng cũ, thêm lần nữa âm thầm hạ nhục danh dự, nhân phẩm, tuổi tác của Đăng Dạ.

Đăng Dạ sau một hồi tiêu hoá toàn bộ đòn đá kích của Giai Băng, không những không giận dữ, trái lại còn bày ra bộ dạng hết sức hài lòng khiến Giai Băng bắt đầu nghi ngờ hẳn và mẹ chồng mình có gian tình.

-Rất tốt! Khoé môi Đăng Dạ cong nhẹ, thanh âm trầm lạnh lạnh vàng chút ngao khí tán thưởng, nhưng phần đa, Giai Băng chỉ thấy ớn lạnh, tim đập bôm bốp muốn quỵ xuống đập đầu xin xá tội hơn.

-Được rồi, chúng ta về!

Rất cuộc cũng thoát khỏi cơn choáng váng nhờ phúc Giai Băng mà ra, Lãnh Kiên yên trí nắm lấy bàn tay đang nắm chặt thành đấm của Giai Băng, toan đưa cô lên xe mình thì bỗng đâu, một chú cảnh sát hết sức dí dỏm dứt vội điện thoại vào túi quần bước tới, hồn nhiên dán lên mặt kính ô tô của Lãnh Kiên một tờ giấy phạt vì đỗ xe ở nơi không cho phép. Rồi không để chủ nhân của nó lên tiếng, một chiếc ô tô cảnh sát chuyên dụng đã cẩu xe anh đi về đồn trong khi, ngay bên cạnh, hết sức chói lóa và bắt mắt với màu ghi trang nhã, xe của Đăng Dạ vẫn bình an vô sự.

-Có lẽ, tôi nên đưa 2 người về một đoạn _Đăng Dạ cười nhạt đề nghị, mắt không rời gương mặt đang thộn ra khó hiểu một cách vô cùng trang nhã của Giai Băng.

-Không phiền anh hao tâm tốn sức! _Không suy nghĩ, Lãnh Kiên cười bất lực nhìn Đăng Dạ, mĩa mai lên tiếng rồi ân cần bế Giai Băng lên, đi ra đường bắt taxi trở về biệt thự.

Lúc Giai Băng và Lãnh Kiên về đến nơi, trời đã nhá nhem tối. Lướt qua cái nhìn sắc lạnh của cha mình, Lãnh Kiên không thèm chào hỏi, lạnh lùng đưa Giai Băng lên phòng, đặt cô ngay ngắn trên giường rồi im lặng ngồi xuống bên cạnh, đặt bàn chân trật tề liệt của cô lên đùi mình, 2 tay điều luyện nắn bóp trong mùi thảo dược thơm nồng.

-Lãnh...anh trai, được rồi! _Không dám nhận sự chăm sóc nặng tình ấy, Giai Băng gạt bỏ tay Lãnh Kiên, thu chân về _Em tự làm được.

-Nếu em tự làm được...anh sẽ không làm _Bất nhanh lấy chân Giai Băng, không cho cô lần tránh, Lãnh Kiên tiếp tục chuyên tâm là việc của mình.

-Anh đang đi quá xa với bốn phận của một người anh trai rồi đấy! _Giai Băng quan tâm nhắc nhở, ngữ khí có điểm châm chọc, còi cọt.

Bàn tay Lãnh Kiên vì thế cuối cùng ngừng lại, mắt anh sắc lạnh đảo nhìn cô, một tay nhanh chóng hung bạo nâng mặt cô lên.

-Trước mặt anh...đừng có giờ trò đó!

-Xin lỗi, đó là tính cách của em trước giờ! _Thận trọng nuốt nước bọt, Giai Băng nở nụ cười xã giao đáng ghét mà ngay đến chính bản thân cô cũng cảm hận đáp trả, bờ vai gầy khẽ nhún tở thái độ bất lực.

-Lâm Giai Băng! _Lãnh Kiên hạ giọng, tuy không gầm gừ ào thát, nhưng lại mang sức đe dọa khiến người nghe bủn rủn chân tay, da gà da vịt tê liệt.

-Hãy gọi em là Hạ Giai Băng, anh trai! _Cũng không để mình yếu thế, Giai Băng nghiêm túc chỉnh đốn, nụ cười trên môi vô tình khoét sâu. _Đừng quên, em và anh là anh em sinh đôi. Và anh cũng nên nhớ, em là người không muốn gặp rắc rối trước ngày cưới trọng đại của mình, mong anh đừng làm mọi người hiểu nhầm.

-Em còn non lắm...nếu muốn qua mặt anh! _Lãnh Kiên cười lạnh, anh buông tay khỏi cầm cô, bỏ ra ngoài.

Đúng lúc cánh cửa mở toang đang dần khép, khuôn mặt khó gây cảm tình của cha cô như oán hồn không tan của quỷ hiện ra, đập vào đáy giác mạc cô.

-Làm tốt lắm, con gái _Ông hài lòng khen cô một tiếng.

-Vâng, vì con là con gái cha! _Nhẹ nhàng nở nụ cười, Giai Băng tỏ vẻ tự hào nói.

Cánh cửa phòng cô cuối cùng cũng đóng lại và nụ cười trên môi cô cũng có cơ hội tắt đi.

Giai Băng lê lét đến cửa, khóa chặt nó lại rồi dựa người vào trong tiếng thở dài náo nê. Cô run rẩy lấy điện thoại, gọi cho con bạn yêu dấu.

Ngay khi giọng nói quen thuộc từ bên kia vọng vào tai cô, Giai Băng không khỏi xúc động nói:

-Diệp Mi, tớ đau!

P/s: Chắc các bà lần này ko còn thắc mắc tại saoGB ban đầu Su miêu tả khác đoạn sau roy nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngọc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Chap 7: Vị lạ

Hạ gia là một dòng dõi về tiền bạc, địa vị, quyền lực đều thuộc hàng bậc nhất trong giới thượng lưu Châu Á nên vì thế, con, cháu chút, chút của họ từ khi o e ra đời đã được nắm trong tay quyền sở hữu khối tài sản kếch xù, địa vị chót vót khiến người ta phải e dè, nể sợ và những quyền lực chỉ có những kẻ mạnh mới có khả năng đụng đến.

Nói đến Hạ Gia, người ta không thể không nói đến những cô con gái mỗi người một vẻ, một tính cách và cậu con trai độc nhất nhưng không thiếu tài sắc của họ.

Giàu thôi, phải có tiếng, có tăm nữa. Cậy vào quyền thế của cha mẹ, dòng dõi cũng chưa đủ, phải có cả bản lĩnh, gan góc vào táo bạo. Những đứa con của Hạ Gia, chính là những nhân vật có đủ bản lĩnh để tạo nên tính cách riêng, phong thái hành xử độc lập và danh tiếng một trời một vực đó. Họ khiến bất kì ai, dù thờ ơ, lãng tai, quảng gà hay thậm chí đã được chuyển vào trung tâm Tâm thần cũng phải nhớ đến mình như chính cái tên làm nên tất cả của họ.

Hạ Nganh Nhi-cô con gái lớn của Hạ gia-người đầu tiên áp dụng khuynh hướng bạo lực vào cách đối nhân xử thế với kẻ dưới trướng, người thân và những kẻ vô danh vô tội xung quanh, luôn giải quyết các vấn đề khúc mắc, mâu thuẫn với đối phương của mình bằng con đường “mày sống tao chết” hết sức hiệu quả và thành công mỹ mãn. Cô cũng chính là người đầu tiên chịu đứng ra phung phí đồng tài sản chất không hết mà cha mình đang có sống có chết bảo vệ, bòn rút từng ngày. Sống với tình yêu, lòng tôn thờ, sùng bái mãnh liệt với lí tưởng cao cả của Hit-le vang bóng một thời, Nganh Nhi không ngần ngại nuôi mộng bá chủ thế giới, để bất cứ ai cũng phải quy lụy hôn hít bàn chân mình. Cô đứng ra lập nên một bang

hội riêng trên địa bàn Hà Nội, triệu hồi đầy đủ các loại thanh niên hư hỏng không còn thuốc chữa trong giang hồ trở thành trợ thủ đắc lực giúp mình bành trướng thế lực, dim hàng, tàn phá hầu hết các bang hội khác trong phạm vi thủ đô mà không hề bị cảnh sát sờ gáy. Tại sao ư? Là vị cảnh sát run rẩy trước thế lực quá lớn của Hạ Gia? Hoàn toàn không, bởi lẽ, khi bng hội Nganh Nhi ra đời, các bang hội khác luôn gây rối an ninh trật tự trong vùng đều bị thanh trừng một cách triệt để, các nạn cướp giật, tiêm chích ma túy hay chần lộn dân lành đều nhanh chóng giảm xuống đáng kể khiến nghề cảnh sát trở thành nghề an nhàn nhất, các lãnh đạo chỉ cần ngồi rung đùi đập muỗi vẫn có tiền xoi như thường. Và với họ bang hội Nganh Nhi chính là nhà tù thép kim hãm các cuộc bạo loạn vì thế chẳng ai lại dại dột gì đi phá nó cả, nhưng...một khi chúng lớn mạnh, chúng sẽ là mối nguy hiểm khiến họ trương bụng khóc than trong tương lai gần. Cảnh sát quá ngây thơ khi nhận thức điều này, không phải là cái tội.

Hạ Phong Tinh-cô con gái thứ hai của Hạ Gia, với hoài bão vô cùng chân chính và cũng cực kì lãng mạn: được trở thành cô bé lọ lem như trong câu chuyện cổ tích, yêu và kết hôn với anh chàng đẹp trai, giàu có nhất thế giới, cô nàng đã từ bỏ việc sống sung túc trong căn biệt thự xa hoa, lộng lẫy của nhà mình, thuê một căn hộ mắc tiền khác ở khu đô thị mới, ngày ngày rất cần mẫn với việc tạo nên lớp vỏ bọc yếu đuối, đáng thương cho mình và tích cực theo đuổi những mối tình sét đánh giữa trời quang. Nếu bạn vô tình đi đến một nơi nào đó, vừa đặt chân đã thấy bầu không khí xung quanh có nét kì dị, những trái tim hồng mờ ảo bay bay lất phất xung quanh mình trộn lẫn cùng chất giọng ngọt ngào như mật rót trong tiếng thờ dục hỗn hển khiến bất cứ ai, dù tâm địa trong sáng hay đen tối, cũng phải đỏ mặt, thì tốt nhất bạn nên quay lưng, đừng tò mò ngoảnh lại và hãy bước đi thật nhanh, càng nhanh càng tốt. Vì... những lúc...thất tình như thế, cô nàng sẽ chụp ngay lấy người ở gần mình nhất làm “con mồi” thế mạng tiếp theo dù sét có đánh hay không...và đầu...bạn là phụ nữ đích thực.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Người thứ 3 nằm trong danh sách “sách đỏ” chính là Hạ Tinh Chi, cô con gái út Hạ gia. Cô bé này được xem là Sunny Angel của P&P cấp tiểu học bởi nụ cười trong sáng, thanh khiết, gương mặt xinh xắn tựa hoa nở và đôi mắt tinh ranh phẳng phai chút nguy hiểm thâm kín. Nhưng, đặc điểm khiến cô bé này được biết đến không phải chỉ nhờ ngoại hình nổi trội, gan tựa hổ báo mà còn là do niềm say mê cái đẹp nồng cháy đến long trời lở đất của cô nàng. Đi đến bất cứ đâu, không cần người nọ mang tương mạo “hoa nhường nguyệt thẹn” chỉ cần họ “khuynh nước đổ thùng”, ngay lập tức, cô nàng sẽ từ tốn nháy mắt đưa tình với họ một cái, nở nụ cười tuyệt chiêu sát tim người và cuối cùng...thu hồi một đồng anh chị em tương mạo ngồi ngời, gia thế lung lay. Cũng chính vì điều này, cha cô không bao giờ phải để tâm đến việc giao thiệp, tạo mối quan hệ tốt với những người xung quanh, bởi lẽ, ông ta đã có một trợ thủ hết sức đắc lực về lĩnh vực này. Danh tiếng Tinh Chi nổi lên như điều gặp gió, những năm trở lại đây, cô được xem như bảo bối của thủ đô Hà Nội, cục vàng của Hạ Gia và cũng là người đầu tiên được cha mình tự nguyện cho tiêu séc... như giấy mà không cần cướp giật như chị của mình.

Cô con gái được nhắc đến cuối cùng trong tứ đại mỹ nữ Hạ Gia chính là Hạ Giai Băng-người duy nhất không hề phá bỏ các quy tắc, chuẩn mực của một thiếu nữ Việt Nam trên người mình và cũng được coi là kẻ gần như hội tụ gần cả 3 yếu tố của các chị em tiên phong. Ấn tượng đầu tiên người ta biết đến cô chính là khả năng võ thuật tiềm tàng chất chứa trong hình hài nhỏ bé, yếu đuối và ngây ngô của cô. Nhưng, không đi theo con đường chính trị của

chị mình, cô không hề đem cái tài đường như thiên nhiên về bạo lực đó để áp đảo mọi người, mà rất nho nhã, sâu sắc, bình đẳng trong cách đối nhân xử thế. Thí dụ như, khi phải đứng trước 2 em bé mồ côi lang thang cơ nhỡ, nếu cô có 2 chiếc bánh trong tay, cô sẽ không ngần ngại lủi loát...thủ tiêu một cái vào bụng, cái còn lại rất công bằng, dân chủ bẻ làm đôi chia cho cả hai. Ấn tượng thứ hai như vàng mạ phủ lên thanh danh vốn đã hào nhoáng của cô chính là tài nữ công gia chánh không ai sánh bằng. Từ may vá thêu thùa đến nấu ăn, tất cả những công việc hèn hạ và bẩn cùng vốn chỉ để cho người ở làm ấy...qua tay cô đều trở nên thiêng liêng, mỹ lệ một cách kì lạ, hết ý một đặc sản dân tộc mà bất cứ ai nhìn thấy đều nhỏ cả nước miếng. Tuy nhiên, khổ hạnh là đến giờ chưa có ai có điểm phúc nếm thử những món ăn do kì tài ẩm thực này chế biến cả, vì chúng đều theo đường dạ dày của Lãnh Kiên-anh trai song sinh của cô thanh lí sạch. Điều này chắc chắn làm dấy nên một trận ganh tị giữa các nam sinh trong P&P với Lãnh Kiên, nhưng nhắc đến việc 2 mặt một lời với chàng ta thì thôi thà đi tâm sự với con cún ở nhà vẫn minh hơn. Không phải không ai có gan chui vào hang cọp bắt cọp con mà là vì vốn dĩ, trong mắt anh ta chỉ có mình Hạ Giai Băng tồn tại, những người còn lại, tôm tép không cần để ý, thế nên, việc thương lượng chưa tiến hành cũng biết trước kết quả. Đặc điểm thứ 3 khiến danh tiếng Giai Băng ngày càng vuron xa vuron cao chính là nụ cười không thể thân thiện hơn trên đôi môi cánh hoa hồng của cô. Nhưng, cô khác em gái của mình, dù kẻ đó là ai, ăn mày hay là nhà tài phiệt, chính trị gia, cô đều mỉm cười dịu dàng với họ, một nụ cười lạnh nhưng hoàn mĩ, đủ để se ấm những trái tim ảo tưởng...

Tất cả những điều trên...đều là lời từ miệng mồm dân bán dưa lê, buôn cây tơ bày món mả ra...còn sự thực...vốn không ai thêm chú ý. Họ chỉ cần chứng kiến tận mắt, nghe tận tai đã đủ rồi...

-Giai Băng, tớ có thể thử nó được không? Sau khi hoa mắt nhìn cô bạn của mình mặc tạp dề, điều luyện xấn tay xấn áo làm loại bánh ngọt của Golden Pheonix theo cuốn sách ẩm thực chỉ dẫn, Diệp Mi, người bạn thân nhất có điểm phúc được “chiêm ngưỡng” bản mặt thật của Giai Băng lên tiếng, đôi mắt không ngừng dán chặt vào chiếc bánh nhũ vàng lấp lánh rực rỡ cùng những phụ kiện bắt mắt trên bàn, tay hung bạo quệt lên miệng lau đi dòng nước miếng thèm thường vừa trào ra.

-Cứ tự nhiên! _Giai Băng không thèm đếm xỉa gì đến thành quả lao động của mình, hào phóng mời bạn mình khai mản.

-Ăn thật nhá! _Không câu nệ chủ nhân của chiếc bánh đang đứng trước mặt mình, Diệp Mi lấy muống, phá hoại nét thẩm mĩ của chiếc bánh bằng cách hăm hở múc một miếng rô to, bỏ vào miệng.

Khuôn mặt rạng rỡ như ánh nắng mặt trời nhắm bánh được một lúc chưa quá 3 giây đã nhăn lại hơn mông khi, đau đóm liếc nhìn chủ nhân của nó đang tư lự dọn lại đồ.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

-Giai Băng, sao bánh của cậu...bên ngoài càng đẹp thì bên trong càng có vị chết người vậy? _Diệp Mi “xúc động” luyến tiếc nhìn chiếc bánh, không ngừng than oán _Sau này cậu thất nghiệp, tốt nhất nên đi chế thuốc độc thì hơn, nhất định sẽ rất được giá.

-Nếu đã biết trước vị nó sẽ như thế thì cậu ăn làm gì? _Giai Băng lạnh lùng nói, rất tích cực chà chà cọ cọ đồng bát đĩa mình làm bẩn, còn đồng đồ của người khác, miễn rửa.

-Đừng nói với tớ, dạ dày anh Lãnh Kiên đẹp trai lộng lẫy đang dần bị cậu huỷ hoại bằng thứ thực phẩm độc hại này nhé! _Như nhớ ra điều gì đó, Diệp Mi đập tay đánh bốp, trợn mắt nhìn Giai Băng chất vấn, trong lòng bắt đầu dấy lên một số ý tưởng thiết kế về khung anh tang tương lai của ông anh này _Cậu quá tàn độc, Giai Băng.

-Thôi đi bà cô, tớ chưa bao giờ đem cho anh ấy ăn mấy thứ bỏ đi này!

-Vậy bình thường, cậu đem chúng đi đâu? Ai cũng nói nhìn thấy cậu cùng anh ấy ăn bánh, hưởng thụ thành quả mà! _Ngây ngốc nhìn bạn mình, Diệp Mi vô cùng khó hiểu nhăn mặt hỏi.

-Đây là bánh anh ấy làm...cái của mình...vào thùng rác _Vui mừng quăng 2 cái gắng tay sau khi cọ xong đồng đồ, Giai Băng liếc thấy một số bạn cùng lớp vừa bước vào, liền nở nụ cười quen thuộc chào họ, nhẹ giọng nói _Xin lỗi nhé, đồ của mấy bạn...mình...

-Không sao, Giai Băng, bọn này tự làm được! _Khoát tay an ủi, những cô bạn của Giai Băng cũng cười đáp lại, tình nguyện rửa đồ, mắt đôi lúc lại nhìn về chiếc bánh cô làm với vẻ ngưỡng mộ và thèm muốn.

-Vậy...mình đem bánh cho anh trai!

Một tay bung lấy chiếc bánh, một tay cầm cây nạng chống nhảy lò cò hết sức mất hình tượng, Giai Băng bước ra khỏi phòng Kitchen, rẽ qua một đường đi vắng vẻ ít người, thân thủ nhanh nhẹn, nhảy lò cò kịch liệt như mấy nữ đại hiệp trong giới giang hồ thời phong kiến, mau lẹ tiếp cận cái hố rác trong tầm ngắm nhằm tiêu hủy chiếc bánh chết người do mình tạo ra. Nhưng vừa đi chưa được bao lâu, hành tung hết sức bí mật và khả nghi của cô đã bị ông thầy hiệu trưởng tay chống gậy, còng lưng chậm rãi bước đi phía đằng xa phát giác. Ông đưa tay lên trời, mãnh lực vẩy vẩy gọi cô đến.

Thế là, Giai Băng đành phải luyến tiếc liếc nhìn cái hố rác cách mình còn 5 mét rồi rời đi trong vô vọng.

Tao nhả chống nạng lết cái chân đau đến gần ông thầy hiệu trưởng già nua, da mặt nhăn nheo đen sạm, đầu tóc dù cố nhuộm đen vẫn bạc như thường. Giai Băng thường lệ cúi đầu nhẹ, nở nụ cười chào ông ta, lòng không ngừng hỏi thăm trời đất sao số mình xui xẻo. Đương lúc cô ngẩng đầu, thân ảnh cao hơn cô nửa cái đầu cùng khuôn mặt quen thuộc mà cô hằng đêm mơ thấy mình được chôn sống nó “tổng” thẳng vào mắt cô, lôi kéo tâm trạng đã thậm tệ của cô thêm nao nê.

-Giai Băng, giới thiệu với em, đây là Đăng Dạ, hội trưởng hội học sinh cấp đại học khối A của P&P chúng ta. Đơn đã giới thiệu, ông hiệu trưởng già tiếp tục Đăng Dạ, giới thiệu với em, đây là Giai Nhân Kì lừng lẫy của P&P cấp trung học phổ thông P&P mà mọi người thường đồn đại, chắc em biết chữ.

-Ồ! _Tò vè hết sức ngạc nhiên, Đăng Dạ nhìn lướt lên người Giai Băng thăm dò, khoe miệng cong lên giảo hoạt. _Thì ra em là đại mỹ nữ tài sắc vẹn toàn, một thiếu nữ Việt Nam chuẩn mực, là con dâu hãnh mong ước của các bà mẹ trên đất nước này như lời đồn. Quả...nhìn thấy rồi mới được mở rộng tầm mắt!

-Em cũng không ngờ...hôm nay lại được gặp vị hội trưởng đáng kính, khét tiếng man rợ và hung bạo của P&P cấp đại học khối A gần như thế này. Rất vui được gặp! _Cũng chanh chua không kém, Giai Băng tươi tắn với nụ cười trên môi, âm thầm nói kháy người đối diện. Tâm can không phục muốn nhảy lên bóp cổ hần trả thù cho mấy vụ lần trước mình yếu lòng không ra tay được.

Nhìn 2 đứa học sinh “say đắm” “liếc mắt đưa tình” không biết chán, ông hiệu trưởng lắc đầu cười bắt lặc một cái. Vốn dĩ ông ghét chuyện yêu đương trong trường của bọn trẻ bây giờ, nhưng chẳng phải cặp đôi trước mặt ông rất đẹp sao? Tác hợp cũng không có chuyện gì xấu.

Đúng lúc ấy, một đôi nam nữ đang ôm nhau như dán keo trong bụi cây nào đó đập vào mắt ông, khiến tiêu chí trong ông nổi lên như cồn. Không ngăn ngại mình đang còng lưng chống gậy bước đi, ông vất nguyên cái gậy, vận hết tốc lực chạy về phía bọn nít ranh bày đặt hôn hít, miệng hét to vô cùng có uy:

-2 đứa kia, ta thấy rồi, khôn hồn thì đứng lại cho ta!

Giật mình nhìn ông thầy bỏ gậy lại chạy lấy người, hình tượng ông hiệu trưởng già nua, tay chống gậy đi rất cực khổ trong lòng Giai Băng bỗng bị đập nát, bể mụn thành nhiều mảnh. Cô chăm chú đưa mắt theo dõi dáng chạy của ông, cổ họng nuốt ực một đồng nước bọt, lòng không ngừng tự vấn, liệu sau này cô chạy thi với ông, có hơn được không nhỉ?

-Trên tay em đang cầm gì vậy Giai Nhân Kì? _Liếc mắt đảo đến chiếc hộp giấy đựng bánh trên của Giai Băng, Đăng Dạ không chờ câu trả lời, ngang nhiên giật lấy nó rồi mở ra xem, đáy mắt lạnh đậm khê động. _Cái này...em làm?

-Chứ ai làm nữa? _Toan đưa tay với lấy giật lại, Giai Băng bỗng nảy ra một ý nghĩ đen tối, cô từ tốn mỉm cười mỉa hoặc, khuôn miệng nhỏ ra sức mấp máy dụ dỗ. Diệp Mi nói, khi cô mở miệng, rất có sức hấp dẫn, hơhơ. _Nếu anh muốn, anh có thể thử.

-Em mời tôi? _Thoáng chút ngạc nhiên, Đăng Dạ hết nhìn chiếc bánh rồi nhìn Giai Băng, nghi hoặc. _Tôi không nghĩ em tốt đến vậy.

-Nếu anh không ăn thì trả tôi! _”Bà đây mời, mi không ăn thì nhin cả đời đi!!”

-Vậy...em ăn trước đã...tôi sợ, em sẽ bỏ độc tôi mất. _Đăng Dạ vẫn minh đề nghị.

-Anh... _Giai Băng nổi điên, cô định chụp lấy chiếc bánh, tổng thẳng vào thùng rác thì bị lí trí cùng những mưu mô ngăn cản. Hắn đã hai lần cướp đi nụ hôn cô vô cùng trân trọng bảo vệ, 2 lần khiến cô gặp nạn: đứt tay và trật chân phải chống nạng đi học trước con mắt dị nghị của người đời, giờ còn dám rượu mời không uống muốn nốc rượu phạt nữa. Cô không thể bỏ qua cho hắn. _Được thôi...

Ngậm đắng nuốt cay bẹo một miếng bánh trong tổ hợp “thuốc độc” mình vừa chế, Giai Băng nuốt nước mắt vào trong, run rẩy đưa nó bỏ vào khoang miệng. Miếng bánh cô bẹo quá to nên có đôi chỗ vương trên khoe miệng cô.

Nhưng, khi cô chưa kịp cảm nhận mùi độc được mà Diệp Mi nói đến...đã thấy có vị ngọt tan mát từ vật lạ nào đó...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Chap 8: Chọn nhần

Lại...lại nữa?

Lại hôn? Cơ mà...nụ hôn này...không còn là nụ hôn “chuồn chuồn đập nước” như lần trước nữa thì phải, theo bờ môi bị ác thú ngoạm chặt, Giai Băng cô thấy nó đã hóa kiếp thành nụ hôn dai dẳng dong dài giữa con người với con người hơn.

Những lúc thế này, trên tivi, trong phim ảnh, chắc chắn sẽ có đoạn người con gái hứng chí mở to mắt nhìn chàng trai đối diện “vừa ngủ” vừa hôn, đồng thời cong chân lên ra phía sau thể hiện sự tiếp nhận của cô ta đối với chàng trai kia, và để khẳng định rằng nụ hôn họ trao cho nhau là nụ hôn của tình yêu chân chính.

Nhưng...quan hệ giữa Giai Băng cô và cụ già họ Đặng biến thái này là gì? Là người dung với hai lần chạm nhau bằng té bào biểu bì môi, không hề có quan hệ máu mủ ruột rà hay thậm chí là kẻ thù trăm năm nuôi hận nghìn năm trả thù.

Vậy...nụ hôn này...mang ý nghĩa cái quái gì chứ? Nó giống như việc dẫn mặt nhau tranh giành lãnh thổ giữa hai con sư tử một con cái một con đực thì hơn, chỉ thiếu mấy cái bạt tai mãnh lực, tiếng gầm gừ xé nát trời xanh, và những chiếc răng nhọn hoắt đầu đá nửa là đủ bộ.

Cứ cho là thế đi...cơ mà...cô đã giành lấy cái gì của hắn, để phải trả giá những 3 nụ hôn đầu đời quý giá của mình như thế này?

Trợn mắt nhìn thẳng vào đôi đồng tử đen láy đượm nồng hàn khí ẩn nấp trong đôi mắt khép dài đầy mị lực như thể đang có vẻ rất say đắm của Đặng Dạ, Giai Băng không khỏi khựng người. Đôi mắt của đối phương...do tâm địa cô quá đen tối hay sao...mà cô lại nhìn thấy được nét khiêu khích, cời cợt lẫn lộn trong sự mê hoặc đó.

Hắn đang khiêu khích cô? Khiêu khích cái gì? Đừng nói đang thách xem cô có dám đáp trả lại cái hôn nồng của hắn không nhé? Bắt cô lấy chổi đập hắn còn được, chứ kiêu tra đũa bằng môi này...dù bị động hay chủ động...cô vẫn là người thiệt thòi nhất. Thử nghĩ xem, người ngoài nhìn vào, theo hướng nào cũng sẽ nghĩ cô là loại con gái lẳng lơ, hư hỏng, còn hắn, dựa vào cái mị lực chết người kia, đảm bảo có 10 người, hết cả thầy đều sẽ nói “Cậu nhóc kia tội thật, bị loại con gái hư hỏng đó cưỡng hôn” cho xem. Cái thiên lí nghiêng về sắc đẹp nó tàn khốc thế đấy.

Sau khi ăn no liền vất xó. Đặng Dạ cũng vậy, thỏa sức cường đoạt môi Giai Băng xong, hắn không hề lưu luyến tự động rời môi mình khỏi môi cô. Ánh mắt lúc này không còn độc nhất hướng về phía Giai Băng nữa mà hướng về một nơi khác, khá chệch với người cô một chút.

Trước thái độ có mới nói cũ của Đặng Dạ, lòng tự tôn của phụ nữ Việt Nam trong lòng Giai Băng được nước béo cò, nổi lên dậy sóng theo mớ acid còn cao trong bụng. Cô nắm chặt cây nạng-thứ vũ khí thức thời có sức sát thương khủng, không chết cũng khiến người ta gãy chân, trật tay, da dẻ bầm dập dung nhan hủy hoại-cổ vắn nào nghĩ đáng đánh người cho thật vắn mình, vừa thể hiện thần thái dũng mãnh nhưng lại vừa toát nét yếu đuối quyến rũ mê hồn để tránh làm hỏng hình tượng khó khăn lắm mới gầy dựng nên của mình trong lòng mọi người trước khi hạ thủ.

Nhưng...Giai Băng còn chưa kịp “thiết kế” đáng đứng mình xong, Đặng Dạ đã lên tiếng phá tan bầu không khí. Song, nghe ra lại chẳng thấy như đang nói với cô chút nào.

-Đừng nhìn tôi như thế, sẽ lác cả mắt đấy_Tô tông ơi, đội mồ lên mà nhìn nụ cười tà ác của hắn kia, hắn định làm trái tim cô lũng loạn đến khi nào?

-Anh đang nói tôi hả?_Giai Băng ngây ngốc trở tay vào người mình. “Cụ ơi, cụ nói với con thì nhìn con giùm cái, muốn con bóp cổ cụ chết cụ mới chịu nhìn à?”

-Đồ ngốc!_Nụ cười tà ác trên môi Đặng Dạ biến hóa, một chốc mang theo cái vẻ cợt nhả muốn chọc tức người, nhất là Giai Băng lúc này.

-Anh...Ồ đời, chỉ có 2 người duy nhất nói cô là đồ ngốc mà cô cho qua: một là thầy cô giáo, hai là...người tâm thần. Hai đối tượng này quá sùng sỏ khiến cô không tài nào ra tay nổi, nhưng những người khác, kể cả đó có là Lãnh Kiên cô đều không bỏ qua. Vậy mà, tên này...hình như hắn chửi cô không dưới 3 lần rồi. Điều này làm cô không khỏi nóng máu muốn đập chết hắn.

Tuy nhiên, Giai Băng chưa kịp hạ thủ, tiếng nói quen thuộc tựa nứt từ băng son đằng sau lưng vang lên làm cô giật mình, tiếng dây thần kinh đứt phụt trong đầu nghe cũng vô cùng rõ ràng.

-Giai Băng! Em làm gì ở đây vậy?

-Anh!?!_Chậm rãi nghe tiếng rạn nứt trên cơ thể nhỏ bé của mình, Giai Băng rùng mình một cái rồi trung nụ cười hết sức thơ ngây quay đầu nhìn người đằng sau, lơ lửng hỏi_Em mới phải hỏi anh đang làm gì ở đây chứ, hình như chưa hết giờ học thì phải.

-Cậu không thấy tôi và cô ấy đang nói chuyện..._Đặng Dạ mở miệng cợt nhả

-Cụ Đặng, anh không nói tôi cũng sẽ không nghĩ anh câm đâu!_Giai Băng tươi cười nhắc nhở, răng nghiêng lên trêu trọc nhằm cho ai kia thấy hành vi khủng bố của mình. Cứ mỗi lần hắn mở miệng, y xì chẳng có gì tốt đẹp. Thiên tài là kẻ biết rút kinh nghiệm để đời.

-...bằng môi_Đặng Dạ không thèm quan tâm dáng điệu đe dọa không ra đe dọa của Giai Băng, vẫn dán mắt lên khuôn mặt sầm tối của Lãnh Kiên, tiếp thêm hai chữ cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Ghép câu trước với câu này sẽ thành gì? “Cậu không thấy tôi và cô ấy đang nói chuyện...bằng môi?”

”Tên khốn, tôi sẽ giết anh!”

Đương lúc Giai Băng rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, chỉ biết đưa nụ cười ra che đậy một bên nội tâm đang hèn hạ co rúm, run rẩy như sốt trước mảng đen u tối Lãnh Kiền, một bên hận muốn tứ mã phân thây cái tên mặt trời sáng lạng Đằng Dạ, tiếng chuông điện thoại thường ngày rú lên như heo bị chọc tiết giờ tựa bài ca thánh cứu rồi linh hồn tội lỗi của cô vang lên, êm tai kinh khủng.

Giai Băng ngay lập tức vui mừng quảng luôn cây nạng nằm song soài dưới đất, mò túi lục điện thoại, không thèm nhìn số điện thoại liền áp ngay lên tay, nói lớn ra về “I’m busy”

-Tôi là Hạ Giai Băng xin nghe!

-Giai Băng hả? Mẹ đây! _Tiếng người bên kia có vẻ rất gấp gáp.

-À...Mẹ Đằng ạ! Có chuyện gì không? _Liếc nhìn hai người kia một cái ngụ ý giới thiệu rằng “xem đây, bà là phụ nữ sắp có chồng, người nên ngộ ra điều này một chút đi”, Giai Băng mỉm cười đáp lễ, lời nói thanh thoát, nhẹ nhàng như tiếng ngọc.

-Ồ, con đến Wings-siêu thị trang sức-đi, chúng ta đi chọn nhẫn cưới.

-Nhẫn? Giờ ạ? _Giai Băng đưa mắt nhìn đồng hồ.

-Ừ! Ta cho người đến đón con rồi, cứ đến đó chọn đồ trước, thích cái nào thì chọn cái đó, ta sẽ đến sau _Mẹ Đằng nói gấp rồi cúp máy, trước đó, tiếng nói chuyện cười đùa đập vào tai Giai Băng, có lẽ, bà đang tiếp khách.

Nhưng...đi bây giờ...thôi, 36 kế, chuồn là thượng sách.

Nghĩ vậy, Giai Băng từ tốn cười lẹ rồi cáo lui. Vừa chống nạng vừa nhấc chân đi được một quãng xa, cô bỗng quỵn luyến quay đầu nhìn lại.

Thiên địa ơi! Cảnh tượng gì “đá” thủng mắt cô thế này? Kia...có phải cái tên họ Đằng biến thái đó đang giơ cao tay, bắt lấy nắm tay của Lãnh Kiền nhà cô không? Còn nữa...sao lâu như vậy, 5 giây rồi vẫn chưa chịu buông tay con trai nhà lành ra, đã thấy, mắt dán chặt lên mặt Lãnh Kiền nữa chứ!! Chẳng lẽ...

”No no no!!! Never! Không thể được! Không thể có chuyện 2 người đó “trong lòng như đã bên ngoài còn e” được. Không! Lãnh Kiền, anh còn có em đây nè. Em đang nhìn anh đây nè! Mau cho hán một đấm đi chứ! Anh đừng nhìn hán không rời như thế!!!!!!!!”

Khi xưa, Giai Băng đọc một chuyện kể rằng: có một đôi tình nhân thường nắm tay đợi xe buýt và một chàng trai lái xe ô tô siêu sành điệu thường đậu trước mặt họ. Dần dà, cô gái kia có cảm tình với tên siêu sành điệu đó. Một hôm, hắn đem hoa đến tặng cô và bảo “Em có vui lòng bỏ tên kia không?”, Cô ta nghiễm nhiên đỏ mặt gật đầu cái rụp. Kết quả, tên đó vui sướng như điên, chạy sang ông anh bạn trai vừa bị đá bên cạnh, cầm tay mà nói “Anh à, cô ta bỏ anh rồi, chúng ta yêu nhau nhé!”. Thế có lừa tình không chứ. Lúc đọc cái này, Giai Băng cười đến sái quai hàm, nhưng giờ, khi thực tại đang dần có xu hướng như trong câu chuyện ấy, cô lại không cười nổi. Liệu có khi nào truyện giả tình thật không trời?

Lo lắng cho mình bị bỏ rơi, Giai Băng toan quay lại, chống nạng đến chia rẽ thì bị một đám người áo vest đen chỉnh tề, mắt đeo cặp kính râm ngầu không tả nổi chắn ngay trước mặt, trình trọng cúi đầu rồi người bùng đầu, người xách tay, kẻ nâng chân cô “vận chuyển” ra một chiếc xe cũng đen nốt đậu gần đó. Trong cô lúc này, như con lợn nái bị nướng đen thui sắp được lên bàn mổ cho người ta khai tiệc vậy.

Chuyện gì thế trời!

-Cậu là người đầu tiên phản ứng thái quá với cương vị của một người anh trai đấy! _Hất nắm tay bị mình bắt được sang bên, Đằng Dạ phui tay, giọng nói ầm lạnh đánh giá.

-Cút ra xa khỏi em gái tôi! _Lãnh Kiền xoa xoa nắm tay mình, nghiêng răng như muốn gào lên.

-Tại sao? Cậu không thể lấy quyền anh trai để bắt ép tôi điều đó... _Đằng Dạ lãnh đạm nhắc nhở.

-Một kẻ không hề có địa vị, tiền bạc, quyền lực trong xã hội như anh...không xứng! _Lãnh Kiền cười lạnh _Nên nhớ, chức hội trưởng của anh...là do hiệu trưởng sống chết bảo vệ.

-...trừ phi...giữa anh và Hạ Giai Băng có quan hệ gì đó... _Đằng Dạ không thèm đếm xỉa gì đến câu nói xúc phạm kia, ra về đăm chiêu suy đoán.

-Anh...

-Tôi...sẽ tìm ra điều đó...những việc như thế...rất đáng để quan tâm _Đằng Dạ lăm bắm như tự nói với chính mình rồi rời đi, cũng cáo lui theo _...cố mà giữ em gái anh cẩn thận!

Tại Wings...

-Đây là số trang sức cuối cùng, Hạ tiểu thư! _Cô nhân viên có sức kiên nhẫn lớn nhất trong đám nhân viên sau khi theo Giai Băng chống nạng đi hết một vòng sảnh lớn chọn nhẫn vui mừng nói, cuối cùng, chị ta cũng không cần phải lết người đi nữa rồi. Nếu không phải vì nể đây là Giai Nhân Kì của P&P, chị ta đã kêu người đưa cô vào trại tâm thần.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

-Nếu chị có việc cứ đi trước, em ở đây sẽ từ từ chọn đồ! _Giai Băng nhỏ nhẹ đề nghị rồi chăm chú nhìn ngắm những cặp nhẫn đẹp lung linh trong tủ kính, ánh mắt dừng lại trên một đôi nhẫn của nhãn hiệu nổi tiếng Doji bằng vàng trắng có kiểu dáng độc đáo lạ lẫm rất gây trí tò mò thích thú, rất quyến rũ và tinh tế cho chủ nhân sở hữu nó. Vừa nhìn vào, Giai Băng đã không ngần ngại muốn thử nó ngay. Cô lấy chiếc nhẫn của phái nữ, đeo vào tay mình rồi tự sướng ngắm nhìn nó.

Thật đẹp..cô chưa nhìn thấy tay con gái nhà ai đeo nhẫn đẹp như tay cô cả. Hoho.

Đang tự sướng, cô đảo mắt đến chiếc nhẫn còn lại...thật bất ngờ...nó biến mất!!!

Hoảng hồn, Giai Băng đảo mắt đưa tay lục tìm khắp nơi nhưng đều không thấy. Thế nên, cô đành cúi người xuống ngồi xổm xuống đất, tìm kiếm chiếc nhẫn còn lại.

Không có! Khắp nơi đều không có ngoại trừ chỗ quanh đôi chân của một người nào đó cô chưa tìm.

Ồi nhẫn của cô! Ồi tiền của cô!

Khóc than, Giai Băng đưa tay sờ soạng chân của vị khách mới đến, nhìn thấy cái quần tây đen ôm sát chân của vị khách mà cô bỗng nổi sùng nghĩ bậy “Bên trong chiếc quần tây này, có một lớp lông chân hết sức nam tính của đàn ông, hoho!”

P/s: Đây là mẫu chiếc nhẫn nà, ủng hộ nha các tình ju

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Chap 9: Thăm bệnh

-Đang tìm cái này...? _Không để cho Giai Băng liều mạng liên tưởng, tưởng tượng tiếp, chủ nhân của đôi chân bị đem ra soi mói đưa bàn tay đủ 5 ngón của mình lên, trầm giọng hỏi.

-Ồ? Lại nghe cái giọng má ám quỳ không tan kia, Giai Băng kinh ngạc ngẩng đầu, đưa đôi mắt mở to vô cùng tròn nhìn khuôn mặt ngàn năm có một kia rồi liếc đến chiếc nhẫn đang được đeo ở ngón áp út trên bàn tay đang giơ ra. Một lần nữa, trái tim lại bị đánh cho một cú sốc rơi lộp bộp xuống dạ dày như quả chính cây. Giai Băng điên đầu nắm chặt ngón tay thành nắm đấm kim nén cảm xúc cuộn trào, từ tốn đứng dậy, đôi môi bắt đầu dĩ nộ nụ cười xã giao dẫu vạn lần chẳng hề muốn...Cụ Đẳng, cụ ăn no rừng mỡ hay sao ám con hoài vậy! Còn nữa, sao lại lấy đồ của người khác không một lời xin phép thế ạ? Tuy cụ tuổi già sức yếu không coi lí đời ra gì, nhưng ít nhất cụ cũng nên hiểu rằng, lấy đồ không xin phép

sẽ phải ngồi tù mút mông chứ!

-Đồ này đâu phải của em! _Đẳng Dạ cong môi nhẹ như cười mà như không so đo, đồng thời, rất mau lẹ quay sang cô nhân viên trực quầy đang ngăn người say mê mình, đưa cho cô ta một tấm thẻ _Tôi lấy đôi này, thanh toán cho tôi.

-Ế! Nhưng cái này tôi chọn trước mà! _Trợn mắt há hốc mồm nhìn kẻ đến sau ngang nhiên tước đoạt lấy đôi nhẫn mà mình vất vả chống nạng suốt 30 phút mới “nhắm” được, Giai Băng suýt phá hỏng hình tượng mà hét lên, hết sức phẫn nộ thông báo.

-Rất tiếc...người mua trước là tôi! _Nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nờn nà đeo nhẫn của Giai Băng, Đẳng Dạ bắn ánh mắt sắc lạnh đánh giá lên ngón áp út của cô một chút, rồi đặt những ngón tay thon dài của bàn tay còn lại lên lớp da mềm trên mu bàn tay cô, trượt dài một cái men theo đầu móng tay tiếp cận chiếc nhẫn tinh xảo...và cuối cùng tàn nhẫn rút nó ra khỏi tay cô. Trong sự ngạc nhiên vô bờ ngập bấn mà cả đời Giai Băng mới biết đến lần đầu,

Đằng Dạ đưa chiếc nhẫn lên gần đôi môi mỏng lang tử của mình...bình thân thổi “phù” một cái như thể trên đó dính đầy một mảng bụi bẩn, băng lãnh đưa cho nhân viên trực quầy_Khử trùng nó cho tôi!!!

Cái này...không phải là khính cô bản cùng, hèn hạ, người đầy vi khuẩn nên hẳn phải tốn tiền khử trùng sao?

Ai nói cho cô cách giết chết hẳn đi, cô nhất định sẽ làm ngay lập tức!!

-Rìng...!_Lừa gạt vì lòng tự tôn bị đập nát trong người Giai Băng vừa bộc phát đã bị tiếng chuông điện thoại kêu lên dẹp tan. Cô vùng vằng lôi chiếc điện thoại ra, áp lên tai, mắt không ngừng lờm lờm Đằng Dạ, hồng hách cau gắt_Ai vậy?

-Giai Băng hả? Mẹ đây!

-À...mẹ!_Giọng cô hết sức nhỏ nhẹ khi phát giác đây là chủ chỉ hiện tại của mình, liền nhanh chóng cáo trạng đòi công lí. Đằng gia giàu mà, chắc chắn đủ tiền cho cô trả đôi nhẫn tuyệt đẹp này_Mẹ à...con...

-Con không cần mua nhẫn nữa đâu nhé! Có người mua rồi!_Đằng phu nhân vừa nói vừa cười lớn một tràng hết sức khà ó, tiếng râm ran chuyện trò bên kia vẫn không hề có dấu hiệu ngớt.

-Nhưng..._”Con thấy cái này đẹp hơn, huhu!”

-Không sao đâu, chắc con sẽ thích, thế nhé!_Ngắn gọn, xúc tích và dễ hiểu, Đằng phu nhân ngắt kết nối, để lại Giai Băng với nỗi đau thương bị xót không thể tả.

Còn Đằng Dạ, ngay sau khi đạt được mục đích chà đạp tinh thần thép của Giai Băng đã biến mất không để lại vết tích, kể cả cặp nhẫn cô vô cùng yêu quý đó nữa.

Cách ngày hôm đó không lâu sau, Đằng phu nhân lần nữa triệu gọi Giai Băng. Nhưng lần này, không giống như những lần trước, bà cho vùi cô để đi gặp một người.

Người đó là ai? Dĩ nhiên, cô làm sao biết được, chỉ là...trong lòng cô lúc này, dấy lên một mớ cảm xúc hỗn độn mà phần nhiều chính là sợ hãi.

Cô sợ hãi cái gì? Giai Băng cô còn sợ hãi cái gì khi những điều kinh khủng nhất trong đời người cô đã ném trái qua? Cô không thể trả lời được vì chính lòng cô đang nhức nhối vì nó. Tại sao? Hay tại vì...cô đang đứng trước một phòng bệnh nào đó trong bệnh viện?

-Giai Băng, chúng ta vào thôi!_Nhìn thấy nét mặt khó hiểu và thoáng chút trắng bệch in ngay trên khuôn mặt đầy rẫy hoài nghi của Giai Băng, Đằng phu nhân đồn hậu mím cười rồi đưa tay vịn óc nắm cửa, bước vào trong.

Nuốt ực một đồng nước bọt, Giai Băng rọi ánh nhìn qua khoảng không vừa hé mở, ghé vào quang cảnh bên trong căn phòng. Một người nào đó đang nằm trên giường, im lặng. Ánh nắng mặt trời chiếu rọi lên thân thể người đó làm lóa tầm nhìn của cô, khiến cô không tài nào đoán nổi, đây là nam hay nữ.

Mà có là nam hay nữ...thì cô hầu như đã có sẵn câu trả lời. Rất có thể, con người này...chính là người chồng tương lai leo cây ngã phèo trong “truyền thuyết” của cô, và cô...chính là người vợ bất hạnh suốt quãng đời còn lại sẽ phải chôn sống chính mình trong cuộc hôn nhân này.

-Giai Băng, nhanh vào đi!_Thấy Giai Băng còn lè mề đứng ở ngoài cửa, Đằng phu nhân từ trong nói vọng ra, hối thúc.

Tan nát! Sụp đổ!

Mọi hy vọng trong cô giờ đây chỉ có thể dùng những từ ấy để miêu tả. Trước đó, quả thật, khi nghe tin chồng cô là một người thực vật, không thể cử động, không thể nói chuyện, không thể làm những việc mà một con người nhất định phải làm để duy trì...sự sống, cô chỉ mỉm cười chấp nhận. Bởi lẽ, trong sâu thẳm trái tim cô vẫn còn một ngọn lửa kỳ vọng nhen nhói, rằng mọi thứ chỉ là lời đồn, là tin vịt, rằng chồng cô nhất định là một con người bình thường, hoặc thậm chí có thể hẳn bị bệnh, nhưng ít ra vẫn sống, không phải nằm ở đó, như một khúc gỗ mục nát dần thế kia.

-Thôi nào, vào đi!_Đằng phu nhanh cuối cùng bắt lực, liền đích thân “áp tải” Giai Băng vào bên trong, khuôn miệng nho nhả giới thiệu_Giới thiệu với con, đây là một người rất quan trọng với gia đình ta...và ...tương lai, người đó cũng rất quan trọng với con, con trai ta-Đằng Hy.

Theo sự chỉ dẫn của Đằng phu nhân, Giai Băng đến gần người đang nhắm nghiền mắt trên giường bệnh, lòng lại choáng ngợp thêm một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Nếu nói...Lãnh Kiên là chàng trai mang vẻ đẹp của một quý ông lịch thiệp, thực tế tương lai, Đằng Dạ là...quần đùi cang mê hoặc người bằng sức hút mãnh lực tựa thể lực của đêm đen nhuộm trần thế thì chàng trai trước mặt cô lại có thể đem thiên sứ ra để so sánh ngang bằng. Mọi đường nét trên gương mặt anh ta đều phô trương sự đĩnh đạc, mãnh mẽ của chủ thể. Anh ta nằm đó, thanh bình đến mức khiến người ta nghĩ rằng anh ta đang ngủ chứ không phải đang chết dần chết mòn. Nó khiến con tim những kẻ nhìn vào đều như được nâng ấm rải lên, tâm hồn nhẹ nhõm, thanh thản kì lạ. Dưới ánh nắng chói của mặt trời, vẻ đẹp thiên sứ này càng ngày càng trở nên mãnh mẽ hơn, đến mức làm người khác có cảm

giác như đang gặp ảnh ảo trên sa mạc và vẻ đẹp này...đâu ai biết...lại có thể bóp nghẹt trái tim kẻ đang sống.

Ông trời quả thật muốn trêu đùa người sống như cô mà! Sao một chàng trai đẹp đến thế này lại trở thành một kẻ tàn phế, uống phí cả một đời người cơ chứ! Thật không công bằng chút nào!

Nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay của Giai Băng, Đằng phu nhân kéo cô lại gần hơn chút nữa. Bà đặt bàn tay cô vào lòng bàn tay gầy lạnh ngắt không chút sức sống của chàng trai.

Hơi lạnh u ám từ bàn tay ấy dần dần xua đuổi đi hơi ấm mãnh mẽ trên bàn tay cô...và...cũng như dần bao trùm lấy cả thế giới của cô.

Đẹp trai? Cô công nhận cô là chúa mê trai, từ thuở cha sinh mẹ đẻ nó đã như thế rồi nên có bàn cũng vô ích...nhưng...cô không phải là kẻ dựa vào trai đẹp để sống, cô cũng như bao người, sợ cô đơn và mưu cầu tình yêu. Thế nên, hiện tại, đẹp đối với cô chẳng có nghĩa lí gì...khi nó lại tồn tại trên một cơ thể không có sự sống. Nếu phải lấy, cô thà lấy Đằng Dạ còn sướng hơn, tuy rằng cô ghét hẳn, nhưng ít ra, hẳn không để cô cô đơn. Còn người này...

Cô là một người con gái xinh đẹp, thông minh (người ta cũng nói thế) chỉ có hơn chứ đâu có thua gì những người đầy rẫy ngoài kia đâu., tại sao cô lại phải chịu đựng tương lai không lối thoát và bế tắc như thế này chứ. Cô không chấp nhận điều này, không bao giờ chấp nhận.

Rồi bỗng, một nỗi căm hận ngập tràn vây lấy toàn bộ xúc cảm hiện tại của Giai Băng cô. Cô hận ai, hận cái gì? Hận cha mẹ-những người đã đích thân từ bỏ tình máu mủ, bỏ cô lại ở Hạ Gia đòi lấy cái công ty sắp đứng trên bờ vực phá sản đó, để rồi giờ đây cô phải lâm vào tình trạng không ai cần này ư? Hận người cha nuôi tàn ác, nhẫn tâm bóp nát tình yêu đầu đời của cô với Lãnh Kiên? Hay cô hận Chúa, kẻ đã dồn hết tất cả mọi đau khổ của đời người lên đầu cô?

Không! Cô không hận ai cả! Bởi vì có hận...cô cũng chẳng níu kéo được thêm điều gì. Cha mẹ cô đã chết, bọn họ đã dắt tay nhau sang thế giới bên kia trong vụ tai nạn chớp nhoáng, cô hận để nhận lại sự che chở và chúc phúc trên thiên đường của họ à? Cha nuôi cô, dù không có tình cũng có công nuôi cô khôn lớn, chỉ vì một chút hận thù che mắt mà phản lại cái công tựa núi Thái Sơn của ông, cô không làm được, dù gì, cuộc sống của cô có ông, mới có đủ màu sắc để ngắm. Hận Chúa? Chúa là ai? Chúa chẳng là gì với một người theo chủ nghĩa tự do như cô cả. Hận! Có lẽ cô chỉ có thể hận bản thân mình vô dụng, đứng trước cuộc đời mà chỉ biết câm lặng ngắm nhìn mà thôi.

-Ta biết, với con, việc này là một nỗi bất hạnh rất lớn_Đằng phu nhân ôn nhu nói, vẻ mặt đôn hậu đến mức khiến người khác có cảm giác tội lỗi dẫu chẳng làm gì nên tội.

Bà biết cô phải chịu nỗi bất hạnh như thế nào đấy. Nếu vậy, tại sao bà vẫn còn một bức bắt cô phải chuyện đựng nỗi bất hạnh đó. Bà biết vậy thì hãy giải thoát cho cô đi chứ!

Giai Băng cúi gầm mặt, hàng trăm lời nói hằn thù, day nghiền và lẫn cả đau đớn như muốn tuôn ra khỏi cuống họng cô. Nhưng, cô vẫn chỉ có thể cúi đầu với một nụ cười nhẹ vương trên khóe môi. Nụ cười ấy không vui, không buồn, vô cảm và có chút gì đó lạnh lẽo. Vì, từ lâu, cô đã phải học cách mỉm cười, như một con búp bê ngoan ngoan trong lồng kính, kể cả dẫu cô có muốn khóc cũng phải cười để xem như mình đã khóc, muốn giận điên cuồng cũng phải cười để áp chế mọi cảm xúc. Cô là vậy, thế nên mới có cái biệt danh Giai Nhân Kỳ như ngày hôm nay.

Nụ cười ấy của Giai Băng, nhưng một thứ gì đó khiến mọi hoạt động của Đằng phu nhân đều ngưng trệ, bầu không khí xung quanh cũng dường như khô cứng lại, ngột ngạt.

Đúng! Chính là như vậy!

Đáy giác mạc Đằng phu nhân lóe lên một tia sáng ý vị. Là vui mừng, là thỏa mãn hay là hoảng sợ?

Không cần biết.

Đối với bà, người con gái trước mắt này bỗng dưng rất phù hợp với gia tộc của bà. Giai Băng rất biết kiềm chế cảm xúc, là một kẻ biết gạt cảm nhận của mình sang một bên để sống, biết coi chúng như một gia vị rẻ tiền. Rất tốt! Cô rất xứng trở thành Đằng thiếu phu nhân kế nhiệm. Dẫu chỉ có một nhiệm vụ duy nhất...nhưng...chọn lựa con dâu có năng lực vẫn rất cần thiết.

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

-Giai Băng, con hãy vì ta, vì thằng bé, và vì cả cái gia tộc này, cố gắng nhẫn nhịn. Ta đảm bảo, sẽ không bao giờ để con phải chịu khổ, chịu đói. Đàng gia ta sẽ bảo vệ con!

Ko để phải chịu khổ, chịu đói...sẽ bảo vệ?

Giai Băng bật cười chu chát, nếu cô nhớ không nhầm, cô đã từng nghe câu nói này vào cái ngày cha mẹ cô qua đời vào 13 năm trước thì phải. Khi cô khóc ngất trên mộ cha mẹ mình, cha nuôi cô đã bước đến, ông nhìn cô một lát rồi không có lau nước mắt trên mặt cô như mẹ mà xoa đầu cô, dịu giọng nói “Đi với ta, ta sẽ đảm bảo cho con không chịu khổ, không chịu đói. Hạ gia sẽ bảo vệ con!”

Ngày ấy ủa về trong lòng làm trái tim cô se lạnh. Năm ấy, với cô, câu nói đó như 1 cánh tay kéo cô ra khỏi vùng lầy nhơ nhuốc, đem lại cho cô chút ánh sáng hi vọng yếu ớt, nhưng giờ đây, nó như nhấn chìm cô xuống đáy hồ sâu không tài nào thoát ra nổi, thổi tắt đi ngọn lửa muốn được sống mà cô đã khô công thấp nên.

”Giả như...hắn chết đi thì tốt!”

Giai Băng thoáng rung mình khi ý nghĩ độc ác ấy vừa loé lên trong đầu cô. Lần đầu tiên, cô muốn nguyên rửa 1 người, khao khát muốn giết chết một ai đó. cái cảm giác này hoàn toàn khác với ý nghĩ muốn chôn sống Đàng Dạ trong cô lúc trước. Bởi lẽ, nó là khao khát cháy bỏng rực lên lúc cô thực sự đối mặt với hiện tại, lúc cô hiểu rõ...mình là ai.

-Giai Băng, con đứng đây chút nhé, mẹ đi tìm bác sĩ có chút chuyện_Đàng phu nhân nói xong liền ra khỏi phòng bệnh, đóng cửa mà không hề để tâm đến bộ dạng mưu tư của Giai Băng lúc này.

Phải! Đây là cơ hội tốt để cô...xóa bỏ tương lai đen tối...sắp đến gần!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Chap 10: Áo cưới

Cô phải làm gì? Làm gì đây!

Quay đầu để chắc chắn Đàng phu nhân đã đi hẳn, Giai Băng đưa mắt đảo lên hình hài không sự sống kia, tâm trạng trở nên rối loạn kinh khủng. Lương tâm của một con người, niềm khao khát được sống tự do dù chỉ một lần cùng lúc trỗi dậy trong trái tim Giai Băng, đầu đá, dằng xé lẫn nhau như mấy bà cô bán hàng ngoài chợ, mùi thuốc súng trong lòng cũng trở nên nồng nặc không kém. Điều này, cản trở hết mọi dự định đang nung nấu trong lòng của Giai Băng. Cô đâu phải là người tàn nhẫn đến mức không quan tâm đến mạng sống của người khác chứ, nhưng, quan tâm đến mạng sống của họ, vậy mạng sống của cô...nó sẽ ra sao đây?

-Xin lỗi!

Mở miệng thốt lên câu nói có lương tâm cuối cùng, người Giai Băng run lên nhưng đôi mắt đen của cô vẫn linh hoạt đảo đều khắp quanh căn phòng, nơi hàng trăm máy móc kì lạ đang hoạt động hết công suất. Mắt cô ngừng lại, “dán” lên cái công tắc điện ở phía góc phòng.

Ngắm ngời gì đó một chốc, Giai Băng tiến về phía công tắc điện, đưa tay lướt nhẹ lên vỏ cao su đen của nó. Bàn tay cô không ngừng run lên, mồ hôi lạnh toát vô thức túa ra chảy dài trên vàng thái dương, làm mờ nhoè mắt cô.

Không để cái gan bé như óc chim sẽ làm lí trí mình xao động, Gia Băng đưa tay còn lại nắm chặt lấy cổ tay ngự trên công tắc điện đang run rẩy, cố định nó.

Cô nhắm mắt, hít sâu, thở mạnh bình ổn bản thân mình rồi mở mắt, quệt đi đồng mồ hôi vương trên trán, chuẩn bị...

-Ring!_Tiếng chuông điện thoại vang lên trong túi xách của Giai Băng ở trên chiếc ghế đằng xa vang lên làm người có tật như Gia Băng giật mình hốt hoảng, cuống lên không biết nên làm gì.

Bối rối một lúc, sợ chuông kêu lâu sẽ làm người khác phát giác, Giai Băng quyết định chạy đến lục túi xách, lôi điện thoại ra nghe thì một giọng nói vang lên.

-Đồ điên! Mày hẹn tao sao không đến? Mày có biết thời gian của ông mày đây là vàng là bạc không hả? Giờ mày mà không đến tao chộc tiết mày đi!_Sau khi xổ một tràng đầy phẫn nộ, người bên kia không cho Giai Băng kịp nói gì đã ngắt kết nối, để lại một dây tút dài.

Cái...cái gì thế này!?

Ngẩn người vì tự dưng bị mắng té tát không thương tiếc tới mức màng nhĩ có dấu hiệu sắp sửa đứt phụt Giai Băng đưa điện thoại ra khỏi tai, tròn mắt nhìn dãy số lạ vô cùng ưu tư xuất hiện trên màn hình điện thoại. Thở dài đánh sụt một cái, cô nói lỏng ngón tay, vô tình thả điện thoại rơi xuống sàn rồi theo vết xe đổ của nó ngồi sụp xuống, 2 tay ôm trọn lấy vai mình, run lên từng hồi như sốt.

Nếu trước đó, Giai Băng cô run vì sợ hãi, vì hồi hộp, vì cái cảm giác lương tâm cuồng quấy khi phải tự tay mình bóp nghẹt đi sự sống của một ai đó thì giờ, cô lại run sợ vì nhận ra một điều, rằng bản thân cô thật ngu ngốc, ngu ngốc đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Trong căn phòng này chỉ có một mình cô, nếu Đặng Hy chết, chẳng phải, cô sẽ trở thành nghi phạm duy nhất hay sao? Hơn nữa, cô không chuẩn bị sẵn gang tay cũng như đồ nghề của mấy ông anh chuyên làm nghề giết thuê, chỉ cần cô tắt cái công tắc điện đó đi, dấu vân tay của cô nghiêm nhiên sẽ được lưu lại trên đó, người ta không biết thủ phạm là cô mới là chuyện lạ Việt Nam đấy.

Trầm mắt phân tích một hồi không lâu không ngăn trong bầu không gian tĩnh lặng, Giai Băng ngẩng mặt lên, giương mắt nhìn Đặng Hy vẫn bình an ăn no ngủ kĩ trên giường bệnh, khỏe mỗi nở một nụ cười chua chát, cay đắng và lạnh lẽo.

Với con người thật của cô, muốn giết một ai đó thì cần phải tính vi hơn. Ông trời cho cô bộ não và chất xám, sao cô lại không sử dụng nó để làm điều mình muốn cơ chứ. Tốt nhất, không ai nên biết chuyện này và bản tay cô cũng không nên bị máu vấy bẩn.

-Đặng Hy! Rất vui được gặp, ông xã!

Ngày cưới của Giai Băng, theo bước chân lúc nhanh lúc chậm của thời gian, thoát cái đã chỉ còn một ngày nữa là đến. Như dự liệu ban đầu hai bên gia đình vừa cãi nhau vừa bàn bạc, mọi đồ dùng cần thiết cho tân gia đều đã được trang hoàng đầu vào đấy, chỉ còn chờ cặp vợ chồng trẻ về “quây”. Họ hàng, khách mời cùng thân tính từ Lào, Campuchia, đến Pháp, Anh đều đã được Đặng gia nhanh tay lẹ mắt gửi thiệp mời bằng “chim bồ câu” sắt “áp tải” đến. Sự kiện mới được tiết lộ này làm giới truyền thông được một phen chao đảo thần thái, lòng nửa đau quận nửa hồ nghi khó hiểu. Thứ nhất, họ đau quận vì không tìm được thông tin động trời lở đây này sớm, làm túi tiền của họ bị thất thu nghiêm trọng một khoản câu khách không nhỏ. Thứ hai, điều họ hồ nghi, băn khoăn chính là tại sao, cậu con trai vốn sống trong tình cảnh thực vật của Đặng gia lại có thể kết hôn, lập gia đình với người tiếng tăm cũng không kém, Giai Nhân Kỳ.

Cơ mà, băn khoăn cũng chẳng có tiền rơi xuống mà ăn thế nên, việc của họ không phải là ngồi cảm kính lúp, đi soi xét mọi chuyện như mấy anh thám tử lỗi thời, việc của họ là đi thu thập thông tin, cát xê nó lên và ngồi đếm tiền là được.

Do đó, đám cưới này, họ không thể không quan tâm đến, dù rằng, nó sẽ buồn cười đến thế nào.

Đêm khuya trước ngày cưới, giữa lúc Đặng phu nhân đang mơ màng trong giấc mộng về một đám cưới linh đình, long lanh long lánh của con trái mình với một dòng nước dài vô thức hải lòng trào ra trên khoe miệng thì bất thành linh, bà mở mắt, như người chết sống dậy chăm chăm chiếu tướng cái trần nhà hết 10 phút dài rồi bật người dậy, ngồi thần ra giữa giường, lòng dấy lên một nỗi khó chịu đến bà cũng không lí giải nổi tại sao.

Tức mình trần trở, nghĩ hoài không ra trong khi ông chồng vẫn ngang nhiên say sưa ngáy bên cạnh, Đặng phu nhân không cần tốn sức ân cần lay chồng dậy, mạnh tay đét mõng tướng công một cái khiến ông giật mình vùng dậy, hốt hoảng hét:

-Chuyện gì vậy? Nhà cháy à? _Đặng lão gia cất lực lau mồ hôi ứ trên trán, mắt đảo xung quanh nhìn xem có chuyện gì xảy ra hay không.

-Anh à, việc chuẩn bị lễ cưới, chúng ta còn thiếu gì nữa không nhỉ? _Đặng phu nhân gõ gõ ngón tay lên trán ngẫm ngợi, vắn não kiểm kê từng thứ hiện ra trong đầu.

-Vì chuyện đó mà em kêu anh dậy sao? _Khỏe môi Đặng lão gia giật giật dừ dội _Em có vẻ quan tâm đến chuyện này nhiều hơn thường ngày rồi đấy! Em thích Giai Băng lắm à?

-Thích? Em cảm thấy con bé thú vị hơn là thích _Đặng phu nhân mỉm cười suy tư.

-Thú vị?

-Con bé có khả năng kiểm chế tình cảm rất tốt, vô bực bên ngoài hoàn hảo và một đầu óc lúc cần thiết thì rất nhạy bén _Thả hồi trở về những ngày đã qua, Đặng phu nhân nhìn chồng tỉnh ranh _Đáng nói hơn, nó còn muốn giết Đặng Hy của chúng ta, ý nghĩ đó không tồi.

-Cái gì? _Nghe câu cuối cùng bay ra từ khuôn môi của vợ, Đặng lão gia tỉnh luôn cả ngủ, nét mặt bắn lên vẻ giận dữ.

-Em không biết vì lí do gì con bé muốn làm như vậy, nhưng em thích điều đó, cái tính bạo gan đó rất cần thiết cho Đặng gia và đứa cháu sau này nữa. Tất nhiên, nó không thể *** hại Đặng Hy đáng thương được, em sẽ không để điều đó xảy ra.

-Tốt nhất em nên làm tốt điều đó, Đặng Hy rất quan trọng đối với chúng ta. Và...đừng dành quá nhiều tình cảm cho Giai Băng, nếu nó không có được tình yêu, cuộc đời của nó rồi cũng sẽ sớm tàn lụi mà thôi, đến lúc đó, người buồn là em đấy.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

-Em biết mà!_Thờ dài một cái, Đẳng phu nhân cười trừ đáp rồi dựa vào người chồng. Bỗng chốc, như nhớ ra điều, bà đập tay đánh bốp, người này lên thiếu điều va chạm mạnh với cái cằm nhọn đang ở trên đỉnh đầu mình của chồng. Em nhớ ra rồi, Giai Băng còn chưa thử váy cưới!

-Hả?

Thế là, trước phát hiện vô cùng to lớn của mình, Đẳng phu nhân lồm cồm bò dậy, nhanh chân xuống giường, không e ngại đêm khuya tối mực gọi điện triệu con dâu tương lai đi thử váy cưới, ngay bây giờ.

Giai Băng, trước lời nói gấp gáp và biện pháp sai người “áp tải” của mẹ chồng, đành đau đớn giã từ giấc mộng đang bay bổng của mình, lết tâm thân mệt mỏi đến cửa hàng thử váy cưới.

Có cửa hàng nào mở vào ban đêm không?

Đáp án là có.

Vì sao?

Vì đó là cửa hàng của Đẳng gia.

Đem chiếc váy cưới mù mờ bước vào phòng thay đồ, Giai Băng không thém nhìn ngắm những đường may tinh xảo, những sợi ren trang trí tinh tế trên chiếc váy, vừa liên tục ngáp dài vừa chậm chạp mặc nó vào người mình.

Lúc cô chuẩn bị bước chân ra ngoài cho bà mẹ chồng ngắm, một giọng nói lạnh lùng mang theo âm điệu ngái ngủ vang lên đâu đó bên tai cô.

-Ít nhất cũng nên chỉnh lại cái đầu tổ quạ kia của em trước khi bước ra ngoài chứ!

Tổ tông ời! Không phải cô đi đêm gấp ma chứ?

Giai Băng quay đầu về phía tiếng nói phát ra, kinh hãi đối diện với sự thật phũ phàng: gấp ma thật rồi.

-Không, đây chỉ là ma! Là ảo giác! Đó là ma! Không cần sợ!_Giai Băng nhắm mắt lại thật chặt, miệng mấp máy liên tục như đang đọc bùa chú thuyết phục bản thân.

-Em có cần tôi làm điều gì đó chứng minh tôi không phải là ảo giác không?_Dựa vào tường, Đẳng Dạ khoanh tay đặt trước ngực, lẳng tử cười một cái rồi tận tâm đề nghị, nét mặt cơ hồ không còn bị cơn buồn ngủ đeo bám.

-Anh...sao ám tôi hoài vậy?

-Quay lại nhìn xem mặt mình trong gương dọa người thế nào đi!_Cáu gắt ra lệnh, Đẳng Dạ ngáp dài một cái ra điều một mồi. Có lẽ, hần hần vừa rời giường, trên người mặc nguyên bộ pijama kẻ rô xám, mái tóc có chút rối nhưng lại tôn lên nét bất cần, ngang tàn và...nguy hiểm.

-Mệt, đi mà soi!_Cũng bức bối không kém, Giai Băng quay người, chống nạng đi ra ngoài trình diện mẹ chồng.

-Này!_Ngay lúc Giai Băng đi ngang qua Đẳng Dạ, hần thuận đường đưa tay toan nắm lấy tay cô giữ cô lại. Nhưng vì Giai Băng tốc lực chống nạng đi quá nhanh khiến Đẳng Dạ vô tình nắm nhầm lấy cây nạng cứu sinh của cô, làm cô không ngăn ngại, ôm theo bao mộng mơ, hoài bão đời con gái oanh liệt ngã người xuống nền đá hoa lạnh mát.

Quá bất ngờ trước những gì xảy ra trước mắt, Đẳng Dạ chỉ biết chống mắt nhìn Giai Băng “hi sinh”, tay cầm chiếc nạng của cô quen thói tiểu nhân sau khi gây chuyện liền quăng nó sáng bên, thủ tiêu vật gây án.

Nghe thấy tiếng động lạ vang lên ỉn ỏi trong phòng thay đồ trước mặt, Đẳng phu nhân sốt ruột không chịu nổi, liền không cần hỏi han xem con dâu mình thay váy cưới xong chưa, mạnh bạo kéo rèm che.

Khi chiếc màn dày nặng được xếp gọn một góc, thân thể cân đối trong chiếc váy cưới đồ sộ bỗng bệch đang nằm oằn ra giữa nền đá của Giai Băng hiện ra trước mắt bà.

Thấy Giai Băng nằm im không động đậy, Đẳng phu nhân nhíu mày hỏi:

-Giai Băng, con nằm đó làm gì vậy?

-Mẹ! Cứu con!_Mắt Giai Băng vui mừng vì có người cứu liền ứa nước, nghẹn ngào gào thét trong tiếng méo mào bị phẫn.

”Đằng Dạ chết tiệt! Ngươi dám làm bà ngã rồi co chân bỏ chạy, ngươi được lắm! Ta sẽ băm xác ngươi!”

Ngay sau đó, mấy người hàng xóm “đóng đô” ở gần cửa hàng áo cưới của Đằng gia nửa hôm mộng mị liền nghe tiếng còi cứu thương bi đát hú vang trời. Giai Băng dĩ nhiên theo tiếng còi báo hiệu đó dẫn xác đến “cáo danh” ở bệnh viện. Não bộ cô không sao, thân kinh cũng không có vấn đề gì đáng lo ngại, chỉ có diều, chân cô nhờ “kích thích” lần này chưa lành đã trật tiếp, cô cũng chung số phận phải đeo thêm nẹp cố định. Nhưng, điều khiến Giai Băng đau xót không phải là việc thể xác bị hủy hoại nghiêm trọng mà là vì một điều khác:

-Bác sĩ! Con dâu tôi thế nào? _Đằng phu nhân xúc động túm cổ áo ông bác sĩ già, hung bạo lay lay người ông ta.

-Cô bé bị trật cổ, còn lại không sao hết! _Ông ác sĩ sau khi bị lắc cho đầu ông lộn tùng phèo như đồng mĩ ý liền bắt đắc đáp nhanh.

-Thế...ngày mai nó có thể làm đám cưới được chứ? _Mắt Đằng phu nhân như trời đêm ngàn sao, chớp chớp liên tục nhìn ông bác sĩ, trên trán in rõ dòng chữ “Ông làm tôi thất vọng, tôi chém ông chết”

-À...có! _Đề bảo toàn tính mạng, ông bác sĩ đau đớn gật đầu

-Hohohoho! CÓ thể chứ! _Đằng phu nhân ngửa cổ lên trần nhà cười lớn man rợ nói, lòng tràn ngập vui sướng.

Đúng lúc niềm vui đang vỡ bờ như khi dân ta ăn mừng Việt Nam thắng Mỹ, điện thoại của Đằng phu nhân réo lên inh ỏi, cắt đứt mạch tự sướng của bà cho chúng sinh an lành.

Bà không thèm nhìn số điện thoại, khoan khoát nhấc máy.

-Alo?

-Mẹ...con....Đằng Hy đây!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Chap 11: Lễ cưới

-Gi?... Không tin nổi vào những gì mình vừa nghe thấy, Đằng phu nhân rời rạc đáp trả, đôi đồng tử màu cà phê của bà bỗng đại đi, như viên ngọc mất đi màu sắc muôn thủa của nó trở thành thứ vô giá trị.

Câu nói “Mẹ...con....Đằng Hy đây!” trầm ấm nhưng âm đậm mùi gió lạnh không hiểu sao cứ quán lấy đầu óc bà, mãi không chịu buông, như một lời nguyên sâu thẳm không làm sao hóa giải nổi.

Đằng Hy của bà, sau từng ấy năm đã tỉnh dậy? Làm sao điều kì diệu như một giấc mơ này có thể xảy ra được cơ chứ. Nhất định...là trò đùa của một kẻ quấy rối nào đó!

-Mẹ...không tin con sao? _Giọng nói lạnh lẽo như âm hồn kia lại vang lên, bên kia, tiếng gió rít gào cũng được thu vào điện thoại, truyền đến tai Đằng phu nhân một cách không thể sinh động hơn.

Dù có là một trò đùa...bà vẫn không thể không cảnh giác nó!!

Quay đầu liếc nhìn Giai Băng nhăn mặt nhăn mũi gánh chịu con đau âm ỉ, Đằng phu nhân nhanh gọn ngắt kết nối với cuộc nói chuyện kì lạ kia, dặn dò tay cận vệ suốt từ nãy giờ trung thành bỏ mặc con buồn ngủ lơ đãng theo mình:

-Phiên anh đưa Giai Băng về nhà cho tôi..._Nói đến đây, Đằng phu nhân mau mắn nghĩ lại, Giai Băng là con dâu bà, đêm hôm khuya khoắt thế này lại được một người đàn ông-dù đã có vợ con như tay cận vệ “đẹp lão” của bà-e có vẻ không hợp quy củ cho lắm, nhờ người nào nổi hứng đi tiểu vào ban đêm nhìn thấy thì sau này làm sao gia đình bà giải thích được với thiên hạ đây? Dân thời này mồm muối quá điêu luyện, tốt nhất nên phòng bệnh hơn chữa bệnh...thôi, cứ để Giai Băng ở đây, ngày mai đưa thẳng đến lễ đường luôn. Còn anh thì phiên ra ngoài giữ cửa giùm nhé! Tôi sẽ không quên sự tận tụy của anh hôm nay đâu.

-Bà cứ yên tâm, Đằng phu nhân, tôi sẽ cố hết sức giữ gìn sự trong sáng của Giai Băng thiếu phu nhân tương lai _Ông chú cận vệ ngẩng đầu lên cao, vỗ ngực hết sức khí thế nói _Tôi thề với Chúa, với Quan âm bồ tát, với thánh Ala, với Đức mẹ đồng trinh, với...

-Được rồi, tôi biết mà, vậy tôi đi trước! _Cắt ngang mạch thề non hẹn biển đang lên đến cao trào của ông chú cận vệ trung thành, Đằng phu nhân không hoài phí thời gian của mình thêm nữa, rời ngay khỏi bệnh viện đến nơi cần đến.

Mưa gió rít gào, trời đêm lạnh lẽo bao trùm lấy khoảng đất rộng bát ngát trên con đường trải dài đến một bệnh viện nằm ở ngoại thành heo hút. Những tạp âm hỗn độn, nhao nhè thật giống với những gì Đăng phu nhân đã “thâu tóm” được từ trong điện thoại. Sự thật này khiến trái tim bà đột ngột đập rộn ràng lên, tay chân dần trở nên lỏng ngóng.

Nếu thật sự Đăng Hy yêu dấu của bà đã tỉnh lại, nếu thực sự mọi chuyện thay đổi theo chiều hướng dường như có vẻ tích cực này, đâu có là suy nghĩ độc ác, bà vẫn nghiệm ra rằng, điều này sẽ đem đến tai họa cho Đăng gia.

Bồi lẽ... thù hận... sẽ che mắt con người... cho dù lí trí của họ có cao đến nhường nào. Đăng Hy là người sống dựa trên cảm tính của bản thân, ngang bướng và luôn cho mình là đúng. Chắc chắn... nó sẽ không tha cho kẻ... đã lấy đi gần như một phần đời của nó.

Nhanh chóng bước xuống xe, Đăng phu nhân đội mưa chạy vào trong bệnh viện. Ánh đèn neon mờ mờ ảo ảo như sắp tàn tuổi thọ rọi lên mặt hành lang càng làm tâm trạng của bà thêm bấn loạn, nỗi lo sợ như ào vẫy tràn lấy mọi thứ.

Lí trí, tình cảm cho bà biết... bà nhất định phải kiểm tra mọi thứ.

Mở toang cửa phòng bệnh của Đăng Hy, Đăng phu nhân luống cuống bật điện, đưa mắt dõi về phía giường bệnh.

Có người!

Bà lại gần Đăng Hy thêm chút nữa, cố mở to mắt nhìn anh cho thật kĩ phòng nhầm lẫn đáng tiếc.

Quả đúng là Đăng Hy đang nằm ở đó, đôi mắt anh nhắm nghiền như mỗi lần bà đến thăm. Xung quanh, các loại máy trợ tim, bình dưỡng khí vẫn hoạt động bình thường, không hề có dấu hiệu tháo gỡ.

Nếu đã vậy, cú điện thoại bà nhận được là thế nào? Tại sao giọng nói ấy lại giống giọng nói của Đăng Hy đến như thế, đến mức bản năng tình nhạy của người mẹ trong bà cũng phải phản ứng lại

Nhìn chăm chăm lên người Đăng Hy một hồi, Đăng phu nhân chậm rãi bước đến gần giường bệnh. Bà xúc động quỳ rạp xuống bên cạnh, hai bàn tay cóng lạnh vì nước mưa của bà nắm chặt lấy bàn tay ấm ấm của Đăng Hy, run rẩy.

- Đăng Hy, con có thể hận ta, hận cha con, nhưng xin con, con tuyệt đối đừng cao giọng hận Đăng Dạ, mọi chuyện, vốn không phải là lỗi của nó.

Sáng sớm, khi bầy chim bắt đầu veo von hót réo trong các bụi cây rậm rạp, người người tứ phương trong tay cầm thiệp mời đỏ lù lượt kéo về nhà thờ Thiên chúa trung tâm Hà Nội tham dự lễ cưới mà họ cho rằng chắc chắn sẽ để lại nhiều “ấn tượng” đặc sắc nhất trong lòng họ.

Trước sự tham dự hết sức tích cực và nhiệt tình vượt ngoài dự kiến ban đầu của đám đông khách khứa lẫn những vị khách không mời oai vệ mang thẻ nhà báo, đài truyền hình trước ngực, Hạ lão gia đầu óc rối tinh rối mù, hoa mắt chóng mặt hết ngẩng đầu lên rồi hạ xuống đến mỗi cổ, miệng cười suốt sải nhai đi nhai lại mãi một câu “Cảm ơn đã tới!” tiếp khách dẫu chẳng biết người mình bắt tay lắc lắc kia là ai.

Trong khi đó, những cô con gái đình đám lòng lầy của ông cũng tất bật không kém với công việc và kế hoạch riêng của mình: chị cả Hạ Nganh Nhi năng nổ dẫn đàn em đầu trâu mặt ngựa trong bộ comlê đen lẫn vào đám đông, âm thầm dùng lực lượng áp đảo của mình đi chiêu mộ những tình anh, kì tài, ép họ phải kết nạp vào bang hội; cô thứ Hạ Phong Tình lại rất hăng say dầm dề tìm kiếm những “cú sét đánh giữa trời quang mới”, chuẩn bị cho “thước phim tình ái” tiếp theo của mình; còn cô nhóc út Hạ Tinh Chi thì nhân dịp ngàn năm hiếm có này lại “bội thu” thêm được hàng tá anh chị em đủ mọi quốc tịch, tuổi tác.

Người Hạ gia lu bù đầu óc thì người Đăng gia cũng chẳng an nhàn được gì. Sau khi hết khăn cổ chỉ đạo đám tôi tớ bố trí hoàn mĩ lễ đường trước khi đến giờ lành, Đăng phu nhân liền đảo mắt một vòng trong đám người đông nghịt tìm kiếm chú rể. Nhưng, như bà đã đoán lúc đầu, thẳng oát nhà bà vẫn chưa chịu lộ mặt đến. Cơ hồ thực sự muốn lễ cưới này bị hủy bỏ như cái ý kiến kiên định không chịu đổ của nó.

Cơ mà, chuyện gì đến cũng phải đến. Lấy vợ sinh con là điều lệ muôn thuở và cần thiết của con trai Đăng gia dù muốn hay không. Đó vừa như là một bổn phận vừa như là cái “kết cục” không thể tránh khỏi được. Coi nó là lời nguyện cũng không sai, song... vẫn chưa đến mức đáng sợ như thế.

Bực bội thờ phệt dài một tiếng, Đăng phu nhân đưa tay vào túi xách, lục lọi tìm điện thoại ra, ngón tay có chút chai sạn lướt nhanh trên mặt kính cảm ứng một dãy số rồi áp lên tai mình.

- Có cần phải gấp thế không? _ Một chàng trai mĩ mạo ngang tàn, lãnh khốc nhưng chứa đầy mị hoặc như “tổ rồn” vũ trụ trong lễ phục đen chỉnh tề bất thành linh xuất hiện trước mặt bà, khoé môi cong nhẹ một nụ cười không rõ ý vị.

- Đăng Dạ...

Trái ngược với bầu không khí ồn ào, náo nhiệt như hội chợ giảm giá 90% đầu đầu nhức óc ở bên ngoài, bầu không khí trong phòng đợi của Giai Băng lại mang một mảnh tâm tình trầm mặc, khô khốc đến nao nức.

Lặng người dán mắt chăm chăm vào hình ảnh của chính mình phản chiếu trong gương, Giai Băng nuốt ực nước bọt một cái, nuốt thêm một cái, nuốt cái nữa... và cuối cùng không còn nước bọt để nuốt, đành ngậm đắng nuốt cay đưa mắt chiêm ngưỡng tướng “xù” nho cũng có điểm phúc in lên gương của Diệp Mị, thất thần hỏi:

-Diệp Mi, người thấy ta thế nào?

Diệp Mi nghe có tiếng nói, theo phản xạ ngẩng đầu nhìn Giai Băng rồi ho sặc một tràng dài không thể bị thương hơn.

-Giai...Giai Băng...là người?

-Không lẽ là ma? _Hận không thể bóp chết con bạn thân vì biểu hiện quá lố của nó làm mình tỉnh ngộ thực tại tàn khốc, Giai Băng điên tiết đáp, đau đớn đảo một lượt chiêm ngưỡng thân thể “Giai Nhân Kỳ” lừng lẫy một thời lần cuối.

Chiếc váy cưới Giai Băng vô cùng lộng lẫy, có thể nói, nó là chiếc váy đẹp nhất trong tất cả những chiếc váy cô từng liếc mắt nhìn qua. Có lẽ, vì lo ngại cho chiều cao 1m68 “kiêm tốn” và thân hình “thế mà nhỏ à?” của Giai Băng, mẹ chồng cô đã rất khéo léo lựa chọn chiếc váy trắng thanh nhã điểm xuyến vài họa tiết hoa hồng đỏ nổi bật lượn trên váy với kiểu dáng váy bông, xòe rộng ở phần thân và điểm nhấn nơi phần ngực, nhằm tôn lên cái eo thon thả của cô và thu hút thêm nhiều ánh nhìn của người khác phái nơi nơi ngực áo.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Chiếc áo đẹp như vậy, bắt mắt như vậy, khoác lên người Giai Nhân Kỳ như cô là phúc 8 đời hóa kiếp của nó. Chỉ có điều, nó đã chọn nhầm thời gian để được diện lên.

Giai Băng mặc đẹp đấy, rất đẹp, nhưng toàn bộ vẻ đẹp khuynh nước khuynh thành ấy đều đã bị cái nẹp ở cổ cô phá nát hết, để lại phần lớn ô nhục và buồn cười. Cái chân bó bột của cô, miễn cưỡng lắm cũng có thể được vấy che hết, nhưng còn cái nẹp cổ lại là vấn đề vô cùng nan giải. Cô chẳng thể thu nó vào tà váy, cũng không thể gắn đá quý, kim cương lên nó để che đi “thân thể” khả ố của nó được. Hết cách!

Giờ đây, cứ nhìn thấy nó là cô lại tưởng tượng đến lễ cưới sắp diễn ra của mình. Tiếng nhạc tèn ten ten ten, tèn ten tèn ten vang lên. Trước mắt thiên hạ và hàng chục cái máy quay to có nhỏ có, Giai Băng cô từ tốn, e lệ một tay cầm tay cha mình, một tay cầm nặng, miệng ngậm đuôi hoa cưới, nhấc từng bước tiến về phía chú rể đang thân nhiên “ngáy khì” trên chiếc giường trắng gần bánh lăn của bệnh viện. Khi cha cô thả tay cô ra, ngậm ngùi bước đi về chỗ ngồi...chíp hạt dưa cũng là lúc điểm tựa duy nhất của cô không còn, cô ngã ụch oanh liệt thật đẹp trong tràng mỉm cười đến đỏ mắt của văn võ bá quan tham dự-đau lần 1. Cha sử nắm tay cô đứng dậy, cô sẽ rút kinh nghiệm túm lấy thành giường của chồng, chăm chú nghe cha sử “đọc kinh”. Nói xong, ông ta sẽ hỏi thẳng chồng cô, “con có muốn lấy cô gái này làm vợ không?” và dĩ nhiên, ông anh nào đó sẽ uốn ** giải giọng trả lời “Yes, I do!”-đau lần 2. Sau cái màn thề non hẹn biển kia, cô sẽ phải gặp người, cong mông, nhu môi mắt nhắm mắt mở từ từ tiếp cận ông thờ ơ của chồng, hôn chụt một cái như đánh dấu lời thề...Cùng lúc đó, tiếng rạn nứt xương cổ của cô rên khẽ...bắt đầu cho một cuộc đời sống với nẹp cổ...Xong!

Mới nghĩ đến đó, người Giai Băng vô thức rùng mình một cái, da gà da vịt dựng đứng lên hết cả như lông nhím.

Trước mặt gia đình cô thì còn được...nhưng...trước máy quay truyền hình thì không bao giờ, chết cũng không!

-Không cưới! Chết cũng không cưới! _Bị những hình ảnh tưởng tượng trong đầu làm cho hoảng loạn, Giai Băng lắc đầu nguây nguây, miệng ra sức rên rĩ như đọc bùa chú, đôi mắt đen sâu bỗng trở nên lo lắng đến rõ ràng.

-Giai Băng, cậu có bị ám đầu không đấy? _Sau một hồi chinh chu lại bản thân, Diệp Mi tỉnh táo không bị bộ dạng của Giai Băng dọa cho phát khiếp nữa, hết sức thư thái bỏ một quả nho vào mồm, vừa nhai vừa khinh bỉ hỏi thăm _Còn 1 giờ nữa làm lễ đó nha!

-Ám cái đầu cậu ấy! Xem người tớ đang thành ra cái gì đây! Mờ to mắt mà nhìn đi! Không khác gì con ngốc! Đã thế, tại sao lại có cả nhà báo, đài truyền hình đến nữa chứ? Chết tớ cũng không đưa cái bộ dạng dọa người này phá hủy hình tượng của tớ!

-Cũng đâu đáng sợ lắm, chỉ làm người ta tìm roi lột bộp, mộng vỡ tan tành thôi mà, người không cần phải quan trọng hoá vấn đề như thế. _Diệp Mi bình thản liếc mắt tới bạn, đứng trên quan điểm của người hâm mộ Giai Băng mà thẳng thắn chọc ngoáy tim gan đã sâu thêm sâu của cô _Ta thấy, cái chân bó bột to đùng đỏ của cậu miễn cưỡng đã có vấy che, không đáng ngại. Thứ làm mất “mĩ quan biệt danh Giai Nhân Kỳ”, đập nát hình tượng, khủng bố người hâm mộ, phi báng xã hội, ô nhục dòng tộc chính là cái nẹp cổ cực kì vô duyên trên cổ người ấy. Tốt nhất nên vứt nó đi, đeo sợi dây chuyền ngọc trai mẹ chồng người tặng thì được, vừa tôn lên làn da trắng mịn không cần Olay, vừa nhấn nhá xương quai xanh bất quá cũng quyền rũ lăm của người đấy, hiểu không?

-Hiểu gì mà hiểu! Ta sẽ không cưới, không cưới _Nắm chặt tay thành nắm đấm thể hiện quyết tâm sắt đá, Giai Băng quay người nhìn Diệp Mi vừa “siêu thoát” cho chùm nho trên bàn mình, mạnh miệng nói _Diệp Mi...ta cần người giúp!

-Nooooo! Đừng rủ rê đảng viên! Ta không giúp! _Nhanh chóng đưa hay tay bắt chéo lên cổ, Diệp Mi thẳng thừng dẫm nát hi vọng cùng mưu toan đang nhen nhói trong lòng bạn _Giờ ta có việc rồi, người ở lại đi, bye nhé!

Nói xong, không để Giai Băng phản ứng, Diệp Mi bẻ một quả chuối rồi ôm “chiến lợi phẩm” tẩu thoát.

-Người! _Nhìn chiếc cửa kia đang từ từ đóng lại, Giai Băng điên tiết muốn bứt hết mấy lọn tóc mai đang lơ xõa hai bên tai mình, không thể ngửa cổ lên trần nên cô chỉ còn cần hủ lên như sói rừng đêm khuya gọi bạn tình _Chết mất! Ta không muốn cưới! Ta không muốn!

-Nếu không muốn...thì bỏ đi cùng anh, thế nào? _Một giọng nói trầm ấm có chút lạnh vang lên, cắt ngang thời kì tiến hóa làm người sói của Giai Băng.

Thấy có người gần như thấu hiểu lòng mình, Giai Băng nhất thời cảm kích đưa mắt rọi đến nơi đang phát ra tiếng nói, cơ mặt dần trở nên căng thẳng, tái nhợt đi.

-Anh...anh...

P/s: Các bà thử đoán xem, người nói câu trên là ai...đoán đúng sẽ được phần quà của tг gửi đến...

Đó là cái vỗ tay và lời hâm mộ, hoho!!!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Chap 12: Mất tích

-Có vẻ như anh làm em bất ngờ thì phải? _Khẽ nhếch môi nở nụ cười hiếm hoi suốt mấy năm qua chưa có dịp phô diễn, người con trai đứng gần cửa ra vào lên tiếng phỏng đoán, khuôn mặt sau khi cười lại mang vẻ tĩnh lặng, u sầu và mỏng manh của một thiên sứ sống thiên về nội tâm.

Sững người nhìn những đường nét thay đổi đầy mỉa mai hoặc trên gương mặt trời phú kia, Giai Băng thờ hất. Không tin nổi vào mắt mình, cô buông rèm mi, gượng ép khép chặt che đi tâm nhìn của mình lại, một tay vuốt ngực bình ổn thần thái.

-Hạ Giai Băng, mày vừa gặp ảo giác, những gì mày nhìn thấy là giả, nó giống như hiện tượng dạ dày “quá tải” cần phóng thích bớt nhưng Tào Tháo lại không rượt mà thôi. Trước mặt mày không là gì cả! Không là gì cả! _Đồng thanh âm ngọt ngào như nước chảy êm ả từ miệng Giai Băng bay ra, cố gắng dụ dỗ lí trí đang bồn chồn tĩnh tâm lại.

”Nhưng ảo giác đó rất thật, rất lộng lẫy!” Lí trí cô nhỏ giọng nói

”Kệ nó! Không quan tâm, ảo giác thì cái nào mà chả đẹp” Giai Băng đối lòng trách mắng chính mình.

-Vừa...nói gì đó? _Nghe rõ mồn một

không sót một từ nào từ trong câu so sánh hết sức biến thái của đối phương, chàng trai đứng ở mép cửa hơi chút ngạc nhiên hạ giọng khò, khòe môi liên tiếp giật gật vài cái mảnh liệt, đôi mắt ánh bạc lơ đãng giờ “ưu ái” nhìn chăm chăm lên người đối diện soi mói như thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật rẻ tiền.

Đang thuyết giảng “lí tưởng cách mạng” sắp đến hồi thành công, thanh âm thâm trầm như bùa mê thuốc lú kì lạ vang lên, nhanh chân rút vào tai cô, xuyên qua dây thần kinh truyền đến não bộ khiến lí trí chuẩn bị quỵ gổ quy phục được nước vùng lên....sau đó...thất vọng.

Chẳng nhẽ, người cô nhìn

thấy...thực sự là Đằng Hy-kẻ đang trong trạng thái thực vật sắp được cô “siêu thoát”?

Cô có thể dối lòng, dối mình thêm lần nữa không?

-Anh...không phải...không phải... Từ từ buông tay khỏi mắt, rèm mi đau đón mờ, Giai Băng miếu mặt nhìn “ảo giác” trước mặt vẫn chưa chịu biến mất, thất thần lấp ba lấp bắp không thốt lên câu nào trọn vẹn.

-Em đã gặp anh một lần rồi, chẳng nhẽ, không nhận ra anh sao? _Lại yêu ái phô diễn nụ cười ngây ngất lòng người cho Giai Băng chiêm ngưỡng, Đằng Hy thả sải đôi chân dài bước đến gần cô, tao nhã cúi người xuống, đem

ngũ quan như tượng thần La Mã để khơi gợi thú tính ẩn sâu trong người phụ nữ tiến sát vào mặt cô.

Khoảng cách gần đến vậy, làm trái tim Giai Băng không những đập mạnh thể hiện mê muội quá trớn mà còn có chút hoảng hốt, cảnh giác, người vô thức dựa ra sau thành ghế lẩn tránh. Không được, cô không thể tấn công anh ta được!

Trước hành động lộ vẻ yếu ớt của Giai Băng, Đằng Hy được nước lấn tới, hai tay chống xuống đệm ghế, kim *** cô trong phạm vi không thể khép kín

hơn được nữa.

-Sao thế? Sợ anh à?

-Tất...tất nhiên là không...nhưng...nhưng... Vẫn cương quyết cho rằng mình đang gặp ảo ảnh, Giai Băng sau khi suy tư gì đó liền từ chỗ bối rối, “mạnh bạo” đấu tranh tư tưởng, đưa tay véo rất nhẹ lên má mình một cái, kiểm chứng.

Không đau!

Cô gan lì không từ bỏ véo thêm cái cực nhẹ lên má mình lần nữa.

Vẫn không đau!

Bất lực vì da mặt mình quá dày nên không thể áp dụng cái cách kiểm nghiệm là mơ hay là thực dân dã, hoang đại mà ông cha ta truyền thụ từ bao đời, Giai Băng

đành xót lòng nhè gương mặt không tì vết đang kề sát thật gần kia của đối phương, cho anh ta một tát giáng trời, nổ đom đóm khiến mặt anh chệch nhẹ đi, đã ngạc nhiên lại thêm phần sững sờ, đầu ông ơng 5 chữ “Cô ta...dám tát mình?”

-Cô...? _Không em không út gì nữa, Đằng Hy bị đánh cho ngộ đạo liền nghiêng rãng phun ra đại từ nhân xưng xa lạ mà lúc này mình có thể nghĩ ra, hóc mắt đỏ ngầu lên.

-Ồ mình đau tay này! _Ngây thơ nhìn da tay mình từ trắng hồng chuyển sang đỏ ửng, Giai Băng ngạc nhiên lắm bầm rồi hết sức hồn nhiên hướng ánh mắt về phía nạn nhân, mở miệng hỏi cái điều trẻ lên 3 cũng biết _Anh có đau không?

-Cô...nghĩ tôi có đau không hả? _Lần đầu tiên bị chọc cho tức điên đến mất tự chủ nghiêng rãng treo treo, Đằng Hy liếc nhìn gò má in đậm dấu bàn tay hồng nhật của mình phản chiếu trong gương, hai bàn tay đặt trên đệm ghế vô thức bóp chặt.

-Vậy giờ đau không? _Hiểu rằng người kia chịu đòn vẫn không đau, Giai Băng ăn gán hồ nắm lấy mớ tóc mai hơi dài của Đằng Hy, rứt nhẹ rồi tiếp tục hỏi, đôi đồng tử ánh lên hàng nghìn tia kì vọng.

-Cô... _Đã cố nhẫn vẫn có người được nước làm càn, Đằng Hy không kiềm chế nổi mình nữa, toan đưa tay đánh trả thì bị nụ cười nhật phảng phất chút vui mừng, mà ko thiếu thất vọng trên cánh môi Giai Băng làm cho khựng lại.

-Ra là thật...không ngờ...anh cũng có ngày tỉnh lại! _“...phá vỡ kế hoạch giúp anh siêu thoát của tôi!Cơ mà không sao, có ông xã như anh cũng tốt, đỡ lên mạng ngắm trai!”

Nghi hoặc “ngắm” no nụ cười tàn yếu ớt của Giai Băng, Đằng Hy vô chủ ý đưa tay nắm lấy khuôn cằm nhọn của cô, thanh âm lãnh đạm ẩn chứa ý vị gì đó khó hiểu:

-Là thật...hay giả?

-Hơ?? Anh nói gì? _Vận não hết công suất mà mãi không thể hiểu được người này đang nói về vấn đề gì, Giai Băng theo lời Bác dạy không hiểu thì nhanh chóng đặt lại vấn đề, khuôn mặt tinh ranh sáng sủa giờ phần nào bắn lên nên ngây ngốc trẻ con.

-Thôi! Không có gì hết! _Lắc đầu một cái cố rũ bỏ những ý nghĩ bất thường vừa hiện lên trong đầu, Đằng Hy đảo đôi đồng tử, rọi ánh nhìn lên chiếc đồng hồ đeo tay của mình xem xét rồi ngay lập tức đưa hai tay bế thốc Giai Băng lên, rời khỏi phòng đợi.

-Ế! Anh làm gì vậy? _Thoảng khựng người trước hành động đột ngột khôg kịp xoay sở của đối phương, Giai Băng túm lấy tay áo sơ mi trắng của Đằng Hy đến nhăn nhúm đầy dục, theo phản xạ rên lên thật to như thể mình là người bị hại. Tuy vậy, trong lòng lại ngập tràn vô vàn vui sướng hưởng thụ tình cảnh hoàng tử bỗng công chúa này.

-Không phải cô không muốn kết hôn sau? Tôi giúp cô _Cao ngạo bước chân gấp gáp đi đến nơi cần đến, Đằng Hy không ai khiến ban phát ân đức nói.

Nhưng, điều khiến Giai Băng bắt đầu cảm thấy kì lạ chính là, tại sao anh lại bế cô dễ dàng như thế khi một người ngủ liền suốt 3 năm như anh chỉ vừa mới tỉnh dậy 4 ngày trước. Việc này...có quá dị thường hay không?

Thắc mắc cũng chẳng có đồ mà ăn, hơn nữa, hiện tại, Giai Băng đang bị “sắc đẹp” làm mờ mắt, căn bản vừa nghe thấy việc không muốn kết hôn từ miệng “chồng tương lai” của mình đã nổi xung lên dữ dội, quay ngoắt 180 độ từ bỏ ý định ban đầu:

-Không cần, tôi muốn kết hôn! Đưa tôi đến lễ đường! _”Tôi muốn kết hôn với anh! Nghe không, điều này chứng tỏ tôi đang đề cao “dung mạo” của anh đấy! Thế nên làm ơn thả bà ra!!”

-Im lặng đi, lòng tốt của tôi không phải lúc nào cũng có đâu _Định tai nhức óc vì cái loa phát thanh ở trong lòng mình, Đằng Hy lên tiếng nhắc nhở. Quả thực, trước giờ anh chưa vì ai làm bất cứ điều gì mà không có lợi. Như lần này, cái lợi đó lại là cái lợi tinh thần.

-Không! Tôi muốn kết hôn!! Thả tôi ra!

Đương lúc đang cố sức giằng co giành giật tương lai được sống cùng “trai đẹp” của mình, một hình bóng quen thuộc đang trầm tư dán mắt vào màn hình điện thoại, tai đeo earphone lướt nhanh qua trước mặt cô, khoi dậy khả năng “kêu cứu” bẩm sinh của con người lúc gặp nạn.

-Lãnh Kiên! Cứu em!

Đáp lại tiếng kêu khàn giọng của Giai Băng, Lãnh Kiên âm thầm rời mắt khỏi màn hình điện thoại, ngẩng đầu nhìn lướt qua cô và Đăng Hy...rồi cụp mắt xuống tiếp tục công việc đang dang dở.

-Lãnh Kiên, anh làm sao thế? Cứu em! _Hoàng hôn nhìn Lãnh Kiên tinh bơ rời đi ngay trước mắt mình, Giai Băng lo lắng gào to hơn, người như có thêm sức mạnh để dây giữa.

-Ồn ào quá! _Giận dữ đặt Giai Băng xuống chiếc ghế đá đặt dọc hành lang, Đăng Hy móc trong túi ra hai cây kẹo cứng to vị chanh, mau lẹ bóc vỏ rồi đút thẳng chúng vào miệng Giai Băng, khiến miệng cô vì sức chứa quá tải mà phải phình to lên, muốn nhổ ra lại bị ánh mắt sắc lạnh liếc cho đến run rẩy _Không được nhổ!

Ngay sau khi Giai Băng bị đưa ra khỏi nhà thờ trung tâm, bước chân Lãnh Kiên chợt khựng lại, đứng im ở đó mất mấy phút. Một hồi sau anh mới quay đầu nhìn về hướng mình vừa đi, nghi hoặc thốt lên hai chữ:

-Giai Băng?

Đúng lúc Lãnh Kiên hối hận vì cái tính lơ đãng của mình, tin tức Giai Băng mất tích đã theo vận tốc âm thanh truyền đến tai Đăng phu nhân và Đăng Dạ.

-Sao có thể như thế chứ, ta đã thu nạng của Giai Băng rồi, không có nạng, làm sao con bé di chuyển được? _Khó hiểu nhìn đám bày tôi mặt mũi phờ phạc đầy mồ vừa mới lúng lúng hết mọi góc ngách trong nhà thờ trở về, Đăng phu nhân lăm lăm _Chẳng nhẽ...có kẻ nào đứng sau phá đám chúng ta? Mau cho người đi san bằng Hà Nội cho ta, nhất định phải đem thiếu phu nhân về đây!

-Yes, sir!! _Đồng thanh hô lớn đầy khí thế, đám tôi tớ nhanh chóng tản ra ngoài thực thi mệnh lệnh.

Cuồng cuồng đoán già đoán non xem kẻ nào dám to gan bắt con dâu của mình, Đăng phu nhân bắt chợt phóng mắt đến Đăng Dạ đang tao nhã dựa người vào tường “nghe” Iphone, người run lên về giận:

-Đăng Dạ! Con đứng đó làm gì hả? Đưa người của con đi tìm Giai Băng đi chứ! Chẳng nhữ...chuyện này...là do con mà ra?

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Không nói gì, Đăng Dạ chỉ cong môi lộ một nụ cười lạnh lẽo ám muội, cơ thể vẫn thong thả như cũ nhưng lại tỏa mát ra một mùi hương nguy hiểm thoát ản thoát hiện, làm bất cứ ai đứng gần tìm bỗng giật thót.

-Có thật...con đã sai người làm chuyện này không, Đăng Dạ? _Đăng phu nhân có cơ hội lãnh giáo nụ cười của con trai liền rùng mình một cái, vô thức lùi ra sau vài bước tựa như mình đang là con mồi trong tầm ngắm của nó.

Vẫn cương quyết làm kẻ kiêu ngạo, Đăng Dạ rời người khỏi tường, xoay người bước đi.

-Đăng Dạ! Con muốn đi đâu?

-Tìm vợ _Cao ngạo đưa tay lên cao chào tạm biệt mẹ mình, Đăng Dạ không quay đầu bước nhanh ra khỏi cửa nhà thờ ngập nắng đang mở rộng rồi biến mất, tựa hồ không để lại bất kì thứ gì cho người ở lại.

Mà nếu có, thì đó cũng chỉ là sự hối hận của người mẹ đã tạo ra một nghiệt chủng như anh.

-Đăng Hy, phiền...anh có thể chạy...xe chậm lại một chút được không? Tui ngửi thấy mùi bạc hà của Tử Thần rồi đó! _Cô sống cố chết bám chặt vào thành ghế của mình, Giai Băng kinh hãi nhìn cảnh vật lướt qua như tên bắn xung quanh mình, lòng thầm than oán đời mình sao nó đen như quạ. Nếu cô chết...chắc chắn...cô sẽ được lên trang nhất báo An Ninh số tới vì cái chết đẹp nhất bởi một nguyên nhân vô cùng lãng xẹt-đua xe tốc độ cao. Nhưng mọi chuyện đâu phải do cô chứ, do cái ông “chồng” tương lai đáng chết của cô đây này!

Người ta nói vợ chồng có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, cô chỉ muốn an phận hưởng phúc cho thanh nhàn tuổi già cũng không được sao?

-Nếu muốn thì hãy cầu cho tôi cắt cái đuôi đằng sau ấy! _Ung dung phóng nhanh vượt ấu, Đăng Hy liếc nhìn chiếc ô tô này giờ bám dai lấy mình không

đứt qua chiếc gương chiếu hậu, không chút thương hoa tiếc ngọc tăng tốc rẽ vào một ngã đường khác, chạy thẳng ra đường quốc lộ, khiến đầu Giai Băng theo quán tính đập mạnh vào cửa xe.

Lần thứ 13 rồi đấy! Giai Băng cô đã bị ăn đập lần thứ 13 rồi nha!! Đầu cô đã bị móp, chất xám cũng đã cạn vơi, thế mà tại sao cái tên Đằng Hy tròi đánh kia còn không chịu tha cho thể xác đã tàn phế của cô chứ!

Nhất là cái cổ, anh ta có nghe tiếng xương rạn nứt bên trong không vậy?

-Đằng Hy, xin anh đó...tôi... Chưa kịp nói hết câu, xe ô tô của Đằng Hy đột ngột phanh kít lại giữa quãng đường vắng đồng không mông quạnh, khiến cô thêm lần nữa đập thẳng đầu vào kính trước của xe như một cú K.O trong đấu quyền, não bộ chấn động mạnh, đau nhói.

Xong! Giai Băng cô bắt đầu nhìn thấy 3, 4 con chim vàng bay vòng vòng trên đầu mình rồi đó.

-Anh...anh muốn giết chết tôi, đúng không? _Nhấn mặt đưa tay nắn bóp cái cổ “nhờ” chấn động cuối làm cho nhức nhối lên âm ỉ, Giai Băng trừng mắt nhìn khuôn mặt thiên sứ của Đằng Hy, nửa muốn đập nát nó trả hận, nửa lại dâm tà muốn vuốt ve.

-Lắm lời! _Không thèm liếc nhìn Giai Băng một cái, Đằng Hy mở cửa bước xuống xe, đưa mắt xem xét lên 4 chiếc lốp lép xẹp, mặt nặn ra vẻ chán chường pha lẫn bức bối.

-Sao vậy? _Tình mắt nhìn thấy biểu tình trên mặt đối phương có vẻ không được tốt, Giai Băng ngây ngô hỏi, lập tức nhận lại 2 cái liếc sắc lạnh như muốn chọc tiết người của Đằng Hy. Có lẽ, tốt nhất cô nên im lặng.

Ngoan ngoãn ngồi một hồi, vì không có gì làm nên Giai Băng cảm thấy buồn ngủ, cô há miệng to, ngáp một hơi thật sáng khoái. Trước cái nhìn vô tình bất giác của Đằng Hy, Giai Băng thẹn thùng xấu hổ cúi mặt thương tiếc cho hình tượng nhanh chóng bị phá nát, đôi gò má có chút đỏ ửng.

Nhưng, Đằng Hy cũng không nói gì, anh móc từ trong túi ra 2 chiếc kẹo cùng loại ban nãy đưa cho cô, héch nhẹ đầu ra ý “Cầm lấy”.

Tuy có chút sững sờ trước hành động “tốt đột xuất” của Đằng Hy, Giai Băng vẫn hồn nhiên nhận kẹo, vừa bóc vỏ vừa vu vơ hỏi:

-Anh thích vị chanh?

-Không!

-Vậy sao anh ăn nó?

-Vì nó có vị của cuộc đời.

-Dù sao cũng cảm ơn anh đã cho tôi kẹo! _Không nghĩ nhiều lắm về câu trả lời hàm ẩn của Đằng Hy, Giai Băng bỏ viên kẹo vào miệng, tích cực hưởng lấy vị ngọt chua tăn ra từ nó.

-Không cần! _Quay đầu nhìn Giai Băng, khóe môi Đằng Hy ranh mãnh nở một nụ cười châm chọc _ Vì chúng...cơ bản đã hết hạn sử dụng!

Đang ăn ngon lành, đang nhai rất công suất, Giai Băng vừa nghe thấy thế đã ho lên sặc sụa, miệng theo bản năng “phóng uế” hết toàn bộ “thi thể” của viên kẹo lẫn calo ra ngoài, tức giận nhìn Đằng Hy:

-Sao anh...

-Ừ! _Một chiếc máy bay trực thăng mang theo âm thanh hỗn tạp cùng đám cháu, chất, chút, chít thuộc họ hàng trực thăng cất ngang “mạch tâm tình” của Giai Băng, từ từ hạ cạnh vào khoảng đường rộng không bóng người gần chỗ cô.

Theo sau đó, tiếng động cơ êm nhẹ của một đoàn xe đen bóng dần dần xuất hiện, dàn trận địa bao vây xung quanh xe ô tô của Đằng Hy, khí thế oai hùng nhờ chênh lệch về lực lượng mà tỏa lên ngàn ngút.

Trái với sự kinh ngạc hẳn rõ trên trán Giai Băng, Đằng Hy vẫn thản nhiên dựa vào thành xe, đưa mắt nhìn chàng trai với phong thái cao ngạo, quý phái của đấng vương quân từ đằng xa đang tiến lại gần, khóe môi cong lên ý vị:

-Nhanh đấy!

P/s: Mong chap này sẽ ko làm các bà thất vọng và ủng hộ nhiệt tình như chap trước, hehe

Giờ thì các bà biết ai là chồng Giai Băng chưa nà?

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Chap 13: Face to face

Tiếng bước chân đến.

Tiếng bước chân dừng lại.

Phút chốc chỉ còn âm thanh hỗn độn của động cơ cánh quạt, động cơ ô tô gần bao trùm lấy mọi thứ.

-Đến nhanh đây! _Vẫn giữ nguyên tư thế cũ, Đằng Hy cười ranh mãnh nhìn Đằng Dạ tâm tình lạnh lẽo đang đứng trước mặt mình, đánh giá.

Đằng Dạ nghe câu châm chọc của Đằng Hy cũng chẳng thêm mờ miêng đáp lại, quay đầu đưa mắt nhìn Giai Băng đang nhún nhó, cúi bản dán ánh nhìn nghi hoặc lên người mình. Cái biểu hiện chán ghét đó, thực sự khiến người khác muốn bóp nấp huống hồ là anh. Cô ghét gặp anh đến mức này?

-Coi bộ, em không mấy ngạc nhiên về sự xuất hiện của người anh trai này rồi! _Giữ nét cười lạnh rục rờ Chúa ban cho trên môi, Đằng Hy tỏ vẻ đau khổ, rồi lung khỏi thành xe _Anh định sẽ cho em một bất ngờ nữa chứ!

-Ê! Hai người là anh em? _Im lặng đồng tai lên nghe ngóng Đằng Hy độc thoại nội tâm, Giai Băng vừa hiểu được đôi chỗ liền nhanh nhẩu “phát biểu xây dựng bài”, mắt mở to trưng câu nét ngây thơ, ngoan ngoãn đúng chất Giai Nhân Kỳ nhằm khiến 2 người kia bị choáng “sắc”, tình nguyện trả lời mình.

-Bất ngờ anh nói chính là chuyện này đây hả? _Dường như không để ý đến câu hỏi ngây thơ rõ ràng muốn chọc tức người của Giai Băng, Đằng Dạ quay mặt nhìn anh mình, hơi chút châm biếm hỏi.

-Chuyện này cũng không thể trách anh được. Anh vốn chỉ muốn đến nhìn mặt cô ấy một cái, nhưng không ngờ cô ấy lại dùng Mỹ nhân kế dụ dỗ anh đưa cô ấy rời khỏi lễ cưới. Em biết đấy, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, huống hồ, anh là người rất dễ động lòng. Có trách...em nên trách Giai Băng ấy _Nhún vai tỏ vẻ lực bất tòng tâm, Đằng Hy không ngần ngại đổ hết mọi tội lỗi lên đầu người đang nghe tận tai, chứng kiến tận mắt câu vu khống trắng tráo của mình, khoe môi còn phụ hoa thêm nụ cười không thể chân thành hơn.

-Ê! Anh nói gì thế hả? Tôi nói là tôi muốn kết hôn nhưng anh vẫn cương quyết đem tôi đi mà!! Anh có tin tôi với nhân chứng vật chứng đến đây đối chiếu không? _Cho dù có là tiểu thư đài cát, ai đánh cũng cười, ai chửi cũng cười, ai mắng cũng không ngừng cười, nhưng Giai Băng vẫn biết phân rõ phải trái trắng đen, vu oan trắng trợn như thế, không phải là sĩ nhục thanh danh, hạ thấp nhân phẩm của cô sao? Không thể dễ yên được nữa, Giai Băng vùng dậy đầu tranh, cổ hét to hơn Đằng Hy, nói nhiều hơn Đằng Hy để chiếm lợi thế cho mình. Thường, người đánh đá luôn thắng. Điển hình rõ nhất chính là 3 chị em của cô.

-Này nhóc, em là tiểu thư danh giá sao có thể nói dối không chớp mắt như thế hả? _Đằng Hy gỡ lên đầu Giai Băng cái cốp, khẩu phật tâm xà cổ bịt miệng cô.

-Anh...

-Được rồi! Chúng ta sẽ nói chuyện sau! _Lạnh lùng quát to, Đằng Dạ lướt mắt lên nụ cười nở rộ trên môi anh trai mình một chốc rồi cúi người toan bế Giai Băng ra ngoài _Đi về làm lễ cưới.

-O! Không được! Tôi không đi với anh _Khước từ cái bế hoàng tử bạch mã trong truyền thuyết mà từ nhỏ bản thân mình luôn ao ước, Giai Băng quyết liệt bám lấy thành ghế, đầu lắc nguầy nguậy tỏ rõ quyết tâm sắt đá.

-Tại sao? _Đằng Dạ nhún mày.

-Tại...anh ta không về làm sao tôi làm lễ cưới được _Giai Băng chỉ tay về phía Đằng Hy nói, khiến đôi mắt lơ đãng của anh cũng thuận đường tia về phía cô.

-Tại sao? _Thanh âm Đằng Dạ vừa mang u uất vừa phảng phất nét thâm trầm.

-Vì anh ta là chồng tôi...anh ta không về tôi lấy ai? Chất xám của anh để đâu mà đến chuyện này cũng không hiểu hả? _Khinh bỉ lườm Đằng Dạ một cái rõ dài, Giai Băng hồng hách đáp như thể đang khoe khoang một món đồ bạc ti nào đó.

Câu nói của Giai Băng vừa tẩn vào không trung, theo không khí vào màng nhĩ hai người còn lại đã gây ra không ít hậu quả “bất thường” cho chủ thể của nó. Đằng Dạ có lẽ vì quá sốc trước phát ngôn kia nên không biết phải nói gì, im lặng toát ra một luồng hàn khí tựa hơi thở của mùa Đông khiến Giai Băng bất giác rùng mình ớn lạnh. Còn Đằng Hy, đôi mắt lơ đãng của anh đột nhiên như tìm kiếm được thứ đáng để mình chiêm ngưỡng, nhanh chóng đảo quỹ đạo liếc về phía cô, thâm ý cong môi như cười như không.

-Anh đã nói gì với cô ấy? _Mặc niệm một lúc lâu trong câm lặng, Đằng Dạ ném ánh nhìn sắc lạnh về phía anh mình, giọng nói phảng phất chút cay ghét.

Đằng Hy không đáp trả, chỉ nở nụ cười lãnh đạm như một đặc trưng tâm thường của mình tặng cho Đằng Dạ rồi quay sang Giai Băng, đưa tay xoa đầu cô một cách không thể sùng nịnh.

-Giai Băng giỏi lắm, em rất có mắt nhìn người đây!

-Đừng chạm vào người của tôi! _Lạnh lùng hất tay Đằng Hy ra,...Đằng Dạ mạnh mẽ nói, cũng như để tuyên bố quyền sở hữu về một điều gì đó.

Ngớ người một chút, nhưng không để cho người đối diện tình ý nhận ra sự kinh ngạc trong lòng mình, Đằng Hy bắt lực nhếch môi cười. Anh tiến sát gần Đằng Dạ thêm chút nữa, đưa tay lướt nhẹ lên chiếc cavat sọc xiên trước ngực đối phương rồi dùng lực rứt mạnh, kéo sát mặt Đằng Dạ vào gần mặt mình, thanh âm trong khuôn miệng theo sau nhẹ nhàng phát ra, như gió, nhưng sức mạnh lại như bão.

-Đằng Dạ, quên rồi à, chúng ta sống chung...một cuộc sống!

Sống chung...một cuộc sống..

Như một lời nguyền...giết chết...2 cuộc đời!

-Nhưng dù có phải đánh đổi cả tính mạng...tôi chắc anh và tôi, không ai chấp nhận điều đó! _Đưa tay nắm lấy cổ bàn tay đang nắm giữ cả vật của mình, Đằng Dạ đẩy Đằng Hy ra xa, lạnh lùng bẻ thốc Giai Băng cũng đang mang một mảnh trầm mặc trong người lên, bước thật nhanh đi về phía những chiếc ô tô đen bóng dưới ánh nắng mặt trời đang đậu gần đó.

Bàn tay đặt lên người Giai Băng của Đằng Dạ siết chặt.

-Hai người...thực sự là anh em? _Ngoan ngoãn để Đằng Dạ đặt lên xe, đến khi anh ngồi dựa một bên, an nhàn nhắm mắt dưỡng thần, Giai Băng mới thoát ra khỏi những dòng suy nghĩ non trẻ bủa vây trong đầu mình, hỏi mà như độc thoại với chính thâm tâm của bản thân.

Đằng Dạ, Đằng Hy, sao lâu này cô lại tình trí nhận ra điểm giống nhau giữa hai cái tên này nhỉ? Tại vì trên thế giới có quá ít họ, nên ai cũng mang họ của nhau để sống hay bởi lẽ, mỗi khi gặp Đằng Dạ, lí trí của cô đã hoàn toàn bị sự xuất hiện của anh làm cho sao nhãng, ngủ ngờ đi, nhất thời ko thể nghĩ ngợi được gì? Tại vì anh mang trên mình sự ngang tàn trong phong thái quý tộc ngạo mạn, sự lạnh khốc hằn sâu trong đôi mắt đen hăm hiểm như vô đáy, sự xấu xa vương trên cánh môi mỏng hay vì...cô đã bị tia sét giữa trời quang nào đó đánh trúng...cho cháy khét, để đầu óc trở nên ngu muội như bây giờ?

Tiếng sét ái tình? Đùa sao? Cho xin đi, cô là người thực tế!

-Cô bớt lo chuyện của người ngoài đi, hãy lo chuyện của mình ấy! _Nhắm mắt một lúc lâu, Đằng Dạ mới lên tiếng trả lời câu hỏi gần như bị lãng quên của Giai Băng, thanh âm lãnh đạm như chính cái mặt anh bây giờ.

-Vậy...tôi có thể hỏi anh một câu nữa không? _Không biết uống nhầm phải thuốc gì, Giai Băng bỗng nổi hứng đi trưng cầu ý kiến của Đằng Dạ, xem đi xem lại ở góc nào cũng thấy cô nàng yếu thế hơn hẳn.

-Tôi sẽ không trả lời câu hỏi vớ vẩn của cô nữa!

-Tôi chỉ muốn hỏi anh có phải là chồng của tôi hay không thôi _Giai Băng khinh miệt lườm Đằng Dạ một cái rồi lẩm bẩm, lòng cảm thấy như chính mình đang bị coi thường vô cùng tệ hại.

Lúc này, những ngón tay đang day day thái dương mệt mỏi của Đằng Dạ chợt khựng lại, đôi mắt đen như trời đêm của anh lóe lên 1 tia sáng chớp nhoáng, thâm ý dò xét lên khuôn mặt nghiêm túc của Giai Băng, cánh môi cong nhẹ.

-Xem ra, chất xám của cô cũng không bị chuột gặm mất!

-Anh.. _Phật dạy, một điều nhịn chín điều lành, Giai Băng cô phải nhịn đã _Nhưng...nếu anh là chồng tôi, tại sao anh lại không đến gặp tôi những lần tôi và mẹ đi mua đồ chứ?

-Động nào đi! Có thật tôi là tôi không đến không?

-Ách! Vậy tại sao anh không ra mắt tôi lúc 2 gia đình gặp mặt? _Nếu cô gặp anh lúc đó, chắc chắn sẽ không có chuyện cô lẩn lộn tùm lùm, tự dẫm đập IQ của chính mình thế này đâu.

-Tôi không thích.

-Vậy sao mấy ngày sau anh lại đến, nếu đã đến thì phải nói cho tôi biết anh là chồng tôi! Đằng này anh chẳng nói gì cả! _Bị những kí ức xấu trong mấy ngày trước quay về ám ảnh, Giai Băng liếc nhìn 3 vết tích nặng nề nhất còn lưu lại trên người mình, bật măn phàn bác. Mới chỉ gặp Đằng Dạ 4 ngày, cô đã mang họa đầy người. Nếu sau này cô ở cùng anh, có khi nào sống thực vật như Đằng Hy luôn không?

-Mẹ tôi không nói tên tôi cho cô? _Đằng Dạ nhìn Giai Băng, đôi mày khẽ nhíu lại.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

- Bà chỉ nói “thằng nhóc” gì gì đó thôi!

- Vậy à? _Đằng Dạ trầm ngâm hạ mi mắt hẹp lại, như đang tập trung suy nghĩ điều gì đó.

- Vậy cái gì mà vậy! Nếu không phải vì anh, tôi sẽ không bị như thế này. Cứ mỗi lần gây họa cho tôi, anh đều phải phui gạt hết mọi trách nhiệm. Bực bội kẻ khỗ, Giai Băng chợt nhớ ra điều gì đó, liền trịnh trọng vòng tay đặt trước ngực, như hồi cung mà hắng giọng _À, mỗi lần anh xuất hiện, mẹ chồng tôi biến mất, mẹ chồng tôi xuất hiện, anh biến mất, anh giải thích điều này đi!

- Tinh cờ thôi.

- Quá trùng hợp!

- Hạ Giai Băng! Cô thực sự muốn biết lí do? _Đằng Dạ quay đầu nhìn chằm chằm vào mặt Giai Băng, đôi đồng tử ánh lên nét ma mãnh kì lạ đầy cuốn hút.

- Tôi...tất nhiên là muốn! _Bị về mị hoặc kia làm cho khí thế nữ nhi trong người tăng vọt lên nhanh chóng, cái tôi quái gở cũng như cún con được thả rong, cuồng loạn chiếm lấy mọi suy nghĩ, hành động, Giai Băng nuốt ực đồng nước bọt thêm khát, áp úp đáp trả, đôi gò má từ từ nóng lên, lan đến mang tai một cảm giác kì lạ.

- Vậy thì nói xem...tôi được gì khi phí nước bọt giải thích đây? _Trở mình, Đằng Dạ không yên phận chồm lên người Giai Băng, kẹp giữ cô trong 2 cái tay dài rắn chắc chổng vào thành ghế của mình.

- Vậy...tôi không muốn biết nữa! _Nhờ lần trước, Giai Băng khôn ra, lắc đầu lia lịa rút lại lời nói, đầu cổ ngả ra sau phòng sự tấn công bất ngờ của ai đó.

- Rắc! Một âm thanh nhẹ nhàng, quen tai và rất dễ nghe phá tan bầu không khí ám muội đang bao lấy Đằng Dạ và Giai Băng, như hồi chuông thông báo mọi ý đồ sa đoạ của Đằng Dạ đã bị nữ hiệp Giai Băng đánh bại. Cơ mà, cái giá phải trả mà Giai Băng nhận được lại quá lớn, quá phũ phàng.

Cô chính thức rạn xương cổ!

Sau khi thay việc đến nhà thờ bằng việc đến bệnh viện, đăng kí thủ tục nhập viện cho Giai Băng hoàn tất, Đằng Dạ tàn nhẫn bỏ cô đơn độc một mình trở về nhà tắm rửa. Đúng lúc ấy, Đằng Hy-người 3 năm qua không hề xuất hiện trong Đằng gia-lại xuất hiện, và giờ, đang đứng trước mặt anh.

- Về sớm nhỉ? _Như thường lệ, Đằng Hy ban cho em trai mình nụ cười rực rỡ nhất, hỏi thăm với chất giọng mỉa mai.

Trước nụ cười đó, Đằng Dạ chẳng nói gì, thờ ơ trở lên phòng. Nhưng khi anh vừa lướt qua chỗ Đằng Hy đang đứng, anh trai anh đã nhanh chóng cản bước anh bằng lời đối thoại như băng quơ, mà cũng như thách thức:

- Từ nay anh sẽ ở cùng căn hộ của em và Giai Băng, cảm phiền trước!

P/s: Đáp án đều đã có, các bà, bà nào thích ĐH, LK thì cho tui cú đầu tạ tội nhá, cái số nó thế oy. hix.

TUi lên thấy cmt của mí bà, chuyện yêu thích, làm tui rớt mồ hôi hột hix

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Chap 14: Lời tiên đoán

- Anh...chẳng nhẽ...thực sự phải làm như vậy sao? _Nắm chặt cốc trà nóng hổi nồng đậm mùi hương thanh khiết quyen theo làn khói trắng nhạt phả vào không trung, Đằng phu nhân nghi hoặc chiếu lên điệu bộ thư thả của chồng, khó khăn lắm mới mở miệng hỏi sau từng ấy khoảnh khắc im lặng nghe cuộc đối thoại giữa ông và cậu con trai bất ngờ tỉnh dậy _Em thấy tốt nhất vẫn nên để 1 đứa sang Newyork sinh sống như 3 năm trước, an toàn hơn nhiều.

- Em nghĩ...chúng sẽ chấp nhận? _Đưa cốc trà thơm lên mũi, cố hít một hơi đầy thu hết mùi trà diệu hoặc vào khoang mũi, Đằng lão gia nhấp một ngụm, thanh tịnh thưởng thức mùi vị tuyệt hảo của loại trà thượng hạng nhất.

- Nhưng...lỡ như chuyện 3 năm trước tái diễn, em sợ, mình sẽ không chịu đựng nổi mất _Những ngón tay Đằng phu nhân càng ngày càng siết chặt lớp

men sứ tron nhấ bao quanh cốc trà, đôi mắt cả phê của bà có phần đại đi tức khắ, như thể, cái hồn thuần túy của bà đã không còn ở thực tại này nữa, phiêu lãng nơi những mảnh quá khứ trôi nổi. Đàng Hy là con trai em, Đàng Dạ cũng là con trai em. Là một người mẹ, em không muốn bất cứ điều gì tệ hại xảy đến với chúng, càng không muốn lời tiên đoán quái gở đó trở thành hiện thực. Chúng là 2 con người, ngay từ khi ở trong bụng mẹ, chúng cũng nằm riêng ở hai quả trứng khác biệt nhau!

-Từ An! Em bình tĩnh đi! _Nghe thấy sự hoảng hốt, cuồng loạn ẩn hiện bên trong lời nói vừa cương nghị vừa run rẩy, Đàng lão gia nhanh chóng bỏ tách trà xuống, nắm chặt lấy bàn tay lạnh lẽo của bà, ôn nhu trấn an.

Cú sốc, nó quả thực có sự ám ảnh rất lớn đối với cuộc sống của một người. Chịu đựng cú sốc còn dễ hơn là vượt qua nó. Vợ ông là người tuy bề ngoài cương nghị nhưng bên trong vô cùng yếu ớt. Nhất là khi đứng trước 2 đứa con trai từ lúc sinh ra đã gây sóng loạn gió này của ông.

-Em...Đàng...Dạ? _Toan nói gì đó với chồng, đáy mắt Đàng phu nhân đã vô tình thu gọn hình ảnh của Đàng Dạ đang mở tung cửa, khuôn mặt không thay vô cớ nhưng khiến người khác không khó để phát giác ra sự tức giận bên trong. Quả nhiên, Đàng Dạ của bà đã biết chuyện.

-Là mẹ đưa ra quyết định vớ vẩn đó, đúng không? _Bước chân đến gần bộ sôpha thanh nhả cha mẹ mình đang ngồi, Đàng Dạ không thèm chào hỏi như phép lịch sự tối thiểu một đứa con trai nên làm, lạnh lùng vào thẳng vấn đề chính.

-Ý con là gì? _Sợ, cảm giác lúc này của bà chỉ có thể diễn tả được như vậy. Không phải vì đứng trước Đàng Dạ, bà luôn yếu thế mà là vì đứa con bà lúc này, đang mang một sát khí dọa người, và điều đáng nói, sát khí này do Đàng Hy nhen lên, thế nên, mong nó tầm thường đúng là mở giữa ban ngày.

-Đừng vờ như mọi chuyện mẹ đều không biết.

-Nếu như con muốn nói về chuyện Đàng Hy ở cùng con và Giai Băng, thì người con nên hỏi phải là cha. _Trái ngược với vẻ kinh hãi của vợ, Đàng lão gia giương mắt nhìn con trai, nhấp tiếp một ngụm trà.

-Đó là chủ ý của cha? _Buông tha cho mẹ mình, Đàng Dạ hướng ánh nhìn gắt gao như muốn xuyên thấu tìm gan người về phía Đàng lão gia, lãnh đạm suy xét.

-Đúng! Vì thế đừng nổi giận với mẹ con! _Chẳng xem ánh mắt muốn lột da uống máu mình ra cái gì, Đàng lão gia nhắc nhở. _Ngồi xuống cho đàng hoàng rồi nói chuyện!

-Tại sao? _Vẫn đứng yên tại chỗ, Đàng Dạ trầm giọng, đôi đồng tử đen khê động khi tiếng bước chân nho nhả, đều đều của Đàng Hy tiến gần về phía mình.

-Nếu cha nhớ không nhầm, lúc trước, con và Đàng Hy, hai đứa luôn cho rằng, lời tiên đoán của bà bói kia là lời giả thần, mê tín, đúng chứ? _Đảo mắt nhìn nụ cười dường như không bao giờ tắt trên khuôn miệng lằng từ của Đàng Hy và biểu tình khổ khốc, khó gằn, nhìn muốn oánh của Đàng Dạ, Đàng lão gia bỗng cười khổ một cái rồi nghiêm túc đặt vấn đề. _Giờ Đàng Hy đã tỉnh lại, tuy còn hơi sớm nhưng cơ thể xem ra không khác người khỏe mạnh bình thường là mấy, căn bản cũng có thể tự bảo vệ lấy chính mình. Hai đứa đã lớn, đã đủ cánh để bay khỏi vòng tay của ta, sao không nhân cơ hội này sớm chứng minh lời tiên đoán kia là giả dối, gian trá lòng người. Cho ta, mẹ con và cả cái dòng họ này biết rằng, hai con, dù có ở gần nhau đến thế nào đi nữa, 2 đứa vẫn là 2 con người khác nhau, sống cuộc sống riêng của mình, không dẫm lên cùng một con đường, một số phận như lời bà bói mù kia nói. Thế nào?

-Nhưng dù có sống gần nhau, cũng không nên cho anh ta ở cùng tân gia của con. _Ngẫm lại cũng thấy có lí, khí chất bức người trong âm điệu của Đàng Dạ vơi đi chút ít.

-Con quên lời tiên đoán rồi à? Không chỉ chung 1 cuộc sống...còn có...một cô gái nữa! _Nhấn mạnh từng chữ một, Đàng lão gia quý phái mỉm cười, thích thú chiêm ngưỡng biểu hiện đối lập của 2 đứa con trai. Đàng Hy với bản tính xem nhẹ mọi thứ xung quanh sẽ khoét sâu nụ cười giả tạo trên khoe môi. Còn Đàng Dạ, sẽ điềm tĩnh đến đáng sợ.

-Không phải Giai Băng! _Qua một hồi trầm lặng, Đàng Dạ lên tiếng, nhẹ đến mức khiến da đầu người ta tê dại.

-Tốt nhất là không ai cả. _Lấy lại được bình tĩnh đã bị gió thổi bay, Đàng phu nhân nhẹ nhàng nhắc nhở. Một cuộc sống còn có thể giải quyết được, nhưng, yêu chung một người con gái thì lại là một thảm họa. Tuy rằng bà vốn không phải là người mê tín, tin theo những chuyện tà ma rù rê con người, nhưng lời bà bói ấy không phải không có căn cứ.

Đàng gia từ trước tới nay, như bị ám phải một lời nguyên nào đó mà đều chỉ có duy nhất một đứa con độc đinh, nay lại xảy ra sự kiện sinh đôi khác trứng giữa Đàng Hy và Đàng Dạ quả là điều bất thường. Và sự bất thường này không khiến trên dưới Đàng gia lo lắng, tin theo lời mê tín thần bí cũng là lẽ đương nhiên. Nhất là khi, Đàng Hy và Đàng Dạ, tuy không giống nhau về khuôn mặt, lại có tính cách không hề sai biệt. Nếu Đàng Hy thờ ơ với mọi thứ xung quanh, thì Đàng Dạ là người tôn trọng bản thân mình hơn tất cả. Nếu Đàng Hy không chấp nhận một bản sao như em trai, thì Đàng Dạ...cũng không ngần ngại coi anh trai mình là không khí.

Hai đứa trẻ đó...tính cách quá giống nhau, quá giống dẫn đến bị kịch. Sống mà cùng nhau tuân theo một quan điểm để tồn tại, tôn sùng một lí tưởng để chà đạp bất cứ ai ở dưới chân mình, sống như vậy không phải cùng nhau san sẻ chung một cuộc sống, một số phận hay sao? Và bị kịch ấy cũng còn bắt nguồn từ lời tiên đoán cuối cùng của bà bói mù đó.

"Hai đứa trẻ này, nếu ở cạnh nhau, chúng sẽ sống chung cùng một số phận, một cuộc sống và cùng yêu một người con gái!"

Nhưng, bị kịch có trở thành hiện thực hay không còn phải xem sự thù hận muốn loại bỏ nhau trong lòng hai đứa, đứa nào cao hơn. Kẻ mạnh luôn chiến

thắng. Song, bà vẫn luôn cầu nguyện rằng, không ai trong số 2 đứa con trai của bà chệch khỏi quỹ đạo làm người...

-Vậy...con có thể hỏi mẹ một chuyện, được chứ?_Hướng ngời sùng về phía mẹ mình, Đăng Dạ chất vấn_Tại sao mẹ không nói cho Giai Băng biết, con là chồng cô ấy, lại còn đưa cô ấy đến gặp Đăng Hy. Chẳng phải, mẹ đang cố áp đặt lời tiên đoán đó lên người con và anh ta sao?

-Cái đó..._Đột nhiên bị nhắc đến những điều mình đã cố che giấu, Đăng phu nhân giật mình chột dạ, nhất thời không thể nghĩ được gì để đáp trả lại.

-Đừng nói với con...vì Đăng Hy là người quan trọng của gia đình này, nên nhất thiết Giai Băng phải gặp riêng anh chồng Đăng Hy nhé!_Đăng Dạ cười lạnh một tiếng.

-Thì anh vốn là người quan trọng của gia đình này...và nên nhớ..._Đăng Hy bước chân đến gần Đăng Dạ, nở nụ cười hiền đức xoa đầu anh, giọng nói trầm ấm toát ra những lời lẽ lạnh toát ...nếu không có người anh ngoài ý muốn này, kẻ phải nằm trên chiếc giường hồi mùi thuốc kia...là cậu đây, người em ngoài ý muốn, Đăng Dạ! Thế nên, tất nhiên, đối với Giai Băng, anh cũng là một người quan trọng mà cô ấy phải khắc sâu trong lòng, trong tim can, như cái nhà này...và như em.

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Ngạc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

-Rất xin lỗi!_Hất mạnh tay Đăng Hy ra khỏi đầu mình, Đăng Dạ cũng không ngần ngại cất trử nụ cười tuyệt đẹp hoàn mỹ nữa, sung sức phô diễn nó như một chiêu thức “gây ông đập lưng ông”_Anh bị như vậy...là do số phận của anh xui xẻo. Đối với tôi mà nói, công đức “xui xẻo” của anh, tôi chỉ có thể khắc ở dạ dày, để acid ăn mòn, quét sạch mà thôi, chưa đến mức phải khắc sâu trong tim. Người như anh...không đáng!

-Đủ rồi? Hai đứa đồng ý chuyện này chứ?_Để cho 2 đứa con trai cáu xé lẫn nhau ngay trước mặt mình một hồi, Đăng lão gia, người có quyền uy khắc chế được hai con người này lên tiếng phá tan bầu không khí.

-Tất nhiên, có nhà để ở, con không có ý kiến_Đăng Hy nhún vai, cười nhẹ, mắt liếc sang nhìn Đăng Dạ_Chỉ có điều, e rằng khó sống với người này.

-Như cũ...con không đồng ý!_Một lời đã quyết, Đăng Dạ cương quyết đáp trả. Đáng nhẽ từ đầu anh có hơi xuôi xuôi rồi, nhưng đứng trước nụ cười ruồi của anh trai, anh không tài nào đồng ý nói.

-Nếu vậy...con có thể lựa chọn, một là ở lại đây và sống cùng Đăng Hy, hai là...trở về sống tại Newyork như ba năm trước...

Âm thầm, lặng lẽ trước mọi chuyện dù có khủng khiếp, án binh bất động đầu liên quan đến điều quan trọng nhất của cuộc đời, không phải ai cũng có “cái tài bẩm sinh đó”.

Nếu “nhẫn” là một nghệ thuật chân chính che lấp cái đen tối lẫn khuất đằng sau, thì người biết nắm gọn “nhẫn” trong tay chính là người nghệ sĩ kì tài và với những suy nghĩ đáng sợ.

Lãnh Kiên cho rằng, dù anh phải loại nghệ sĩ tài hoa đó, nhưng kì thực, anh lại đang bước vào con đường đó. “Nhẫn” để chuẩn bị cho những gì mình sẽ làm.

Anh thừa nhận, anh yêu Giai Băng đến tha thiết, đến mức cô như những phân tử Oxi tự do lượn lờ trong không khí, và nếu một ngày cô biến mất khỏi mắt anh, chính là lúc anh dường như không thể sống được nữa. Nhưng anh không phải là Romeo nguyện vì Juliet mà từ bỏ tên họ của mình, xã hội này không cho phép anh làm điều đó. Từ bỏ mọi thứ để dang tay đón lấy tình yêu của mình, anh không làm được. Không phải vì anh sợ túng bần nghèo đói nên mới hi sinh tình yêu của mình, điều anh sợ chính là Giai Băng vì anh sẽ phải chịu khổ.

Gia đình anh là gia đình có thế lực, giết chết, hành hạ, đè nát cuộc đời của một cá nhân nhỏ nhoi như Giai Băng là chuyện vô cùng dễ dàng. Hơn nữa, anh muốn cô yêu anh mà không phải chịu đựng bất cứ đau đớn nào về thể xác và tâm hồn, muốn cô được sống sung sướng như những lời thề nguyện trước đây anh đã hứa.

Anh yêu cô, nhưng không yêu đến mức không nắm vững lí trí của chính mình. Anh biết chừng mực, biết dừng lại và biết chuẩn bị kế hoạch chu toàn cho mình. Có thể cho tình yêu của anh là tình yêu hèn nhát, nhưng thà rằng hèn nhát để đổi lấy hạnh phúc sau này cho người con gái ấy, còn hơn là khiến người ta chìm đắm trong tình yêu ở thực tại mà nhấn chìm cả tương lai trong đau khổ.

Có người sẽ hỏi, tại sao anh lại vô tâm, không sợ Giai Băng tức giận, hiểu nhầm những điều anh làm? Tại vì, anh hiểu rõ cô, Giai Nhân Kỳ của anh biết anh nghĩ gì, biết anh sẽ làm thế nào. Cô không như những người con gái khác nhòa mắt trước mọi thứ, vốn dĩ nước mắt cô đã cạn vào ngày đó, ngày thứ tồi tệ nhất trong đời người ập đến, cùng lúc, vồ vập. Cô, nhất định đang chờ đợi anh. Chờ anh...trong câm lặng.

Anh biết...điều đó...

Cô...không là ai khác...là Giai Nhân Kỳ của anh...là kẻ mang trong mình...những chiếc mặt nạ đầy màu sắc và lộng lẫy.

-Hạ thiếu gia...ngài còn cần gì nữa không?_ Một người mặc đồ đen đứng thẳng trước mặt Lãnh Kiên, nhìn anh trầm ngâm “chiêm ngưỡng” thành quả của mình hồi lâu vẫn chưa cho nhận xét bèn nóng lòng lên tiếng trước, mồ hôi lạnh chợt vã trên vàng trán cao.

-Tôi nghĩ anh còn có thể làm được hơn thế!_ Đặt xấp ảnh xuống bàn, Lãnh Kiên đan hai tay vào nhau, thâm thúy nhìn kẻ đối diện.

-À...vâng!_ Nuốt ực một đồng nước bọt xuống cổ, người mặc đồ đen cúi thấp đầu, không dám đối mặt với đôi mắt chăm chọc ý vị kia. Biết thế, hắn đã nán lại chụp thêm vài bức rồi rời đi cho xong, mắt công bị mắng.

-Tiếp tục đi! Tôi cần càng nhiều càng tốt...những tấm ảnh của anh ta và Đẳng gia trước 12h trưa ngày mai, hiểu chứ?

-Tại sao ngài lại muốn tìm hiểu nhiều như vậy, liệu anh ta đã làm gì phật ý ngài chăng?

-Không...tôi chỉ đơn giản muốn cho đám nhà báo chút thông tin về chủ đề bí ẩn của Giai Nhân Kỳ mà thôi!_ Ngã dựa người vào thành ghế, Lãnh Kiên đưa mắt nhìn đồng hồ, hào tâm nhắc nhở_ Anh còn 16 tiếng 12 phút 37 giây, chúc anh thành công!

P/s: Cuối cùng cũng xong chap của ngày hôm nay.

Thứ nhất, Su mong các tình iu sẽ đóng góp những thắc mắc của mình một cách tích cực. vì nó rất quan trọng với Su. Như cmt của bà huongduong_misun hay bà le minh thuy ở kenhsinhvien ngày hôm nay đóng góp đã giúp Su nghĩ ra thêm một bước mới của cốt truyện, làm cho gd ĐNTLCCE trở nên đáng để tham gia hơn, hihi.

Thứ hai, SU muốn tham khảo các ba một chuyện: Sắp tới Su sẽ thi hk, vì thế, Su muốn hỏi, các bạn sẽ lựa chọn phương án post truyện như thế nào:

A. 2 ngày 1 chap và ngày thi Su vẫn post đều đặn

B. 1 ngày 1 chap và ngày thi ngưng post

Cuối cùng, mong chap này ko làm các bà thất vọng, hehe

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Chap 15: Bà xã!

Thế giới...sẽ luôn lặng như nước trước khi xảy ra một biến động nào đó. Từ cái vĩ đại đến cái nhỏ nhất đều theo khuynh hướng bất di bất dịch ấy không bao giờ thay đổi được.

Hai ngày trước, có thể gọi bầu không khí chung bao trùm lấy Hà Nội là sự bình lặng trong cay cú, trong nhức nhối. Còn bây giờ, nó lại đượm màu náo nhiệt đến hỗn loạn, và có khi còn phảng phất sự kinh sợ lẫn hãi hùng sâu trong thâm tâm của một số người. Nguyên nhân

bao trọn cho tất cả những thất thường chóng mặt này, chính là “nhờ công lao to lớn” của những “con chó săn tin” chuyên nghiệp-những cánh nhà báo lắm lời tâm huyết với nghề, thích sống và hưởng thụ dựa trên những bí mật sâu kín của người khác.

Vì một sự trở chứng phán đoán tình nhạy, vì một khả năng siêu Việt tiềm tàng nào đó giờ mới chịu bộc phát, chỉ trong vòng 2 ngày ngắn ngủi, gần như mọi thông tin bề nổi của khối băng khổng lồ-Đẳng gia đã “được” phơi bày lên “mặt tiền” của tất cả các tờ báo tiếng tăm lẫn hèn mọn nhất, thậm chí, cũng chiếm một phần tin không nhỏ trong những loại không hề có liên quan như báo phụ nữ hay tuổi teen.

Báo nào thì báo, đối với Đẳng gia, chúng đều có sức sát thương như nhau.

Thân phận, tung tích, tuổi tác những đứa con họ luôn cố giấu diếm, cố không để rơi vào vòng vây của dư luận đều đã bị lộ ra ngoài ánh sáng, chính thức trở thành “tội nhân” trong tầm ngắm các toà soạn.

Tuy nhiên, nổi thống khổ mà Đẳng gia phải gánh chịu, niềm vui sướng như nước vỡ bờ về giấc mơ những ngôi biệt thự cao cao, cao mãi của đám nhà báo vẫn không bằng cơn kinh hoàng đến phát điên của một người-kẻ vô tình đã trao của quý cho người ngoài mà vô tình không trao cho con mình-Hạ lão gia.

-Không...không đúng...chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này? _Thất thần lắc đầu cố chối bỏ thực tại, Hạ lão gia mắt dán chặt lên những dòng chữ chỉ chít và bức ảnh minh họa to đùng trên mặt báo, bờ môi tím tái mấp máy trong run rẩy.

-Cha quên rồi sao? _Đằng gia cũng đã mở hợp báo giải thích rõ chuyện này. _Thích chí nhếch môi trước phản ứng không sai biệt mấy với suy đoán của mình trên mặt người ngồi đối diện, Lãnh Kiên hết mực thông thả ngả người dựa vào ghế hưởng thụ thành quả.

-Ta...ta đã làm gì thế này chứ? Sao lại có thể xảy ra chuyện này? _Hạ lão gia đưa tay vò đầu tự trách, thanh âm ông lạc đi trong hoảng loạn. Trước giờ, ông luôn cho rằng bản thân mình là người rất biết nhìn xa trông rộng, phán đoán luôn chính xác, tinh nhạy. Nhưng giờ thì xem đi, ông đã làm gì thế kia? Ngu ngốc đáng cả một gia tộc tài phiệt vào tay người ngoài trong khi những cô con gái của mình vẫn sống sờ sờ ra đấy! Ngu ngốc!! Không thể ngu ngốc hơn nữa!

-Lúc trước không phải con đã cố ngăn cản cha rồi sao? Cha vẫn đâu có nghe! _Lãnh Kiên không nề tình cha con bồi thêm vào nỗi đau của ông.

-Chẳng lẽ ta yêu thương con mình là sai sao? Ai mà ngờ được rằng con trai của bọn họ không hề sống thực vật, và ai biết được bọn họ có những 2 người con trai chứ! _Điên tiết đập bàn phẫn nộ, Hạ lão gia rít lên, sắc mặt đỏ lên vì giận.

-Chẳng phải, Giai Băng cũng là con gái của cha sao? _Vô thức đáp lại ngay sau đó một câu, Lãnh Kiên hơi rùng mình trước phản xạ quá ư nhạy bén của mình. Cứ hễ nhắc đến những thứ gì thuộc về Giai Băng, trong đầu anh lại bất giác nhảy vọt ra vô số ý nghĩ và không tự chủ phóng thích nó thành lời.

-Lãnh Kiên! _Hạ lão gia gào tiếp, lúc này, cái tên Giai Băng đập vào đầu óc ông như một con sâu làm rầu cả nồi canh, khiến ông càng muốn nổi điên lên.

-Được rồi! Con sẽ nói thẳng, con có một kế hoạch muốn giúp cha.

-Gì cơ? _Hạ lão gia lúc này như người vớ được cọc, tuy rằng vẫn chưa hi vọng mấy vào lời đề nghị của con trai, nhưng lòng ông cũng đã có chút sáng sủa hơn trước. Ông đưa mắt nhìn con trai toát ý trông đợi. Cưới rồi thì sao? Đám cưới đó không hợp lệ.

-Nhưng...con có điều kiện muốn thương lượng. _Đặt một tập tài liệu mới cứng đã chuẩn bị sẵn từ trước xuống bàn, Lãnh Kiên đắc ý nở nụ cười nho nhã giương mắt nhìn khuôn mặt dần lộ vẻ khó hiểu của cha mình rồi...nụ cười anh vụt tắt, để bóng tối hời hợt mỏng manh chiếm lấy, u tối.

Diễn viên quan trọng nhất...còn thiếu 1 người

Đằng Dạ là chồng của Giai Băng, xét theo mối quan hệ dây dưa rề rã “vợ chồng có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu”, Giai Băng cô ngẫm nhiên nằm trong “tầm nhìn xa trông rộng” của cánh báo giới.

Mới đầu, Giai Băng cảm thấy cũng chẳng có gì phiền phức trước sự xuất hiện bất thành linh và bất ngờ của họ, bởi đơn giản, những lúc ấy, cô thường ngủ khi khi tác dụng nồng đậm của thuốc mê thấm vào từng tế bào trên thân thể.

Nhưng, về sau, khi cơn đau và số lượng dùng thuốc mê giảm đau của cô ít đi, cô lại nhiệt liệt giống cò phản đối, sợ nhìn thấy họ hơn sợ cọc. Đám nhà báo này quả thực càng ngày càng quá đáng, họ cho người canh me cô 24/24 giờ thu thập thông tin cô đã không nói gì, im lặng biến họ thành pho tượng trong mắt mình thì thôi. _Đằng này, họ lại được nước lấn tới. _Hễ cô sơ suất làm gì đó “trái mắt họ” là thế nào, cô cũng gánh một đồng hậu quả nghiêm trọng đằng sau. _Tỉ dụ, lúc cô há miệng ăn chút cơm, y xì ngày mai mặt báo sẽ có cái hình cô há miệng, còn phần ăn cơm thì chẳng thấy đâu, ấy thế, trên tựa đề còn ghi rõ “Tình trạng sức khỏe của Giai Nhân Kỳ đáng báo động: Răng sâu!”.

Và rồi nhờ bài báo hết sức ưu ái quan tâm này, Giai Băng ngày hôm sau bị vây bởi một đồng nha sĩ từ trẻ tới già, từ nghiệp dư đến Hoa đà tái thể của người hâm mộ “gửi” đến, miệng gần như phải há to hết sức mặt hình tượng hàng giờ liền đến sái chí đề họ tận tâm nghiên cứu, thủ tiêu cái răng sâu tí ti hiểm họa kia đi.

Hay thậm chí, nếu cô ăn quýt bị nghẹn cổ, người ta cũng không tiếc giấy mực đăng tải rằng thiếu phu nhân Đằng gia nghẹn quýt, kêu gọi khắp cả nước chấp tay cầu nguyện để cô tai qua nạn khỏi. _Đấy, có tí thế thôi mọi chuyện đều được thổi phồng lên, khiến Giai Băng đôi lúc nhưu mây suy tư tự hỏi, nếu cô thỉnh thoảng cầu thang chưa biết sống chết, liệu họ có “kết án” cô tự nạn và khuyến khích mọi người làm lễ quốc tang, gửi phong bì, đúc tượng vàng cô luôn không nữa.

Mà...cũng chẳng trách họ được, có trách...thì nên trách hai ông anh họ Đằng, một người là “chồng” trên giấy đăng kí kết hôn, một người là “anh chồng” trên danh nghĩa của cô kia ham sống sợ chết, từ khi vỡ lờ tin tức liền suốt ngày chôn mông ở xó nhà, không chịu lộ mặt ra công chúng “trình làng”, báo hại những nhà báo “tinh anh, lỗi lạc” phải thức đêm đi bar uống cà phê nghĩ kế, vò đầu bứt tai một hồi không ra, tung bản quá liền “túm” cô làm mồi nhử dẫn dụ.

Nhưng...họ thông minh mấy cũng không ngờ mình lại chọn nhầm đối tượng là cô. Bởi lẽ, địa vị cô trong lòng 2 người kia không đáng 1 xu, sẽ chẳng ai liều chết xông ra đường để nhặt 1 xu lẻ không đáng tiền đâu.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Hôm nay, phòng bệnh Giai Băng đặc biệt đông nghịt người, số lượng kí giả cũng bỗng dưng tăng vọt lên gấp đôi so với ngày thường, tinh thần cao hứng phấn chấn hẳn lên.

Mẹ chồng cô đến thăm, nước mắt ngấn nước mắt dài cùng cô đóng vò “Mẹ chồng nàng dâu” hết sức chân tình cho đám kí giả hí hoáy thu thập thông tin rồi ra về. Như những lần trước bà đến thăm cô một mình... và cũng rời đi với vô vàn cái đuôi đằng sau...

Sau khi đám kí giả bị mẹ chồng Giai Băng hút đi hết, phòng bệnh của cô trở nên trống rỗng, tẻ nhạt một cách kì lạ. Nắng hắt qua cửa kính cửa sổ, mang theo một nỗi buồn mang mác nào đó đổ ập vào trái tim cô. Nắng chiều...không giống như nắng sớm, nó thực sự buồn, buồn đến đáng sợ.

Cuộc đời cô, từ khi nào có nắng chiều len lỏi đến như thế? Từ lúc đến trại trẻ địa ngục đó, hay từ khi bước vào Hạ gia?

-Giai Băng, người thật quá độc ác!!! Sao người kết hôn với hội trưởng Đằng Dạ mà không kể cho ta hả? Người có còn coi ta là bạn không? _Diệp Mi mấy ngày không gặp bất thành linh đứng thù lù trước cửa phòng bệnh mở toanh không kịp đóng lại của Giai Băng, hung hăng rống lên một tiếng với tông giọng trong veo cao vút của mình rồi chạy bỏ đến giường bệnh của cô, hồn dỗi đưa tay với lấy miếng điểm tâm to đùng trên đĩa, vừa ngón vừa quờ mắng.

-Diệp...Diệp Mi? _Sững sờ trước sự xuất hiện của cô bạn thân, Giai Băng không nói được gì hơn, trơ mắt nhìn nó chén sạch đĩa điểm tâm mẹ chồng vừa mang đến cho mình.

-Người còn nhớ tên ta cơ đấy! _Lấy tay lau hết vụn bánh vương trên khóe miệng, Diệp Mi hừ lạnh một cái. _Giờ thì nói đi, sao người không khai với ta anh Đằng Dạ đẹp trai, lạnh lùng, nức tiếng P&P kia là chồng của người? Hay người sợ nguyên tắc chồng của bạn cũng là chồng của mình nên giấu diếm không cho ta biết chứ gì?

-Không! Vì vốn dĩ chả có gì để kể! _Đứng trước câu chất vấn liên tục đầy phi tiêu “calo” từ miệng cô bạn, Giai Băng nghiêng đầu tránh, hờ hững đáp lại. Nếu cô biết sớm tên hội trưởng hung ác kia là chồng cô, thì cha nuôi cô hẳn cũng biết rồi, đâu đến lượt cô lấy anh ta mà kể.

-Tại sao lại không có gì để kể! _Diệp Mi khí thế đập mạnh tay xuống nệm, cao giọng nói. _Người có biết anh ấy nổi tiếng đến cỡ nào không hả? Nhiều người muốn được nói chuyện với anh ấy, liếc trộm anh ấy cũng không có cơ hội, vậy mà người, một Giai Nhân Kỳ bèo bọt chỉ được cái mã, chỉ 2 tuần đã leo lên vị trí lão bà của anh ấy. Người xem có thiên lí không hả?

Chết thật! Cô quên mất Diệp Mi là hủ nữ, kẻ luôn miệng tia Đằng Dạ với hội phó P&P đại học ban A! Nay cô chia rẽ cặp đôi trong mộng của nó, hậu quả...chỉ có bi!

Không được! Không thể đưa thân cho người ta chém mà không phản kháng. Cô phải lật ngược tình thế!

-Diệp Mi... _Liếc nhìn khuôn mặt đỏ bừng rất nghiêm trọng vì hét quá lớn nên mặt của Diệp Mi, Giai Băng vút ngực bình ổn thân thể chuẩn bị tư tưởng rồi đưa đôi mắt to tròn luôn ngấn ngấn nước như sắp phát khóc mà ông trời ưu ái ban cho nhìn bạn, cơ mặt biến hóa có chút buồn bã ...ta phải nói chuyện này với người. Nhìn người không nên nhìn về bề ngoài được, người còn cần phải tiếp xúc với người đó mới biết được bản chất thật sự của người đó có giống với bề ngoài hào nhoáng không.

-Thế thì sao? _Không hiểu bạn mình đang định nói cái gì, Diệp Mi nhú má, bộ mặt nghiêm trọng như mấy ông chú cảnh sát đi lấy lời khai.

-Thì...sau một thời gian tiếp xúc với Đằng Dạ lạnh lùng, đẹp trai trong lòng người, ta rút ra được một số thông tin cần thông báo. Thứ nhất, Đằng Dạ...anh ta giới tính nam 100%, cực kì thích phụ nữ và có những hành vi vô cùng biến thái, đòi bại với người khác phái. _Giai Băng nhỏ giọng trầm ấm, ra vẻ vô cùng thần bí truyền đạt cho bạn mình, cố khai sáng đầu óc ngu muội vì trai đẹp của nó.

-Ý người...người và anh ta... _Diệp Mi quả nhiên lạnh trí nhảm chỗ, ủy khuất nhìn Giai Băng, hóc mắt thêm viên đỏ ...người dám làm ô uế anh Đằng Dạ của ta?

-Không... ”Người đang nghĩ cái quỷ gì vậy?” ...ý ta là anh ta có ý đồ xấu với nhiều cô gái, nhất là những cô nàng có số đo 3 vòng khó chinh 90-60-80, hiểu không? Ta chưa hoàn mĩ đến mức đó. Tiếp nữa, ờ rất dơ và lười biếng. Cái bộ ngực rắn chắc mà người thường nhỏ dãi miều tả chính là nhờ anh ta đi nâng ngực mà ra đấy!

-Hờ? Thời đại này có nâng ngực cho nam sao? _Diệp Mi nghi ngờ liếc Giai Băng, một chốc sau chợt khựng lại, sắc mặt bớt chút gay gắt hơn lúc trước, đã thế, nó còn làm một tiếng nuốt nước bọt đánh ực rất lớn. Thế nào cũng đã mắc câu.

-Đừng vậy! Anh ta mới đây còn lên ta đi nâng ngực đó, ta thấy tận mắt mà! _”Cầu chúa cho ông tiến sĩ nào phát minh sớm sớm loại công nghệ này đi!” _Người tuyệt đối không nên bị vẻ ngoài kia làm cho mờ mắt. Bên ngoài thì thế chứ bên trong hoàn toàn mục nát, không đáng một hào, hãy tin người từng trải như ta đi

-Giai Băng, không cần nói nữa đâu! _Diệp Mi thất thần một chút, lắc đầu nhỏ nhẹ nói.

-Gì thế? Ta phải nói hết đã chứ! Người còn chưa biết nhiều về anh ta đã muốn thối lui là sao?

-Thôi ta về đây, nhà có việc rồi, bye nhé! _Không cho Giai Băng kịp tự biên tự diễn ra một đồng “bộ mặt thật” của Đằng Dạ, Diệp Mi đứng phắt dậy,

túm nhanh lấy cái túi của mình rồi chạy phốc về phía cửa không thèm quay đầu lại.

Biểu hiện này thực sự làm cho Giai Băng hồ nghi. Trước giờ, hề cô nói cái gì, nhất định Diệp Mi sẽ hét lớn lên phản ứng lại cho kì được, nhưng sao giờ lại ngoan ngoãn cụp đuôi bỏ chạy như bị ma đòi thể. Chẳng nhẽ, cô nàng bạn hẹn hò với anh William Cường (Câu nói hoa mĩ của WC) sao? Có “người yêu” quên bạn, được!

Toan mắng trong lòng cho Diệp Mi một trận, một bóng người cao lớn bỗng xuất hiện, che đi ánh nắng heo hắt phía cửa sổ.

Giai Băng quen thói ngẩng đầu nhìn, sắc mặt theo vết xe đổ của Diệp Mi mà tái đi, nhợt nhạt.

Không phải miệng cô thối đến mức vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến đòi mạng chứ?

-Đằng..Đằng..

-Chào bà xâ! _Nở nụ cười “xa xỉ” nhất tặng cho Giai Băng, Đằng Dạ ngọt giọng đến tê tái cả da gà gọi cái thân phận đánh chết cũng không dám nhận mà hiện giờ cô đang mang kia, khuôn mặt lạnh lẽo không khác thường ngày là bao, có điều, hàn khí tỏa ra khá nhiều khiến cô rùng mình cóng lạnh.

Hình như...cô bị bắt quả tang rồi thì phải?

P/s: Haizz định rắng viết thêm xí xí nữa up đoạn gay gay cho mấy bà nhưng rág ko được, đọc đến đoạn này thui nha. Ủng hộ nhiệt tình nhé, hihi, tks nhiều á. À, các bà nghĩ Đằng Dạ sẽ làm gì khi nghe những lời nói như vậy nà??

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Chap 17: Người thứ hai

Lại...cái thể loại bi kịch gì thế này?

Đằng Dạ...anh ta vừa vuron đầu lưỡi liếm môi cô à?

Đôi mắt anh ta sao giờ đây cứ như đôi đồng tử ngọc trai của 1 con báo đang thoả mãn với con mồi của mình thế?

Lãnh Kiên nhà cô còn chưa dám động môi cô lần nào, nay tên này dám to gan cường hôn cô 4 lần. Không có bạn gái sao dụ dỗ người khác phải điều luyện thế? Đúng là gât người mà.

Nghĩ năm tháng qua mình cực khổ giữ môi chưa đến ngày cưới thành công đã trảng, Giai Băng đầu như núi lửa muốn phun trào nham thạch, toan động chân kết liễu nòi giống sau này nhà họ Đằng thì Đằng Dạ đã dự liệu được nguy hiểm, rồi môi khỏi môi cô trước.

-Ngọt không? _Đưa ngón tay trở lên môi mình lướt nhẹ, Đằng Dạ nhếch môi cười, thâm ý hỏi Giai Băng đang ngẩn người bất động.

-Anh..._”Ngọt cái đầu anh ấy! Mướp đắng còn ngọt hơn!”Bị một cổ ngưng ngưng phát sinh từ nụ hôn sâu kia làm cho dung nhan bị hủy hoại, mặt đỏ gay như mông khỉ, Giai Băng cuồng loạn không suy nghĩ gào lên trong khoang thần kinh, muốn tát cho kẻ vênh vào trước mặt vài tát lăm nhưng không được. Bối lẽ, tứ chi cô sùng bái cách hành xử “thương hoa tiếc ngọc”.

-Sao thế? Muốn nữa à, bà xâ? _Đánh chết vẫn không chịu tắt đi nụ cười đều giả, ma mãnh trên môi, Đằng Dạ hào phóng trưng cầu ý kiến của Giai Băng, mặt nguyên vị trí cũ ghế sát vào mặt cô như muốn khơi dậy bản năng “háo sắc” của người phụ nữ.

-Anh...! _Bị hai từ “bà xâ” kéo dài hết sức dịu ngọt của Đằng Dạ làm cho hồn xiêu phách tán, da gà da vịt trên người cảm tử rơi là tã xuống đất, Giai Băng bất giác nảy lên ý muốn đập đầu vào gối tự tử. Cô điên rồi! Sao lại động lòng chứ?_Sao anh...anh dám tự tiện hôn môi, làm ô uế thiếu nữ trong sáng như tôi...tôi hả?

-Không phải em vừa kết nạp vào hội phụ nữ Việt Nam rồi à? _Đưa tay xoa xoa chiếc cằm nhọn ra về nghĩ ngợi, Đằng Dạ đột nhiên ngừng thở hỏi xoáy Giai Băng.

-Ách! Tôi...

-Hơn nữa...chính em là người bày trò, bắt tôi cho em đồ ngọt. Thân là trang nam tử, tôi không thể không đáp ứng, nhưng tôi lại không có gì cả, thế nên, tôi đành lấy thân trả nợ thôi! _Mặt dày đỏ toàn bộ tội lỗi lên đầu Giai Băng, Đằng Dạ tỉnh bơ nhún vai bất lực, mặt ra vẻ nghiêm túc lăm _Người thiệt nhất trong chuyện này là tôi đây nè!

-Gi...? _Giống như bị địch vây đánh cho tã toi rồi chia tay đôi bồi thường chiến phí, Giai Băng tức giận đến mức người run lên lập cập, hai bàn tay nắm chặt thành đăm kim nén khao khát muốn bóp chết một thứ gì đó _Hãy cảm ơn chúa vì tôi không phải là người ưa sát sinh đi...

-Nếu em không phục, có thể “cường hôn” lại tôi coi như có qua có lại_Công bằng, dân chủ, văn minh, Đảng Dạ tự hào mình là một công dân mẫu mực.

-Tôi muốn giết anh hơn! _Lần này, Giai Băng hoàn toàn không thể chống chọi nổi với cơn tức giận như nham thạch muốn phun trào trong bụng mình nữa, cô gio 2 tay đẩy móng nhọn hoắt ra, toan túm lấy cái cổ dài nam tính kia bóp cho anh ta le lười chết tươi, sớm siêu thoát thẳng sang kiếp khác.

Nhưng, Đảng Dạ thân thủ lạnh lợi sớm đã có sự phòng bị, chỉ bằng một tay đã túm gọn lấy hai cổ tay thanh mảnh của Giai Băng, giữ chặt, tay kia lại móc vào túi quần lục lọi.

-Ngoan, tôi cho em cái này_Không thể ôn nhu hơn được nữa, Đảng Dạ trấn định Giai Băng đang giãy giụa.

Vừa nghe mình có điểm phúc được cho tiếp, Giai Băng kinh hãi, rút kinh nghiệm từ vết xe đổ trước mà nhanh chóng dịch người ra sau khá xa, nhe móng tay cào cào lên lớp da trắng của Đảng Dạ cố giải thoát cho tay mình.

Lờm Giai Băng cảnh cáo hành vi thú vật của cô, Đảng Dạ niệm tình gạt tay phải cô đi, giữ lấy tay trái cô, nhẹ nhàng tách những ngón tay ra rồi theo đường ngón dài, anh đẩy một chiếc nhẫn vàng trắng vào ngón áp út của cô, khoé miệng giương nhẹ như đang cười.

-Cái này...là chiếc nhẫn lần trước

Kinh ngạc nhìn chiếc nhẫn với kiểu dáng tinh tế “đầu” trên tay mình, Giai Băng lăm bắm, thoáng chốc, cô đưa mắt đảo lên ngón áp út của Đảng Dạ, hơi chút sững người khi tay anh cũng mang chiếc còn lại.

-Anh cũng mang à? _Giai Băng đặt vấn đề bằng một câu hỏi không thể ngốc nghếch hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

-Đồ ngốc, tôi là chồng của em, không mang, thằng nào mang? _Khinh giễu trả lời Giai Băng, Đảng Dạ không quên hảo tâm “nhắc nhở” _Cứ thử làm mất nó xem, bán thân mà trả nợ cho tôi!

Đúng lúc Giai Băng ngây ngốc chậm rì rì tiêu hoá những gì được “tĩnh giáo” từ miệng chồng mình, tròng cười khà ồ len lỏi qua lớp lớp phân tử khí, thẳng thừng đâm sầm vào tai cô, ngày 1 to dần, đáng sợ hơn.

Như con mèo nghe thấy tiếng gầm đỏi khát của mãnh thú, Đảng Dạ ngay lập tức phản xạ có điều kiện, vắt hết hình tượng chui qua cửa sổ nhảy phốc xuống dưới bảo toàn tính mạng.

Anh ta lặng lẽ rời đi, Giai Băng không điên nín kéo làm gì, nhưng anh ta thân mình chưa lo xong còn dám tạm biệt cô bằng nụ hôn chuồn chuồn “đạp” nước, gian mãnh cười hết sức tà ác:

-Bình an, bà xã!

Người không vì mình trời chu đất diệt, tuân theo quan niệm “vợ chồng có phúc cùng hưởng có hoạ cùng chịu”, Giai Băng vừa thấy đám nhà báo bước vào đã giả vờ kinh ngạc hét lên, đôi mắt to tròn trời phú từ động vài mọng nước trên khoé mí:

-Đảng Dạ, anh nhảy qua cửa sổ làm gì vậy? Nguy hiểm quá!

Ngay sau đó, phòng bệnh cô đột ngột vắng tanh như chùa, im ắng đến mức có thể nghe thấy tiếng la ó quen thuộc:

-Đảng nhị thiếu gia! Phiên cậu nán lại chút!

-Đừng chạy! Đảng nhị thiếu gia!

Việc Đảng Dạ trở trời trở gió đến thăm Giai Băng cứ như một ngòi nổ khai màn cho những cuộc thăm non bất thành linh tiếp theo.

Sau Đảng Dạ là Đảng Hy, ông anh trai cuối cùng cũng biết mình có một đứa em dâu đang ngồi viện một gông đầy.

Nhưng, Giai Băng thì chẳng khoái chút nào, tuy anh ta đẹp trai, giàu có, đối với cô lại là một mối phiền toái vô định hình.

Hôm ấy, Đăng Hy áo sơ mi trắng hơi nhăn nhúm, đầu tóc khá rối như thể chưa chải, mặt trông khá nhợt nhạt, tay cầm túi ổi thơm ngậy thân nhiên bước vào phòng bệnh của Giai Băng. Vừa thấy cô ngồi an nhàn, cười nắc nẻ đọc truyện, anh nhú mày một cái rồi không nói gì tổng túi ổi vào người cô.

-Đăng Hy? _Lúc này mới rời mắt khỏi cuốn truyện, Giai Băng sững sờ nhìn bộ dạng của anh, lòng dấy lên chút hiếu kì. Anh ta đến thăm cô có cần làm cái về mặt khó chịu đó không? Cô đâu bắt anh ta đến.

-Chặn đám người mặc đồ đen lại cho tôi, túng quá có thể gọi cảnh sát đến hỗ trợ! _Nhanh chóng nói vào điện thoại ra lệnh cho người nào đó rồi cúp máy, đứng lặng thêm vài phút rồi...bỗng ngã nhào xuống, đè thẳng lên người Giai Băng không thương tiếc.

-Ế! Đăng Hy...anh làm gì vậy? _Yếu ớt đẩy người Đăng Hy sang bên, làm anh ta cả người rơi phịch xuống giường một cách nặng nề, Giai Băng kinh hãi đề cao cánh gác, bỗng dưng cảm thấy có đám nhà báo lảng nhảng kia cũng thật tốt, ít ra cô cũng không bị anh chổng khi dễ thế này.

Tuy nhiên, vài phút dài trôi qua, Đăng Hy vẫn không hề nhúc nhích, hơi thở nặng tựa chì của anh phả vào không trung yên lặng, làm Giai Băng có cảm giác như thể hơi thở của anh bị nghẹn lại, khó khăn lắm mới thở ra vậy.

Có chút lo lắng dấy lên, Giai Băng đưa mắt nhìn Đăng Hy nằm bên cạnh, thấy mắt anh hoàn toàn nhắm nghiền như đang chìm vào giấc ngủ sâu vào đó. Đôi lông mày anh nhíu lại, tựa hồ rất khó chịu. Bất giác, Giai Băng đưa tay ướm lên trán anh, có chút rung mình khi lượng nhiệt nóng bùng ở da anh ngột ngạt truyền vào tay mình.

Chẳng nhẽ, anh bị sốt? Anh bị sốt sao vẫn còn đến đây thăm cô? Không phải vừa gặp đã yêu cô say đắm đấy chứ?

Ý nghĩ nhỏ nhoi này vừa mọc mầm trong đầu Giai Băng đã khiến cô không khỏi hốt hoảng nhờ đi sạch. Sao cô có thể tự sướng đến mức này chứ! Đăng Hy là ai-là kẻ cho cô ăn kẹo hết hạn sử dụng mà không lường trước hậu quả cô sẽ bị Tào Tháo rượt đấy!!!

Tức tối hồi tượng lại một thời mình chui rúc ở Washington City không thể rời nửa bước, Giai Băng nghiêng rằng muốn nhân cơ hội trả thù. Thì ngay lập tức, cánh tay to khỏe của Đăng Hy bỗng choàng lấy cổ cô, kéo cô nằm lăn bên cạnh anh ta...

-Có thể cho tôi nhìn thấy sâu bên trong của em, được không??? _Đăng Hy tuy ở trong tình trạng nóng bừng thân thể và có dấu hiệu sốt nặng vẫn cố chấp nâng người dậy, tay choàng qua người Giai Băng như muốn kìm kẹp, cánh môi mỏng thâm ý vị trường cong nhẹ phát ra luồng thanh âm trầm thấp nhẹ nhàng mỉa mai. Đôi mắt anh nhìn chăm chăm vào cô, sâu dưới đáy gác mạc lóe lên một tia sáng...không rõ ý vị.

P/s: Xin lỗi các bà, dạo này bận quá nên thể này thui nhá, sẽ bù sau, hihi, mong các bà ủng hộ.

Các bà nghĩ, Đăng Hy có giờ trò gì với Giai Băng nhà ta không nhớ??? Heheh

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

§Chap 18: Người thứ 2§

-Già? _Nghĩ mình bỗng dưng lảng tai nghe nhầm “một số” từ, Giai Băng vô ý nhăn mặt khó hiểu hỏi lại, cái mùi nguy hiểm đặc trưng toát ra từ người Đăng Hy bỗng chốc tràn vào khoang mũi cô, kích thích thần kinh không khỏi dấy lên nỗi lo lắng, kinh hãi mờ nhạt. Tư thế hiện giờ của cô và anh ta, quả thực nhìn góc độ nào cũng thật sự mờ ám mà, lỡ ai đó nhìn thấy lại hiểu nhầm cô bắt cả hai tay thì sao nhỉ? Lúc đó cô sẽ bị anti ném đá, bị cả thế giới truy nã, cuối cùng là thảm sát...

Không! Không được! Cô không thể để anh em họ Đăng này hủy hoại tương lai của mình được.

-Em không nghe rõ lời tôi nói...hay đang giả vờ không nghe _Đưa ngón tay thon dài nóng đến bỏng tay chạm lên làn da trắng ở cổ của Giai Băng như muốn chọc ghẹo đám lông tơ xúc giác vô tội ở trên đó rồi chậm rãi lướt dài, càng lúc càng đi sâu về phía dưới.

-Anh...anh chồng...đừng mạnh động! _Tựa mồ hôi hột như tắm trên trán, Giai Băng đỏ bừng mặt, gắt gao lấy hai tay ngăn giữ ngón tay mờ ám của Đăng Hy, không cho anh ta thấy cô yếu mà làm bậy. Hiện tại, cô có thể rất yếu vì lâu rồi không vận động, nhưng nếu như anh ta to gan làm chuyện này vào ngày thường xem, cô không tin Tewondo đai đen như cô không K.O được tên háo sắc này.

-Không phải tôi đã báo trước cho em rồi sao? Tôi rất muốn biết, thứ đằng sau chiếc áo hôi hám này có màu gì? _Trầm giọng mê muội, Đăng Hy nâng khoe môi mỏng chết người cười thâm tình với Giai Băng một cái, tiếp tục đi xuống.

-Anh...anh còn làm càn tôi la lên đấy _Nóng mặt đến đỏ bừng, Giai Băng hoảng loạn hét lên, cổ sức hắt tẩm thân nặng mấy chục cân đang có xu hướng đè lên người mình sang một bên, hắt thế nào cho hấn rơi xuống đất luôn càng tốt _Tôi cảnh cáo cho anh biết, tôi không phải là mấy cô nàng háo sắc cam chịu đâu nhé. Tuy rằng anh đẹp có, giàu có, tài sản kếch xù có, phong độ có, nhưng đừng tưởng ai cũng xiêu lòng tạo cơ hội cho anh giờ trò dâm dăng

nhá. Nếu anh hôm nay giở thói giang hồ với tôi, đừng trách sau này tôi hạ thủ không lưu tình.

-Ý em...ngoài hôm nay ra các hôm khác đều được! _Đằng Hy rất ngây thơ hỏi, nụ cười nham nhở trên môi như có thêm tay của nhà điêu khắc can thiệp vào, càng ngày càng như được khắc sâu và đậm nét.

-Anh...Tôi không rảnh chơi đùa với anh, tránh ra!

Trước phản ứng thái quá của Giai Băng, Đằng Hy như bị cao nhân nào đó điểm huyết cười, người run lên cười khúc khích. Tuy vậy, lực đạo chấn giữ người cô vẫn không hề thuyên giảm, có lúc, còn có vẻ tăng lên chút ít.

-Giai Băng, em thật đen tối!

-Gi? Đây...đừng lấy bụng ta suy bụng người nhé! _Nhân phẩm lại bị si nhục một cách trắng trợn, Giai Băng sùng cồ, trợn mắt lườm Đằng Hy_Mau tránh đi chỗ khác cho tôi!

-Không phải sao? Anh chỉ muốn biết tim em có màu gì cũng là cái tội à? Em đừng suy nghĩ quá lên thế! Anh không phải là người tùy tiện ăn đồ không có chất lượng, sẽ bị đau bụng! _Lời nói quá hàm súc, quá nhiều hình tượng một lúc như hóa thành mũi tên nhọn đâm xuyên qua trái tim nhỏ bé yếu ớt của Giai Băng, khiến cô suýt tứa máu, tắc thở, lên bàn thờ ngấm gà khóa thân.

-Anh...

Cười thêm một chút trước cái cứng họng thê thảm của Giai Băng, Đằng Hy chỉnh nét mặt có phần nghiêm túc lại, đôi mắt đen gần như vô đáy nhìn chăm chăm vào mắt cô, rất lâu.

Bị cái nhìn không rõ ý vị của người đối diện như soi thấu tim can mình, Giai Băng chợt lúng túng, toan quay đầu sang hướng khác để lảng tránh thì ngay lập tức được bàn tay Đằng Hy đặt ở chiếc cằm nhọn của mình giữ lại, áp đặt bắt cô phải đưa mắt nhìn anh ta.

-Em có muốn làm vợ tôi không? _Thật lâu sau đó, Đằng Hy trầm giọng lên tiếng, hơi thở nóng trĩu nặng phả lên da mặt Giai Băng ngày một nhiều.

-Gi? _Lần này, quả thực Giai Băng giả vờ không nghe rõ. Cái gì mà em có muốn làm vợ tôi không? Ông anh chồng này quên mất cô là ai hay sao mà nói bậy quá thế? Hay là anh ta đang mượn rượu để tỏ cái tình sét đánh hồi khét của mình với cô?

Không! Không! Con trai nhà họ Đằng không ai tốt cả, cô hãy nhớ lại những kinh nghiệm xương máu trước đây khi tham chiến với hai người họ mà nghĩ cho đảng hoàng giùm đi. Lơ là mất cảnh giác với kẻ địch là tự đào mồ chôn đầu mình.

-Dù em là vợ em trai anh, nhưng điều đó không có nghĩa em không thể làm vợ anh! _Như đoán được một nửa ý nghĩ bèo dạt mây trôi trong đầu người con gái dưới thân mình, Đằng Hy phản trắc nói, thái độ không thể than nhiên hơn.

Giai Băng có nghe nhầm không đây? Anh ta trắng trợn nói thế kia kia, đây không phải xúi cô li hôn rồi kí đơn kết hôn với anh ta sao? Anh ta không sợ bị Đằng Dạ chém chết nhưng cô sợ bị anh ta ngù mã phân thân đấy.

-Anh chồng...tôi xin nhắc cho anh biết, tôi là người có sức chịu đựng rất kém, đừng để tôi nổi điên lên lấy dao phóng chết anh rồi mới ngưng trò đùa của mình, được chứ? _Chưa bao giờ Giai Băng thấy lời nói của mình mạnh mẽ, ngoan cường đến thế, trong lòng tự mình ái mộ mình.

-Giai Băng...dù gì em cũng sẽ phải chết...lấy ai cũng như nhau thôi! _Đằng Hy bi quan nói, một lúc sau, anh khựng người, đưa mắt nhìn Giai Băng như muốn dò xét xem biểu hiện của cô như thế nào rồi nhanh chóng sửa chữa_Không...không có gì đâu!

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Em biết là gì gì em cũng phải chết...nhưng cứ để em bệnh tật, già nua mà chết chứ đừng có trù ẻo em được không? _Tức giận đáp trả, Giai Băng nhân cơ hội Đằng Hy đang sững người nhìn mình liền đẩy anh ra, ngồi dậy rồi lẹ làng xuống giường phòng tránh ngồi lì trên đó lại bị anh ta chọc ghẹo thì chỉ hồng não bộ, tiêu hao chất xám, suy nhược đây thần kinh thôi.

-Vậy à! Cứ lạc quan như thế đi! Nhưng nếu em cưới anh, anh nghĩ em sẽ sống lâu hơn một chút! _Đằng Hy vẫn cố chấp giữ chủ đề “sống chết” mà nói, khỏe môi nở nụ cười nhạt. Anh nằm nhòai xuống đệm, đầu ngang nhiên kê lên gối cô, đôi mắt thâm thúy cuối cùng cũng chịu để rèm mi phủ lên_Còn Đằng Dạ...nó không quan tâm đến em đâu.

”Xin lỗi! Tôi chỉ cần một người quan tâm đến tôi là đủ”

Chán chường nhìn Đằng Hy im lặng không nói gì nữa, thản nhiên tiếp nhận cơn mộng mị đến dần, Giai Băng ngáp một cái rồi dài quyết định làm từ thiện

tích chút đức cho mình sau này.

Nhưng...

...gì gì cũng phải lót bụng trước mới được...

Cười mỉm một cái hết sức gian mãnh, Giai Băng từ tốn phi như gió đến cạnh giường, với tay lấy túi ôi đồ chín thoảng thoảng mùi thơm ngọt lựng khiến người ta không kìm lòng được mà muốn rệu nước bọt rồi từ từ, chậm rãi lấy con dao thái gọt ra từng miếng nhỏ. Bừa bãi xử gần một nửa trái ôi, Giai Băng mới khựng người lại, động tác linh hoạt của cơ tay và cơ miệng ngừng hẳn. Cô chạy nhanh đến sọt rác, “phóng” hỗn tạp uest phẩm từ miệng mình vào trong rồi cầm lẹ những quả còn lại...đi rửa kĩ, lòng cầu mong chúng ban đầu không có bị bẩn hay rơi xuống đâu đó không nện

Rửa xong, Giai Băng vui vẻ “phẫu thuật” quả thứ hai, chợt tỉnh mắt thấy bên trong, giữa hỗn tạp hạt vào thịt ôi đồ hồng béo ngậy, một vài con vật có hình thù gớm ghiếc trắng trắng đang lúc nhúc hết sức sinh động.

Phật! Quả này có troi!

Không thương tiếc, Giai Băng quy phục ném quả ôi vào sọt, xử tiếp mấy trái còn lại.

Kết quả, cô đành đưa mắt thèm thường nhìn đồng troi thỏa sức mổ xẻ những quả ôi thơm ngon, hận không thiêu rụi chúng đi cho chúng hết ăn với uống.

Vị ngọt của quả ôi lúc này “nhức nhối” trào lên cùng tiếng nấc cụt ngắt quãng khiến Giai Băng ngậy người tự vấn chính mình, liệu, quả vừa nãy cô ăn...có troi không ta?

-Đằng Hy! Anh chết với tôi! Ra sức bóp chặt cái cán dao trong tay, toan nhân lúc quỷ không biết, trời không hay giúp đất nước bót đi một miếng ăn, thì tiếng ho dài nào nùng của Đằng Hy vang lên, cắt đứt mọi tư tưởng “sát nhân” trong cô.

Đưa mắt soi lên khuôn mặt mặt mội của Đằng Hy, Giai Băng bỗng động lòng. Quá khứ một thời ở trại trẻ lại lùa về trong lòng khiến cô se lạnh.

Ôm đau không người chăm sóc, chỉ có thể gắng gượng nằm im trên chiếc giường cũ kĩ, tuyệt vọng chờ đợi Từ Thần đến cứu rỗi linh hồn mình.

Tình trạng của Đằng Hy lúc này rất giống cô lúc đó, cô độc, lạnh lẽo.

Nhưng...anh ta may mắn hơn cô...vì ở bên anh ta còn có người thân. Dù anh ta ốm chết, cũng có người đào huyệt mai táng. Còn cô, thân xác sẽ vứt xó ở chốn nào thì chỉ có thử mới biết được.

Cơ mà, nói sao thì nói, cô cũng không thể để anh ta như vậy.

Động lòng, Giai Băng thờ dài quả nấng bản thân quá nhu nhược. Cô tìm lấy một chiếc khăn trắng, vắt kiệt nước rồi cẩn trọng lau đi những giọt mồ hôi vương trên trán anh.

Đằng Hy hết nhú mảy, an nhàn thưởng thức con mộng thoảng qua với khoẻ môi cong nhẹ.

Hai ngày sau, khi Giai Băng đang ngồi buồn chờ người đến đón cô rời khỏi bệnh viện, Lãnh Kiên-con người gần như biến mất khỏi thế giới của cô bỗng dung đột ngột xuất hiện trong bộ đồng phục P&P lằng lằng.

Giờ này chỉ mới 2 giờ 40 phút, chẳng nhẽ, anh bỏ học để đến gặp cô?

Biến những thắc mắc trong đầu thành nỗi hồ nghi in hằn trong đôi đồng tử đen láy của mình, Giai Băng dăm dăm nhìn Lãnh Kiên, xót lòng khi phát hiện anh hình như gầy đi chút ít.

-Lãnh...À! Anh trai! _Nở nụ cười nhẹ không giả dối, Giai Băng phép tắc gật đầu chào Lãnh Kiên, đáng miệng sửa lại lời mình.

-Giai Băng, ở đây không có ai cả! _Đưa tay đóng cửa bước vào, Lãnh Kiên đến gần Giai Băng, dùng mắt lên người cô dò xét vài giây rồi ngửa tay vò đầu cô, ôn nhu hỏi _Nhớ anh chứ?

-Chờ anh nghĩ ra một đôi sách thật sự rất lâu! _Gật nhẹ đầu một cái, Giai Băng mỉm cười than vãn.

-Em hiểu anh sẽ làm gì à? _Tỏ vẻ kinh ngạc, Lãnh Kiên ngồi xuống giường của Giai Băng, từ từ tiến sát vào mặt cô.

-Nếu em không nhầm thì có thể là như thế!

-Đã vậy, mong em sẽ diễn tốt vai chính trong vở kịch này, được chứ? _Nhẹ nhàng đưa tay chạm vào gò má của Giai Băng, Lãnh Kiên nhanh chóng ôm Giai Băng vào lòng, siết chặt như muốn bù đắp cho những ngày dài vừa qua.

Bỗng, cánh cửa kia chợt mở cách, một bóng dáng cao lớn bước vào, vừa có chút thư thả, lại vừa có điểm vội vàng.

P/S: Chap này tui vít trên đt nên up thể này nhé!

Không pít người đi vào là ai và sẽ làm gì nhì kác tình ju

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Chap 19: Đánh dấu lãnh thổ

-Đôi gian phu dâm phụ này, các người chết với ông nội! Tiếng nói oang oang mạnh bạo đầy “hứa hẹn” đi trước, theo sau là một anh chàng thân hình vạm vỡ, cơ bắp ụ thịt thành từng mảng lớn, tay cầm 2 cán chổi to đùng nhất tề xông vào phòng bệnh của Giai Băng, khiến cô và Lãnh Kiên chột dạ giật mình đẩy nhau ra ngay lập tức.

Ông anh kia hung tợn đảo mắt một lượt nhận dạng đôi nam nữ ngồi trên giường, tức giận về lên cả da mặt nâu sạm

-Bọn chúng đâu! _Chất giọng menly của ông anh cơ bắp vạm vỡ, tay cầm 2 cán chổi chực ngửa mặt lúc nào thì đánh lúc đó.

-Hình như anh tìm nhầm... _Lãnh Kiên tỉnh táo lên tiếng.

-Hừ! Điên thật, nhầm phòng! _Tự biên tự diễn một đoạn kịch cho mình, ông anh kia đá cửa ra ngoài, miệng lẩm bầm _Sao mày dám học đòi ông ngoại tình hả? Thử để ông bắt được xem...ông li hôn liền!

Ông anh kia rời đi, không khí ngưng đọng trong phòng như không hề mất đi, kết tinh lại như trước. Bỗng, Lãnh Kiên băng quơ hỏi.

-Giai Băng, nếu bị bắt quả tang ngoại tình, em sẽ làm thế nào?

-Em không biết... _Dẫu môi nghĩ ngợi, Giai Băng tỉnh ranh đùa _Nếu có chuyện đó, mong anh hào phóng khai rằng “Anh dụ dỗ em”. Rằng em là người vô tội trong chuyện này.

-Được thôi! _Cũng lăm vè mặt ranh ma không kém, Lãnh Kiên đặt tay lên chiếc cảm gọi cảm của Giai Băng, trông mắt đen ánh lên tia mơ màng như thú trước mặt dụ hoặc _Đến lúc đó...anh sẽ bảo..vì em câu dẫn anh!

Lời nói êm dịu phảng phất sự chiều chuộng của Lãnh Kiên nhẹ nhàng len lỏi vào tâm trí của Giai Băng, kích thích cảm giác ngưng đọng trong cô trôi dạt. Anh là ai? Là người cô yêu suốt mười mấy năm...Cô tự hỏi, nếu phải vứt bỏ tình yêu này, cô có thể sống được hay không?

-Giai Băng...liệu...anh có thể hôn em được không? _Như phải đắn đo một hồi lâu, Lãnh Kiên lên tiếng, hệt y một đứa nhóc bẽn lẽn xin tiền mua kẹo từ mẹ mình vậy.

Từ trước đến nay, vì tuân thủ lí tưởng cao cả gìn giữ nư hôn đầu cho đám cưới của mình, Giai Băng cô thường rất cố chấp kìm nén khao khát của bản thân khi cô cùng Lãnh Kiên ở bên nhau. Giờ đây, first kiss bị cướp, second kiss bị bán rẻ, third kiss bị lợi dụng và fourth kiss...cũng bị giật lấy, cô còn tiếc gì cái hôn nữa chứ?

Nghĩ quẩn, Giai Băng gật nhẹ đầu, môi chu lên hết sức đáng sợ khiến Lãnh Kiên giật mình, chỉ biết cười trừ rồi nói

-Để anh chủ động!

Nói đoạn, anh đưa tay chạm vào mái tóc đằng sau của Giai Băng, toan ấn đầu cô về phía mình để hôn thì bỗng, cánh cửa kia lại bật mở.

Một bóng người cao lớn khác gõ gót giày xuống nền đá đi vào...

Người vừa bước chân vào được chứng kiến cảnh tượng anh em thâm tình ôm nhau thì khẽ nhưn mày tỏ vẻ kinh ngạc, đôi mắt đen sâu, sắc lệnh quét đảo, bám riết lấy người con gái duy nhất trong căn phòng đang có điệu bộ vô cùng mờ ám trước mặt.

Bất ngờ trước sự xuất hiện đột ngột của kẻ không muốn gặp nhất, Giai Băng chỉ biết tròn mắt kinh ngạc nhìn anh, cổ họng như chột dạ nghẹn ứ lại, ý tứ trong đầu muốn thoát thành lời cũng lập tức rơi tõm xuống dạ dày.

Chuyện gì...thế này?

Không hắng giọng quát mắng ầm ĩ, không tức giận đập đồ, nện vật và cũng không nổi điên rút súng bắn chết đôi gian phu dâm phụ đoàng đoàng như mấy thước phim làm hư con nít trên ti vi, Đằng Dạ tiếp tục dè dặt không khí ngột ngạt bằng cách im lặng, đôi mắt lạnh lùng cao ngạo như loài hoa nở rộ ở đáy sâu địa ngục gất gao nà hàng nghìn tia nhìn bén nhọn về phía Giai Băng như muốn đục trên người cô hàng trăm lỗ thủng nhỏ.

Sự âm trầm lặng lẽ mà áp bức người đó khiến Giai Băng sống lưng như bị hơi thở lạnh giá của Từ Thần thổi vù vù, kinh sợ nắm chặt ra đệm. Cảm giác của cô lúc này...sao thật giống cái cảm giác đi ngoại tình rồi bị bắt quả tang tại chiến hào thế? Rất biết điều xấu hổ, sợ hãi và...ây náy!

-Em rồi...lâu rồi không gặp! Trước sự có mặt của Đằng Dạ, Lãnh Kiên từ đầu chí cuối vẫn giữ nét mặt tuấn lãng thường ngày của mình, phóng khoáng nở nụ cười xã giao nhằm trấn.

Như miệng ngậm phải hột thị hay thanh quản tội nghiệp bị kẻ gian cắt đứt mất, Đằng Dạ tiếp tục im lặng, không đáp trả lời anh vợ, cũng vô cùng khinh thường không thèm liếc nhìn anh một cái.

-Cậu Đằng, cậu đến cả phép lịch sự tối thiểu cũng không có nữa à? Dù gì, tôi đang là anh vợ cậu đấy_Nhận thấy mình trong mắt người kia hoàn toàn không có chỗ đứng, Lãnh Kiên khó chịu nhắc nhở đầu anh chẳng ham gì cái danh không đáng đó.

-Đứng dậy!_Cổ tình biến thanh âm của ai đó thành tiếng muỗi thủ thủ bên tai, Đằng Dạ hạ giọng trầm thấp hướng phía Giai Băng, không cần gào thét vẫn toát lên sức đe dọa chết người.

-À!_Bị biểu hiện lạ thường của Đằng Dạ kích cho thần trí bấn loạn, tim gan hỗn loạn, Giai Băng vừa nghe lệnh liền hoá kiếp từ thiếu phu nhân xuống nữ hầu, ngoan ngoãn đứng bật dậy.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

-Lại đây!

Giai Băng bước chân rầm rập nghe theo, nhưng chưa bước xong một bước, tay cô đã bị Lãnh Kiên ở trên giường túm lại.

-Giai Băng không phải là gia nhân để cậu tùy miệng sai bảo!

-Lại đây!_Đằng Dạ một mực biến Lãnh Kiên thành phân tử khí không màu không mùi không vị.

-Giai Băng, anh nghĩ em đủ thông minh để biết rõ mình cần phải làm gì!_Lãnh Kiên cố chấp nắm chặt lấy cổ tay Giai Băng cố đánh đòn tâm lý vào lòng tự tôn của cô, mắt bắn tia lửa điện phóng đến người Đằng Dạ.

Trước sự tình theo chiều hướng không ra gì này, Giai Băng mím môi đấu tranh nội tâm.

Xét đi xét lại, cô cũng đâu có làm gì sai. Nếu nói cô ôm Lãnh Kiên-hiện giờ trong thân phận là anh trai song sinh của cô là đại nghịch bất đạo thì cô ôm cha nuôi là tội lớn tày trời à? Hơn nữa, ở nước ngoài ai chả làm thế, nam quần nam, nữ quần nữ cũng thường như cơm bữa đấy thôi. Tóm lại, cô không sai, cô làm gì phải sợ chứ!

Nhưng, sắc mặt Đằng Dạ lúc này...quả thực không nên nhìn chút nào...Vì nhìn...sẽ bị vẻ đẹp ngang tàn của anh ta làm cho chết mê chết mệt ngay.

Cô nên làm gì đây?

-HẠ. GIAI. BĂNG! Lại đây!_Dường như không thể nhịn được nữa, Đằng Dạ đẩy tông giọng lên cao, ngữ khí ngầm ý đe dọa rõ mồn một “Cô thử đứng lì ở đó đi, xem tôi làm gì cô.”

Nuốt nước bọt ực một cái, Giai Băng đau khổ quay mặt nhìn Lãnh Kiên rồi quyến luyến gỡ tay anh ra, bước về phía Đằng Dạ.

-Tôi tới rồi!_Sợ Đằng Dạ vì tức giận làm mờ mắt không nhìn thấy mình đã chịu “buông tay chịu trời”, Giai Băng e dè lên tiếng, người bị hàn khí ngút ngàn toát ra từ anh làm rùng mình.

-Cậu bá đạo quá đấy, Đằng Dạ!_Bật cười lạnh, Lãnh Kiên mĩa mai, tinh mắt nhận ra tình trạng cùng cực của Giai Băng lúc này_Xem đi, cậu khiến vợ cậu sợ đến run bần bật rồi kìa.

Triệt để áp dụng chiêu thức “im lặng là đỉnh cao của sự khinh bỉ”, Đằng Dạ cử động, đưa những ngón tay thon dài của mình lên mái tóc đen ẩm ảm mấy ngày chưa gội của Giai Băng, hình như giằng co tâm lý một hồi lâu nữa rồi mới đan tay vào những lọn tóc của cô, đôi mắt lạnh có vẻ dịu đi chút ít.

Theo phản xạ, Giai Băng nhanh chóng tránh né, lập tức bị bàn tay đang “mai phục” ở tóc giữ lại, tăng lực đẩy người cô ngã vào lòng ngực của chủ nhân nó.

Mùi X-men thoang thoảng từ cơ thể của Đằng Dạ như bị sự xâm nhập của Giai Băng gây nhiễu loạn, vô vấp xồng vào mũi cô ngay sau đó, khiến cô phải

đỏ mặt ngấn người, mặt nóng như có lửa. Ai bảo, sự tiếp xúc này quá thân mật chứ.

Chưa dừng lại ở đó, Đằng Dạ khi nhìn thấy “con mồi” đã rơi vào cái bẫy người mình đã chuẩn bị sẵn liền thừa thắng xông lên, bàn tay “dụng lều” ở tóc di dờn nhanh xuống phía dưới, đồng đô ở thắt lưng Giai Băng, đồng thời đầu cúi xuống, tay còn lại nhịp nhàng phối hợp nâng cằm cô lên, “trung” ra một màn kiss đậm đà bản sắc dân tộc ngay trước mắt Lãnh Kiên.

Đầu Giai Băng và Đằng Dạ từ từ cử động nhẹ bỗng nẩy nỏ hẳn lên, người đầu nghiêng bên này, kẻ nghiêng mặt bên kia như mình chứng hùng hồn cho 1 nụ hôn không thể nóng cháy hơn.

Được tận mắt chứng kiến người thật việc thật, Lãnh Kiên bị đá kích trầm trọng, cứng người nhìn 2 kẻ trước mặt “phô diễn tài nghệ”. Nhưng, anh chỉ chăm chăm rọi mắt đằng sau lưng cô thì được ích gì chứ? Đáng nhẽ, anh phải nhìn chính diện họ mới đúng, như thế sẽ không bị cái bề ngoài che đậy bản chất thực che mắt, gây hiểu nhầm.

Thật ra, Giai Băng và Đằng Dạ chưa hôn nhau, chỉ đang ở ngưỡng mập mé. Giai Băng thề, cô nhất định sẽ không để fiveth kiss của mình chịu chung số phận với anh em nó. Vì thế, khi Đằng Dạ đưa cánh môi lẳng từ hồng chạm vào môi cô, cô sẽ vờ mơ màng làm “địch” mắt cảnh giác rồi tránh môi sang hướng khác cho anh ta hôn má, hoặc lên trên rộng lượng cho tiếp xúc cằm, xuống dưới để anh ta “làm nhục” đỉnh mũi. Nói chung, chính vì lẳng tránh như thế, những người nhìn phiến diện rất khó bóc trần bản chất thực sự, điển hình như Lãnh Kiên bây giờ.

Thật bị kịch!

Mà ý nghĩa của hành động cường hôn thô bỉ này là gì? Là để trêu ngươi Lãnh Kiên, để thể hiện tình cảm thâm đượm keo 502 không rời, hay...

Động vật lấy nước thải đánh dấu lãnh thổ còn con người văn minh hơn, chọn cách này để khoanh vùng chiếm động của mình. Đằng Dạ, anh quá thâm độc!

Như khen, như chê 1 lời, Giai Băng nhân lúc nhuệ khí “quân địch” suy nhược thành công giữ an toàn fiveth kiss rời khỏi móng vuốt của Đằng Dạ. Cô toan cong miệng giải thích với Lãnh Kiên thì đã bị ông xã mình nhanh chân túm cổ lôi ra ngoài.

-Đằng Dạ! Anh làm gì thế? _Hoảng hốt bám lấy cửa, Giai Băng hét lớn, mắt nhìn Lãnh Kiên cầu cứu.

-Về nhà! _Đằng Dạ không thể kiệm lời hơn đáp trả rồi tiếp tục lời Giai Băng đi.

-Đằng Dạ, cậu hơi quá đáng rồi đấy! _Giờ mới giải đông hoàn toàn, Lãnh Kiên đứng chắn trước mặt Đằng Dạ, ngăn chặn bước tiến của anh.

-Lo cho cái xe của anh đi! _Trầm giọng cảnh cáo, Đằng Dạ hung bạo vác Giai Băng vất lên vai như bao tải, không thèm để ý đến câu nói mỉa mai của người kia mà rời đi.

-Được thôi! Cứ tận hưởng đi, sẽ không lâu nữa đâu!

Đằng Dạ đi không lâu, Lãnh Kiên mới ra khỏi bệnh viện đi đến xe mình. Vừa nhấn nút khởi động xe từ xa, chiếc ô tô hàng hiệu bỗng rú lên một tiếng rồi rùng rờ thành 1 đồng phệ liệu bị cắt xẻ mạnh mún.

Cái quái gì thế này?

Ngay tại thời điểm đó, ở biệt thự Đằng gia cũng xảy ra một số chuyện đáng để xem xét.

-Đằng Hy! Con muốn mẹ tức điên lên phải không? Rốt cuộc con đã nói gì với mấy người đó hả? _Bực bội đi qua đi lại không yên chân, Đằng phu nhân điển tiếc nhìn đứa con trai phong độ đang nhả nhả lên mạng trên ghế, giọng điệu như đang kiểm chế.

-Con chỉ nói với bọn họ “Tôi muốn biết thứ đằng sau áo sơ mi của cô có màu gì?” và bọn họ ngu ngốc nghĩ con xúc phạm nên tức giận hất nước rồi bỏ đi thôi _Tình bơ tóe tắt quá trình xem mặt của mình, Đằng Hy không thèm để ý đến cái đầu bưng khói của mẹ.

-Đằng Hy! Con xem việc xem mặt này là trò chơi đấy hả? Cứ như thế thì đến khi nào con mới tìm được vợ đây! _Đưa tay day day thái dương mỗi một, Đằng phu nhân khổ não hỏi.

-Con nói rồi mà, con không muốn những đứa con của mình được một người đàn bà chỉ có vỏ, không có não sinh ra. Cứ chọn đại cho con cô nàng nào có chỉ số IQ cao là được, còn lại không cần gì hết!

-Đằng Hy! Con...

-Dù sao cũng sẽ chết, ai sinh mà không được! _Đằng Hy lạnh lẽo nói, khuôn mặt chìm lẫn vào bóng tối u mi.

P/S: hix, hum qua tui hox zè mệt quá, lại thấy “thừa nhận đi, cậu yêu tôi, phải không?” bị thiếu mất một đoạn phải hi hục sửa lại, hix, h ms post được, thông kám và ủng hộ Su nhá! Ko biết Đằng Dạ ghen thế này có đủ hk ta?

Nếu mai là tận thế, hẹn gặp các bạn trên thiên đường.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38

Chap 20: Em chỉ là vợ của tôi

Im lặng là vàng! Im lặng là vàng!

Theo lời răn dạy không thể chí lý hơn của ông cha ta thườ ần lông ở lỗ đúc kết lại, Giai Băng ngoan ngoãn cắt tạm thời thanh quản, kiên nhẫn dán miệng hơn 20 phút dài khi ngồi trên xe của Đằng Dạ, tránh hoạ tử miệng mà ra, bảo tổ mãnh liệt từ mồm mà tới.

Như hiểu được Giai Băng đang hàng phục mình vô điều kiện, Đằng Dạ không nói lời nào cũng chẳng nóng giận ra tay đánh người mà chuyên tâm lái xe đưa cô về “căn hộ phu thê” của hai người.

Vừa nhìn thấy toà chung cư đồ sộ, hiện đại phong nha, Giai Băng như nô lệ được phóng thích, tay dùng hết lực võ sĩ Teawondo vịn mạnh tay cửa để ra ngoài. Nhưng khi cô còn chưa ra nổi thì nó đã oanh liệt đứt gãy không thương tiếc.

What...what’s the hell?

Giật giật mi mắt chiếu ánh nhìn kinh ngạc lên chiếc tay cầm inox tội nghiệp trong lòng bàn tay, Giai Băng chợt dạ vất ngay nó đi, thiêu hủy chứng cứ phạm tội rồi lơ đãng quét mắt loạn xạ đầu đó, làm bộ không như có gì xảy ra, mà có có cũng chẳng can hệ đến mình.

-Tốt lắm, bà xã! _Giọng người bên kia dị dạng cực độ, u oán như lời oan hồn khua ất trừ ếm người đột ngột vang lên, thiêu rụi mớ tinh thần thép nhỏ nhoi còn sót lại trong Giai Băng.

Rùng mình một cái, Giai Băng chậm rãi đưa mắt nhìn Đằng Dạ gần như đã chìm ng ỉm trong bóng đêm đen kịt, sợ hãi nhỏ giọng thú nhận:

-Ông xã! Em sai rồi! _Lời nói không mất tiền mua, ngại gì không nói cho vừa lòng nhau chứ? Tuy rằng câu này quá tùy tiện và giả tạo, nhưng nếu thành công thì cũng đáng ăn mừng đấy chứ. Nghe nói con trai thường rất dễ n ịn nọt.

Quả nhiên, hơi lạnh từ người Đằng Dạ vơi đi chút ít. Anh mở cửa xem ra ngoài, không truy cứu hành vi phạm tội của Giai Băng mà thông thả ra hiệu cho bảo vệ đưa xe vào bãi đỗ.

Chớp thời cơ “địch” phân tán tư tưởng, Giai Băng rời khỏi xe bằng cánh cửa còn lại rồi vọt đi, toan tháo chạy lên căn hộ mình trước.

Song, Tôn Ngộ Không không thoát nổi tay Phật Tổ Như Lai thì cô là cái thá gì mà dám thoát khỏi Đằng Dạ chứ? Anh ta uy lực kêu cô đứng lại rồi gòn lộn nói:

-Cùng đi!

-Tít...tít! Cạch! _Thành thạo nhún nhún mặt khẩu mở khoá, Đằng Dạ chưa kịp làm gì tiếp theo đã bị Giai Băng thực nữ diễm lệ, yếu ớt không tác sát dùng sức trâu gát sang bên, phi vào bên trong trước.

Đương lúc vừa cười tít mắt vừa ng ỉm ng ời xem nên sắp xếp lại căn nhà yêu thương của mình theo kiểu nào thì khuôn mặt đẹp để ng ời ng ời không cần olay total của cô nàng, trong phút sơ sẩy thả hồn phiêu bồng của chủ thể, đã trân trọng đâm sầm vào 1 vật cản đinh đ ỉnh chút nước nào đó. May thay, thứ vật cản này hơi hơi mềm mại vừa chun chút sấn chắc như ngực đàn ôn, nên căn bản cô không cần vùng tiền thăm mĩ chinh đồn nhan sắc.

”Ngực đàn ông?” Ba chữ này thoáng qua rồi treo lên giữa đầu cô, trở thành nỗi ám ảnh kinh hoàng.

Bùng tỉnh, Giai Băng mở to mắt nhìn chăm chăm vào vật cản vẫn đang dán chặt vào mặt mình.

Đây là một “vùng đất” bằng phẳng căng li hơi rám nắng? Đây có thể là một “thừa ruộng” lấy lợi với những giọt nước tròn, trong veo lăn dài rồi vỡ tan xuống đất? Đây là nơi mang cái mùi nam tính menly nồng đậm? Không! Nơi này chẳng là gì cả! Nó đích thị là ngực đàn ông!

-Giai Băng! Em có thể phát biểu cảm tưởng! _Chủ nhân của tám ngực “màu mỡ” Giai Băng đang cận cảnh chiêm ngưỡng trầm giọng cời cọt nói, khoe môi cong lên giáo hoạt, rồi đặt bàn tay lên đầu cô, vuốt ve như thể cô là con mèo đen nhỏ sắp già từ cuộc đời trong nỗi canh phung phức kia vậy.

”Giọng nói này...” Nhận ra giọng điệu và chất âm bùa mê quen thuộc của Đằng Hy, Giai Băng thần người bất động, nước miếng vô thức trào ra ngoài.

Anh ta sao lại ở nhà cô chứ?

-Sao nào? _Lời này nghe có vẻ hỏi Giai Băng, nhưng chủ nhân tiếp nhận nó là một người khác.

-Tôi..._Giai Băng ngây ngốc thốt lên một tiếng, ngẩng mặt giương mắt nhìn mặt Đằng Hy mới phát hiện cô bị hớ.

-Tâm thường! _Đằng Dạ lạnh giọng trầm thấp nhưng khiến Giai Băng toàn thân chấn động, vẻ tà mị bên môi anh lại càng đậm hơn.

Không đợi Giai Băng ngộ đạo, Đằng Dạ tiến lại gần 2 còn người trong tư thế ôm nhau thắm thiết, tay bịt chặt mắt Giai Băng đến mức muốn in vào da cô đủ năm ngón của nó, thuận đà kéo cô vào lòng mình.

Không đợi Giai Băng rờ rã ngộ đạo, Đằng Dạ không nhanh không chậm tiến lại gần 2 con người đang trong tư thế vô cùng hiểu lầm, bàn tay to khoẻ tức khắc bịt chặt lấy đôi mắt si dại như mèo thấy chuột của Giai Băng, cố chấp lấp liếm tầm nhìn thẳng của cô rồi thuận theo tự nhiên mà làm, đẩy nhẹ người cô ngã vào lòng ngực mình.

-Con nít không nên nhìn! _Anh găm khế nhắc nhở.

-Đằng Dạ, đau mắt tôi! _Lực đạo trên tay Đằng Dạ đổ dồn lên vùng da thịt quanh mắt Giai Băng khiến cô đau tê tái, tưởng chừng như chúng đã sắp bầm tím một mảng như đeo mặt nạ hoá trang rồi.

Chết tiệt! Anh ta thực sự muốn bóp nát hộp sọ của cô giống mấy anh ma vương gà sợ chó chạy trong truyền thuyết mà.

-Bà xã “chúng ta” đang kêu đau kìa, không có tình cũng phải có phần “người” của “con người” chứ! _Tò vè thương xót cho hình hài “lùn” thua mình nửa cái đầu, Đằng Hy nhắc nhở, từng câu từng chữ nhấn nhá trầm bổng không bỏ sót.

”Bà xã “chúng ta”?” Dù mãi ồn ào gây dựa tiến hành phong trào đấu tranh dành lại đôi mắt cho mình, nhưng Giai Băng không điếc đến mức câu từ thâm sâu này không nghe được. Cô ngưng động tác đang dang dở, não bộ tự động “mọc” lên vô số hoài nghi.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Cô là vợ của Đằng Dạ, sao Đằng Hy lại nói “bà xã của chúng ta”? Cứ như thế, chồng cô không chỉ là Đằng Dạ mà còn là Đằng Hy nữa vậy.

-Dù sao, cô ấy tương lai cũng là mẹ của con chúng ta, nên tốt với cô ấy một chút. Quảng đời con dâu lớn Đằng gia vốn rất ngắn đấy!

-Câm mồm! Anh nên cút về phòng của mình đi, nếu không, đừng trách tôi cho bố mẹ biết anh đã và đang làm gì _Như sợ Giai Băng sẽ nghe thấy những lời nói tựa cổ ý trung ra của Đằng Hy, Đằng Dạ hiếm hoi rít giọng đe dọa, bàn tay siết chặt lấy người cô.

-Em trai, rách lẻo không phải là chuyện tốt đâu! Hơn nữa, chuyện của anh, bố mẹ sẽ sớm được biết thôi _Đằng Hy không có gì sợ hãi trước uy hiếp, tiếp tục đá kích Đằng Dạ.

Đến nước này, Đằng Dạ như bị á khẩu, chỉ trừng mắt gắt gao nhìn người đối diện. Rồi, mắt anh dời đi, khoẻ môi cong nhẹ nhưng đều cẳng không thua kém trùn găngxơ tai to, bụng phệ.

-Đằng Hy, ngực anh bén nước dãi của Giai Băng kìa! _Đằng Dạ “tốt bụng” tiết lộ, đáy mắt xoáy sau vào “vết tích” Giai Băng để lại trên phần da của anh mình _Xem ra...anh nên tắm lại, miệng Giai Băng “có mùi”!

Ngớ người không suy nghĩ cúi đầu nhìn nơi Đằng Dạ chăm chăm “chiêm ngưỡng”, Đằng Hy trở mắt nhìn đồng dung dịch lỏng buồn nôn đang trượt patin 1 đường dài trên ngực mình, chảy xuống cơ bụng, kinh hãi rùng mình một cái.

Cái...gì thế này?

Đằng Hy toan bẻ đôi cái mặt nạ hoàn hảo của mình, vỗ ngực đôm đốp như kinhkong thời đại mới, miệng rít lên gào thét hỏi tội Giai Băng thì đã thấy chung quanh mình chỉ còn tro bụi mỗi mình. Cặp vợ chồng gây chuyện không thêm xin lỗi kia từ lúc nào đã biến mất, ngang nhiên để mặc anh tự sinh tự diệt với tiếng “rầm” mạnh của cánh cửa như một lời an ủi.

Nhưng không sao, chưa đến mức phải vội. Với tính cách của Đằng Dạ-kẻ song sinh không mong muốn đó-thời gian để anh suy xét kĩ còn rất dài.

-Giai Băng, hãy cho anh thêm lí do để giữ em lại...trong cuộc đời của anh đi...nếu em thực sự muốn sống! Hãy...câu dẫn anh nhiều hơn! _Quay người trở về phòng, Đằng Hy nhếch môi đều giả nói...nhưng những lời nói toát ra từ cái “động” giả hoạt ...lại như là âm thanh văng lên từ đáy tâm hồn tăm tối của con người...

-Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt dò xét đó! _Bị Giai Băng dùng ánh mắt gắt gao theo dõi hơn 1 phút dài, Đằng Dạ phả nhẹ hơi thở rồi đưa ánh nhìn có điểm

bất lực chạm vào tia lửa điện của cô, giọng điệu trầm mềm để khiến người ta có cảm giác đang cầu xin điều gì đó.

-Vậy nói cho tôi biết, sao anh trai anh lại bảo tôi là “bà xã của chúng ta”, còn nói gì gì đó như là “mẹ của con chúng ta” nữa, rốt cuộc những lời đó của anh ta có ý gì? _Giai Băng giờ giọng cảnh sát tra hỏi tội phạm, lạnh lùng hiếm thấy chất vấn.

-Không gì cả? Đừng nghĩ lung tung, tôi đi tắm trước! _Có chút bối rối ẩn hiện trên nét mặt băng lãnh, Đằng Dạ quay người với lấy chiếc áo choàng tắm vắt trên móc áo quần của mình, chân đều đều lướt đến phòng tắm.

-Tôi không nghĩ lung tung! Nói đi, tôi là vợ của anh...của anh ta...hay của cả hai người? _Thanh âm Giai Băng vẫn phong độ như cũ nhưng đan xen chút nghẹn ngào đích thực của một người vợ khi nghe tin dữ.

Vợ của cả hai? Mới nghĩ đến thôi cô đã muốn phát điên lên rồi. Cô là cái gì chứ? Là góa phụ hay là con nưạ cái hoang dã khó thuần đến nỗi khiến con nưạ đực này đến con nưạ đực khác kinh hãi quẫy đuôi co vó chạy mất móng?

3 người chồng? Đùa sao? Phụ nữ Trái Đất tuyệt chủng hết rồi hay họ đều phẫu thuật đổi giới tính mà khiến đàn ông con trai lâm bước đường cùng dùng chung vật sở hữu như cô thế này chứ?

-Vừa nói gì? _Bỗng dừng từ trạng thái dịu mềm ngàn năm có một chuyển sang chế độ băng sơn di động hù người chết đứng, Đằng Dạ chậm rãi quay đầu, đôi mắt đen như màn đêm mịt mùng khiến người ta dễ sai lạc neo lại bản về phía Giai Băng hàng ngàn tia nhìn chết chóc.

Gì chứ? Người đáng ra phải dè dặt, mất uy lúc này là Đằng Dạ mới đúng, sao bấp chân bấp tay của cô run lên kịch liệt vậy?

-Không...không có gì đâu, anh đi tắm đi! _Thính mũi người thấy mùi nguy hiểm lớn vờn quanh mình như ma ám, Giai Băng nuốt cả đồng thác mắc sắp sửa nói toẹt ra vào bụng, thủ tiêu bảo toàn tính mạng cho mình rồi lúng búng trèo lên giường, ngáy ngốc ngồi tự ki. Lấy tinh át động.

Tuy nhiên, cây muốn lặng mà gió không chịu ngừng. Như đoán được sự lẩn tránh của Giai Băng, Đằng Dạ gạt chuyện tắm rửa sang bên, bước chân sải dài và nhanh tới gần cô, đáy giác mạc sẫm tối lộ rõ nét khinh thường.

-Nhắc lại những gì vừa nói! _Anh hạ giọng ra lệnh, âm thanh nhẹ nhưng mang áp khí bức người không che giấu.

-Không...tôi không nói gì cả! _Hoảng sợ cụp mắt nhìn chân mình, Giai Băng cắn môi, không hiểu nổi mình vừa nói gì khiến Đằng Dạ giờ bộ mặt ban chiều ra dọa trái tim yếu ớt của mình. Những lúc anh ta như thế này...thật giống đế vương cai quản địa ngục trong truyền thuyết, người ngom lúc nào cũng toát lên cái mùi kẹo bạc hà của Tử Thần.

-Hạ. Giai. Băng. _Thân ảnh lớn của Đằng Dạ trầm mặc một lúc rồi đổ ập cái bóng cao ngạo lên người Giai Băng. Anh chống hai tay xuống mặt nệm, tạo thành một nhà tù sống khóa dữ Giai Băng ở bên trong. Thờ dài suốt một cái, hết ý một môi và bất lực, đôi mắt đêm đen của anh chăm chăm phát tia lửa điện chạm vào mắt Giai Băng cứ như muốn thuyết phục cô phải tin tưởng anh _Em chỉ là vợ của tôi, không phải là vợ của ai hết, kể cả...Hạ Lãnh Kiên!

P/s: Đây oy, nóg bông tay đây nè!!! Thấy Đằng Dạ khẳng định chưa, sướng quá, hehe

Nhớ đọc và cmt tích cực cho Su đó nghen, hehe

Mà..tui chưa thi đâu nhá

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

-Hơ? Anh...anh đang nói gì vậy? _Sững người tiếp nhận lời tuyên bố đậm chất uy hiếp của Đằng Dạ, trái tim Giai Băng giật mình chột dạ, đập mạnh trong từng đợt run rẩy liên hồi của cơ thể. Anh ta đang lôi Lãnh Kiên vào cuộc? Tại sao anh ta lại nói một điều về phương diện máu mủ bên ngoài không hề có liên quan một cách sai sót như thế? Chẳng nhẽ...anh ta đã biết được mối quan hệ sâu kín giữa cô và anh ấy? Bằng cách nào và tại sao lại dễ dàng đến thế? Cô nhớ, để tránh mọi chuyện vô lễ, trước khi “tổng” cho Đăng gia, cha nuôi cô đã căn kễ thu xếp mọi chuyện trước đây rồi mà! _Sao...sao lại lôi anh trai tôi vào?

Nếu như vậy...kế hoạch bọn cô sắp thực hiện...sẽ làm như thế nào đây?

-Anh trai...? _Nhướn nét mày lằng tút tạo thành dáng núi đứng tựa hồ rất kinh ngạc trước những gì Giai Băng vừa nói, Đằng Dạ nhìn chăm chăm vào người vợ, vẫn bằng đôi mắt sâu thẳm vô đáy mang tia nhìn ma quái tựa như chứa hàng ngàn phân tử laze xuyên thấu tâm can “con mồi”, khóe môi cao ngạo thốt lên những từ ngữ trầm ổn nhưng ngọt ngào, phảng phất đâu đó mùi dấm nhẹ nhẹ _...Thế mà tôi quên mất anh ta là anh trai của em đấy!

-Ý...ý anh là gì? _Ép chặt tà váy trong lòng bàn tay cứng lạnh, Giai Băng cố gắng lắm mới giữ được nguyên trạng sự bình tĩnh trên nét mặt mình, yếu đuối áp đặt thâm tâm không được sợ hãi lần trốn tia xoi mói ẩn hiện trong đáy giác mạc u tối kia.

-Tôi nghĩ em thông minh đủ để hiểu ý của tôi là gì! Một bàn tay không an phận thủ thường của Đăng Dạ rời khỏi ra đệm, lẳng tử vuốt ve cánh môi Giai Băng đang âm thầm run rẩy, nửa như muốn thăm dò biểu cảm thực sự bị lấn khuất dưới lớp mặt nạ mỏng manh nhưng khó bóc trần, nửa lại như muốn mê hoặc, câu dẫn linh hồn cô tan chảy, quy phục.

-Không...không phải anh luôn chê tôi là kẻ ngốc sao? Những lời nói thâm ý của anh...một kẻ ngốc như tôi sao hiểu được! Lấy hai từ đã đã kích lòng tự tôn và ném cả chua vào IQ cao vút của mình áp chế lại “giáo huấn nghiêm khắc” của Đăng Dạ, Giai Băng khó khăn lắm mới cười lạnh một tiếng cho ra hồn nhằm tô điểm cho thái độ bất mãn giả tạo của mình thêm phần chân thực và sinh động

-Được thôi! Tôi sẽ nói thẳng cho em biết... Quà nhiên phạt ý trước phản ứng chua như chanh của Giai Băng, Đăng Dạ tinh thần đã chẳng vui vẻ gì càng âm u hơn, thanh âm trầm thấp vì thế thêm ma quái, từ động một cách rùng rợn trong tâm trí người tiếp nhận lần bầu không khí ngột ngạt đè nén bao phủ khắp gian phòng cỡ lớn hiện đại, như...một đoạn nhạc trong thước phim kinh dị...đừng để tôi nhìn thấy những thứ không hay ho giữa em và Lãnh Kiên, nếu không tôi rất tiếc phải...nhưng tại giải quyết một số chuyện không nên...Em hiểu lời tôi nói chứ?

-Còn...còn Đăng Hy? Ngay ngốc phản đối khi thấy Lãnh Kiên bị đeo băng “thủ dữ” trong khi Đăng Hy lại được thoải mái rong chơi “ngoài vòng pháp luật”, Giai Băng bình đẳng, bác ái mạnh mẽ lên tiếng, không hề hay biết chính mình đang lấy gây quấy tới tấp vào người mình, hồn nhiên gánh thêm một đồng phiền phức sau này.

-Cần tôi nhắc nhở em nữa? Đăng Dạ lúc này đối với vợ cũng như với kẻ thù, đến lúc cần ra đòn trí mạng sẽ đem tặng cho họ một nụ cười nhếch môi tà mị có sức sát thương nặng đến mức khủng long phải đâm đầu tuyệt chủng, chim muông trúng tà từ trên trời rơi xuống là tã như bom rơi. May sao, Giai Băng là con người, khả năng bình ổn tâm trí lẫn thần thái rất điêu luyện, nên cô chỉ si ngốc có vài phút, không đến nổi liệt não cả đời trừ phi...bị tấn công đến chết.

Phát hiện khuôn mặt sắc sảo của Giai Nhân Kỳ lừng lẫy đã bị mình dọa cho biến đổi sang bộ dạng nít ranh thêm kẹo, thần thờ ngơ ngạo đại, Đăng Dạ bỗng cảm thấy lòng như được an ủi phần nào. Anh thôi tỏ thái độ gay gắt, đứng thẳng người dậy, bàn tay ngự trên môi vợ tùy tiện xoa đầu cô, làm mờ tóc thực sự vẫn chưa gội phần cảm kia bất nháo cả lên, một phần nhòn tron tron vô tình vì thế mà bắm lấy đầu ngón tay anh.

Sự thật luôn luôn là nhát dao phân thây mộng mị giả dối. Đăng Dạ anh cuối cùng cũng đã để lại một chân lí đúng đắn cho đời do chính mình làm chuột bạch thí nghiệm. Ai nói vuốt tóc cô sẽ cảm thấy như có một mạch nước suối mát lựng len qua từng kẽ tay? Lừa đảo! Từ bao giờ anh lại đi tin lời đồn đại gọi mèo là vịt kia vậy? Ngu ngốc!

Cắm phần “nhìn ngắm” đắm nhìn bóng lên dưới ánh đèn điện trên đầu ngón tay mình, Đăng Dạ giật giật mi mắt, khinh thường liếc Giai Băng đã tỉnh bùa rồi “gai góc” hỏi:

-Mấy ngày chưa gọi?

-Gì ạ? Vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình, Giai Băng vô cùng ngây thơ đến mức khiến ai kia giận không nổi hỏi lại.

-Tôi hỏi em mấy ngày không gọi đầu rồi! Anh đã cố hỏi tế nhị mà cô cứ bắt anh nói huyet toẹt ra hết đấy nhé!

-À_Thoáng rộ lên rồi bí xì mặt lại, Giai Băng cau có _Anh không thể hỏi tôi một cách tế nhị hơn được à?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

-Em... Đúng là lừa tình, Giai Băng nhìn bề ngoài không tệ sao đầu óc lại ngây thơ thế? Cái chỉ số IQ ba chữ số kia của cô là đồ giả à? Đăng Dạ ngoáy ngoáy vắn mình rồi không cần hỏi han gì rườm rà thêm nữa, bế thốc cô tiến về phía phòng tắm.

-Này...anh muốn làm gì? Hoàng hốt nhìn cánh cửa nhà tắm đang mở rộ hé lộ bề bộn bầu trắng tinh bóng lóa đến mức hội người mù cũng cảm thấy chói, Giai Băng kinh hãi nhớ đến mấy chuyện... trong các tiểu thuyết 18+ Tinh Phong để vương vãi khắp nhà, lo lắng bầu chặt lấy bả vai nam tính của Đăng Dạ mà nhắc nhở _Anh tuyệt đối không được làm vậy, tôi còn muốn vui chơi thêm mấy năm nữa!!

Kêu la xong, Đăng Dạ rốt cuộc không chịu nổi cái loa phát thanh vĩ đại của mình nữa, ngay lập tức đặt Giai Băng ở trên thành bể tắm.

-Giờ em muốn tôi tắm cho em hay em tự tắm? Thanh âm của Đăng Dạ toát lên nét nguy hiểm nồng nặc xông vào các giác quan thính nhạy của Giai Băng, khiến cô không khỏi xác định tư tưởng “Anh thử động vào người tôi xem, tôi sẽ cắn lưỡi tự vẫn cho anh xem.” _Sao nào?

-Tôi...tự thân vận động! _Giai Băng quả quyết nói.

-Được! Đăng Dạ đầy ý vị đánh giá. Anh đứng dậy, phóng khoáng ném cho cô ánh nhìn cũng đầy ý vị nốt rồi thuật tay, đẩy mạnh Giai Băng ngã vào trong bể nước mát lạnh. Đoạn, thâm sâu gửi lời chúc cho cô _Vui vẻ, bà xã.

3 tiếng 23 phút sau, khi vợ chồng cô đều đã sạch sẽ tinh tươm, người không còn đất, đầu không còn gàu, một chuyện khác lại nảy sinh.

Đó là...

-Có gì muốn nói thì nói đi, không cần lườm tôi gớm thế! Lật lật đồng tờ giấy nhặng xị trên tay ra vẻ bận rộn lắm, Đằng Dạ mặc chiếc áo choàng tắm trắng để lộ hơn khuôn ngực rắn chắc nam tính phô diễn trước mặt “quái thú” Giai Băng theo đúng kiểu kiêu kiêu nữ câu dẫn đại gia, người tựa hẳn vào thành giường vô cùng thoải mái, thư thả.

-Có phải anh đã thay đổi nội thất căn phòng này, đúng không? _Giường công chúa trang nhã của tôi ơi! Cái cốc bé tí xinh xắn của tôi ơi!...”

-Ồ! _Đằng Dạ lười biếng đáp trả, nhưng đủ để khiến Giai Băng cứng họng không biết nói gì. Một tiếng “ờ!” đã đầy uy lực làm cô tâm không phục, tình không nguyện quy hàng như thế, liệu sau này anh ta đòi hỏi cô cao hơn thì biết tính thế nào đây? Giai Băng bỗng thấy lo ngại cho tương lai sợ chồng hơn sợ dā thú của mình. Tại sao ư? Trước dā thú cô có thể co chân chạy bật mạng rồi chết, còn trước Đằng Dạ...thà đem cuộc đào cái huyết cho rồi.

-Còn gì nói luôn đi! _Dù vẫn chú tâm vào đồng giấy tờ trên tay nhưng vẫn nhận ra ánh nhìn gắt gao của vợ gửi đến nơi mình, Đằng Dạ đều giọng.

-Chắc anh thích mặc áo choàng tắm lắm hả? Tôi khuyên anh nên mặc áo quần chỉnh chu đi, mặc hoài thế hại não người lắm! _Giai Băng thẳng thắn góp ý.

-Mặc tôi!

-Tôi muốn đi nấu chút đồ ăn, đói rồi! _Không hiểu sao, Giai Băng cảm thấy thanh âm của mình lúc này có chút nùng nịu bất thường đến kỳ dị.

-Đói? _Đằng Dạ nhướn mày nghi hoặc.

-Tôi có thể cho anh nghe thấy tiếng gào thét của dạ dày tôi để mình chứng những gì mình vừa nói!

-Được! Nấu tôi một suất! _Đằng Dạ không bỏ phí cơ hội lợi dụng.

-Biết rồi! Tôi sẽ nấu cho anh món “Đề Nhất”! _Đang vui vì cuối cùng cũng được cời bỏ “xiềng xích” áp lực, được giải phóng ra khỏi căn phòng 4 bề là tường này, Giai Băng anh hùng không câu nệ tiểu tiết, khí thế gạt đầu cái ụp đồng ý rồi quay người bay ra khỏi phòng trước khi ai đó giờ chứng rút lại lời vừa nói.

1 phút khá ngắn trôi qua...

5 phút hơi dài bẽn lèn chạy vào quá khứ...

20 phút tựa hồ 20 tiếng nặng nề nhích mình bỏ đi...

Và 40 phút chớp nháy trở thành dĩ vãng...

Kể từ khi Giai Băng quay người bước đi không ngoảnh lại, đã 40 phút trôi qua làm cho Đằng Dạ bắt đầu ý thức được khái niệm thời gian, rồi mất khỏi đồng giấy tờ vương vãi quan sát mọi thứ xung quanh phòng. Giai Băng vẫn chưa trở lại!

Bực bội, Đằng Dạ lười nhác cau mày xuống giường, vội vã từng bước mở cửa ra ngoài. Nhưng trước khi thẳng hướng bếp xông pha, anh tạt ngang qua phòng Đằng Hy xem xét.

Không có ai cả! Điều này thôi thúc anh tiến về phía WC chung trong căn hộ dō la.

Không có ai cả! Hiện trường trong diện tình nghi còn sót lại mỗi căn bếp. Thế là Đằng Dạ không do dự lao đi, như tiên ông lướt gió nhẹ nhàng vụt vào căn phòng đèn điện sáng trưng.

Đúng như Đằng Dạ đã suy đoán, Giai Băng ở trong bếp, nhưng cô không ở một mình mà còn có Đằng Hy ở bên cạnh. Bọn họ đang rất tình tứ, thần giao cách cảm cúi đầu vừa thổi phồng làn khói trắng bay trên tô mì tôm vừa múc lấy nước để bỏ vào miệng, tiếng húp nước phát ra khiêu gợi đến mức cái dạ dày chưa bao giờ biết réo lên kêu đói của anh bỗng dưng phản ứng lại một cách mạnh mẽ.

Chết tiệt!

-Hai người đang làm gì vậy? _Đàn ông những lúc bị cho leo cây trong tình trạng đói meo thường có bộ mặt vô cùng đáng sợ.

-Ăn mì “Đệ nhất”! _Đằng Hy không ngại làm ke thứ 3 chen chân vào cuộc sống tân hôn của 2 con người trẻ lên tiếng đáp trả thay cho Giai Băng đang ăn dở sợi mì khá dài, khỏe mỗi nờ nụ cười thất điên bát đảo rồi cặm cụi múc một muỗng mì bỏ vài miếng, nhai tóp tép trông vô cùng ngon mắt như mấy anh chàng quảng cáo mì tôm trên TV.

-Ồ? Xin lỗi, quên gọi anh ra ăn cùng! _Bạt vĩa kinh hồn nhớ ra điều quan trọng bị con đói làm cho quên mất, Giai Băng ngẩng đầu đưa khuôn mặt tìm lem nước mắt hòa trộn nước mũi thấm thương không chịu nổi nhìn Đằng Dạ oán khí ngùn ngụt trời xanh, giọng nói nhỏ nhẹ ngắt quãng trong những tiếng khịt mũi.

Ngó người nhìn Giai Băng nhạt nhòa nước mắt, Đằng Dạ tựa như có chút hồ thẹn bối rối, không nói gì mà chỉ chăm chú soi mắt lên người cô.

-Ồài! Đằng Hy! Hình như chúng ta cho ớt hơi nhiều thì phải, cay quá, tôi chảy nước mắt nước mũi hết cả rồi! _ Thấy Đằng Dạ có vẻ xuôi xuôi, Giai Băng quay ngoắt sang Đằng Hy nói, tay với lấy khăn lau chấm chấm đồng dung dịch hỗn tạp trên mặt mình rồi hì hục ăn tiếp.

-Được! _Biết rõ được bản chất thực sự của người kia, Đằng Dạ u ám gần giọng, gạt đi con đoi đang cố phân tán lí trí trong bụng, quay người thẳng thừng bỏ về phòng.

Đến lúc này, Giai Băng mới tường tận cái sai vĩ đại đè nặng trên lưng mình. Đôi đũa inox trên tay cô rơi xuống, lăn long lóc trên bàn, lẹ không cần bị ớt tác động cũng tự nhiên đau đốn rơi xuống thành hàng dài. Thôi xong rồi!

-Yên tâm, nếu em cầu xin...anh có thể bảo vệ em! _Đằng Hy lúc này cũng bỏ đũa xuống, chống tay lên má quan sát Giai Băng rồi chia ra một sự giúp đỡ. Nhưng, theo nguyên tắc sống của anh, đằng sau sự giúp đỡ tận tình này...luôn ẩn chứa một sự trả giá đắt đỏ.

-Ông xã, em.....mặc dù cảm thấy mình hoàn toàn đúng...nhưng...em sai rồi!

P/s: Thêm một lần nữa Su trân trong thông báo, Giai Băng nhà ta vừ gây thêm tội cho mình. Hình phạt là gì? Mời cái bà góp ý xây dựng, hehe

Mà tuần này tui thi roy đó, thi xong sẽ đền bù thiệt hại cho mọi người.....nếu có thể

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngọc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Chap 22: Sét đánh ngang tai

Lại áp dụng câu châm ngôn “Lời nói không mất tiền mua, lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau” một cách triệt để, Giai Băng xưng hô nhiều đâm ra quen, không còn ngượng miệng khi nhìn thẳng vào mặt Đằng Dạ và gọi “ông xã” như trước nữa.

Lạnh lùng liếc nhìn Giai Băng một cái, Đằng Dạ im lặng tiếp tục xem xét đồng giấy dày đặc chữ trên tay mình, như thế, giá trị của Giai Băng chẳng bằng một góc của đồng giấy tờ đó.

-Này! Anh có phải là trẻ con không đấy! Tôi chỉ quên gọi anh ăn mì thôi mà, có phải chộc tiết hay đụng chạm gì đến thân thể vàng ngọc của anh đâu mà anh giận dai thế chứ? Y như con gái! _Nhu không được thì lấy cương xài tạm, Giai Băng cau mày phản nản, lời nói lộ rõ nét bức bối. Cô còn chưa giận dai ai đến mức đó mà kẻ này dám áp dụng đối phó với cô.

Nhưng, đáp lại Giai Băng chỉ có tiếng lật giấy lạo xạo nhỏ nhoi. Đằng Dạ thực sự quyết tâm hoá kiếp thành “ông Địa” chỉ ngồi im, không nói.

-Thôi được! Tất cả mọi chuyện đều là lỗi của tôi, là tôi sai, anh muốn chặt muốn chém gì thì tùy, tôi chịu được hết. Miễn anh đừng làm cái trò hiếp đáp tìm người như thế nữa, hại nào

lắm. _Nhu, cương và cuối cùng là quy hàng, Giai Băng cảm thấy bản thân kiêu sa của một Giai Nhân Kỳ người người ngưỡng mộ trong mình ngày càng bị chính mình lấy búa đập nát dần khi ở cạnh khắc tinh trên trời rơi xuống này. Và nhất là...trình độ nịnh nọt, khả năng quy phục lần độ bất nhẫn của cô cũng được cải thiện đáng kể.

-Thực sự sẽ làm mọi chuyện? _Như đã chực chờ câu nói sa cơ lỵ vận này của Giai Băng từ lâu, Đằng Dạ vừa nghe thấy đã lập tức mở kim khâu, đôi đồng tự đen rồi xa đồng giấy tờ nhảm chán, tựa như đồng tử dã thú, sáng rực nhìn chăm chăm sinh vật đang phát ra âm thanh là cô.

-...ò! _Lòng Giai Băng giờ ngập tràn vô vàn hối hận.

-Tốt! Em biết một người vợ cần làm gì để chuộc lại lỗi lầm chứ? _Đằng Dạ tỉnh té đặt vấn đề, khoé môi dường như đang vẽ 1 đường cong mê hoặc.

-Không! _Lắc đầu kịch liệt rũ bỏ đi những ý nghĩ không hề trong sáng đang lờn vờn trong đầu, Giai Băng thận trọng hỏi đáp, cầu trời khấn phật cho đầu óc Đằng Dạ không đen tối được như cô.

-Tốt, vậy thì chắc sẽ không phản đối nhỉ? _Thuận tay đặt gọn giấy tờ lên chiếc bàn gỗ bên cạnh, Đằng Dạ lấy tay vỗ vỗ lên phần đệm trống vắng bên cạnh mình. _Lại đây!

-Làm gì? _Trái với mệnh lệnh của Đằng Dạ, thân thể Giai Băng lại chuyển hẳn sang chế độ “chuồn”.

-Lại đây rồi biết! _Lời nói Đằng Dạ có điểm mất kiên nhẫn.

Đăm chiêu suy nghĩ một lúc, Giai Băng mang tâm lí đề cao cảnh giác tiến lại gần Đằng Dạ, thượng toạ xuống vùng “nguy hiểm”.

Chỉ chờ có thế, Đằng Dạ trở mạnh, chồm người phủ lên tấm thân nhỏ nhắn không thoát kịp của Giai Băng, ép cô ko còn đường lui mà dính chặt người lên đầu giường như con tem đặc keo.

-Này...quân tử động khẩu không động thủ! _Nở nụ cười méo mó như mấy anh bán cá cầu khách ngoài chợ, Giai Băng phun đại câu châm ngôn của mấy đại hiệp sợ sống hơn chết vinh trên giang hồ cản bước quân địch. Không được, cô còn trẻ, thanh xuân không thể bị chôn vùi trong cái bụng bầu được.

-Quân tử động thủ mới là quân tử khôn! _Đằng Dạ lạnh mặt nói lái vô cùng khéo, đôi môi phong tình quyến rũ là lướt trên gò má, “chảy” xuống quanh lan nhanh quanh vùng tai của Giai Băng, mon trớn khiến các cơ quan xúc cảm trong người cô “rơi tởm” vào trạng thái ngưng ngáp không che giấu, đỏ bừng lên gay gắt.

-Đằng Dạ..._”Không được, mình phải làm gì đó ngăn chặn việc này!”_...tôi...

-Tôi cho em thời hạn 3 ngày..._Phả giọng nói trầm mê hoặc lạnh lẽo lên vùng tai của Giai Băng, khoe môi Đằng Dạ cong nhẹ, chứ như đang chế nhạo bộ dạng nhát gan của cô lúc này hoặc cũng có thể...là thích thú. Nhưng cho xin đi...thứ làm Đằng Dạ thích thú...luôn có một tiêu chuẩn nhất định...

-Làm...làm gì...?_Cố gắng đè nén cảm xúc thái quá trong mình, Giai Băng thận trọng hỏi, thực sự muốn nhảy phốt xuống giường chạy trốn ngay lập tức nhưng vô phương, sức mạnh của cô hoàn toàn bị đối phương phủ quyết. Xem ra...cô cần phải gia nhập các môn phái khác tinh bổ sức mạnh và võ thuật mới được.

-Em nghĩ tôi sẽ làm gì? _Sau khi trêu hoa ghẹo nguyệt vành tai nhạy cảm của Giai Băng xong, Đằng Dạ nhanh chóng tấn công về phía boss-tức mặt cô lúc này, nở cười trên môi như vừa được bàn tay nghệ nhân tạc lại một cách hoàn mĩ càng thêm khoét sâu, lộng lẫy đến đáng sợ.

-Liệu tôi đoán đúng anh có lật lọng làm khác đi không chứ? Vì thế, tôi sẽ không đoán gì cả! _Không còn sợ hãi nhiều như lúc trước, Giai Băng bình tĩnh trả treo.

-Xem ra lời đồn không phải là sự thổi phồng! _Đằng Dạ băng quơ nhận xét rồi nghiêm nghị kết thúc đối thoại_ Cho em 3 ngày suy nghĩ viết bản kiểm điểm nộp tôi, không được chậm trễ!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

-Gi? Bàn...bản kiểm điểm?_Há hốc mồm nhìn Đằng Dạ ngã người nằm xuống giường, an nhàn nhắm mắt dưỡng thần, Giai Băng bật lên một nụ cười “không thể tin được”_Bản kiểm điểm? Anh đúng là trẻ con, Đằng Dạ!

Sau bao nhiêu ngày cảm chân ở bệnh viện đến chán, Giai Băng dù không phải là học sinh siêng năng chăm chỉ, cũng hăng hái đến trường.

Vừa đặt cặp xuống ghế, Giai Nhân Kỳ đã cặm cụi chúi mũi vào tờ giấy phẳng lì thơm mùi cỏ mình vừa xé ra từ quyển vở nháp trước mặt, ngây ngốc vô hồn ngắm nhìn nó một hồi lâu rồi thở dài sụt sịt, tay hí hoáy vẽ bậy một “bức tranh thuộc trường phái trừu tượng”.

Đúng lúc Giai Băng đang rơi sâu vào đáy cùng của sự tự kỉ, một cái bóng đen xuất hiện che đi phản ánh sáng phía trước cô.

-Cuối cùng ngươi cũng chịu xuất đầu lộ diện. Đang làm gì thế? _Diệp Mi khinh khinh nhìn Giai Băng hành hạ tờ giấy vô tội, lạnh nhạt hỏi, lòng không khỏi thừa nhận tình độ vờ vởi của bạn mình ngày càng sa sút nghiêm trọng.

-Viết bản kiểm điểm! _Ngẩng mặt xác nhận dung mạo của kẻ vừa quan tâm hỏi thăm, Giai Băng theo lệ nợ nụ cười ngọt thay cho lời chào rồi nhàm chán đáp, tiện tay vờ “tuyệt tác” có thể diệt hàng ngàn virut chết vì nổ mắt của mình lại, cho vào cặp về nhà thiêu hủy.

-Viết cái bản kiểm điểm ông chồng ngươi giao phó á hả? _Vi đêm khuya 12 giờ hôm qua, có kẻ nào đó chán sống phá mộng xinh đẹp của cô kẻ khổ nên mọi chuyện xoay quanh bản kiểm điểm vàng ngọc kia Diệp Mi khá rõ. Cô nâng coi thường hừ lạnh một cái _Giai Nhân Kỳ! Ngươi đúng là rảnh quá nhỉ?

-Thì ta đang rất rảnh đây! _Vừa nói vừa “thăm sát” tờ giấy tiếp theo, Giai Băng nắn nót tô tô vẽ vẽ dòng “CỘNG HÒA XÃ HỘI CHỦ NGHĨA VIỆT NAM”:

-Rảnh thì sao không ôn thi đi! Còn gần 1 tháng nữa thi đại học rồi!

Chữ “NAM” đang viết dở chưa kịp hoàn thành chữ “M” thì ngòi bút trên tay Giai Băng đột ngột dừng lại, đầu bút bị chùng hững giữa không trung vài giây rồi chấm mạnh, sâu xuất mặt giấy. Theo đó, Giai Băng ngẩng đầu, gương đôi mắt to tròn kinh ngạc như muốn rơi hẳn ra ngoài nhìn Diệp Mi, đôi môi hoa anh đào mấp máy một hồi mới ú ớ ra tiếng:

-Người...người vừa nói gì?

-Đừng nói với ta người quen bằng nó đi nhé? _Miệng Diệp Mi như cộng hưởng mà run run.

-Ta...chưa ôn gì hết! _Mắt Giai Băng bắt đầu ngăn ngăn nước mắt dù thường ngày mắt cô vẫn giả tạo như vậy!

-Tội nghiệp con bé!

Vậy là, ở hành lang dài rộng và ngoằn ngoèo trong toà nhà cao ốc ban A, có một cô nàng đầu tóc gần như bị gió thổi tung, quần áo xộc xạch nhưng phong nhã từng đường sải chân dài phi như bay về phía thư viện. Tuy trong trạng thái vội vàng hiếm có, bộ dạng cũng tả tơi ngàn năm có một, nhưng không ai bắt gặp lại không nhận ra cô gái có nụ cười lạnh với khuôn mặt lăm lăm càng sắc nét trong sự hồi hã kia chính là Giai Nhân Kỳ vang tiếng P&P cả. Tại sao ư? Tại vì phong thái nữ vương kia, luôn tạo ra cho riêng mình một bầu không khí ngột ngạt, xa cách.

-Giai Băng! _Đừng đừng đứng ngay trước mặt Giai Băng chặn bước tiến của cô, một cô gái mặc áo đồng phục P&P đại học khối C với phụ kiện trang sức là một mảng hồng đa mức độ ngọt ngào gọi tên cô, khoe miệng nở rộ một nụ cười lấp lánh.

-Có...có chuyện gì ạ? _Mỗi lần gặp người trước mặt, lòng Giai Băng luôn có dự cảm về một cơn phiền toái sắp đến. Mà những phiền toái đó...luôn liên quan đến...

-Em đang bận! _Ngay khi nhìn thấy đôi mắt long lanh như trời đêm của người trước mặt, Giai Băng lạnh tanh thẳng thừng từ chối, nét mặt hoàn toàn rõ ý cương nghị để người kia biết đường mà lui.

-Nhưng chị thực sự muốn nói chuyện với em, Giai Băng! Trái tim chị hiện giờ đang tan nát vì anh ấy! _Cô gái tự cho là “chị” của Giai Băng cầm lấy tay cô, chu môi nũng nịu nói, đoạn lắc lắc như đứa trẻ tiểu học vói mẹ mua kẹo. _Đi, giúp chị giải tỏa tâm sự đi!

Đúng! Đây chính là cái phiền cũng là cái nợ đời mà Giai Băng đến chết cũng không thể trả hết được. Vì Nganh Nhi đi theo con đường bạo lực, coi chị em như cỏ rác, không thể nói lý; vì Tinh Chi tuổi còn nhỏ, mồm miệng leo mép không chừa hoàn cảnh, thế nên, trong đại gia đình đông con lắm cháu này, Phong Tinh chỉ có thể tâm sự nỗi niềm sâu kín, những rung động chộp nhoáng nhưng có sức công phá như động đất 7 độ hất te với mỗi mình Giai Băng mà thôi. Được 1 sẽ có 2...được 2...sẽ có 3....được 3 sẽ có n...nói tóm lại giờ Giai Băng như tâm phúc của Phong Tinh, để cô bị sét đánh, sẽ tìm đến cô em gái này kể lể, “trung cầu ý kiến”. Và tất nhiên...chẳng có lần nào...Giai Băng thoát cả.

Mở đầu câu chuyện sẽ là “Chị yêu anh ấy ngay ánh mắt đầu tiên...” và kết thúc đại loại như “...chị quyết định rồi! Chị sẽ theo đuổi anh ấy!”

Giờ cũng vậy...

-...chị quyết định rồi! Chị sẽ theo đuổi anh ấy! _Phong Tinh nắm chặt bàn tay thành quyền tỏ rõ sự quyết tâm chỉ có Ngu Công may sức dồi nổi của mình, đáy mắt lóe lên vô vàn hi vọng về một tương lai rải đầy hoa hồng như chuyện cổ tích.

-Vâng...vâng! Chị muốn làm gì thì làm...đừng hỏi em! _Không làm về mặt phiền phức như thâm tâm bản thân đang cảm nhận, Giai Băng đáp trả qua loa, miệng phụng lên vì phải trấn áp cơn ngập dài khá ồ. Nhưng, đột ngột cô ngớ người, đôi mắt từ lơ là ngắm nghía mọi vật vận động xung quanh bỗng dòn hết ánh nhìn lẫn sự chú ý lên khuôn mặt nghiêm túc của chị mình, đôi mày ngài khẽ cau lại _Khoan đã! Chị vừa nói, anh ta rất đẹp trai, phong thái khí thế vương tử, đôi mắt băng lãnh có thể trấn áp vạn vật?

-Ồ! Ừ..._Cô vẽ bối rối trước câu hỏi đơn giản của Gia Băng, Phong Tinh hút một ngụm sữa sôcôla, ái ngại rọi mắt suy xét biểu hiện của em gái.

-Chị còn nói...anh ta hơn chị một tuổi...là hội trưởng hội học sinh đại học P&P khối A?

-Em...em biết rồi còn hỏi làm gì nữa? _Phong Tinh mắt tự nhiên nổi quạ, chiếc hộp sữa đã rỗng từ khi nào bị cô bóp méo mó.

-Người...người chị đang nói...là...là chồng em sao? _Tự mình nói ra và tự mình lấy sét giữa trời qua đánh vào đầu mình, Giai Băng đưa đôi mắt kinh ngạc nhìn Phong Tinh đang cúi đầu, nước bọt trong miệng tự dưng sao đắng kinh khủng.

Cuối cùng, nữ phản diện thứ nhất đã xuất hiện, các bà nghĩ trước sự kiện này, Giai Băng của chúng ta sẽ xử sự thế nào đây ta.

Haizzzzzzz, các bà bảo để GB một mình nên tui cho nữ phản vào rồi đây, đừng có đề nghị nữa nghe chưa

Câu hỏi trắc nghiệm lun nhé

ĐÚC TÍNH CÁC CUNG KHI YÊU]

- Song Tử: Hóm hình

- Cự Giải: Tâm lý

- Kim Ngưu: Mạnh mẽ
- Bạch Dương: Kiên trì
- Song Ngự: Lãng mạn
- Bảo Bình: Đáng yêu
- Ma Kết: Sống thật
- Nhân Mã: Phóng khoáng
- Thần Nông: Dịu dàng
- Thiên Bình: Trẻ con
- Xử Nữ: Chu đáo
- Sư tử: Hay ghen

Không biết Giai Băng, Đăng Dạ, Đăng Hy, lãnh Kiên, các nhân vật này xứng đáng thuộc cung nào nhỉ, cùng nêu lên ý kiến nhé

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Chap 23: Tôi cho em hai lựa chọn

Sao...có thể?

Như bị một quả bóng bầu dục từ đâu đó bay đến với vận tốc ánh sáng “phang” mạnh vào đầu một cú làm thần thái tê liệt, đầu óc quay cuồng chỉ nhìn thấy sao trời lấp lánh hữu tình, Giai Băng choáng váng một hồi, lặng người đi nhìn Phong Tinh, nào bộ khó khăn lắm mới hoạt động lại thì phải chật vật trong đồng suy nghĩ nhàu nát.

Từ trước tới giờ, theo những gì cô tích lũy được sau những lần ngồi ê mông hàng tiếng dài nghe Phong Tinh “giải bày tâm tư”, mẫu người chị cô thích thường là những kẻ ngọt miệng dẻo mồm, chém gió xu nịnh đến mức xuất thần. Đó là những tên đàn ông không đáng làm người, tự hạ thấp bản thân đặt người mình yêu lên đầu để tôn thờ, phục tùng. Thế thì...do đâu, vì cơ gì chị cô thay đổi cái “khẩu vị” đã thấm nhuần hóa thành tư tưởng suốt 20 năm qua đột ngột như thế? Hay là...bản tính “háo sắc” luôn bị chị ta khinh mặt đã trỗi dậy, tích điện, đánh chị ta một phát sét ái tình kinh nảo động óc?

-Đừng nhìn chị như vậy, rất khó chịu!_Đăm chiêu một hồi rồi ngẩng đầu, Phong Tinh nhăn mặt nói. Chút rề rụt, e ngại nhỏ nhoi ban đầu ẩn hiện sau lớp phấn dày kia dường như bị thử gì đó triệt tiêu hoàn toàn, để lại bản mặt tự tại, điềm tĩnh như mặt hồ không gợn sóng.

-Vậy chị muốn em làm gì? Bắt tay bắt chân cười nói, chúc mừng chị gia nhập tằm cung Đăng gia hay trên cương vị vợ của người ta, vung tay tát một tát vào mặt chị một tát, rứt tóc, miệng cao giọng chửi thề?_Bật cười chua chát, Giai Băng khinh khinh đáp trả, tay nhẹ nhàng nhu nhu vàng thái dương suy kiệt vì “chuyện tốt” đang diễn ra. Trời đang giúp cô hay quăng thêm cho cô một gánh nặng đây?

-Giai Băng! Em vô lễ!_Nheo mắt sắc cảnh cáo, Phong Tinh theo thói quen đưa tay nghịch lọn tóc mai dài vàng hoe khô ráp như cháy nắng của mình, thần nhiên đều giọng. Lúc đầu chị cảm thấy hơi có lỗi vì làm kẻ thứ 3 chen chân vào hôn nhân của em, làm em phải trở thành phụ nữ đã có “tiền án hôn nhân” ở tuổi này, nhưng giờ thì không, thái độ của em khiến chị ghét, nó mách bảo với chị rằng nhất định phải đưa Đăng Dạ thoát khỏi tay em, thoát khỏi tay một mụ phù thủy xảo quyệt và độc ác!

Ngón tay linh hoạt nhu nhu thái dương của Giai Băng chợt bị sự cương quyết của lời nói kia làm cho cứng lại, hóa đá, chưng hửng ở đỉnh trán cao khinh mạn. Thiếu điều ngoác mồm đến tận mang tai, Giai Băng kinh ngạc nuốt nước bọt, cố nhịn để không thốt lên những lời than vô phép, chạm lòng tự ái người đối diện. Gì chứ? Cô là phù thủy? Vậy chị ta là ai? Chị gái của phù thủy trong truyền thuyết võ lâm hay là nàng công chúa rảnh rỗi sinh lòng cướp chồng phù thủy?

-Phong Tinh...em không tỏ thái độ gì cả! Em chỉ đang thấy mệt vì bị chấn động trước lời thông báo của chị mà thôi_Cẩn trọng tìm lời lẽ phù hợp đối phó với con người thích diễn giải lung tung, ư suy 1 ra 10 như Phong Tinh, Giai Băng cố gắng lắm mới trang bị cho vẻ mặt của mình thêm uất ức đúng kiểu người vợ ầy khuất, khốn khổ than vãn...chị thử nghĩ xem, em có vui nổi không khi được tin chị gái mình thích chồng mình và tương lai sẽ là người thay thế vị trí của mình? Phong Tinh, đôi lúc chị nên biết cảm thông cho số phận người khác. Chị không như em, chị muốn gì được nấy, căn bản không hiểu rõ cảm giác khi mất mát một thứ gì đó, đầu nó là cái giẻ lau nhà không hơn không kém.

”Đằng Dạ, thứ lỗi cho tôi tiết lộ bí mật quốc gia nhé!”

-Được rồi! _Cố vờ hơi xiêu lòng một chút trước biểu cảm dữ dội của Giai Băng, Phong Tình cắn môi tội lỗi, lát sau, cô mới ném ánh nhìn soi mói trở lại cho em gái mình, giọng điệu từ chắc chắn dần hạ thấp như thể vẫn còn nghi hoặc, do dự _...Em không yêu, không thích, không có tình cảm, không can hệ gì với Dạ Dạ của chị, phải không?

”Dạ Dạ? Sao chị không đổi thành Dạ Dày cho nó êm tai?” Suýt té ghế vì cách xưng hô không thể ngọt ngào hơn bay ra từ khuôn miệng trong vút của cô chị, Giai Băng ngấm bất mãn trong lòng, bỗng có chút lo lắng trước tương lai u tối của Hạ gia một thời là nhà trong 3 cô chị em đặc hiệu này.

-Không! _Giai Băng không suy nghĩ gì nữa đáp, căn bản, đó là một phản xạ và cái chuyện yêu hay không yêu tên khắc tinh kia không đáng để cô phải bận tâm. Anh ta yêu ai, ai yêu, lấy ai, ai lấy sống chết thế nào là quyền tự sinh tự diệt của anh ta, cô chẳng qua là một cô vợ trên danh nghĩa, chỉ hơn đám người xa lạ xung quanh một cái móng tay mà thôi.

-Vậy được! Như thế thì sau này, khi bọn chị đưa giấy li hôn cho em khỏi phải dây dưa dài dòng, đỡ mệt và cũng nhanh chóng cắt đứt! _Như đang thương thảo một vấn đề nhảm chán và đã nắm chắc kết quả trong lòng bàn tay của mình, Phong Tình gật đầu nhẹ bàn chuyện tương lai đang vẽ ra trong đầu.

”Li hôn?” Bị đá thương một cách trầm trọng, Giai Băng đến lúc này thì thật sự không hiểu nổi chị mình đang nghĩ cái quái gì trong đầu nữa, khóe môi đơ cứng giật giật.

-Phong Tình... _Thờ dài suýt một cái như trấn định lại cơ bực dọc đang tuôn tràn khắp thân thể, Giai Băng lấy cương vị là vợ của kẻ nào đó, nhìn thẳng vào đôi mắt nâu không hề che dấu sự quyết đoán của chị mình, tỉnh tại nói _...chị nghĩ cha và Đằng gia sẽ đồng ý để “Dạ Dạ của chị” li hôn với em sao?

Chị cô đã khảng khái, mạnh mẽ như vậy, chắc cơ bản đã nghĩ đến chuyện được cho phép hay không. Tuy là người mơ mộng hão huyền bại trận trong thiên hạ, ngu ngơ khờ khạo vô đối, nhưng trong chuyện tình cảm gắn với vận mệnh cuộc đời của mình, Phong Tình luôn tỏ ra rất tỉnh táo và chu toàn. Để xem, người chị gái không ngại làm kẻ đến sau này của cô, sẽ giải quyết vấn đề này như thế nào. Nếu thực sự chị ta biết dàn xếp trước mọi thứ, có thể lắm...chị ta phù hợp với con tốt đang thiếu trên bàn cờ đang dở của cô chẳng?

-Cũng dễ thôi mà, một là chị và anh ấy sẽ bỏ trốn, hai là... _Nhún vai to vẻ bất lực, Phong Tình làm vẻ bí hiểm cười một cái rồi nói tiếp, giọng điệu thánh thót đặc trưng của chị như biến dạng, méo mó đến mức khiến người khác sờn cả gai ốc _...em phải chết và chị là người thế chỗ.

Những ngón tay Giai Băng bỗng cứng lạnh, cơ máu co rút tạo những đợt giật giật nhẹ, liên hồi lần hai.

Thoáng chốc, cô ngửi thấy mùi nguy hiểm phảng phất quanh mình. Như thế, kẻ kia thực sự không chỉ nói chơi mà còn dồn hết tâm tư vào nó. Và như thế, Phong Tình muốn giết chết cô...

...vậy!

-Nhưng em yên tâm, chị là con người lương thiện, mấy thứ vấy máu tanh đó chị không muốn nhúng tay vào...cho nên, mong em hiểu và đáp ứng tâm nguyện của chị _Gõ gõ đầu ngón tay lên mặt bàn, Phong Tình thư thả đàm phán, nụ cười ngọt trong vạt trên môi cô rộ nở như chính cái khuôn miệng yêu kiều khiêu gợi ấy, chưa từng xuất phát lời nói cay độc nào hết _Mà chắc em cũng sẽ tự nguyện đáp ứng thôi, ai bảo...em yêu Lãnh Kiên...nhà chị!

Lại...chuyện gì thế này?

Yêu Lãnh Kiên? Ai?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

-Rốt cuộc...chị đang nói cái...cái gì vậy? _Đơ người không biết bao nhiêu lâu, Giai Băng như bị kẻ nào đó rút hết mọi sức lực, yếu ớt mở miệng, nhưng khi đôi mắt vô hồn đại đi của cô bắt đầu tiếp nhận lại hình ảnh của mọi cảnh vật đập vào trước mắt, chủ nhân của câu nói khiến cô chột dạ, sợ hãi run lên ngay bây giờ...đã đi đâu mất không còn bóng dáng..

Vậy là...chị với một câu nói chắc nịch đó...Giai Băng đã biết được rằng, ngoài cô, Lãnh Kiên, cha nuôi và bà quản gia già của Hạ gia...còn có một người khác thực sự biết về thân phận của cô. Bằng cách nào? Tại sao thì có chưa mới biết?

Điều cô cần làm bây giờ, không phải là bới móc, đào sâu trong quá khứ để tìm xem nguyên do mình bại lộ, điều cô cần làm...là xác định xem cô chị này có phải là con tốt cô đang tìm hay không. Nhưng...chơi một con tốt như thế, quá mạo hiểm. Phong Tình là người thẳng như ruột, chỉ cần kích động hoặc bị dụ dỗ, chị ta sẽ có thể khai sạch sành sanh những gì chị ta biết.

Có điều...nếu chị ta đã biết bí mật của cô từ lâu lắm rồi, giữ bí mật đến tận bây giờ cũng là một kì tích đáng suy xét.

Cả ngày hôm đó, Giai Băng ôm mối thắc mắc to lớn vào bụng, đấu tranh quyết liệt với những giờ ôn luyện nghiêm ngặt của nhà trường đến chiều tối mới ra về, căn bản đã thoát li một chút ra khỏi những mưu toan giảo hoạt kia.

Tuy nhiên, trời thấy cô rảnh quá nên ganh ghét hay sao ấy, tự dưng ban cho cô một rắc rối mới phải giải quyết. Cô không nhận...nhưng không nhận không sống được.

Tối hôm đó, sau khi ăn cơm xong, Giai Băng siêng năng chăm chỉ đem cả một đồng sách cao như núi ra phòng khách, hiên ngang đặt chúng xuống mặt bàn rồi ngồi oạch, tay chăm chú ghi ghi chép chép, mắt lầu lầu đảo liếc lên chiếc màn hình ti vi 32 ỉnh đang chiếu phim tình cảm cô yêu thích.

Đừng hỏi tại sao cô không học bài ở phòng ngủ nhé? Vì nguyên nhân đã quá rõ ràng, cô không thể tập trung học hành, khi nhìn thấy ai đó mặc áo choàng tắm hở ngực đi đi lại lại trong phòng được, rất dễ nảy sinh thú tính và bản năng khiêu dâm của phụ nữ. Do vậy, để bảo toàn thanh danh trinh trắng của thiếu nữ, cô dứt khoát “đời đời” ra đây học, vừa thoải mái, vừa được xem phim.

Cặm cụi làm bài chưa được mấy chục phút, Đằng Dạ như oan hồn bám váy Giai Băng, từ phòng ngủ ra phòng khách thăm thú. Anh đảo mắt liếc nhìn một quyển tiếng anh nào đó trong đồng sách vở có trường thọ Giai Băng cũng không giải hết trên bàn, lạnh nhạt hỏi:

-Muốn thi khối D à?

-Tôi nhìn môn anh, chém gió tốt môn văn, suy nghĩ khá logic môn toán, không lao vào khối D thì đi khối A nạp mạng chắc! _Giai Băng đầu không ngẩng, mắt dán trên màn hình nói, tay vẫn siêu phẩm hí hoáy viết gì đó.

-Thi khối D cũng tốt! Sau này đi làm tiếp viên hay sang nước ngoài, du lịch rất sướng đấy nhóc! _Bưng một cốc cà phê nghi ngút khói ngồi xuống chiếc ghế sofa sau lưng Giai Băng, Đằng Hy không ai mướn cũng góp giọng _Anh đang tranh chức hội trưởng khối D, có thể sau này sẽ giúp đỡ em nhiều đấy, Giai Băng!

Vừa nói xong, Đằng Hy theo thói quay lia mắt nhìn Đằng Dạ, nụ cười trên môi thường trực một vẻ tà mị khiến người khác không khỏi dè phòng.

Có lẽ tính ý nhận ra điều gì đó, Đằng Dạ tiến đến gần chồng sách nặng trĩu, ôm thốc đồng sách văn, anh rồi đi đến chiếc thùng rác nhỏ con trong bếp, không chút luyến tiếc vất chúng vào trong.

-Anh làm cái gì vậy? _Kính hải nhìn đồng sách mình phải đánh đổi cả thanh danh mướn về từ thư viện, Giai Băng đứng phắt dậy, bay tới toan cứu vớt nhưng không được, chúng đã bị ai đó nhanh tay thủ tiêu, rồi ngay ra ngoài bãi phế thải công cộng của khu chung cư.

Phải! Khu chung cư này có hố rác rất tiện, thuận tay quẳng là đi luôn ra bãi phế thải chứ không cần chủ nhà phải đem rác đi đổ, nhưng giờ phút này....Giai Băng cảm thấy vô cùng không tiện...

Cô biết bãi phế thải đâu mà tìm lại chúng đây?

-Đằng Dạ...anh dám... _ Nghiến răng trèo trẹo, Giai Băng hận không thể ngửi mã phân thân Đằng Dạ ngay lập tức, mắt trừng to nhìn anh, cơ tay bóp chặt đến run rẩy.

Ông cụ này...đang giờ chúng gì vậy?

-Thi khối A cho tôi! _Đau đớn thay, Đằng Dạ hoàn toàn không cảm thấy có lỗi, ngược lại còn hạ thấp giọng ra lệnh cho Giai Băng, đôi mắt đen sâu thăm rọi thẳng vào đáy lòng cô, như muốn bắt ép cô sợ hãi mà phục tùng mệnh lệnh.

-Sao...sao tôi phải thi khối A chứ! Từ đầu tôi đã quyết định thi khối D rồi! Anh thật quá đáng! _Có chút sợ hãi len lỏi, Giai Băng vừa run vừa hét lớn cãi lại. Không hiểu sao, lúc này cô lại muốn anh ta bị Phong Tình tóm đi, hành hạ, để anh khỏi phải hếch cái mặt đẹp trai của mình chà đạp, sai khiến cô.

-Em đúng là rất quá đáng, Đằng Dạ! Giai Băng có khả năng đậu khối D thì em nên cho em ấy đi khối D thì hơn, nếu không, đi khối A của em, cô ấy trượt vô chuỗi, người thì thâm là em! _Nhấp một ngụm cà phê, Đằng Hy ngả người vào bức tường cạnh đôi vợ chồng son, bỗng dưng tốt lên nói đỡ cho cô em dâu.

-Tôi cho em hai lựa chọn: một là thi khối A và em sẽ được đối đãi như người nhà của tôi... Đôi đồng tử đen của Đằng Dạ cử động, rọi ánh nhìn uy lực về phía Đằng Hy...hai là em thi khối D và tôi sẽ coi em như người ngoài ở nhờ, tiền điện tiền nước tiền thuê nhà trước giờ tôi chỉ trả em sẽ phải đứng ra tự lo toan phần của mình.

-Cái...cái gì? _Không thể tin được vào những vì mình đang tận tai nghe thấy, Giai Băng thất thần hỏi lại.

-1 tiếng để em suy nghĩ....bắt đầu! _Đằng Dạ ban phát mệnh lệnh xong liền phui mông ra ngoài, ngả người lên chiếc ghế sofa dài chờ đợi câu trả lời, khóe miệng chọt cong nhẹ như có như không khi đón nhận ánh mắt khinh miệt của anh trai rồi lảng đi, mắt nhắm nhèm dường than.

Còn Giai Băng...do quá sốc nên khi cô ý thức được mọi thứ đang xảy ra, cô chỉ còn 20 phút “sản xuất câu trả lời”

-Giai Băng, anh có thể cho em mượn tiền! Đừng để ý đến miệng mồm Đăng Dạ mà hãy chuyển tâm thi cho tốt! _Vuốt nhẹ mái tóc dài của Giai Băng an ủi, Đăng Hy nhẹ giọng nói, thanh âm u trầm có điểm gì đó thương cảm...nhưng...vẫn rất lạnh và nguy hiểm.

-Nếu em mượn tiền của anh ta, chỉ bằng em viết giấy bán thân luôn đi! _Đăng Dạ vừa thả hồn vào giấc mộng vừa lạnh lùng nói, như chứng thực rằng...anh ta vẫn đang tỉnh và Giai Băng không có cơ hội thoái thác câu trả lời cũng như...cảnh cáo Đăng Hy biết về sự có mặt của mình.

-Đăng Dạ! Em ép người quá đáng rồi! _Bước đến gần bộ bàn ghế, Đăng Hy xem chừng cũng mỏi chân nên ngồi xuống chiếc ghế đối diện Đăng Dạ, đáy giác mạc thu rõ hình ảnh kim đồng hồ đang nhích dần...từng bước...

-Hết...giờ! _Một lời đã nói, Đăng Dạ mở mắt thông báo rồi ngồi dậy, rọi ánh nhìn về phía Giai Băng vẫn còn ngây dại...em chọn khối nào?

Khối nào?

Trong đầu Giai Băng lúc này, cô chỉ thấy mình đang bị thẩm tra xem chọn ai: Đăng Dạ hay Đăng Hy chứ không phải đang chọn khối thi sắp tới. Cái chuyện rắc rối này...sao lại phi lí rơi xuống đầu cô cơ chứ!!!

P/s: Hum nay Su đi thi về hơi đau đầu một chút (chắc trúng gió) nhưng nghĩ các pà ủng hộ Su mà Su thất hứa thì hk hay nên ráng viết đoạn này nếu có điều gì ko hui hoặc chưa rõ cứ hỏi vô tư nhé! Hehe! Mog cmt của các pà.

Happy new year!!!! Hôn cái nào!!!

Haizzz, vậy là...Phong Tình ko dễ xoi oy!! Xin lỗi Giai Băng!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

-Tôi... _Luống cuống đưa đôi mắt ẩn hiện sự non nớt không nguy tạo đảo về phía kẻ đang tự dung tự tác, ép mình vào ngõ cụt kia, Giai Băng nhất thời gấp gáp không biết nên trả lời ra sao vì căn bản, cô chỉ nghĩ Đăng Dạ đang nói đùa, không ngờ, anh ta nói thật lắm thật.

Cơ mà, tính đi tính lại cô chỉ học giỏi khối D, đi khối A khác nào tự trung cái ngu dốt cho người đời chê cười, tự đào mộ chôn cái danh Giai Nhân Kỳ không phải muốn là có kia. Thôi thì đi khối D, tiền nong cô không tin không trả được, cùng lắm đi làm thêm, cúi đầu vay tiền Lãnh Kiện, xem cái tên trơ chứng Đăng Dạ làm gì được cô.

Quyết tâm được ý chí kiên định dạt dào như phù sa bồi đắp, Giai Băng mở miệng nói vô cùng khí thế:

-Tôi chọn...

-Tiền nước 2 hôm nay 530k, tiền điện tiêu phí 268k, tiền đồ ăn thức uống 699k, tiền xà phòng dầu gội 20k... _Không để Giai Băng nói xong, Đăng Dạ đã rút chiếc Iphone mới công ra, vừa lăm bắm khá to đủ để cô nghe rõ, vừa đưa ngón trỏ linh hoạt lướt trên màn hình cảm ứng tính toán.

”Tiền”, cái chữ mà Giai Băng dầu ghét cay ghét đắng vẫn phải ra sức bòn rút, coi nó như mạng sống lần này hết lần khác đã thương vào khí khái nữ nhi vừa ”dây cò khời nghĩa” trong cô, khiến cô ghen lời, cứng họng. Cái tên khắc tinh họ Đăng này muốn cô suy tìm mà chết à? Cô mới sống ở nhà anh ta có hai ngày, ăn pizza ngủ đệm đất, anh ta còn dám tính toán nhiều khoản như vậy sao? Giá tiền còn cao hơn tiền thuê bên ngoài!

”Đùa à?”

Giai Băng cô sẽ kiện. Nhất định phải cho hắn đi tù vì tội trấn lột tài sản!

-Đăng Dạ, anh đùa cũng phải thực tế 1 chút? Anh không sợ tôi tố cáo anh tìm cách cướp bóc tiền của người khác đấy chứ? Hơn nữa nhà này đâu phải của anh, mẹ anh mua mà! _Giai Băng khinh khỉnh nói cứng.

-Mẹ tôi mua nhưng tôi trả tiền! Nếu em muốn kiện, cứ tự nhiên! _Đăng Dạ ma mị nhếch nhẹ khoé môi, đôi mắt ngọc thạch tà ác bén nhọn bắn lên khuôn mặt chấn động đến cứng đờ của Giai Băng. Tôi không ngại để Đăng Hy thay em trả nợ...nhưng tốt nhất, em nên bán thân trực tiếp cho tôi...hơn là anh ta nếu không muốn bị người ngoài dị nghị em có quan hệ bất chính với “anh chồng”.

-Anh... _Giai Băng lần nữa cứng họng, mồ hôi lạnh chạy túa cả sống lưng cô.

-Giai Băng, tiền đối với anh chỉ là vật ngoài thân, không như người nào đó keo kiệt, bủn xỉn đến thâm đen cả da mặt đâu, em yên tâm _Lắc lắc nhẹ cốc cà phê như lắc rượu vang, Đăng Hy thẳng thắn trấn an _Anh còn có thể giúp em ôn luyện.

Trầm tư suy nghĩ, cân nhắc, mắt Giai Băng chợt loé lên luồng sáng gian tà. Cô đập lên tình thế khó xử mình đang mắc phải, nở nụ cười xã giao quen

thuộc, đáy giác mạc ngạo nghễ thu rõ biểu tình kinh ngạc lẫn khó hiểu của 2 kẻ đối diện.

-Cảm ơn thịnh ý của anh, Đăng Hy, em sẽ chọn khối A, theo nguyện ý sâu như biển của “chồng” em! _Thanh âm Giai Băng lúc này như con gió Nam thổi đến, mang hơi thở nóng ấm “tát” lên mặt người. Nhưng, như người ta nói, gió Nam...rất độc hại.

Từ khi chuyển mục tiêu sang khối A, Giai Băng liền được thầy Đăng Dạ thu nạp, ngày đêm chịu khó ngẩng đầu bắt đắc dĩ “đám đuổi” ngắm anh ta cao ngạo giương bài.

Để tiện cho việc Giai Băng nổi con lười biếng hoặc nghe theo lời bạn bè lên ôn luyện cùng lúc hai khối, Đăng Dạ lấy thân phận người thân xin nghỉ ôn luyện ở trường cho cô, công việc bận rộn chuẩn bị công tác coi thi và ra đề cho lớp 12 tuyển sinh vào trường của hội trường cũng được giao lại cho hội phó đảm nhận, cấp thiết mới đến chỉ đạo, còn lại chuyên tâm ngồi ở nhà dạy dỗ vợ “nên người”.

Tất nhiên, Giai Băng không ngu dốt gì chịu để Đăng Dạ trong quá trình giảng dạy có cơ hội mắng mỏ, hạ nhục lòng tự tôn của mình nên vừa ra sức lĩnh hội kiến thức, vừa ngấm ngấm xúi bậy Phong Tình.

Cô thừa nhận, trong lúc cấp bách đã đặc cách cho chị mình vào hàng ngũ quân tốt, 1 ngày 3 bữa gọi điện, nhắn tin không ngừng cung cấp thông tin mới nhất về Đăng Dạ như anh ta sắp đi đâu, làm gì, với ai...để “quân tốt” chớp thời cơ tiếp cận.

Có lẽ thế nên nhiều lúc ra khỏi nhà đến trường, Đăng Dạ thường rất lâu mới trở về, giải thoát Giai Băng khỏi tình trạng ức chế, được thoải mái cùng Đăng Hy đưa Jope-con chó nhỏ tròn mồm anh ta mang về khi sau chuyến đi thăm ông bà ngoại 2 tuần liền ở Phan Thiết-ra ngoài phát tiết.

”Nhưng, nhiều lần, Giai Băng lại cảm thấy xao động và hối hận. Một cảm giác khó chịu pha lẫn tội lỗi đan xen như một đồng hồ lớn hỗn tạp vương vãi lấy tâm hồn cô mỗi khi Đăng Dạ về nhà với gương mặt cau bẳn mệt mỏi, cả người bốc lên mùi mồ hôi quện với mùi nước hoa của Phong Tình đi thẳng vào phòng tắm...và thật lâu mới thấy anh trở ra ngoài.

Hôm nay, “hội chứng” quen thuộc kia phát tác. Đương lúc chờ đợi Đăng Dạ tắm rửa xong ra trả bài, Giai Băng ngây ngốc tự hỏi, công việc hội trường của Đăng Dạ thực sự bận rộn đến mức nào mà khiến con người phong thái lãnh đạm, cao ngạo như thế nhiều lần mệt mỏi, hay chính do cô đã đẩy anh đến bước đường này?

Và lại thấy xấu hổ. Cô quả thực là người không có lương tâm.

-Cạch! _Tiếng cửa nhà tắm khê vang lên, dù rất nhỏ nhưng vẫn đủ làm gián đoạn suy nghĩ của Giai Băng.

Đưa đôi mắt tròn thương tâm nhìn Đăng Dạ bước ra ngoài, Giai Băng thin lặng quan sát biểu hiện lạnh lẽo ngự trị trên khuôn mặt tuyệt mỹ của anh, tay ép chặt góc váy ngủ.

Cô có nên xin lỗi anh không nhỉ?

Chuyên tâm căn môi đắn đo một lúc, khi Giai Băng quyết định lên tiếng “đầu thú” thì đã bị một cánh tay to khỏe ầm nước lạnh từ phía sau quàng lên cổ. Sức nặng của ai đó cũng đột ngột đổ ập lên người.

Lúc này, lưng Giai Băng gần như dính chặt vào người Đăng Dạ, vì lẽ, làn da sau lưng cô cảm nhận được những đường cong nam tính của 1 người đàn ông.

Nghĩ từ tư thế ám muội này, thường xảy ra rất nhiều chuyện không hay, Giai Băng đỏ bừng mặt xấu hổ, theo phản xạ mà vùng người, cố thoát khỏi vòng tay trần thủ không buông lơi kia.

-Yên đi, 5 phút thôi, tôi thực sự rất mệt! _Thanh âm trầm nhẹ, mang theo chút khăn khăn mê hoặc chảy vào tai Giai Băng cùng hơi thở ấm nóng gấp gáp.

Lòng Giai Băng bần chồn dịu lại, thứ cảm giác tội lỗi như có nguồn khơi, dấy lên, trực trào đến tận họng khiến cô nghẹn ngào.

Xin lỗi! Cô là người có lương tâm. Cún con lưu lạc bên đường cũng phiền não rủ lòng thương hại thì Đăng Dạ...tại sao lại không thể?

-Đăng Dạ, xin lỗi! _Nhỏ giọng lí nhí như tiếng muỗi kêu, Giai Băng thở nhẹ, tâm khảm như trút đi được chút gánh nặng.

-Về chuyện gì? _Nhắm nhèm đôi mắt sâu thẳm tựa như đang hưởng thụ, Đăng Dạ lười biếng hỏi lại, vòng tay kia hơi siết chặt lại.

-Ồ thì với tôi đã gây nhiều phiền toái cho anh _Giai Băng rụt rè nói, bỗng thấy bản thân mình giờ đây thật quá nhu mì. Nhưng, cô không tài nào muốn đẩy Đăng Dạ ra. Có lẽ, đây là sự bù đắp nhỏ nhoi mà cô có thể làm cho cái tội to khủng của mình chăng?

-Phiền toái?

-Ừm! Vì tôi đã giúp chị mình theo đuổi anh _Nghe thấy giọng nói của Đăng Dạ có vẻ trầm ổn, Giai Băng không chút đề phòng khai toét mọi chuyện _Tôi đã cho chị ấy số điện thoại của anh, thông báo nơi anh đến hay đại loại những chuyện vớ vẩn như anh thích gì, dùng loại nước hoa nào, mặc áo hiệu...vân...vân...

Chương 47

- Ý em...những gì em hỏi tôi trước đây đều là để giúp chị em tiếp cận tôi? _Nhiều đôi mày nam tính, Đằng Dạ mở mi mắt để lộ đôi đồng tử đen sâu phẳng phát tia tức giận.

-À...Ừm... _Không mấy để ý đến giọng nói có chút bất mãn của Đằng Dạ, Giai Băng gật nhẹ. Cô không ngờ, ngay lập tức lại bị vật xuống giường, người bị ai đó đè lên kim giữ.

Gi...gi thế này?

-Đằng... _Giai Băng kinh hãi sững người, não bộ chậm chạp phân tích tình huống.

-Xem ra em rất ghét tôi...ghét đến mức đẩy tôi cho chị mình thì phải? _Kề gương mặt tuấn mỹ vào sát mặt Giai Băng, Đằng Dạ khinh giễu cười nhạt, người toát ra một luồng hàn khí lạnh lẽo đến bức người.

-Không...không...ý tôi không... _Hèn hạ run bắn người, Giai Băng áp ứng, quay đầu sang hướng khác tránh tiếp xúc tia lửa điện lạnh khốc phía đối diện truyền đến.

-Nếu không thì nguyên do là gì? _Đằng Dạ đưa tay nắm giữ chiếc cằm nhọn của Giai Băng, bắt ép cô phải nhìn vào mặt mình.

-Thì...thì... _Cần môi nghĩ kế cứu nguy, Giai Băng đổi lòng gạt mình nở nụ cười “rào trước” rồi mới mở miệng ngon ngọt “đón sau” ...tại em chỉ muốn thử anh thôi. Anh thấy đấy, chẳng ai muốn chồng mình ngoại tình sau lưng mình cả. Nên em muốn nhờ chị mình giúp đỡ thử câu dẫn anh...

-Vậy sao? _Đằng Dạ nheo mắt nghi hoặc, hàn khí thoang thoang quanh người có chút vui đi..

-Đúng vậy! _Thừa thẳng xông lên, Giai Băng đắc ý mạnh miệng thao thao bất tuyệt _Dù rằng tình cảm của hai chúng ta chẳng đầu vào đầu nhưng gì gì em cũng không muốn bị “người đàn ông của mình” phản bội.

-Thế sao? Xem ra em không hiểu nhiều về anh thì phải? _Nghe những lời “tâm tình” giả dối của đối phương, Đằng Dạ bỗng dưng tốt tính không tức giận, ngược lại còn nhếch khóe môi cười gian mãnh, thậm ý vị trường khăn giọng đáp _...chúng ta có lẽ nên bồi dưỡng tình cảm nhiều hơn.

-Đúng vậy! _Chỉ nghe mỗi câu đầu của Đằng Dạ, Giai Băng đã vội vàng gật đầu đồng ý, mặt còn làm vẻ vô cùng vô tội.

Lúc Giai Băng vất bỏ lòng tội lỗi dẫn vật mình bấy lâu, tiếp tục ngựa quen đường cũ tiêu hao chất xám tìm mưu kế hành Đằng Dạ thì cánh môi của ai đó vì được cho phép đã đói khát chiếm lấy, gặm gặm như chuột ăn thóc.

Địch hành động quá nhanh, Giai Băng trở tay không kịp, chỉ còn cách mở căng mắt sững sờ nhìn gương mặt phóng đại đang kề sát.

Fifth kiss của cô...!

Bàng hoàng nhận ra sự thật phơi bày trước mắt, Giai Băng phản nộ vùng vẫy, quay đầu sang hướng khác ngăn chặn nụ hôn đương nồng nàn kia, khiến môi Đằng Dạ bắt đầu đứt trượt dài về tai cô.

-Đằng Dạ! Anh không được làm vậy! _Giai Băng sức cùng lực kiệt thở hắt bình ổn sinh khí!

”Thử động vào người tôi xem, tôi cho anh tịt nòi!”

-Anh chỉ đang giúp chúng ta thắt chặt tình cảm thôi _Đằng Dạ vô si đáp rồi mượn gió bẻ măng, là lướt đưa môi bốn cột đám lông tơ trên vành tai vọt, khiêu khích vùng da trắng nõn kia “nhiệt tình” đỏ bừng lên, nóng ran. Theo đó, tay Đằng Dạ bắt đầu hành động với mưu đồ bất chính, từ từ chấn xuống eo vọt và tương lai sẽ đến “một chân trời nào đó”.

Kinh hãi nghiệm tình cảnh đang bị bạo hành của mình, Giai Băng khiếp đảm cựa người, tay đập thỉnh thỉnh vào ngực Đằng Dạ mà không hay biết nó chỉ tạo phản ứng ngược, gián tiếp đưa cô vào con đường “thai nghén”.

Sợ hãi thực sự, Giai Băng vì cả một tương lai sau này của mình, nhắm mắt nhắm mũi, di chuyển tay từ lòng ngực Đằng Dạ, thoát biến thoát hóa nhằm thẳng cái cằm nhọn của anh mà mãnh lực đẩy lên. Cằm Đằng Dạ “nhờ vậy” được dịp “ngang đỉnh đầu” nhìn trần nhà trong tiếng xương thủ thi kêu răng rắc.

Thôi...xong...

"Ban khảo nghiệm đã xác nhận, nạn nhân Đặng Dạ vì gãy xương cổ nên tử vong vào hồi X giờ Y phút ngay tại khu chung cư. Nghi phạm lớn nhất đang được cảnh sát giam giữ chính là Giai Nhân Kỳ, cô gái được 90% các bà mẹ chọn làm tiêu chí lựa đầu. Nguyên nhân nào dẫn đến vụ bạo lực gia đình kinh khủng trong dòng họ danh tiếng-Đặng gia này? Chính là do Đặng thiếu gia yếu kém không quản lý được vợ hay vốn dĩ Đặng thiếu phu nhân đã có sẵn tính thù trong người? Đáp án sẽ được chúng tôi cập nhật vào bản tin mới nhất ngày mai, xin quý vị nhiệt liệt đón xem..."

Đoạn tường tượng về tương lai đen tối của mình được Giai Băng vẽ rõ từng nét trong đầu, chân thực đến mức khiến cô rùng mình nhìn Đặng Dạ ngả người như chết bên cạnh.

-Đặng Dạ! Anh còn sống không đây?_Lo lắng lay người Đặng Dạ, Giai Băng mừng rỡ khi thấy mi mắt anh giật giật. Cô phát tướng hét lên như khi Colombo phát hiện ra châu Mỹ_Anh còn sống...Đặng Dạ anh chưa chết!! On chúa! On quan âm bồ tát! On thánh Ala!!...

"Minh không phải ngồi tù! Minh không giết người!"

-Hạ.Giai.Băng!_Việc đầu tiên Đặng Dạ chứng minh sự sống bất diệt của mình là hóa thân thành chúa sơn lâm, rống lên một tiếng phẫn nộ.

-Tôi...

-Rìng! Rìng!_Đương lúc Giai Băng đang vò đầu nghĩ cách nguy biến cho hành vi bạo lực của mình, tiếng chuông điện thoại cô vang lên, như tiếng hát nhà thờ trong trẻo cứu rỗi hồn người.

"hay lắm!"

Giai Băng nhanh tay chụp chiếc điện thoại, mừng rỡ chào hỏi người đầu dây bên kia!

-Alo! Mẹ!_Đúng...người này là mẹ chồng đáng kính của cô.

-Giai Băng...mai con về nhà chính được không!_Giọng Đặng phu nhân có điều gì đó đắn đo, do dự như thể vừa muốn nói...vừa lại muốn thôi...

-Có chuyện gì ạ?

-À...có 2 người muốn gặp con. Là ai ... thì mai con sẽ biết!

-...

-Gi vậy?_Đặng Dạ đưa tay xoa bóp chiếc cằm tội nghiệp, cũng không giận Giai Băng đến mức phớt lờ sự hiện diện của cú điện thoại phá đám.

-Không có gì...một vấn đề nhỏ thôi!_Gập máy để lên bàn, Giai Băng trầm tư giây lát rồi nở nụ cười hài lòng hết sức vô duyên.

Cô đang hài lòng về chuyện gì? Chính Đặng Dạ cũng đang thắc mắc điều này.

P/s: Phew! Cuối cùng cũng xong, hehe!

Đố mấy bà biết chuyện gì khiến Giai Băng hài lòng đây nà??

Hehe! Tks nhieu đã đợi tğ lười như tui

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Chap 25: Hai vị khách

7:00 sáng, chuông đồng hồ đúng hện rú lên inh ỏi, đánh thức vị chủ nhân đang thả hồn phiêu bồng trong giấc ngủ.

Mở mắt lúu rúu nhìn cái đồng hồ rồi khép mi lại, Giai Băng trở người, hai tay vươn dài kéo dãn các cơ khớp.

Bỗng, cô cảm thấy vùng eo mình có thứ gì đó vất ngang nặng trĩu nhưng không đến nỗi khó chịu lắm nên cô không buồn mở mắt xem xét, phớt lờ đi, tiếp tục vừa nằm vừa chống tay lên đầu giường căng cơ.

Tỉnh hơn một chút, Giai Băng lại nhận ra có luồng hơi thở ấm nào đó, từng đợt, từng đợt phả vào cổ cô, mạnh mẽ như gió Tây Bắc tát vào mặt người. Còn nữa, cô đang tì tay vào thành giường. Nhưng, giường ở đâu ra khi cô bị kẻ vô sỉ nào đó “ép” phải nằm đất chứ? Mà cũng không hẳn là ép, anh ta chỉ bảo “Mỗi người nằm nửa giường. Không thích thì nằm đất chứ đừng mong tôi nhường giường cho em” thôi, thể chẳng khác nào ngầm ý “Nằm giường

phải thực hiện “nghĩa vụ vợ chồng“. Không thích thì nắm đất chứ đừng mong tôi “miễn thuế” cho em“. Do đó trước giờ Giai Băng toàn chủ động nắm đất cho yên thân, như vậy thì lấy đâu ra thành giường chứ?

Hoảng hồn phát hiện có thứ gì đó đang siết chặt vòng eo mình và một mùi hương bạc hà mềm mại len vào khứu giác, Giai Băng như người chết thình lình mở to mắt, người tựa con cò cuống bật dậy rồi bắt lực nằm phục xuống.

Quá rõ, quá rõ!

Môi Giai Băng run run, đôi đồng tử bị phán đoán dọa cho phát khiếp, kinh sợ liếc về thứ sinh vật đang tì cái đầu đen lồm chồm mó tóc rối vương mùi clear man.

Và...

Âm vang kinh điển chọc thủng trời xanh, làm vô số chim nhỏ hoảng sợ bỏ tổ chạy lấy thân bay tán loạn trong những câu chuyện tình 149 (tình 1 đêm ấy nhà) khủng khiếp ré lên, suýt xoáy đứt màng nhĩ kẻ vẫn say sưa hoảng thụ.

-Chuyện...chuyện gì vậy? _Giật mình mở mắt, Đằng Dạ xoa xoa lỗ tai bị tổn thương nghiêm trọng rồi chồm lên người Giai Băng, mặt mày nhăn nhó nhìn cô đang giờ chứng.

-Anh... Chóp mắt hai ba lần khuôn mặt mị mạo bất cần khác thường của Đằng Dạ vẫn không tan biến đi, Giai Băng kích động bật dậy, đẩy phất anh ra xa rồi thuận tay kéo tấm chăn mỏng lên phủ người mình, thần thái trắng bệch _Đằng Dạ...anh là đồ vô sỉ...sao anh dám...dám! Tôi sẽ kiện anh cường bức thiếu nữ nhà lành, cho anh ngồi tù một cái mông nhà anh! Con ơi! Mẹ còn trẻ lắm! Đừng phá hoại cuộc đời mẹ! Cháu ơi, bà có lỗi với cha cháu, đừng hận bà vì cháu không có cha để ra đời nhé!...

Trố mắt nhìn Giai Băng khóc không ra nước mắt, rên không ra rên đến mức tỉnh luôn cả ngủ, Đằng Dạ giật giật khoé môi, hướng mắt lia đến bộ chăn đệm cô quạnh dưới đất của Giai Băng rồi thở dài, lẩm bẩm với chính mình.

-Ngu ngốc! Mình ngủ quên mất!

-Đằng Dạ! Tôi liều mạng với anh! _Vùng khỏi chấn, Giai Băng sống chết quyết trả thù cho đời thiếu nữ bèo bọt của mình, vũ lực chồm lên người Đằng Dạ, đưa tay bóp cổ anh _Hôm nay! 1 anh chết, 2 tôi sống (tg: =’=!!!)

-Bình tĩnh đi! Tôi không làm gì em cả! _Đằng Dạ một tay túm lấy cổ tay đang loạn xạ của Giai Băng, lãnh đạm thú nhận.

-Anh còn dám chối! Đồ vô sỉ! Đồ tiểu nhân bỉ ổi! Thà tay bà mày ra! Dám nhân lúc bà mày không đề phòng giờ trò! Bà liều với mày! _Giai Băng vút xó hình tượng, lời khẫu khí chọt búa ra kết tội.

-Tôi đã bảo tôi chẳng làm gì em cả... _Trái lại với con sùng cô của Giai Băng, Đằng Dạ bình tĩnh như thường nói, thanh âm về sau càng trầm càng ám muội _...nếu tôi đã làm gì em, thì em sẽ nằm bệt trên giường cả ngày chứ không phải ngồi trên đùi tôi mưu đồ giết chồng như thế này đâu.

-Anh...anh...anh... _Đỗ búng mặt nhìn Đằng Dạ, Giai Băng ghen hờn, đôi tay bị ai kia giam giữ run lên từng hồi mạnh.

-Hơn nữa...lí do tại sao em lại nằm trên giường tôi thì chỉ có em mới biết, tôi vô tội _Đằng Dạ tiếp tục khẳng định, như thể người sai muôn thuở là Giai Băng vậy.

-Anh...anh...

-Được rồi! Ngay từ đầu tôi vốn không phiền đề

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

em ngủ cùng tôi, thế nên, lần sau không cần phải len lén như vậy _Nở nụ cười dịu dàng nhất Giai Băng từng được thấy, Đằng Dạ đưa tay còn lại vuốt tóc Giai Băng rồi thình lình đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ.

Buổi sáng trọng đại của cuộc đời Giai Băng đã gián tiếp làm giảm đi một phần nhuệ khí đối mặt với chuyện sắp tới như thế này đây. Mà chưa hết đâu nhé.

Chết tiệt! Đằng Dạ anh chết với tôi.” Giai Băng quệt vũng dung dịch lỏng nhỏ nhoi vương trên khoé miệng, không ngừng gào thét liên hồi trong lòng.

7: 50 phút chuẩn, Giai Băng được Đằng Dạ cho quá giang đến căn biệt thự của nhà chính-nơi cô sẽ được gả.

-Bà xâ! Có cần tôi đón em không? _Mang theo tâm tình tốt từ lúc rời giường tới giờ, Đàng Dạ bỗng dưng hóa thân thành người chồng tốt yêu chiều vợ, hỏi một câu khiến đỏ da gà da vịt trên người Giai Băng cứng đờ, gầy rưng, rơi lá tả như lá mùa thu.

-Không! Tuyệt đối không không cần! _Dường như lời nói chưa đủ để chứng minh cái “không cần” to lớn của mình, Giai Băng lắc đầu hết công suất, người lùi ra phía sau, tựa hẳn vào cánh cửa sắt bẽ thế của biệt thự trấn thủ.

-Không cần nghiêm trọng hóa vấn đề như vậy! _Nhíu mày nhìn phản ứng dữ dội của Giai Băng, Đàng Dạ đen mặt, nói với ngữ điệu trầm ổn lạnh lùng rồi nổ máy, xả vào mặt vợ hàng trăm tấn Cacbonic và bụi rồi lỏ mẩn vụt đi không do dự.

Thêm lần nữa...cái khao khát muốn giết chết Đàng Dạ trong Giai Băng như nhúm lửa tạt cho gạo cồn, bùng cháy mãnh liệt.

Rút điện thoại ra khỏi túi xách, Giai Băng oán hận nhìn con đường Đàng Dạ vừa đi, nhanh chóng gửi một tin ngắn gọn đến Phong Tinh. Và thứ cô nhận lại cũng là một dòng tin y chang cùng nội dung, nhưng không phải của chị cô...mà là của Lãnh Kiên.

”Action!”

Men theo khuôn viên dài loằng ngoằng như muốn bóp chết lòng kiên nhẫn của một người gần 10 phút, Giai Băng cố nhẫn nhịn lắm mới đặt được chân vào dép lông Đàng gia, theo sự chỉ dẫn của gia nhân rẽ lối đến thẳng phòng khách.

Thấy “nữ nhân vật chính” đã xuất hiện, Đàng phu nhân quay đầu lại nhìn hai vị khách lạ: một nam một nữ mặc bộ áo quần nông dân tồi tàn đang ngồi phía đối diện, uy quyền lên tiếng:

-Giai Băng! Lại đây đi con!

Người đàn bà trong hai vị khách lạ xúc động toan đứng dậy nhưng bị người đàn ông bên cạnh giữ lại, khóe mắt dường như hoen đỏ. Bà ta nhỏ giọng gọi tên cô bằng một thứ ngữ điệu bị hỗn tạp bằng những khúc nghẹn ngào chen ngang, sâu thẳm bên trong còn văng vẳng sự yêu thương kín kẽ.

Tuy vậy, Giai Băng vẫn tròn mắt hiểu kì soi xét lên từng biểu hiện của họ, không quên lịch sự cúi chào rồi ngồi xuống bên cạnh Đàng phu nhân, đôi đồng tử khẽ đảo lướt nhìn bà.

Đàng phu nhân lúc này vẫn giữ được nét điềm tĩnh, quý phái của một vị phu nhân hơn 4 chục tuổi đời, hòa nhã mở lời:

-Đây là con dâu tôi, Hạ Giai Băng! Còn Giai Băng, đây là hai người muốn gặp con mà hôm qua mẹ đã nói.

-Giai Băng! _Đưa tay lau khóe mắt, người đàn bà khịt mũi gọi tên Giai Băng lần hai, nét mặt tỏ rõ sự nhẫn nhịn cực độ về một điều gì đó.

-Hai vị muốn gặp con? _Hồ nghi nhìn hai người phía đối diện, những ngón tay Giai Băng đột ngột nắm chặt thành quyền rồi vô thức run rẩy. Cô mở to mắt nhìn lại một lần nữa hai con người ấy, kinh hãi nhận ra nội dung họ đang muốn truyền đạt qua ánh mắt giả dối.

Chẳng lẽ...

Thật điên rồ! Chuyện này quá mạo hiểm!!

Lãnh Kiên...anh đang nghĩ cái gì vậy?

P/s: Xin lỗi nhé, hum nay Su chỉ vít được đến đây thôi, hixx

Có ai giúp trả lời câu hỏi của Giai Băng ko đây?

Chap 26: Quả tang trên trời

-Giai Băng...bọn ta...! _Người đàn ông mang chất giọng khàn khàn do dự đối chút rồi nhìn người bên cạnh, biểu tình hết sức khổ sở _Bọn ta...thực ra...thực ra...

-Thực ra? _Bất mãn khi sự thật đang diễn ra đúng y chốc nhưng gì mình nghĩ, Giai Băng khinh giễu cười nhạt, vẻ mặt tỏ ra rất tò mò.

-Họ là cha mẹ ruột của con! _Uống một ngụm trà, Đàng phu nhân bình thản thay hai người kia trả lời nghi vấn của Giai Băng, có lẽ, thời gian 1 đêm đã quá đủ để bà suy nghĩ, vạch lá tìm sâu mọi chuyện. Nhìn vào cái việc đang diễn ra này, chẳng ai tin nó là thật cả.

Ngay cả Giai Băng cũng không tin nổi.

-Lãnh Kiên! Đây là mưu toan của anh đấy hả? _Đứng trong phòng Đàng Dạ ở nhà chính, Giai Băng phẫn nộ thiếu điều hét lên vào cái máy điện thoại, những ngón tay đã bắt đầu nắm thành quyền từ lúc nào.

-Bình tĩnh đi Giai Băng! _Đáp lại tràng trách móc của Giai Băng bằng chất giọng ôn nhu điềm tĩnh, Lãnh Kiên trấn an, trái lại còn tỏ ra bất mãn _Lâu rồi em mới gọi cho anh mà như thế sao?

-Vâng! Em đang phát điên lên vì kế hoạch sặc mùi phim Hàn của anh đấy! _Bật cười khan, Giai Băng không kìm nổi

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

sự mỉa mai trong lời nói. Trước giờ, cô cứ nghĩ cô hiểu rõ Lãnh Kiên, nhưng giờ, một chút cũng không hiểu. Anh giống như đang chơi cô một vở đau hơn là giúp cô thoát khỏi dòng họ này vậy _Anh có biết cái cốt truyện hay ho hoán đổi con cái trong bệnh viện rồi sau mười mấy năm mới phát hiện và đi tìm nhằm chán thế nào không hả? Và đặc biệt hơn, nó chỉ có trong phim ảnh thôi!

-Tất nhiên! Nhưng đôi khi cũng nên làm ảo ảnh thành sự thật! _Thanh âm bên kia vẫn thản nhiên như thường, ngữ điệu còn có chút cười cợt _Anh rất muốn biết người nhà em sẽ phản ứng thế nào đấy.

-Thôi đi! Kế hoạch này nhất định sẽ thất bại! _Giai Băng thở hắt mạnh, cổ tình phò âm thanh gấp rút để Lãnh Kiên biết được mình thực sự rất tức giận...và nó sẽ gián tiếp bôi tro trát trấu vào mặt cha vì ông đã dẫn họ đến đây. Người nhà họ Đằng sẽ không buông tha chuyện này!

-Đó chính là điều anh muốn! _Im lặng hồi lâu như thể đang phải đấu tranh tư tưởng dữ lắm, Lãnh Kiên mới thở dài sụt một cái, kiên định trả lời.

-Cái...cái gì? _Sững người, Giai Băng khó khăn lắm mới thốt lên hai từ đang hiện hữu trong đầu mình, người cũng bị âm hưởng lạnh lẽo, vô tình trong câu nói của Lãnh Kiên làm cho cứng đờ.

-Em yên tâm, anh sẽ đưa em ra khỏi đó. Nhưng trước hết...anh cần phải khiến cho “cha mình“...sống không bằng chết... _Thanh âm của Lãnh Kiên ngày càng trở nên âm trầm, như tiếng nói băng lãnh văng lên từ địa ngục tăm tối.

Giai Băng cô có thể trả thù cha nuôi, có thể làm ông ấy sống giờ chết giờ, nhưng...tại sao...Lãnh Kiên cũng muốn làm điều đó với cha ruột mình, kẻ dù hèn hạ nhưng lại là cội nguồn dòng máu đang chảy trong người anh?

Vì cô...hay còn vì một lí do nào khác?

Từ lạnh cứng người chuyển sang chế độ run phủ sóng toàn thân, Giai Băng kinh hãi tái mếp cả mặt. Chiếc điện thoại trong tay cô bỗng được thân chủ nói lỏng, gần như sắp sửa rơi xuống đất.

-Điện thoại em...sắp rơi rồi kia, Giai Băng! _Một thanh âm lạnh lẽo như đông cuối mùa văng lên sau lưng Giai Băng, ân ân bên trong còn có một thanh điệu khinh giễu.

Khinh giễu vì...chơi ác bị bắt quả tang.

Giờ thì, điện thoại Giai Băng chính thức rơi xuống đất, thây rải thành 3 mảnh.

-Sao nữa vậy? Giai Băng? _Chủ nhân của chất giọng còi còi lạnh lẽo kia bước tới gần chỗ Giai Băng đang đứng, đôi mắt đen lóe nhìn chiếc điện thoại tắt ngúm rồi lia đến tấm lưng gầy thẳng của Giai Băng, tăng cường độ tia lửa điện khiến cô giật mình, từ từ quay đầu.

-Đằng...Hy? _Nuốt ực một đồng nước bọt xuống dạ dày, Giai Băng khó khăn lắm mới nở nụ cười méo mó _Anh...anh về khi nào vậy?

Sao anh ta lại ở đây??

-Rất tiếc! _Nhún vai bất lực tựa hồ hoàn toàn vô tội, Đằng Hy lộ ra một vẻ đẹp mê hoặc nhân nhạ _Tôi đã nghe hết mọi chuyện của em rồi.

-Gi? _Cơ môi Giai Băng hoảng sợ run rẩy, lần đầu tiên, cô bị dồn đến con đường tiến thoái lưỡng nan này, đến mức, đầu óc muốn bong lên không biết suy nghĩ gì nữa.

Cô phải làm gì đây?

-Xem ra...em không phải là một người vợ ngoan hiền _Dựa người vào bức tường cạnh Giai Băng, Đằng Hy ả ý đánh giá, những ngón tay thon dài lẳng từ vuốt nhẹ lên tóc cô, như vòn bộ bờm dài của một con ngựa hợp mắt.

-Đằng...Đằng Hy... _Siết chặt tà váy trong lòng bàn tay mình, Giai Băng sợ hãi đến mức tránh né bàn tay kia cũng không có động lực, chỉ biết thu đầu tâm can trong cái vỏ ốc nào nùng.

-Sao? _Giống như một hoàng tử bạch mã, Đằng Hy phong lãng nâng một lọn tóc của Giai Băng, để nó chạm nhẹ lên bờ môi mình.

-Em học Teakwondo đai đen rồi đấy! _Tựa hồ đã lấy lại được bình tĩnh sau khi bị đến phát run, Giai Băng không ai khiến tự dung lãng xê trình độ võ

thuật của mình.

-Thì sao?_Thoảng ngạc nhiên vì Giai Băng chủ động đổi một đề tài quá xa rời tình cảnh lúc này, Đăng Hy nhún mày suy nghĩ, nhất thời không lí giải nổi tại sao.

-Em có thể hạ hai tên võ sĩ Sumô nhật cùng lúc nếu không bị trọng tài huýt còi phạm luật do dùng thủ đoạn nữa_Tự sướng về chính mình là hiện tượng bình thường như võ đường trong thời buổi trình độ chém gió được đem ra làm chuẩn mực đo đạc sự hiện đại và pro của người dân này. Tất nhiên, không ngoại trừ nàng dâu trong mớ của các bà mẹ rặn mãi mới có con trai-Giai Nhân Kỳ.

-Giai Băng, rốt cuộc em muốn nói gì?_Đưa tay nhu nhu vàng thái dương vì những câu nói của Giai Băng mà nhăn lên ngấm ngời, Đăng Hy thờ dãi bất nhân_Khoé mắt anh đang xuất hiện vết chân chim rồi đây.

-Anh không sợ sức mạnh tuyệt hảo ngang tầm dị nhân của em sao?_Do dự cắn móng tay, Giai Băng không may mắn gần xanh đã nổi trên trán Đăng Hy, kiên nhẫn nhỏ giọng.

-Em muốn chết hả?_Sức chịu đựng của con người vô cùng ít ỏi, nhất là đối với người

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

ích kỉ như Đăng Hy. Anh từ tốn không điên tiết rống lên, chỉ nhu trằm cười gằn hời.

-Em đang đe dọa anh mà anh không biết sao?_Môi Giai Băng giật giật, cảm thấy mình như một con khỉ đột này giờ tập nói tiếng người_Anh không sợ em sẽ giết anh diệt khẩu à? Với sức mạnh khủng khiếp đó, em có thể giết anh đây?

Lần này, Đăng Hy tự nguyện đóng băng.

Bầu không khí âm trầm như cạn nước lắng xuống đáy cốc, ép kiệt sự nhiệt huyết trong tim con cái nhà người ta.

-Thật...khôì hài!_Thật lâu sau, Đăng Hy mới nở một nụ cười nhạt hơn cả nước bọt.

Song “nụ cười nước bọt” kia lại làm Giai Băng nghiệm ra...đã là Lộ Lem thiện lương như lông mày mình thì dù có tu 10 kiếp cũng không thể sắm vai phù thủy với nụ cười hoang dại được. Điển hình là...đến đe dọa cô cũng chỉ khiến người ta thêm nhục mạ mình.

-Em không có gan giết anh đâu_Ngắm nhìn biểu hiện thất vọng trên ngũ quan nhu mì không kém phần sắc sảo của Giai Băng, Đăng Hy lợi thế chiều cao “vò” mái tóc khá rối của cô, ôn nhu 1 cách kì lạ mà nói.

-Sao không?_Lạnh lùng hất tay Đăng Hy đi, Giai Băng cộc cằn đáp lại. Cảm giác thất bại xộc lên mũi khiến cô muốn hắc xì ngay lập tức phóng uế vì khuôn vào mặt người đối diện.

-Vi người háo sắc như em không có lòng phá huỷ một tuyệt tác như anh, càng không có gan triệt tiêu con đường sống cuối cùng khi em bị Đăng gia này vứt bỏ!_Trầm giọng mê hoặc, Đăng Hy từ từ dồn Giai Băng vào góc cụt. Hai tay anh chống lên bức tường màu tro xám kim giữ, đôi môi khiêu gợi đồng thời phối hợp lướt lên chiếc cổ dài của cô, khiêu khích toàn bộ sự nhạy cảm của một thiếu nữ.

Toàn thân Giai Băng như mặt trống căng mịn bị dùi trống nện vào, run rẩy dữ dội. Da vượn kiên cường hết thấy rụng rụng như lông nhím.

Lần đầu tiên, cô tiếp xúc quá gần với 1 người khác giới như thế này, cho dù, trước đó cô và Lãnh Kiên yêu nhau say đắm.

Lãnh Kiên là vì tôn trọng cô nên mấy năm qua “án binh bất động” không lời than oán, so đo. Còn Đăng Hy, anh ta chỉ mới gặp cô chưa tròn 1 tháng mà đã ham hố như vậy...không phải đem cô đặt ngang hàng với mấy cô nàng hư đốn tối ngày uốn éo bên cột điện không sợ giật sao?

Thật khiếm nhã!

Được danh dự dẫn lối chỉ đường, Giai Băng tỉnh hẳn khỏi cơn mê man sai lạc. Cô phần uất run lên nhìn mấy sợi tóc ngắn trên đỉnh đầu của Đăng Hy đang chọc chọc vào mũi, miệng, má mình đến ngứa ngáy. Càng tức giận muốn tróc da khi cảm nhận được cánh môi đầy nước bọt của anh ta bò bò trên vành tai mình.

Giỏi lắm! Anh ta không biết mấy cái chỗ anh ta rải bọt lên chỉ có chồng cô mới xứng đáng được cấp giấy phép hưởng thụ thôi sao? Xem ra hôm nay trời xanh muốn cô thay mẹ chồng giáo huấn đứa con hư đốn này rồi.

P/s: Từng này đủ chưa nhỉ? Su có làm cho trái tim ká pà hướng về ĐĂNG hy ko zợ?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Chương 27: Tôi phải “sờ” vợ tôi

Một lòng đã quyết, Giai Băng nâng cùi chỏ của mình lên, thần thông nheo mắt xác định độ cao

tuyệt đối có thể gây án trăm trận trăm thắng. Sau khi niệm một bài kinh 100% tự sáng tác không có tài liệu tham khảo, cầu trời khẩn phạt mình tai qua nạn khỏi, Giai Băng gom góp hết toàn bộ phần uất đang dâng trào trong phế quản cùng túi hòn địch thực của đời con gái, mãnh lực hạ một đòn trí mạng đến ruồi cũng phải bệt dí vào cái gáy khiêu gợi của Đằng Hy.

Tất nhiên, Đằng Hy lúc này đang bận dẫn binh công thành nên hoàn toàn không phòng bị, bị công kích bất ngờ thì như một con cá nằm trên thớt ngoan ngoãn chịu đòn, người bề cong gãy một cái tuyệt đẹp. Xui cho Giai Băng yếu lực, anh ta khí khái nam tử vẫn trụ vững trên hai chân, không ngã xuống mà bất khuất, hiên ngang trừng mắt nhìn ‘tên tiểu nhân’ không biết vô liêm sỉ nhân lúc con người ta thắng hóa đến thắng thiên đánh lén, thanh âm gầm lên ‘phô trương’ sự tức giận ngút ngàn của khô chủ:

-Giai Băng, em dám...

-Đằng thiếu phu nhân, người đâu rồi? _Đúng lúc tưởng chừng như Giai Băng sẽ bị thiêu rụi dưới ánh nhìn gắt gao thẳng chiếu 45 độ chuẩn của Đằng Hy thì tiếng gọi trong trẻo, kính cẩn của một gia nhân nào đó vang lên, gần ngay bên tai mà xa tận chân trời.

Theo cái phản xạ trần trụi không tự chủ của con người, Đằng Hy quay đầu ngoái nhìn về phía cửa ra vào.

Chớp thời cơ ngàn năm có một, Giai Băng tình nguyện hạ thanh danh làm tiểu nhân lần nữa, xoay người một vòng đến bay cả dép lông rồi đá một cú vào bụng Đằng Hy, mạnh đến mức cô chắc chắn đầu chân mình đã cho bụng anh ta một dấu kiss mark cỡ lớn. ‘Trang tuần kiệt’ dù có ngoan cường đến mức nào...cuối cùng cũng hưởng đòn trí mạng, thân thể vô lực ngã rầm xuống đất. Lúc ra đi về với tổ tiên, ánh mắt anh ta khinh bỉ dán lên người tiểu nhân như thể nguyên sẽ trả thù gì gì đó, nôi diên cong miệng cười một cái tuyệt đẹp.

Cảm tưởng của Giai Băng lúc đó chỉ có thể gói gọn: “Ngã nghe sướng tai thật!”.

Tiếng ‘bịch’ da thịt kia thật dễ kích thích thú tính của con người. Hèn gì, xã hội thời nay hết 30 % người dân cải chính quy tà. Nếu không phải sợ có lỗi với công ơn dưỡng dục của cha nuôi, Giai Băng cũng tình nguyện dấn thân vào, đá thêm vài cú lên người Đằng Hy để giải tỏa xì-trét rồi.

Sung sướng thay cho thằng con nhà họ Đằng, nền đất phòng Đằng Dạ rất biết chơi trội, tất tần tật được trải thảm lông đen cực xa hoa, nên căn bản, xương cốt Đằng Hy khi ngã được ưu ái nâng đỡ, không bị tổn thương gì nhiều, cùng lắm là bị bong gân, rạn xương thôi. Đòi may chán!

Bầu môi khinh thường thường thức đáng nằm sông soài nhưng không kém phần quyến rũ có thể quật chết hàng trăm cô nàng hảo sắc của Đằng Hy (trừ kẻ gây tội), Giai Băng há hê cười mãn nguyện dạo một vòng quanh ‘thị thể’ anh ta như đi ngắm triển lãm xác ướp Ai Cập, lòng tích cực đánh giá cho điểm. Người như Đằng Hy...không đem vào sở thú cho nhân loại chiêm ngưỡng thì thật lãng phí!

Dạo no một lúc, Giai Băng bỗng mở căng tròn đôi mắt khá to đen lay lay của mình, ngây thơ nai tơ nhìn Đằng Hy cũng đang thâm ý vị trường đáp lại mình, vẻ mặt bắt đầu xuất hiện sự lo lắng, thương tâm. Cô nắn giọng hết sức ngọt, uốn ** như mấy cô nàng điệu đà đồng đánh ở trường mà hỏi:

-Anh Đằng Hy, anh bị ngã rồi kìa? Thật bất cẩn! Có đau lắm không? Em dìu anh đi bệnh viện nhé? Sao anh không nói gì với em? Em vô tội nhá! Hay dây thần kinh anh chấn động đơ cứng rồi? Thật tội nghiệp! _Giai Băng nói một tràng không ngơi nghỉ, lâu lâu mới dừng hít sâu lấy không khí rồi nói tiếp, hoàn toàn không cho Đằng Hy tức bốc khói kia cơ hội góp giọng. Để em sửa dây thần kinh cho anh nhé! Dễ thôi mà, đơn giản như nối mạch điện ấy. Xem anh kìa! Xúc động không nói được gì kìa! Đừng như thế! Đó là bổn phận của em mà! Haha!! Đáng đời!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 53

Ném hai câu làm lộ bản chất thật của mình, Giai Băng thôi đá kích người bị nạn, vẫy vẫy tay chào như để tạm biệt rồi quẩy mông bước đi, định bụng tẩu thoát khỏi hiện trường án mạng.

Nhưng chưa bước được 2 bước, một chân cô đã bị oán hồn không tan Đằng Hy níu lại, người theo quán tính noi gương anh chồng ngã bịch xuống đất cũng rất mực êm tai.

Sau 2 phút dài dằn mặt cho đất trung môn cho trần nhà, Giai Băng đau điếng xoa xoa cái mặt đã phẳng lì do tiếp xúc mạnh với mặt phẳng đất, khổ não phát hiện cảm mình cũng có dấu hiệu bong gân như cái chân tội nghiệp mấy tuần trước.

Tức, Giai Băng toan bỏ người dậy trả đũa kẻ chết một mình không chịu chết kia thì cửa phòng Đằng Dạ chợt chuyển động, hé mở một đôi chân mặc đôi dép lông hình con hổ hết sức dễ thương... và khô! hải.

Kẹt trong tình cảnh tím rớt bịt xuống dạ dày này, Giai Băng cơ hồ muốn cười nhưng không cười nổi. Vì mặt của cái tên được tận mắt chứng kiến màn níu chân đây đưa vô cùng ám muội của cô và Đằng Hy đã đen như cái môn nôi.

Sự xuất hiện của kẻ thứ ba vô tình cứu rỗi Giai Băng khỏi móng vuốt của Đằng Hy. Và điều đáng cạ li ả mừng hơn, toàn thân cô vẫn bình thường, không có vấn đề gì nghiêm trọng ngoại trừ việc cảm cô bị sưng đỏ tấy lên.

Nhưng không hiểu sao, lúc được cô bác sĩ trung niên bôi thuốc cho, người cô lại vô chủ nóng lên, lâu lâu lại rùng mình một cái.

Không phải chứ, mỗi lần ăn thịt gà, cô đều ăn liền từ 2 cái chân để khỏi run, có sao giờ người cô lại thành ra cái chế độ run điện thoại vô duyên thế này chứ? Nhất định không phải do cô bị bệnh! Hay là...do tia nhìn gắt gao của “ông mặt môn nôi” đang dựa lưng đứng bên cạnh?

Cơ mà, biết rõ nguyên nhân rồi thì sao chứ? Người cô vẫn run, trừ phi ai đó thôi dưng ánh mắt giết người kia hành hạ cô.

-Sao rồi? _Hiếm hoi lắm mới mở miệng, nhưng Đằng Dạ lại không ngần ngại chà sát đá lạnh vào lưng hết thấy đám người có mặt xung quanh mình bằng thứ thanh âm kinh điển của đấng vương tử cõi chết.

-Dạ? _Giật mình, bà cô bác sĩ đang rất chuyên tâm bôi dầu nóng cho cảm Giai Băng hốt hoảng quay đầu lại nhìn Đằng Dạ, ngón tay bắt cần bôi lên khoe mặt “bệnh nhân” khi nào không hay.

-Á! Cay mắt tôi! _Vì cũng chẳng để ý gì đến việc của người khác nên Giai Băng hoàn toàn bị động trước tình thế đột ngột kia, lãnh trọn một đồng dầu đặc sệt trên khoe mắt. Công dụng của dầu nóng nhanh chóng lan tỏa, làm cay mắt khổ chủ khiến cô la toáng lên, nước mắt hoạt động sinh học phối hợp nhịp nhàng trào ra ngoài.

Theo phản xạ, Giai Băng đưa hai tay dụi mắt thì ngay lập tức, Đằng Dạ đã nhanh tay chặn lại, kéo cô vào phòng tắm. Anh chuyên nghiệp xả nước vào khăn mặt trắng tinh treo trên móc, nhẹ nhàng lau đi vùng dầu gạch đặc sập chấy xuống phía dưới. Giọng nói như được dàn máy tính hiện đại chỉnh sửa lại, êm nhu một cách kì lạ:

-Dựa người vào tôi, tôi lấy tóc lau cho em! _Tất nhiên, Đằng Dạ thừa biết tóc mình không có cái khả năng vượt trội đó nên anh khiêm tốn nâng tóc Giai Băng lau sạch những phân tử dầu bám chặt trên da vợ, dịu dàng nhưng công hiệu.

Sau một hồi chà sát tích cực, Đằng Dạ nghiêm nhiên nhận được sự ái mộ cùng cực của...vô số người trốn vé xem kịch...trừ kẻ rất...rất cần làm điều đó.

-Đằng Dạ! Anh thật quá đáng! _Ôm vùng da bị Đằng Dạ chà sát, Giai Băng nhăn mặt, đôi mắt tròn ngấn nước lộ rõ phần nộ cùng cực

-Gi? _Đằng Dạ vừa toan bước chân ra ngoài liền dừng lại, không quay đầu nhìn Giai Băng mà hỏi.

-Rõ ràng anh mượn việc công trả thù riêng, anh hại mặt tôi đó lên hết rồi này...còn nóng bừng nữa! Chết tiệt! _Đưa ngón tay trở trở vào mặt mình, Giai Băng uất ức vạch tội. Bỗng nhận được cái tròn mắt há hốc mồm của những người bên ngoài.

-Vậy à? Tôi lại không biết đây! _Mặt Đằng Dạ tối sầm lại hoàn toàn.

-Không tin anh thử “sờ” là biết!

-Được! _Không suy nghĩ gì nữa, Đằng Dạ quay người lại nhìn vợ, cười một cái vô cùng dễ tiện rồi nghênh đầu ra lệnh cho đám “kì đà” bên ngoài _Phiền các người ra ngoài rồi đóng cửa giùm tôi...tôi phải “sờ” vợ tôi!

C.....h.....o.....á.....n.....g!

P/s: Hoho, các tình yêu nghĩ Đằng Dạ sẽ “sờ” thế nào đây ta, hoho

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Chap 28: Chung số phận

Sốc toàn tập! Có lẽ, chỉ có 3 chữ này mới “xứng đáng” miêu tả đầy đủ, sinh động tâm trạng hiện giờ của tất cả các nhân hình vô tội đang có mặt tại hiện trường, kể cả người vô cùng đen tối với da mặt không thể dày hơn như Giai Băng. Ai có thể ngờ rằng, giọng nói trầm thấp như thuốc mê làm tan nát cõi lòng của bao nhiêu người kể cả nam lẫn nữ và ngữ khí sắc lạnh kia lại có thể gây hiệu ứng ngược, không làm người ta quy lụy trong quyền uy, song lại có thể khiến họ nhũn mềm trong ý nghĩa đen tối luân khuất đáng sau cơ chứ.

Dù có “trần trụi với thiên nhiên, hồn nhiên như cây cỏ”, dù có là trẻ lên 3 mới tập đi tập nói, không nham hiểm hiểu theo hướng tích cực thì đúng là ngàn đời không có lấy một người. Xã hội đen tối, hồn người cũng ô uế.

Phút chốc! Một làn gió lạnh từ nam cực thổi đến vù vù...và đóng băng tất cả...không ngoại trừ nước dài thềm thường của một ai đó...

-Còn không nhanh ra ngoài! Không đợi những mảnh đời “trong sáng” kịp giải băng, Đằng Dạ tỏ ra là một người chồng khá bất nhẫn với vấn đề phòng the trước mặt mọi người, hạ giọng, thanh âm nhẹ tới mức khiến da đầu Giai Băng tê dại, gầu cũng ngừng gảy ngựa.

Như thấu hiểu được “nguyện vọng cao cả” sâu kín của chủ nhân, cô bác sĩ còn son xuân cùng đám gia nhân trai tráng mặt mũi đỏ lựng ý vị nhìn nhau. Họ mang theo vô vàn thước phim suy đồi 18+ chiếu rạp rình trong đầu, ân đức cáo lui, nhường lại bầu không khí đang dần nóng lên cho hai người còn lại “đóng cửa đêm tiên”.

Tất nhiên, chẳng ai dại gì mà bỏ lỡ chuyện tốt người thật việc thật này cả. Họ thích nghe tận tại hơn...là thấy tận mắt vì theo họ nghĩ,...dù thân hình bên trong của 2 vị tiểu chủ có xấu xa, nắm móc, ghê lở, sọc sủa cỡ nào, chỉ cần có tiếng rên rỉ thuần khiết nhưng ám muội...vẫn sẽ dễ dàng che dấu được khuyết điểm, thăng hoa cho quá trình sản xuất tương lai, hoho.

Còn Giai Băng lúc này...nhân vật đầu tiêu đẩy lên phong trào lấy đá ném vào chân mình...vẫn đang chậm chậm nhích ra khỏi thế giới đang chao đảo của mình. Vì câu nói của ai kia, cô choáng váng đến suýt dâng nguyên cái bàn tọa nghìn đô cho đất, khó khăn lắm mới tựa được người vào cái bệ rửa mặt.

Như vị tráng sĩ cơ bắp cuộn cuộn bị chặt đứt hai tay-nơi cơ bắp được đất phò “dung mạo” nhất, Giai Băng oán hận trừng mắt nhìn Đằng Dạ, đầu như muốn thay móng xi khối.

Loạng choạng tiến lại gần chồng, Giai Băng khổ sở nặn ra nụ cười nhạt.

-Chồng à! Lời nói của chồng có phải quá ám muội hay không? _Ngây thơ tròn mắt khinh giễu kết câu thứ nhất, Giai Băng giờ công phu, thoát cái như một con sóc con, nhón chân ăn gian chiều cao rồi đưa tay túm chặt lấy cổ áo Đằng Dạ, nghiêm mặt nghiêm rằng ken kết _Anh cố ý để đám người theo đạo “dâm dê giáo” kia nghĩ xấu rằng đường đường là một Giai Nhân Kỳ “thuần khiết”, “yêu đuối”, “ngoan hiền” như tôi mà lại “phóng uế” mấy lời lẽ ám muội, chủ động câu dẫn anh làm chuyện đồi bại, đúng chứ? Anh có biết chữ “sờ” thuần túy của tôi đã bị anh bóp méo thành cái gì không hả? Nhất định bọn người kia sẽ tương kế tựu kế nghĩ bậy đó, anh biết hay giả vờ vô tội đấy!

-Ví dụ? _Đôi đồng tử đen của Đằng Dạ chuyển động, thu rõ toàn bộ hình ảnh “lưu manh hóa”, “Chí Phèo con” của vợ, tuyệt nhiên không giận như thường, trái lại còn vác bộ mặt vô cùng hài lòng với một chút hiếu kì.

Lắc đầu tỏ vẻ chán nản trước trình độ tồi tàn, chút kiến thức xã hội cũng không có, Giai Băng thương tâm nghĩ đến bản sắc thâm nho đặc trưng của dân tộc đang bị những người như Đằng Dạ làm cho mai một, từ đây đẩy lên quyết tâm sục sôi muốn khai sáng đầu óc cho anh. Đứng trên hàng ngũ của một chuyên gia tài hoa trong lĩnh vực “chém gió” trên forum, Giai Băng buông tha cô áo nhũn nhúm của chồng, nhếch miệng cười khinh bỉ một cái, mặt vênh lên, mắt hướng trần nhà hết sức tự kiêu tự đại rồi điệu đà hất mái tóc đen dài mượt mà của mình ra sau. Mái đầu cô thẳng thớm nhờ ngoại lực mà đột ngột rung chuyển, tấp lự bay vào một vòng trong không khí, mạnh đến mức chảy cũng phải trượt chân ngã chết queo.

Nếu đây là một thước phim quảng cáo, chắc chắn sẽ còn có hiệu ứng mùi thơm tỏa ra lia lịa từ tóc Giai Băng cô, xộc vào mũi nam nhân vật chính, làm anh ta mất trở thành hai hình trái tim căng béo đỏ thối, mặt mê muội dần không thể tả. Tiếc là, cái tên nam vật chính không có khả năng thưởng thức cái đẹp như Đằng Dạ, có xị cả chai nước hoa cho anh ta ngửi, anh ta vẫn vờ đùa cả nắm, gọi đó là mùi chồn hôi “xị” bậy cho xem.

-Là như thế này..._Đằng hắng giọng thanh lọc cổ họng, Giai Băng say hứng nhỏ giọng chỉ bảo cho Đằng Dạ, đôi mắt đen loé lên tia tinh nghịch _Lại gần đây...đây là kiến thức bí truyền...chỉ hồi lại trong nội bộ.

-Nội bộ? Được! _Thoáng kinh ngạc, Đằng Dạ cong môi đến gần Giai Băng hơn bình thường, gần đến mức hơi thở ấm áp của anh phả đều trên vành tai nhạy cảm của cô

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Ngọc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

-Chữ “sờ” của anh, tuy mang nghĩa gốc nhưng trong trường hợp này có thể được hiểu theo hướng tiêu cực của xã hội và tích cực của hôn nhân. Nó không trần trụi mỗi tay chạm da mà còn là sự tiếp xúc giữa môi người nọ và lớp lông xúc giác chồng trên da người kia. Với những kiến thức cơ bản tích góp qua nhiều năm tháng, “sờ” mờ ám gồm 2 giai đoạn: Giai đoạn một là “đánh giấu lãnh thổ”, người chủ động sẽ bôi tuyến nước bọt chứa ADN và mùi hôi miệng riêng cùng hỗn hợp vi khuẩn lên người kẻ bị động, đầu tiên là môi, dịch đến mũi, oanh tạc diện rộng trên toàn bộ ngũ quan rồi trượt xuống cổ và lân la xuống phía dưới như ốc sên thả dịch vàng ấy; giai đoạn hai

là “Bò tót tranh hùng”, lúc này, hai vị chủ và bị đã tự động khơi “máu chiến” cho nhau, kịch liệt vật lộn, sử dụng mọi thủ đoạn chèn ép đối phương không kể thời gian, địa điểm, dấu hiệu nhận biết của giai đoạn này là tiếng kêu biến dạng của khổ chủ. Ách...tôi chỉ nói những gì tôi biết. Hiểu hay không là chuyện của anh. Tóm lại, tôi đoán chắc bọn người đó đang ghé tai vào cửa nghe ngóng, đầu tường tượng mấy thứ không thanh thuần đó!

Sau một hồi phân giải hết sức sinh động những gì mình đang nghĩ, Giai Băng bất bình phê phán, nhất thời có chút khâm phục tâm hiểu biết sâu rộng của mình.

Mấy giây sau khi tự sướng, Giai Băng mới để ý đến trọng lượng hơi thở đang phù phù bên tai mình. Nó càng lúc càng nặng nề, như thể có thứ gì đó vướng bận trong tâm khảm khổ chủ vậy.

Tò mò, Giai Băng quay đầu nhìn lại, hơi giật mình khi phát hiện mặt Đằng Dạ đã đen lại, hàng mi cong dài của anh uy khuất khép hờ, gần như che khuất hai con ngươi ngọc thạch sâu thẳm.

Đôi môi hồng nhuận của Giai Băng vô tình chạm nhẹ vào chiếc cằm quý tộc nóng ấm của Đằng Dạ, kích thích thanh âm khàn khàn nam tính vang lên:

-Trong này quá yên tĩnh!

-O?... ù!_Tuy không hiểu mấy cái đề tài đột ngột Đằng Dạ đưa ra, Giai Băng vẫn đáp một tiếng, bỗng bị khuôn mặt góc cạnh thật gần hút mất hồn.

-Cần phải có âm thanh mới nghe được!

Giọng nói của Đằng Dạ biến dạng chỉ còn trần trụi thế này khi lọt vào màng nhĩ Giai Băng: “Người soái như tôi mới đáng nhìn nhì?”

-Ù!_”Anh rất soái là đằng khác!”

-Sẽ thật tội nghiệp nếu để bọn họ tốn công vô ích_Đằng Dạ liếc mắt về cánh cửa phòng im lìm.

”Sẽ thật tội nghiệp nếu lãng phí vẻ đẹp này nhì?” Lời nói Đằng Dạ tiếp tục bị Giai Băng lúc mê trai bóp méo.

-Ù!_Một giọt nước bọt trào ra khỏi khuôn miệng he hé của Giai Băng.

-Xem ra chúng ta nên “hành động” rồi!_Đằng Dạ thoả mãn cười nhu hoà.

Không cần bà xã cho phép, Đằng Dạ...lấy khăn mặt treo trên móc lau nước bọt trong vắt của cô. Khi đã xác định môi cô đạt chuẩn “an toàn thực phẩm”, đảm bảo không bị ngộ độc, anh cúi người, đặt lên đó một nụ hôn đủ vị: lãng mạn kiểu Pháp, kín đáo cổ điển kiểu Trung Quốc, hoang dã điên cuồng Tây Ban Nha,...

Và có lẽ...nếu Giai Băng dẩy dựa, không đặt bàn tọa lên bồn cầu, phóng khoáng để Đằng Dạ chiếm giữ môi mình, tạo thời cơ lên...lấy chai Vím đậm đặc đe dọa anh thì...phải chi nhà họ Đằng có thêm cháu chất.

-Vợ à, vợ quả thực rất nhất gan!_Đưa ánh nhìn xoi mói ném lên chai Vím hồng nhạt trên tay Giai Băng, Đằng Dạ mĩa mai lên đánh giá. Lúc này cô có hung khí nên phải đứng xa cô một chút, mọi hoạt động đành phải kìm nén, chỉ còn cách lấy lời công kích.

-Được thôi! Nếu chồng không coi mình là vi khuẩn bồn cầu thì đến đây với vợ! Lâu lâu thử cảm giác mạnh một chút rất tốt đấy!_Biết mình đang ở thế có lợi, Giai Băng ngọt giọng don đả mời gọi, hết sức đặc ý đứng đưa “hung khí” trên người quân địch.

-Xin lỗi vợ, anh không thể đến gần em được_Vò vò mái tóc mun đen, Đằng Dạ tỏ vẻ bối rối, luyên tiết nói.

-Chồng, thì ra anh là vi khuẩn bồn cầu!_Chớp chớp mắt như thể không tin được những gì trước mắt, Giai Băng vờ xúc động hét lên, giả tạo than vãn một cái_Ồi không, anh chui từ đó ra sao?

-Chồng chỉ sợ không kìm nổi dục vọng “hành xác” vợ thôi_Đằng Dạ nén nhục chai lì thờ dài.

-Vi khuẩn bồn cầu cũng biết ngại biện! Chồng đúng là siêu phẩm vi khuẩn_Giai Băng khinh khinh bĩu môi.

-Tất cả là vì...bà xã, anh yêu em!

”Đằng Dạ, lúc nghiêm túc, vẻ mặt anh như thế nào?”

P/s:Đáng nhẽ phải post lâu oy nhưng mệg lỗi, hìh. H thì đọx và cho Su ý kiến nhá. Tks

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56

Chap 29: Chung số phận-p3

”Là mang một đôi mắt đen nhu hoà như trời đêm với tia sáng leo lắt nhưng cương nghị, là một vẻ thâm trầm mang chút phiền muộn, do dự như lúc này đây...hay thực sự, bộ mặt lạnh lẽo xa cách như Rôbinxon cô đọc trên một hòn đảo tí mù kia mới chính là bản chất nghiêm túc của anh?”

Những câu hỏi, những chuỗi hồ nghi chảy dài trong dòng suy nghĩ hỗn loạn của Giai Băng, đeo bám lấy, khiến cô phải tập trung hết toàn bộ các giác quan, hướng thẳng về phía Đằng Dạ ngấm ngấm truy vấn.

Không hiểu sao, Giai Băng lại muốn ngay tức khắc túm lấy cổ áo Đằng Dạ như ban nãy, lắc lắc anh ta thật mạnh như một con rối vô dụng rồi hắng giọng trích thượng tra hỏi anh ta.

Hỏi rằng sao bỗng dung anh ta lại nói như thế? Anh ta đang nói đùa hay mưu mô làm suy lạc đi sự cảnh giác của cô.

Những thắc mắc khắc khoải không tan biến ngày một dâng lên. Mong muốn của Giai Băng theo đó lớn dần.

Bầu không khí xung quanh như rã rời đi bởi cảm xúc lũng loạn của con người, não nùng, khô khốc đến ngạt thở. Sự yên lặng tiếp theo trải dài căng thẳng, trông có vẻ bình yên nhưng hỗn ngược một cách kì lạ.

Thình thịch!

Thình thịch!

Tiếng tim đập mạnh của ai đó cô động vang vọng trong không trung.

Giai Băng chắc nịch đó không phải là tiếng đập của cô, bởi trái tim cô đã chết lặng đi vì sợ, ngay khi câu nói kia “chào đời”.

Khát vọng muốn truy vấn Đằng Dạ ngày một tăng lên theo dòng chảy của thời gian, nhưng Giai Băng lại không thể thốt lên một câu nào. Răng va vào lưỡi, lưỡi cuộn quanh răng, một chữ...muốn phát âm đối với Giai Băng lúc này như một thử thách.

Muốn nhưng không thể.

Vì...Giai Băng sợ...

Một giọt nước mát lạnh rơi xuống gò má của Giai Băng, chảy thành một vệt dài rồi rơi xuống mặt đá, tan vỡ.

Tiếp đó, vài ba giọt nước trong vát khác cũng rơi xuống, đồng loạt, dồn dập...và liên hồi.

Nước...nước từ đâu ra thấm ướt trên người cô vậy?

Bị cái mát lạnh, ướt át của nước làm cho bừng tỉnh khỏi dòng cảm xúc đang điều phối chính suy nghĩ của mình, Giai Băng đưa mắt về nơi bắt nguồn của làn nước đang “tưới” vào người, ngờ ngác một hồi.

Nước từ tất nhiên từ vòi hoa sen mà ra...không phải nước từ...”bồn địa vi khuẩn“. Vả vòi hoa sen...nằm trong tay Đằng Dạ!

Áp dụng định lí Ta-lieđ, Giai Băng thấy, Đằng Dạ đang thả nhiên “tưới” nước cho mình. Hệ quả của việc tốt không ai nhờ này là...người cô ướt nhẹp như con chó xù tắm mưa, áo váy mỏng manh bám dính vào da thịt cô, tôn lên những “gò đồi” “thung lũng” bất quá cũng được coi là hoàn hảo.

-Đằng Dạ, anh làm gì vậy?_ Quay mặt sang hướng khác lần tránh dòng nước mạnh đang tạt thẳng vào mặt, Giai Băng lấy tay vuốt mặt, cực khổ hét lên trong tiếng rào rào của nước.

-Giờ thì tỉnh rồi chứ?_ Không đáp vào trọng tâm câu hỏi, Đằng Dạ nhạt giọng đặt một câu hỏi khác, mặt mũi lạnh tanh nhưng lại mâu thuẫn rõ nét với sắc đỏ đồng trên mặt anh.

Ngớ người nhìn hành động chán sống của Đằng Dạ, Giai Băng đưa mắt rọi về chiếc chai vim đậm đặc đã nằm lăn lóc dưới mặt đá hoa.

-Anh làm người tôi ướt nhẹp chỉ vì lí do đó sao?_ Nhanh chóng nhận ra bộ dạng thảm hại của mình, Giai Băng chau mày bật cười mỉa mai. Cô khinh giễu chính bản thân mình vì đã cho rằng...lời nói ôn nhu kì lạ kia...không phải là lời nói bông đùa giấu cợt, đã sững sờ, bối rối vô tội vạ.

Đằng Dạ, người anh ta yêu chỉ có thể là bản thân anh ta mà thôi.

-Nếu tỉnh rồi thì ra ngoài!! _Có chút khó chịu với thái độ bất mãn của Giai Băng, Đằng Dạ xoay người sai chân hướng về phía cửa.

Tức vì chính mình bị người khác coi thường, giận vì ăn phải quả bưởi quá lớn (chưa kể cô còn nghĩ trước câu trả lời nữa chứ), Giai Băng túm lấy chiếc vò hoa sen, ăn miếng trả miếng xả nước sôi lên tấm lưng rộng rắn chắc của Đằng Dạ, khiến anh không thể không dừng bước, nghiêng đầu lại nhìn.

-Hạ. Giai. Băng! Em được lắm! _Không cần làm bộ nghiêng răng ken két, phụt máu xì khói, giọng nói Đằng Dạ đã đủ u trầm và uy lực để khiến người khác bùn run chân tay.

-Tất nhiên, vì tôi là vợ của anh! _Lườm Đằng Dạ một cái đến lé, Giai Băng đặt mạnh vò hoa sen xuống, hung hăng lướt qua người Đằng Dạ ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Chap 29: Chung số phận-p3

Tường cái khi thể ngút ngàn như bụi, giọng nói khinh mạn tựa sự tử thiét gào của mình đủ để làm Đằng Dạ tím mặt nhưng phải ngậm ngùi cứng họng không phản đối gì được, Giai Băng đắc chí hếch mặt lên trần nhà, cao ngạo hướng về phía cửa, bước chân càng ngày càng vội vàng.

-Giai Băng, cẩn thận! _Đúng lúc Giai Băng đã bay gần đến chiếc cửa gỗ yêu dấu, cũng là con đường duy nhất giúp cô thoát khỏi cái tên đáng ghét sau lưng, thanh âm địch thủ vang lên có phần vội vàng, hốt hoảng. Thứ âm thanh như tiếng chuông cảnh báo trong các toà nhà cao ốc ấy làm Giai Băng giật mình hốt hoảng theo, đầu nguyên nhân tại sao vẫn còn ở trước mắt.

Trong khi đó, bên ngoài cánh cửa gỗ mỏng nhưng chắc chắn, những con người ham “học hỏi chuyện đời” nhà người ta vẫn neho mắt, dán chiếc tai đang căng to hết công suất như tai heo vào mặt cửa, cố nghe ngóng những tiếng động lạ, mập mờ bên trong. Hoàn toàn không để ý có bóng người đang đến gần.

Sau khi bới cao cho những vết bầm tím loang lổ trên thân thể hoàn mỹ của mình, Đằng Hy, vì dư âm ban nãy, mặt đen như có mây trời che phủ, bạo lực kéo con cún cưng Jope ra khỏi phòng giải toả tâm trạng.

Nhưng khi anh chưa kịp bước xuống bậc thang nào, tầm mắt anh đã bị 5, 6 cái mông phong phú về hình dạng: tròn, nhọn, dẹt, béo, gầy,...và đa dạng về chủng loại, nam có, nữ có, bê đê không thể thiếu, lôi kéo, nhất thời đẩy bên bản tính tò mò.

Đưa mắt quan sát cánh cửa gỗ, xác nhận nó là “họ hàng” của em trai mình, Đằng Hy tiến lại gần đám người, đưa nắm tay lên miệng vờ ho khan 1 tiếng hết sức nam tính đánh động.

Đám người kia vẫn hồn nhiên tập trung thân thể, linh hồn và ý chí “thu thập tin tức”.

-Sao không nghe gì nhỉ? _Một người nhăn mặt nói.

-Có lẽ đang đến cao trào! _Cô bác sĩ sỏi chuyện đời nhỏ giọng muỗi kêu suy đoán.

-Các người đang làm gì vậy? _Hơi bức khi cái gì đó ở cánh cửa bên kia hấp dẫn hơn âm thanh mê hoặc của mình, Đằng Hy quyết định trầm thấp lên tiếng, đôi môi mỏng lảng tử khoét sâu một nụ cười mỉa mai.

-Tất nhiên là hóng chuyện vợ chồng nhị thiếu gia “cởi áo trao nhau” rồi! _Không thèm quay đầu xác nhận chủ nhân của giọng nói là ai, một tên gia nhân khinh khinh thay đồng minh hội trả lời. Một giây sau, hấn giật nảy mình hí mắt nhìn Đằng Hy, người run lên bần bật nhưng không quên đập bôm bốp vào người đám bạn thông báo “tin buồn” của mình _Cậu...cậu...Đằng, à không, đại thiếu gia! Ngài...ngài đến khi nào vậy?

-Một lúc, đủ để hiểu hành động của các người! _Đưa những ngón tay vuốt ve lên cái đầu nhỏ của Jope, Đằng Hy thản nhiên đáp trả, sự đe dọa ngang tàn dầm lên giọng điệu rất nhẹ rất dịu, đàn áp lòng dạ đám người.

-Đại thiếu gia,...chúng tôi...

-Rầm! Rầm! _Cắt đứt lời lẽ có khuynh hướng nguy hiểm của kẻ đầu sỏ đám người, thứ âm thanh hỗn độn, ồn ào như tiếng chân voi ma mút dậm xuống nền đất không e ngại đâm sầm vào chiếc màn nhĩ treo lủng lẳng trong tai người, khiến chủ thể của nó thần kinh chấn động.

Mọi người, không ai hẹn ai hướng ánh mắt phức tạp về phía cánh cửa vô tội.

-Ôi trời! Vợ chồng nhị thiếu gia nhiệt tình quá! _Một người rí tai kẻ bên cạnh. Hấn không ngờ, đứng xa hơn 1 mét như Đằng Hy vẫn có thể bắt được toàn bộ âm thanh của mình...và đừng đừng nổi giận vô cớ.

-Tất cả tránh ra! _Hiếm hơi nghiêm giọng, Đằng Hy thị uy ra lệnh, đôi đồng tử đen của anh loé lên tia sáng quý dị chăm chăm nhìn cánh cửa, tựa như đôi mắt của loài dã thú, sáng rực lửa giận vì sự phiền nhiễu của một kẻ nào đó.

Kính sở, đám người lập tức đứng sang bên, căng mắt ngoác miệng nhìn cú đá mãnh lực của Đằng Hy rơi mạnh vào cửa gỗ, làm nó bật mở tung, hé lộ toàn bộ khung cảnh không đỡ nổi bên trong.

Đằng Hy và Giai Băng đang nằm sấp người xuống mặt đất, tay Đằng Dạ đang túm lấy cổ chân Giai Băng còn cô thì ngẩng đầu tròn mắt nhìn anh.

Cảnh tượng này...nhìn trên, ngó dưới, liếc trái, lờm phải, góc độ nào cũng thấy hao hao giống cảnh tượng thảm bại của Đằng Hy anh ban nãy.

Trên đời này, Đằng Hy anh ghét nhất sự sao chép, do vậy, nhìn cái cảnh tượng y chốc này, anh không khỏi không nổi giận, về mặt u ám đen mất một nửa.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Chiến tích lần này có vẻ nhẹ nhàng hơn lần trước, Giai Băng thêm lần nữa động vào vết thương cũ, còn Đằng Dạ may mắn hơn Đằng Hy, chỉ có bầm tím cái đầu gối, tính mạng vẫn được bảo toàn toàn vẹn.

Trước sự có có tính tương đồng và lặp lại này, mọi người trong biệt thự Đằng gia, ai ai cũng lấy làm thương tâm, đặc biệt là Đằng Phu nhân. Khi nhìn thấy con mình uốn người bơi cao, khoe mặt bà giật giật. Đau lòng, bà bỏ vào phòng mình, đóng cửa, từ chối “chiêm ngưỡng” những vết bầm phàn cảm mà đi tự kỉ với chiếc Iphone đen ngòm.

-Đằng Kiệt! Anh về nhà ngay đi! Xảy ra chuyện lớn rồi! _Ngay khi phía bên kia vừa nhấn nút trả lời, Đằng phu nhân đã cao giọng hỏi thúc, ngữ điệu vô vấp như thể có lửa đang bén cháy sau mông bà.

-Em yêu, có chuyện gì chọc tức em à? _Giọng Đằng Lão gia hết sức nhỏ nhẹ và chiều chuộng dẫu tai ông đã ong lên.

-Đằng Dạ và Đằng Hy đều bị ngã anh ơi!

-Hả? _Đằng lão gia kinh ngạc kêu lên rồi im lặng hồi lâu mới lên tiếng _Hồi trước em cũng để chúng ngã từ trên giường xuống. Lúc đó em bảo cho chúng nếm mùi đời trước, sao giờ em lo lắng quá đáng vậy. Có cần anh mua cao cho chúng luôn không hả?

-Không, ý em là chúng đều ngã cùng một tư thế rất nhục nhã, cùng bị thương cùng một loại hết sức thâm và tất cả đều có liên quan đến Giai Băng đáng yêu.

-Em đi mà phạt con bé! Không liên can đến anh! _Nhíu mày bất mãn, Đằng lão gia trở tính gắt gỏng. Ông không ngờ, vì chuyện con con này mà con người tiếc tiền đến mức mỗi khi nhớ là bảo ông lên Yh chat như vợ ông lại phóng tiền gọi điện quốc tế. Có lộn không vậy?

-Không phải, anh không thấy lời bà bói đó có chút hiệu nghiệm rồi sao? Hai thằng oắt nhà chúng ta cùng ngã đấy! _Như chẳng còn cách nào khác nữa, Đằng phu nhân hét lên thật to, mưu đồ át đi tiếng thở giận dỗi của chồng, buộc ông phải nghe rõ lời mình. Đôi chân thon dài của bà cũng không yên nổi mà đi đi lại lại.

-Em yêu, chỉ là ngã thôi! Con người ta, ngã chổng vó hay ngã sòng soài chung quy cũng là ngã, em không cần lo lắng vậy đâu. Giờ anh sắp họp rồi, hôn anh cái đi! _Dịu giọng như một đứa trẻ, Đằng lão gia tiện thể làm nũng.

-Tồn tiền! _Ném vào chồng 2 câu không thể tuyệt tình hơn, Đằng phu nhân ngắt kết nối, xuôi xị tự nói với chính mình _Thôi, coi như là tình cờ vậy. Lần sau lặp lại, mình sẽ mời thầy lập đàn giải xui.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Chap 30: Em có điều gì cần nói với tôi không?

Tầm 5 giờ tối, sau khi lấp đầy cái bao tử trống rỗng, làm nó căng tròn đến mức sắp có dấu hiệu đào thải, 2 chàng trai anh và một cô gái sắc xuân phơi phới với cái cảm bóng nhẫy thuốc, cùng 1 con cún con phe phẩy cái đuôi cờ lau trở về căn hộ chung cư xa hoa.

Hết lái xe đến nơi cả lưng lại còn bị vợ tròn đôi mắt mong nước nhẹ nhàng dụ dỗ “Ông xã, anh đi cắt xe nhé!” liền ngu đàn quay mông nghe lời rầm rập đi đậu ô tô vào bãi đỗ, Đăng Dạ ôm một bụng tức cùng nổi nhục nhả đi vào đại sảnh.

Vì toàn thân ẩm ướt đã tích tụ được hàng nghìn kW sát khí cần có cái mặt “đê tiện” của vợ chằm ngồi phóng thích, chân Đăng Dạ được tiếp thêm độ “xạc” để sải từng bước dài, đủ nhanh nhưng không làm mất đi hình tượng tao nhã, nị hoặc mà người đời “ca tụng”. Đôi môi anh nhàn nhã mấp máy duy nhất một câu...như ếm một bùa chú:

-Joep, người ăn cơm nhà ta, ở nhà ta, đi WC cũng của nhà ta, người phải làm việc cho ta. Thấy lạ, người cứ tè vào quần Đăng Hy cho ta! Người phải tè vào chân anh ta!

Bỗng, nhằm lúc Đăng Dạ đang léo lười “ếm bùa”, một bóng người mảnh khảnh mang vận tốc chớp nhoáng như ánh sáng đâm sầm vào người anh, khiến anh loạn xạ chạy lùi ra sau vài bước, suýt rơi xuống đất anh trai làm “cỏ cây hoa lá”.

Nhân lúc hồn vía Đăng Dạ đang phiêu bồng trên mây, con người vô duyên vô cớ đâm chết người kia mở vòng tay ôm chặt lấy cái eo chuẩn men của anh, mạnh mẽ siết chặt như 1 đũa tre suýt đánh mất món đồ chơi mình yêu quý.

Rồi, tình tứ ôm hôn lâu, bóng người đó úy khất giương mắt nhìn Đăng Dạ đã kéo hồn về thực tại, nũng nịu ngọt ngào nói:

-Đăng Dạ hoảng tử! Sao anh nỡ để công chúa hôn mê trong rừng như em ngủ suốt trong khách sạn như thế chứ? Lỡ phù thủy bị les nổi dục tính cướp mất sự trong trắng của em thì sao? Anh có biết nhờ sức mạnh tình yêu sét đánh mãnh liệt thần Zót ban cho em mới tỉnh lại được và đi tìm anh không? Công chúa lọ lem của anh đợi ở đây lâu lắm rồi đó?

Tự dưng bị nhồi 1 đống truyện cổ tích được cải biên nhờ trí tưởng tượng phong phú phổ biến diện rộng từ âm vô cực đến dương vô hạn của người trước mặt, Đăng Dạ bội thực não nghiêm trọng, thân thể ngã ra trong chốc lát.

Khi đã bình ổn thần trí, Đăng Dạ lạnh nhạt gỡ tay người con gái ra, tàn nhẫn đẩy cô ta xê xa khỏi người mình. Anh đưa phui lớp bụi vô hình nào đó cùng đám vi khuẩn không rõ xuất xứ trên chiếc áo sơ mi đen mỏng nam tính, gót chân đồng thời tạo lực xoay cả cơ thể về hướng đi lúc nãy, thờ ơ, cao ngạo mà bước tiếp.

-Đăng Dạ! _Đồ mặt tía tai trước sự phốt lờ siêu đẹp của Đăng Dạ, cô gái kia há miệng, kinh ngạc thốt một cái rồi cao giọng hét lên, chân hùng hục gõ gót xuống mặt đá cản bước anh _Hoàng tử! Anh làm sao thế? Sao lại lơ em chứ?

-Cô là ai? _Liếc thấy đám người xa lạ xung quanh đang ý vị nhìn về phía mình, Đăng Dạ đại ăn đại lượng mở miệng, thanh âm chán ghét lạnh lẽo như băng “trần truồng” “đạp” thẳng vào màng nhĩ người.

-Cái gì? Anh đang hỏi em là ai sao? _Không tin vào những gì vừa nghe được, cô gái kia cười nhạt chỉ tay vào người mình Đăng Dạ, đến người vợ định mệnh của mình anh cũng không nhớ ư? Em là Hạ Phong Tình đây! Là công chúa của lòng anh đây! Đừng nói anh mất trí nhớ nặng đến mức người quan trọng nhất của đời mình cũng quên bẵng luôn nhé!

-Tôi chỉ có vợ, không có người yêu! _Lãnh đạm chỉnh sửa, Đăng Dạ tránh người Phong Tình đi tiếp. Một chốc, không để cô mất công cản đường, anh dừng lại, thanh âm trầm thấp tuyệt tình lần nữa vang lên _Cô không đọc tin nhắn của tôi sao?

Vừa nhắc đến tin nhắn, khuôn mặt đầy vẻ hậm hực của Phong Tình đã bị sự bối rối giấm đáp lên. Cô ta cúi đầu cắn môi lúng túng một hồi mới ngẩng đầu, tròn mắt ngây ngô nhất có thể nhìn Đăng Dạ.

-Tin nhắn nào? Công chúa cổ tích đâu có điện thoại di động. Chúng ta thường nói chuyện với nhau bằng tâm linh thanh thuần cơ mà!

-Nếu đã vậy, tôi sẽ nói cho cô biết Đăng Dạ không xoay người, u ám tiếp lời Hạ Phong Tình, cô hãy biến khỏi tầm mắt của tôi...ngay bây giờ...Cô không còn giá trị lợi dụng với tôi nữa!

-Đăng Dạ! Anh đang nói cái quái gì vậy? _Người Phong Tình khẽ run lên, giọng điệu hống hách giờ mới trở lại.

Đáp lại câu hỏi âm ỉ phẫn nộ kia, Đăng Dạ im lặng tuyệt đối, chỉ có tiếng bước chân anh cô động vang lên.

-Đăng Dạ, anh không đi được! Anh phải chịu trách nhiệm với em _Phong Tình túm lấy tay áo Đăng Dạ _Anh đã cướp đi sự trinh tiết của em thì phải bán cả cuộc đời của anh để bồi thường thiệt hại.

-Trinh tiết? Cô có sao? _Giật gật mi mắt, Đăng Dạ khinh bi hỏi, nụ cười nhạt trên môi vẽ nên sự kinh ngạc không tưởng.

Phong Tình cứng họng hoàn toàn, cảm thấy hơi thở mình trở nên thật nặng nề.

-Giờ thì... Đăng Dạ cúi đầu hé môi rỉ vào tai Phong Tình _...cô có 30 giây để biến khỏi tầm mắt của tôi...nếu không, ngày mai, cả thế giới sẽ được biết đến sự nhơ bần của cô.

-Sao...sao em lại không yêu hoàng tử mà đi phải lòng một ác ma như anh chứ? _Bùn rùn chân tay, Phong Tình tròn mắt đau đớn như muốn phát khóc lên truy vấn Đằng Dạ _Nhưng không sao, để có được tình yêu đích thực, chúng ta cần phải trải qua sóng gió. Em biết, Đằng Dạ...anh rất yêu em nhưng sợ người khác dị nghị phải không? Vì bên anh còn có con hồ ly đó nên anh không thể đến được với em, đúng chứ? Anh yên tâm, em sẽ đi chọc tiết con hồ ly đó.

-30...29..._Botay.com với Phong Tình, Đằng Dạ nhu nhu vàng thỏi dương một mối, nhanh chóng biến thành cái đồng hồ đếm ngược.

Biết mình không thể làm gì hơn, Phong Tình lùi bước toan rút lui, thì đập vào mắt cô...anh nhìn rực lửa của một cô gái khác phía xa xa.

Sấn trong lòng đã có lửa giận, Phong Tình nắm tay thành quyền, gót sinh sật xuống nền đá tiến nhanh về phía cô gái kia.

-Chị ...

-Chat! _Cô gái kia chưa kịp thốt lên trọn vẹn câu từ nào, một cái tát giáng trời nổ đom đóm đã an toàn hạ cánh trên gò má trắng mịn của cô, khiến đầu cô chệch hẳn về một phía.

-Đau lắm phải không? _Sung sướng nhìn cả dấu tay của mình hằn đỏ trên khuôn mặt mỹ miều kia, Phong Tình hả hê cười khẩy một cái, ngữ điệu mỉa mai thăm hỏi.

Nhưng cô gái kia không đáp, im lặng cắn môi. Đường mi cong dài che khuất đôi mắt đen âm thầm trừng về phía Phong Tình của cô khẽ run rẩy. Những ngón tay thon dài nhẹ lướt trên vùng da nóng rát, cảm phần run lên.

-Chắc cô vẫn chưa thấy đau đâu nhỉ? Lâm Giai Băng! _Đưa tay nâng cằm Giai Băng lên, Phong Tình chếp miệng xuyt xoa _Để bà chị chồng này cho cô thêm một cái tát nữa, thế nào?

-Chị làm sao vậy? _Cổ nhần nhện nhất có thể, Giai Băng cười nhạt _Muốn làm công chúa thì không nên động tay đâu, chị gái!

-Công chúa ngu đàn thì nên chui vào WC tự kỉ thì hơn, chị đây là công chúa thời đại mới.

-Thời đại mới?

-Được rồi! Nghe cho rõ đây! Tôi cho cô 3 ngày để rời khỏi nhà chồng tôi, nếu không, cả thế giới này sẽ được biết...cô là ai! _Rời tay khỏi cằm Giai Băng, Phong Tình hắng giọng ra lệnh _Luôn tiện, phẫu thuật luôn cái cằm nhọn của cô đi! Tôi không muốn ngoài tôi ra còn có người khác sở hữu cái cằm xinh đẹp này, hiểu chứ?

Bất thành linh, có hai người bảo vệ xuất hiện sau lưng Phong Tình, không để cô ta có cơ hội nói tiếp đã hai người xách hai vai, “hộ tống” Giai Băng đi.

-Mời cô ra ngoài cho!

-Này! Mấy người làm gì vậy? _Quá bất ngờ trước hành động vô cớ của hai anh bảo vệ đã nhìn chai cả mắt, Giai Băng kinh ngạc hét lên.

-Đằng thiếu gia bảo mời cô ra ngoài! _Hai anh bảo vệ đồng chí đồng thanh đáp.

Nghe vậy, Giai Băng tức giận trừng mắt nhìn Đằng Dạ mặt đang xám ngoét như tro tàn, oán hận thề non hẹn biển:

-Đằng Dạ! Anh được lắm! Tôi sẽ nhớ ngày này!

Mặc cho Giai Băng ra sức vùng vẫy, to giọng tàn phá màng nhĩ mình, hai tên bảo vệ vẫn tích cực lôi cô đi, lúc lướt qua Đằng Dạ, họ tươi cười gật nhẹ đầu chào.

-Này! Tôi bảo các anh đem cô gái kia cơ _Khó khăn lắm mới kiềm chế được cảm xúc khó tả lúc này, Đằng Dạ chỉ tay về phía Phong Tình mặt đang loé sáng với ý nghĩ “Biết tông anh yêu em mà!” đằng xa, lạnh giọng nhắc nhở.

Nụ cười trên môi hai vị bảo vệ theo đó cứng như hoá thạch.

Đội hình ảnh gào rú như chó sói gọi bầy của chị mình khuất hẳn, Giai Băng liếc nhìn Đằng Dạ một cái rồi quay người rời đi.

-Em không có điều gì cần nói với tôi sao? _Thứ thanh âm nam tính trầm ấm của Đằng Dạ vang lên, ân ân mùi dấm chua xóc óc.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

-Nếu có thì cũng chỉ là...làm ơn đừng phiền nhiều tôi!_Đương còn tức giận vì bị oan 1 cái tát, Giai Băng không quay đầu, đối đáp theo kiểu chợ búa rồi hung hăng trở về căn hộ của mình, phồng mang trợn má suốt mấy tiếng dài.

Còn Đăng Dạ, ánh mắt anh nhìn cô giờ trở nên lạnh lẽo đến đáng sợ, như vì tình tứ phương xa cô độc.

Người ta có câu: thương cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi.

Đăng Dạ mang con giận vô hình không rõ nguyên do lùi thui về nhà, tắm rửa, đọc giấy tờ, đến nhìn Giai Băng cũng không thèm.

Khi con buồn ngủ đã ủa vấy, anh gấp dài một cái toan tắt đèn, thì hình hài nhỏ nhắn với tướng ngu chữ đại đập thẳng đấy giấc mạc anh, khơi lên hàng loạt xúc cảm.

Anh rời giường, tiến đến gần Giai Băng, đá chân the the vào người cô mấy cái.

”Tín hiệu do thám” truyền đến não anh tin tốt “địch” đã “tắc thờ”, nhắc nhở anh ân đức “đào huyệt” cho người ta.

Lạnh lùng đến vô cảm, Đăng Dạ anh bỏ mặc cái tình người bèo bọt sang bên, ra ngoài uống nước.

Lúc anh trở vào, đôi mắt lạnh kia như bị thời gian áp ủ cho ấm nóng, ôn nhu một cách kì lạ.

Anh lắc đầu và nhìn tướng ngu chữ đại của Giai Băng, “ghét” quá quen việc bế thốc cô lên, đặt lên giường mình.

Đặt xong đầu vào đấy, anh lại khựng người, điên tiết đập đầu một cái:

-Lỡ lần này, lần sau không tái phạm nữa! Không được mềm lòng.

Tự hứa với mình, Đăng Dạ lãnh đạm trèo lên giường, tắt đèn, nằm xuống rồi xoay lưng về phía Giai Băng.

Một chốc, những hình ảnh về cái tát giáng trời rất kêu ban nãy hòa về trong đầu anh, lôi kéo lòng tình người. Ray rứt với tâm can, anh trở mình qua lại như bánh cuốn trên chảo một hồi, nhin không được ngồi bật dậy, đưa đôi mắt đen sáng trưng trong đêm nhìn Giai Băng.

-Tôi chỉ tốt với em thêm lần nữa thôi đấy!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Chap 31: Bàn tay đen

Thế là, trong căn phòng khá rộng của đôi vợ chồng trẻ, có một cái bóng cao lớn cong lưng hì hục tìm kiếm thứ gì đó trong buồng chứa quần áo. Một hồi mồ hôi vã ướt nhẹp cả áo, Đăng Dạ mới tìm được cái chai nhỏ đựng mớ chất lỏng đen sì đặc quánh-gọi là thuốc cao đặc hiệu gia truyền từ thuở ăn lông ở lỗ của nhà anh.

Đem theo sự mừng rỡ phảng phất trên đôi môi tuyệt mỹ, Đăng Dạ trèo lên giường, tiện thể dịch lại sát người Giai Băng một chút, hai tay anh cẩn thận “vật ngã” người cô ra đề tác nghiệp.

Có lẽ vì động, Giai Băng như người chết nằm trong quan tài, thỉnh linh mở tròng mắt nhìn Đăng Dạ, đôi lông mày bắt ánh sáng khẽ nhú lại.

-Anh đang làm gì đấy? _Giai Băng há miệng ngáp, để lộ cuống họng béo tròn bên trong cùng chiếc răng sâu đen rồi ngái ngủ lên tiếng.

-Tôi..._Giật nảy mình như bị ai đó bựt mạnh một mảng tóc mình, Đăng Dạ bối rối.

-Anh dám động vào tôi, tôi sẽ cho anh tị nời! _Mơ màng nhắm mắt, Giai Băng tự mình tát má mình một cái đập bẹt con muỗi vô hình nào đó rồi nói mớ, hồn cơ bản không thoát khỏi mộng mị.

Thấy vậy, Đăng Dạ tuyệt nhiên không nổi giận. Anh miên mang nhìn Giai Băng, không kim được mà thì thảo.

-Tôi cũng muốn mình vô sinh lắm, Giai Băng!

Nói xong, Đăng Dạ im lặng một lúc lâu như đang suy nghĩ điều gì đó.

Khi màn đêm đã đen và dày hơn, anh đưa tay với lấy lọ thuốc, mở nắp.

Vì loại thuốc gia truyền này có công hiệu rất mạnh, người bôi vào phải chờ 24 tiếng mới tẩy hết hoàn toàn vết thuốc màu đen của nó, nếu Đăng Dạ rất cẩn thận lấy bông thấm thuốc mới bôi lên má Giai Băng, vẽ thành hình bàn tay theo vết mẩn đỏ in hằn.

Tồn hơn 20 phút “tô vẽ”, Đăng Dạ cũng thành công để lại hình bàn tay đen sì to tổ chẳng trên gò má trắng hồng của Giai Băng.

Thoả mãn, anh tắt đèn đi ngủ, thân thể quen thói ôm choàng lấy hình hài bên cạnh, thâm tâm ra sức chống chế lí trí: “Lần này là để đèn bù công sức bôi cao, nhất định không có lần sau!”

Thời gian trôi qua nhanh, thấm thoát, kim đồng hồ đã nhích đến nửa đêm.

Giai Băng bỗng tàu hoả nhập ma bật người dậy, ngồi ngốc trên giường một hồi rồi liếc nhìn ánh sáng phát quang của đồng hồ đeo tay xem giờ.

Hoảng hồn nhớ ra mình định làm gì, Giai Băng từ trên giường giờ chiều Đại Bàng Tung Cánh, nhảy huỳnh một cái chấn động phòng ốc dăng bàn toạ đáp xuống đất mẹ.

Ôm cái mông xúi quẩy chạy lẹ vào WC, Giai Băng bật đèn, luống cuống nặn kem vào bàn chải rồi ra sức đánh răng thật nhanh.

Vô tình như hữu ý, Giai Băng đưa mắt chiêm ngưỡng “dung mạo” mình trong gương, 1 giây sau đó thì toàn thân đồng loạt cứng đờ, chiếc bàn chải trên tay cũng bắn thần rơi xuống mặt đá.

-Á!!_Mang theo tiếng hét kinh điển chạy ra ngoài, Giai Băng hấp tấp cong người, tay túm lấy chiếc dép bông dưới chân rồi đập tua tua lên người chồng đang say mộng Đăng Dạ! Đăng Dạ! Dậy đi!

Bừng tỉnh nhờ những trận đòn oan đồn dập, Đăng Dạ phản xạ bật người dậy, nhanh tay lẹ mắt chụp lấy dép bông của Giai Băng, quẳng xuống đất, giận giữ hét lớn:

-Hạ Giai Băng! Em muốn chết à?

-Đăng Dạ! Có ma trong phòng tắm, hix!_Mếu mặt nhăn nhó, Giai Băng mấp máy môi kinh hoàng. Đoạn, cô nhảy lên giường, trùm chăn ầm náu.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62

Thấy bộ dạng thất kinh của vợ, Đăng Dạ xuống giường, thuận tay túm lấy chiếc Ipad đầu giường giờ cao, từ từ tiến lại gần WC, mắt hé vào bên trong quan sát.

Đăng Hy lúc này đang mộng đẹp cũng bị đánh thức, cầm đại chiếc Ipad trên đầu giường rồi đập cửa phòng Đăng Dạ, nhanh chóng xông vào trong.

-Có chuyện gì thế?

-Giai Băng! Làm gì có ma!_Sau khi khám xét tình hình WC, Đăng Dạ ngao ngán bước ra ngoài, tiện tay bật sáng đèn.

-Có mà! Nó rất đáng sợ!_Ló đầu ra khỏi chăn, Giai Băng bức bối phản đối_Nó mặc 1 chiếc áo dây trắng thướt, tóc đen dài, rối như cái tổ quạ, mặt mũi trắng bạch dính nguyên bột kem trắng xóa trên miệng và đặc biệt hơn, trên má nó khắc hằn một cái bàn tay đen sì nữa, hix! Hai người không tin, em đập đầu chết liền!

-Ồ! Tin rồi!_Không hện, Đăng Hy và Đăng Dạ cùng trầm ngâm nhìn chăm chăm vào Giai Băng một hồi rồi gật đầu, chắc nịch đồng thuận_Giai Băng, giờ em nhìn vào gương cũng thấy được con ma đó đấy.

Ngây ngốc nhìn hai kẻ đồng loã kia, Giai Băng hiểu kì lấy khăn lau hết đám kem trên miệng rồi “nhảy dù” xuống đất, tiến đến chiếc gương thân yêu quan sát.

Toàn thân Giai Băng, sau khi được “diện kiến” rõ ràng dung nhan con ma, nhất loạt hoá thạch trong 1 giây, chuẩn bị nứt vỡ thành nghìn mảnh.

Ôm tâm tình chỉ có thể lên núi Thái Sơn hét gào mới xả nổi, Giai Băng trừng mắt quay về phía Đăng Dạ, run rẩy chỉ tay.

-Là...là anh làm...phải không? Anh ghen tị sắc đẹp của tôi nên hại tôi, đừng chối!

-Không . phải . tôi!_Ném ánh nhìn sắc như dao chọt tiết lợn đáp trả sự buộc tội kia, Đăng Dạ lạnh lùng không ngại ngừng tính bơ chối, ngữ điệu nồng nặc mùi áp đặt khiến Giai Băng lập tức cứng họng, khí thế theo đó cũng lặn xuống hậu môn mất dạng.

Im lặng hồi lâu, Giai Băng nghĩ mãi vẫn thấy chỉ khả năng mình mộng du, nhuộm tay vào lọ mực nào đó rồi tát lên mặt mới thiết thực nhất, bèn ngậm ngùi hồ thẹn cúi đầu.

- Xin lỗi!

Hai người kia xuýt ngã lẫn xuống đất, mắt mở căng kinh ngạc “Tin kìa!”

Buông xuôi tất cả, cô ôm lấy chồng sách vở.

- Tôi...ra ngoài ôn bài...mai tôi phải thi thử!

Giật giật khoe mắt nhìn Giai Băng úy khuất cất bước ra đi, Đằng Dạ nhủ mày, có chút ăn năn ghen lên mũi làm anh hắc xì một cái.

Còn Đằng Hy, anh lắc đầu bật cười. Nụ cười anh theo bóng hình Giai Băng đang khuất dần là nụ cười ôn nhu bất lực, nhưng đối với sự băng lãnh của Đằng Dạ, đó là sự mỉa mai châm chọc.

- Chắc đó là thuốc cao bí truyền nhà ta! Em tiêu rồi, Đằng Dạ, thuốc đó ngày kia mới tẩy được đây!

Đằng Dạ không nói, quay đi lục tìm cái gì đó.

- Dù cô nhóc đó chỉ là “thánh thể” của em, thì cũng đừng chơi cô ấy như thế. Gia đình chúng ta từ trước đến giờ đều rất kính trọng “thánh thể”, em tốt nhất cũng nên làm như thế đi, Đằng Dạ. Nếu không...hay “chuyển nhượng” cô ấy cho anh, anh sẽ để cô ấy...trở thành “chính thể” như mẹ bây giờ.

- Cút khỏi phòng tôi! _ Ngưng tìm kiếm, Đằng Dạ tiến đến thẳng Đằng Hy, vung tay đập anh một quyền rõ đau. “Thánh thể” hay “chính thể” đều là người của tôi, anh không có quyền xen vào! Nhanh cút!

- Được thôi! _ Đưa tay lên khoe miệng quệt đi vết máu tươi, Đằng Hy khắc sâu nụ cười tuyệt mỹ rồi bước ra khỏi phòng Đằng Dạ, miệng hô to _ Giai Băng, để anh lấy khăn chùi giúp em.

- Tôi sẽ lau, anh đi ngủ đi! _ Đằng Dạ theo đó đi ra, hung hăng tuyên bố giành việc. Hơn ai hết, anh hiểu rõ ý đồ của Đằng Hy...

...vì anh cũng đang có ý đó.

- Không sao đâu em trai, ngày mai em còn phải giám sát kì thi, nên về phòng “an nghỉ” đi. Vợ em cứ để anh lo.

- Đằng Hy! Tránh ra!

- Đằng Dạ! Em đúng là có phúc không biết hưởng...

- Anh muốn gặp họa rồi mới lùi hả?

- Mấy người im hết! Tôi phải học!

Sáng hôm sau, nhờ “sự giúp đỡ” “nhiệt tình” của anh em họ Đằng, bàn tay đen trên má Giai Băng đã...bóng loáng và dễ bắt ánh sáng hơn, nguyên hình càng thêm đậm nét.

Oán hận nhìn chính mình trong gương, Giai Băng bức bối xé rách bao xi lôngpat, tách miếng dán to tổ chẳng rồi đập mạnh nó vào má mình, che khuất toàn bộ bàn tay đen nhục nhả trên má.

- Chỉ có mỗi cách này! _ Giai Băng sàu não thở dài, đau đớn nhìn nhan sắc mình đang bị huỷ hoại. Cô sẽ nói gì khi bị hỏi nguyên nhân đây, nói thật rằng cô mộng du sao? Hay dán thể cho tomboy?

- Có cần tôi ghi thêm cho em “Đừng nhìn” không? _ Trước hành động của Giai Băng, Đằng Dạ suýt thất chặt cả vật trên cổ mình. Hồi lâu trấn tĩnh lại, anh mới hào tâm nín cười đề nghị.

- Lo cho mạng anh đi! _ Quắc mắt lườm Đằng Dạ, Giai Băng đeo cặp ra ngoài, người run lên đờ bưng. Cô xin thể, nếu dấu bàn tay đó không phai, cô sẽ lột sạch tiền Đằng Dạ đi thăm mĩ, xem anh ta cười nổi không.

Trong lúc những đứa con của mình đang bận rộn với công việc của chúng, Đằng phu nhân lại nhàn nhã dựa người vào thành ghế, lãnh đạm dò xét người đối diện:

- Hạ lão gia, ông có thể nhắc lại những gì vừa nói được không?

-Đằng phu nhân..._Hạ lão gia hít một hơi thật sâu...tôi nghĩ...chúng ta nên hủy cuộc hôn nhân giữa Giai Băng và Đằng Dạ.

-Hủy hôn nhân...?_Thoáng chút kinh ngạc, Đằng phu nhân mỉm cười, trầm ngâm suy nghĩ_Nghe có vẻ thú vị...nhưng lí do là gì?

P/s:Hình như chap này hơi nặng nề thì phải hix, mong ko ảnh hưởng đến các bạn. Hehe. Nhớ ủng hộ và góp ý giúp tui nhé, đừng ngại, hìh. Cứ post kiểu này tui giảm thọ mát, mãi ms lên đk mạng

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Chap 32: ADN

-Đằng phu nhân, bà cũng biết rồi đây...Giai Băng hiện giờ...không phải là con gái tôi..._Ngưng một lát, Hạ lão gia đưa mắt dò xét biểu hiện của người đối diện mới nói tiếp...mà cuộc hôn nhân này...cốt yếu là để làm vui lòng các cụ hai nhà Đằng-Hạ, người ngoài sao có thể xía vào được. Thế nên, tôi muốn hủy đám cưới lần trước, thay vào đó, chúng ta sẽ tổ chức một đám cưới khác hợp lệ.

-Ồ!_Sau khi nghe lời lẽ thuyết phục của người kia, Đằng phu nhân cảm thán lên một tiếng, miệng nở một nụ cười nhẹ ra chiều thích thú_Nhưng hình như...Giai Băng và hai người kia đều chưa xét nghiệm ADN, sao Hạ lão gia lại chắc chắn Giai Băng không phải là con gái mình đến vậy?

-Bà không nhắc thì tôi cũng quên mất_Chợt như nhớ ra điều gì đó, Hạ lão gia mở nhanh chóng mở tập tài liệu đặt kề cạnh chỗ mình, đẩy nó về phía Đằng phu nhân, lòng chắc mẩm kế hoạch đã thành công trơn trượt_Đây là kết quả xét nghiệm giữa tôi và Giai Băng, nó cho thấy, chúng tôi không hề có quan hệ máu mủ.

Thoáng chút hồ nghi nhìn xấp giấy trước mắt, Đằng phu nhân cầm lấy chúng, tỉ mỉ đưa mắt thăm thú trên từng hàng chữ, chốc chốc lại liếc nhìn gương mặt đắc chí của Hạ lão gia. Bà đến đây, quả thực không hiểu nổi ông ta đang nghĩ gì nữa...vứt bỏ một đũa con nuôi những 18 năm một cách dễ dàng và gấp gáp như vậy...có quá đáng hay không. Còn nữa...sao bà thấy chuyện này kịch đến vậy, như thể đã được sắp đặt sẵn từng bước.

-Sao...Đằng phu nhân!_Ném ánh mắt long lanh như trời đêm nhìn người đối diện, Hạ lão gia hồi hộp chờ đợi đáp án.

-Tôi cứ nghĩ chuyện này là một trò đùa..._Đằng phu nhân nhấp một ngụm trà cho thanh giọng...nhưng có lẽ không phải vậy. Tuy nhiên, Đằng gia chúng tôi không phải dòng tộc máu lạnh, không thể vô ý xúi con trai li dị với người mình đã cưới được, mong Hạ lão gia thông cảm.

-Nhưng...mong ước của hai cụ...

-Tôi vẫn chưa nói hết...Không thể li dị với Giai Băng, không có nghĩa con gái ông không có cơ hội. Nếu Đằng Dạ thực sự thích một trong ba cô con gái còn lại của ông, nhất định chúng ta sẽ bàn đến việc cưới hỏi. Ngược lại, sẽ không có người nào họ Hạ đặt chân vào Đằng gia_Vẫn nở nụ cười không thể hòa nhã hơn, Đằng phu nhân quyết đoán trả lời, đôi mắt bà đen thẫm lại tỏ rõ sự kiên quyết không thể sờn phai.

Chẳng phải bà yêu quý Giai Băng mà để cô ở lại, những việc bà đang làm...chỉ là bổn phận của “Chính thê” tiền bối đối với “Thánh thê” hiện tại. Có lẽ, theo suy đoán của bà...không ai thích hợp với vị trí đó hơn kẻ từng có ham muốn giết chết Đằng Hy như Giai Băng.

-Tùng tùng tùng!_Tiếng trống thúc giục báo hiệu giờ thi kết thúc vang lên từng hồi dài, kéo niềm thúc đang mộng mị mê mẩn trong căn phòng Hội trường rộng lớn, cô độc của Đằng Dạ giật mình tỉnh giấc.

Đưa mắt mơ màng nhìn đồng hồ, anh vươn người khỏi động các khớp rồi đứng dậy, túm lấy chiếc áo khoác vắt trên lưng ghế rồi bước ra khỏi phòng, sai chân dài đi đón Giai Băng.

Mong là...cô không thi tệ đến mức khiến anh không dám lộ mặt ra ngoài.

Bỗng, trong dòng người đông nghịt, có ai lướt qua, vô tình chạm mạnh vào vai anh.

Khó chịu, Đằng Dạ nhíu mày nhìn lại người kia, nhưng họ đã đi khuất, chỉ để lại một chiếc huy hiệu khắc hình nanh sói màu trắng ngà.

Nhặt chiếc huy hiệu lên, đưa mắt nhìn kĩ từng đường nét của nó, khuôn mặt ngái ngủ dính đầy gèn mắt của Đằng Dạ trở nên lạnh lùng đến khó hiểu...và đôi mắt đen...thì như chất chứa một luồng xoáy vô tận, như mũi khoan găm vào sâu thẳm con tim người.

Chiếc huy hiệu này, đưa anh trở về quá khứ tối tăm-khi mà...anh nhìn thấy Đằng Hy nằm bên cạnh nó...cùng một vũng máu đỏ thẫm đầy chết chóc...

...và cả cái chết của mẹ anh...theo lời kể rùng rợn của cha nữa...

...nó giúp anh nhận ra...đám người đó...là kẻ thù truyền kiếp anh cần phải...giết...

Rất nhanh quay người, bám theo toán người khả nghi, Đằng Dạ cẩn trọng đi đến một nơi hoang vu nào đó trong trường. Anh từ một góc nhỏ ẩn nấp, ném ánh nhìn gắt gao về nơi đám người kia hội tụ. Bất ngờ thay, trong số họ...có một chàng trai mà anh quen biết, thậm chí còn ghét cay ghét đắng.

Hắn khoác áo đồng phục của P&P, uy quyền nói gì đó với toán người kia, khiến bọn họ phải cúi gập người tuân lệnh rồi bỏ đi nhanh chóng ngay sau đó. Đến khi cái nơi hoang vu ấy chỉ còn trơ lại mình anh và tên đó, hắn mới hướng mắt về nơi anh ẩn nấp, cao giọng giễu cợt:

-Đằng huynh, hành động len lén như thế không hợp với anh đâu!

Biết mình chẳng thể trốn được nữa, Đằng Dạ miễn cưỡng từ trong chỗ náu ẩn bước ra, đáy mắt lóe lên tia thù hận sâu kín không rõ ràng. Đối với anh, dù người này có quan hệ gì với đám người đó, chỉ cần có tiếp xúc, đều trở thành kẻ thù của anh.

P/s: Kác tình yêu dễ thương của ta, chút ta post típ nhé, thành thật xin lỗi đã bỏ bê fic đi đào hố, tks nhieu, mong các bà ủng hộ và cho ý kiến

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Chap 32.2: ADN

-Tình thật, Lãnh Kiên! Xem ra, cậu đang làm điều gì đó rất mờ ám. Đưa tay phỉ phỉ bụi vương trên áo, Đằng Dạ dù bị phát hiện vẫn cao ngạo tiến đến gần người kia, đôi mắt lạnh của anh trầm đen, u tối trong những tia nhìn chết người.

-Đừng đem lòng tiểu nhân so lòng quân tử như thế, mắt tình hay không là do gen di truyền, một hội trường cao quý như anh đừng nên ghen ghét đặt điều, hòng hết cả hình tượng đấy! _Bật cười chế giễu, Lãnh Kiên mĩa mai rồi quay người, dáng điệu như sắp bỏ đi. Hôm nay, tôi sẽ thay anh đưa Giai Băng đi kiểm tra ADN, anh cứ chuyên tâm làm việc đi nhé, hội trường!

Ngột lòi, Lãnh Kiên cười khẩy sáng khoái, vừa mới bước đi được vài bước thì bị một hạt thầu đầu nào đó xé gió, nhắm lỗ xoáy tóc của anh đánh “phốc!” một cái, làm anh suýt móp nguyên cái hộp sọ.

Theo phản xạ, Lãnh Kiên quay người lại, trừng mắt tức tối nhìn Đằng Dạ đang hữu tình ngẩng đầu “ngắm” lá thầu đầu bị sâu gặm đến rụng.

-Lãnh Kiên, lời nói của cậu bị thiên nhiên phản đối rồi. Bước đến gần Lãnh Kiên, Đằng Dạ băng quơ nói, tiện tay vỗ vai anh như chiến hữu. _Đừng luyến tiếc quá khứ, giờ Giai Băng là vợ tôi, không còn là vợ cậu nữa. Thế nên, đừng có xía vào! Tự tôi sẽ đưa cô ấy đi!

-Đằng Dạ...anh... _Thất kinh trước lời nói quá đỗi rõ ràng của đối phương, Lãnh Kiên nhất thời hoang mang.

-Chẳng gì có thể qua mắt Đằng Dạ này. Tệ hại thế nào, tôi cũng không quan tâm. Dĩ vãng, không bao giờ thắng nổi thực tại. Nói một cách hàm ẩn mà chỉ người trong cuộc mới hiểu, Đằng Dạ bỏ đi, để lại Lãnh Kiên với vô vàn kiên định pha lẫn lo lắng.

Chuyện này, không phải ai muốn cũng được, phải có tranh chấp, mới xứng với giá trị của nó.

Hé mắt nhìn ra hành lang, khi đã xác nhận được số người qua lại đã giảm đi hẳn, Giai Băng mới đội mũ, đeo kính râm, bịt khẩu trang, lén lút ra khỏi phòng thi.

Chưa bao giờ cô thấy nhục nhã như ngày hôm nay. Nếu không phải vì mải cặm cụi giải bài thi, thì cô đã bị ánh mắt tứ phía của “bà con” rọi đến làm phân tâm mất rồi.

Rốt cuộc thì, cô còn phải đeo xilôngpat này đến bao giờ? Có cần phải phẫu thuật cắt gọt nữa không đây?

Nghĩ một hồi cảm thấy đau óc, Giai Băng buồn bực gấp dài, lười biếng đọc dòng tin nhắn vừa gửi đến.

Người gửi là Lãnh Kiên, và như lần trước, tốn mất 300 đồng mà chỉ có mỗi một chữ quen thuộc.

”Action!”

Giai Băng còn chưa nghĩ ra cô phải diễn gì, thì chuông điện thoại ngay tắp lự vang lên, vội vàng với dòng số gắn tên mẹ chồng cô.

- Mẹ?

- Giai Băng! Con đến bệnh viện gấp đi, cha mẹ con gặp tai nạn rồi! _ Thanh âm mẹ chồng Giai Băng văng lên hồi hả, vừa thúc giục vừa lẫn lộn sự lo lắng.

- Dạ? _ Vẫn chưa tiêu hoá được hết dòng thông tin nhận được, Giai Băng chỉ có thể theo phản xạ mà vô nghĩa đáp lại.

- Con đến bệnh viện Trung ương đi, gọi Đăng Dạ luôn, nhanh lên nhé! _ Căn dặn xong, Đăng phu nhân lập tức ngắt kết nối, để lại tiếng tút dài ngắt quãng.

Sững sờ nhìn màn hình điện thoại bằng đôi mắt có phần dại đi, Giai Băng từ từ ép chặt nó trong tay, cơ người run lên hoảng sợ.

Chuyện này... là do Lãnh Kiên sắp đặt? Cái chuyện liên quan đến mạng người này là do Lãnh Kiên một mình thao túng ư?

Dù có chối bỏ, lòng Giai Băng vẫn ngập tràn một nỗi sợ hãi không rõ nguyên do.

Sợ anh... hay sợ những gì đang diễn ra?

- Giai Băng! Hãy nghe lời tôi nói đi! _ Vỗ vôi vỗ nhẹ vào má Giai Băng, Đăng Dạ bắt nhịp trầm giọng, khuôn mặt cau có hẳn rõ sự tức giận.

- Đăng Dạ? _ Ngây ngốc giương mắt nhìn người đang đứng thù lù trước mặt, Giai Băng hồn nhiên hỏi _ Sao anh nhận ra tôi?

- Vì chỉ có mỗi em... bị đưa đến đồn cảnh sát do ăn mặc quá khả nghi mà vẫn thả hồn lên chính tầng mây thôi! _ Bắn tia mắt khinh miệt lên người Giai Băng, Đăng Dạ đột ngột đạp phanh, khiến ô tô đang chạy với vận tốc khá lớn bỗng thành linh dừng lại, theo quán tính làm cả người cô đâm sầm về cửa trước xe, phát lên những âm thanh hỗn tạp rất thảm thương.

- Au! Đăng Dạ! Anh muốn chết à? _ Đưa tay xoa xoa cái trán bị nội thương, Giai Băng không muốn cũng bắt đầu đi tỉnh rụi, phản kháng của cơ thể cũng dần dần được hồi phục nhanh chóng.

- Biết đau là tốt! _ Cong miệng cười hài lòng, Đăng Dạ bắt đầu tăng số, vọt đi.

- Chúng ta đi đâu! _ Ném mắt dán vào quang cảnh đang lướt nhanh, Giai Băng ngỡ ngàng hỏi, con đường này hình như dẫn đến bệnh viện Trung Tâm thì phải.

- Mẹ bảo tôi đưa em đến bệnh viện, có lẽ... em biết được một số chuyện rồi nên chắc tôi cũng không cần nói nữa... nhưng... _ Trầm ngâm một lát, Đăng Dạ đưa đôi đồng tử đen sâu dán vào người Giai Băng, thanh âm trầm đượm một chút tha thiết nào đó... nhưng chỉ trầm đượm thôi, thì không đủ để người vô tình như cô nhận ra... em đến giờ vẫn không có điều gì muốn nói với tôi sao?

- Có đấy... _ Mặt Giai Băng dần trắng bệch, mồ hôi bỗng ứa ra trên trán cô... xin anh nhìn đường đi! Chúng ta sắp đâm vào xe tải!!!

- Chết tiệt! _ Quắc mắt lườm Giai Băng lần cuối, Đăng Dạ hướng ánh nhìn nhắm về phía trước, chuyên tâm lái xe mà không thèm nói với cô câu nào nữa.

Nói cũng vô ích!

Ngay khi nhìn thấy Đăng Dạ và Giai Băng hốt hải chạy đến, Đăng phu nhân lo lắng nói ngay:

- Giai Băng, ngân hàng máu cận máu O rồi, nhóm máu con là nhóm máu gì thế? Bố mẹ con cần truyền máu gấp.

- Vâng! Con là con gái họ, tất nhiên mang nhóm máu O ạ! _ Tuy có phần ngạc nhiên trước sự sắp đặt trùng hợp này, Giai Băng vẫn lạnh trí đáp ứng ngay. Xem ra, Lãnh Kiên thực sự muốn người nhà Đăng gia tin cô là con gái hai người kia bằng cái cách truyền máu được xem là vô tình này. Liệu có đủ không?

Với mẹ chồng cô thì có vẻ dễ... nhưng với Đăng Dạ thì... anh ta tin nổi sao?

- Không nhất thiết là người nhà, con cũng có! _ Tự động trả lời cho thâm tâm Giai Băng, Đăng Dạ lạnh lùng nói với Đăng phu nhân, cường độ ánh nhìn lại gắt gao hội tụ lên người cô như thể muốn dò xét gì đó.

- Đăng Dạ! Con nhóm máu A mà!

- Ý con là đám người kia! _ Trỏ ngón tay về phía 5 tên cận vệ to khỏe đang đứng thù lù ở đằng xa, Đăng Dạ chú thích thêm _ Họ đều mang nhóm máu O của hai người kia

Kinh ngạc rọi mắt về hướng Đăng Dạ chỉ, Giai Băng sững sờ, toàn thân bỗng tê dại đi. Lại thêm những hồ nghi mới tràn về trong lòng cô.

Những gì Đăng Dạ đang làm... cứ như thể anh ta đã biết rõ và tương kế tựu kế bày sẵn từ trước vậy. 5 con người đó không tự dung mà xuất hiện trùng hợp thế được đâu.

"Em... có điều gì cần nói với tôi không?" Lúc đó... những gì Đăng Dạ cần cô nói... là về chuyện này ư?

P/s: oày vít gần chết ms xog, mai tui nộp thừa nhân oy mà ko tha cho tui là sao hở??? Huhu

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngọc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Chap 33: “Bê show”

-Đằng Dạ! Có phải...anh đã biết trước kế hoạch của tôi và Lãnh Kiên rồi không? _Hít một hơi thật sâu, Giai Băng lấy hết can đảm nói, mắt cố chấp rọi lên quang cảnh thu nhỏ bên ngoài tấm kính cửa sổ.

-Em bảo tôi đến đây để hỏi chuyện vợ vắn này sao? _Hóp một ngum coca lạnh, Đằng Dạ nhần mắt xem xét loong nước, khề nhỏ tất cả vào chậu cảnh gần đây rồi thắc mắc kiểu bốn cọt, tiện tay đưa loong coca mình vừa uống cho Giai Băng _ Uống đi!

-Cảm ơn! _Không mấy quan tâm trọng lượng của loong nước, Giai Băng cảm kích nốc nguyên một ngum sáng khoái. Cho đến khi Đằng Dạ thông báo về sự hết hạn của nó, Giai Băng mới ngừng lại, ho một tràng sặc sụa đến đỏ mặt _Đằng Dạ, anh dám..

-Lừa được người thế này mới gọi là kế hoạch, như của em..chỉ đáng làm trò cười cho tôi thương thức thôi... _Nờ nự cười nhạt chậm biếng, Đằng Dạ lấy tay nâng nhẹ 1 lọn tóc của Giai Băng, trượt dài, điệu bộ vô cùng lãng tử _Giai Băng em còn non lắm!

-Gi? _Thoáng choáng ngợp trước vẻ trầm tư mị hoặc của Đằng Dạ, Giai Băng ngây ngốc đáp một tiếng thừa thãi, đôi đồng tử ân ân chút si mê.

Cô lại vậy nữa rồi. Nhưng Đằng Dạ, trong ánh nắng chói chang bao quanh, anh rất mê hồn, có gì đó mong manh, lại đượm chút ngang tàn, ngông ngạo.

-Tỉ dụ như bây giờ... _Đằng Dạ bước lại gần Giai Băng, thu hẹp khoảng cách với cô chỉ còn zêro, 1 tay vẫn yên vị mân mê tóc cô, tay còn lại chống lên bức tường trước mặt, dồn ép Giai Băng hoàn toàn nằm gọn trong lòng...em đang bị vẻ đẹp cuốn hút của tôi làm cho mê muội hoàn toàn, đến mức, em không hay biết rằng, tôi đang mượn tóc em để lau tay.

-Hả? _Như bị lời thông báo của Đằng Dạ đánh cho một tát tỉnh rụi, Giai Băng lập tức bắt lấy bàn tay đang nâng tóc mình của anh, đưa gần đến mũi, hít hít ngửi ngửi như con nghiện. Khi mùi coca hết hạn đã lấp đầy buồng phổi, sắc mặt Giai Băng mới đen kịt hoàn toàn, người cô run lên như sốt, thanh âm gần lên kim nén:

-Đằng Dạ...

-Thế nên tôi mới nói, nếu em thực sự muốn đấu với tôi, trước tiên em phải không si mê tôi đã. Mà tốt nhất, em đừng có làm điều vô bổ nữa, vì dù có cố, em cũng không thể rời khỏi Đằng gia một khi đã bước chân vào, trừ phi, em chết _Đặt những ngón tay thon dài lên bờ môi đang âm ỉ co giật của Giai Băng, Đằng Dạ cúi đầu, ngang nhiên “gặm” lấy môi cô, đôi mắt đen băng lãnh, xa lạ cũng không ngừng dán lên đáy mắt kính ngạc của cô. Tay anh từ từ di dời xuống vòng eo cô, nửa siết mạnh, nửa buông lơi. Nụ hôn nhẹ cũng nhanh chóng bay đi ngay sau đó _Em muốn rời khỏi tôi cũng được thôi, nhưng trước tiên, hãy sinh con cho tôi đã.

Tròn mắt trong trạng thái chết não chưa được vài giây, nhờ câu nói cuối cùng của Đằng Dạ, Giai Băng đã bừng tỉnh khỏi mê muội, hung hăng hắc xì vào mặt anh một cái vô cùng khi thế.

Calo, vi khuẩn, dòng dung dịch lạ trong miệng Giai Băng như có thêm lực theo vận tốc ánh sáng “phóng thích” ra ngoài, bắn thẳng vào mặt Đằng Dạ, làm anh cứng người hoá thạch ngay tức khắc.

-Xin lỗi nhé, ông xã, vợ còn trẻ lắm, muốn sinh thì ông xã tự đi cấy trứng vào mà sinh, hoho _Cong môi nở nụ cười vô cùng đều giả, Giai Băng héch mặt bắt khuất rồi đi, nắm tay quỵên lại thành quỵên.

Muốn cô sinh con? Trừ phi cô nhận được giấy báo nhập trại tâm thần thì hãy nói.

-Sao lại có chuyện này chứ, bọn họ nghĩ Hạ gia ta là gì chứ? Cái lũ khinh người đó, ta không cần! _Tức tối lửa đồng giấy tờ trên bàn xuống đất, Hạ lão gia, từ khi về nhà đến giờ, vẫn giữ vững khuôn mặt bưng đố, liên tục la hét, chưởi rủa không ngớt, thanh âm ông vì thế ngày càng khàn đặc đi.

-Cha bình tĩnh đi! _Trái ngược với phản ứng dữ dội của cha mình, Lãnh Kiên nhàn nhã khui nắp rượu vang, đổ dòng nước vàng rượi thơm đượm vào ly.

-Lãnh Kiên! Kế hoạch của con chẳng hay ho gì cả, người đàn bà ngoan cố đó không đồng ý. Xem ra, bà ta thực sự thích con bé Giai Băng mất rồi _Ngửa tay đập bàn cái rầm, Hạ lão gia vò mái đầu rồi _Giờ thì phải làm sao đây hả?

-Cha nghĩ...Đằng phu nhân kia thực sự thích Giai Băng sao? _Đưa mắt nhìn vầng rượu sóng sánh trong ly, Lãnh Kiên nhấp một ngụm, khoe môi cong lên nét bồn chồn.

-Không thể thì sao bà ta lại không đồng ý chứ? Ai chẳng muốn có thông gia môn đăng hộ đối.

Chap 33: “Bể show”-P2

-Đâu cần nhất thiết phải có yêu thích chứ. Nếu là con, trong hoàn cảnh của bọn họ, cũng sẽ không tiếc gì mà không để Giai Băng ở lại.

-Ý con là sao?

-Cha! Cha cứ để cho các chị ấy tiếp cận Đằng Dạ, cố làm mê hoặc cậu ta như Đằng phu nhân đã nói. Chưa chắc gì...họ sẽ là vợ bé đâu! _Nở nụ cười tự tin đến mê mị long người, Lãnh Kiên đưa ly rượu của mình chạm nhẹ vào ly rượu của cha rồi uống cạn một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

Dẫu còn chút hoài nghi trước lời của con trai, nhưng Hạ lão gia vẫn nốc nguyên ly rượu đáp lễ.

-Con thì biết gì chứ, Giai Băng còn ở đó ngày nào, thì ngày ấy các con gái ta vẫn là vợ lẽ của người ta! Không bao giờ ta chấp nhận điều đó!

-Cha cứ yên tâm làm theo lời con. Nhất định...khi tiệc cưới lần thứ hai của Đằng Dạ diễn ra, hẳn sẽ chỉ có một người vợ duy nhất mà thôi _Rót thêm rượu vào hai chiếc ly đã cạn, Lãnh Kiên quyết đoán nói, giọng nói của anh càng về sau càng nhỏ, như chỉ nói với chính bản thân anh mà

thôi _À...không phải là hai, mà có lẽ là ba lễ cưới.

Trong lúc có kẻ nhàn nhả ngồi bày mưu tính kế, thì Đằng Dạ lại liên tục hắc xì vào đồng bài thi chất cao như núi nhờ sự ưu ái gọi tên của một số kẻ nào đó.

Lấy phất tờ giấy ăn lau mũi, Đằng Dạ tức tối kí chữ roen roet, không thèm xem qua mà vất sang một chồng cho đám người dưới của hội học sinh xử lí. Nhiệm vụ của anh chỉ kí và kí thôi...với cái hoàn cảnh mất hình tượng như bây giờ, đừng hòng đòi hỏi thêm điều gì ở anh.

Bài tiếp...bài tiếp...lại bài tiếp nữa.

Chợt trong cái đồng bài ngút ngàn ấy, có một bài làm toán học với chữ nghĩa không thua gì rồng bay phượng múa, cực thích mắt đập vào đáy giác mạc anh, khiến tâm tình Đằng Dạ tốt lên chun chút. Xem ra, cũng có người trong hàng trăm người tham gia vào kì thi thử lần này ý thức được tầm quan trọng của cái đẹp.

Đề thưởng cho công sức ngồi còng lưng nắn nót của người này, Đằng Dạ không ngần ngại phóng bút, phê ngay điểm 10 vào bài thi, tỏ rõ sự ưu ái của mình để người chấm biết cân nhắc.

Đến nửa buổi, Đằng Dạ bắt gặp một bài thi khác với dòng chữ chẳng khác mèo cào giun bò, tâm trạng anh hơi tốt chút lại bị làm cho ảnh hưởng nghiêm trọng.

Tức, Đằng Dạ không thèm xem xét nội dung thế nào, phê liền ngay điểm 0, nhằm nhắc nhở người chấm lưu ý.

Gắng thêm chút nữa mới đến bài thi cuối cùng, tuy không để lại cho Đằng Dạ ấn tượng gì đặc biệt, nhưng anh vẫn nương tay, phê chuẩn điểm trung bình, coi như tán thưởng cho vận may của nó.

Xong xuôi mọi việc, Đằng Dạ vờn vai vài cái rồi với tay lấy áo khoác, rào bước về nhà.

Sau một hồi lượn vòng Hà thành, Đằng Dạ đậu xe vào bãi, trở về căn hộ của mình.

Khi cánh cửa gỗ bật mở, Đằng Dạ bỗng cứng người hoàn toàn trước cảnh tượng hiếm có đập ngay vào thị giác.

Đầu tiên là cái mông lẳng lơ đáng ghét ẩn nấp dưới chiếc quần tây Gucci, cái lưng rắn chắc ngang ngửa anh, tiếp đến là cái đầu nhum nhúm tóc ngứa mắt của Đằng Hy chào đón anh.

Nhưng, cái dáng bộ mắt nật đó không phải là tác nhân, tác nhân đập nát sự tự tôn của người đàn ông nơi anh mới chính là khuôn mặt trắng nõn cùng tấm xilôngpat của Giai Băng đang lấp ló ẩn hiện kia cơ.

Đặng Hy, theo lí là anh trai anh, đang choàng người ôm lấy Giai Băng, bà xã của anh. Không những thế, cái bà xã đáng chết này còn dám mặc bộ áo ngủ lụa trắng mỏng dính hết sức khiêu gợi mà chưa lần nào anh “có phúc chiêm ngưỡng” trước mặt người ngoài, mắt nhìn chăm chăm vào Đặng Hy về ngu muội.

Lần đầu tiên, Đặng Dạ hiểu được cảm giác của ông Phan Mộc Sùng trong tác phẩm Số đỏ của Vũ Trọng Phụng.

Rất...muốn phát điên!

Nhưng...Đặng Dạ anh phải bình tĩnh trước cái đã...vì có lẽ, Giai Băng cũng có một nỗi “Thị Kính”.

Ngược dòng thời gian, ta về về quá khứ, tới thời điểm Giai Băng trong bộ áo ngủ mỏng manh bước ra khỏi phòng tắm.

Tự tin ngắm nghía dung nhan hoàn hảo của mình trong gương, Giai Băng không ngớt lời cảm thán. Chán nản, bàn tay đen trên má cô, dù được chùi rửa bằng vô số nhân hiệu nước rửa mặt cao cấp vẫn không tài nào chùi sạch được, mắc công cô phải tiếp tục dán tấm xi-lôngpát phản cảm che đậy.

Vì thế, để hoàn thành công cuộc đim hàng Đặng Dạ, Giai Băng đã chuyển mục tiêu như mồi lên thân thể mình, ra sức làm tăng thêm sự gợi cảm của nó.

Đầu tiên là số đo 3 vòng:

-Vòng 1: 87, so với tiêu chuẩn Việt Nam đã thuộc hàng hiếm rồi, đầy đặn chán! Chắc không cần độn thêm!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

P

hê chuẩn!

-Vòng 2: 62, hơi thừa mỡ một chút nhưng nhìn vẫn ra eo đẳng hoàng, không đến mức tròn trịa! Phê chuẩn!

-Vòng 3: 84, thể là có độ cong lăm rồi, phê chuẩn!

Mức gợi cảm 9/10

Độ dễ thương 10/10, trừ tấm xi-lôngpát phản cảm trên má thì cũng đạt ngưỡng 9.5/10

Nụ cười quyến rũ, không tính những lúc quá đã cười khà ồ thì 10/10

Héch mặt ngạo nghễ trước gương một cái, Giai Băng nhanh chóng lấy chai rượu vang mình rút ruột bỏ tiền mua ra, khui nắp, rót vào hai cái ly rỗng rồi lên lút lấy thuốc xổ ra, đổ vào ly mình đã đánh dấu sẵn. Xong xuôi, cô lắc nhẹ nó rồi đặt xuống vị trí cũ.

Rượu đã có thì không thể thiếu đồ nhắm. Giai Băng cong môi cười mỉm rồi bước đến phòng bếp, cẩn thận lấy chiếc bánh ngọt đã chính khét từ bao giờ trong lò vi sóng.

Quả nhiên, sau 3 tiếng chờ đợi chủ, chiếc bánh plan yêu quý-công cụ câu dẫn của Giai Băng-đã đen xì thành cục than cứng ngắt.

Vỡ mộng, Giai Băng trong tình trạng cấp bách đành liều mạng đồ chả trứng thay thế. Để thêm phần lãng mạn, cô còn lấy trứng ra đĩa, nhe hàm răng trắng đều như hột bắp của mình, từ tốn cắn cắn hết sức cẩn trọng. Đến lúc chả trứng vàng ruộm đã biến dạng thành hình trái tim méo xẹo đầy dấu răng, cô mới chịu buông tha, lấy thêm hai chiếc nữa đặt vào đĩa rồi thư thả mang về phòng ngủ.

Đêm nay sẽ là đêm cô chứng minh cho Đặng Dạ thấy, đâu mới là thiên tài người đời sùng mộ, đâu mới là hạng bốc phét, chém gió ngoài chợ.

Liếc nhìn căn phòng đượm mùi romantic, Giai Băng không nén nổi vui sướng khi mừng tượng đến thắng lợi của mình, vô chủ há miệng cười sang sảng một tràng dài.

Nụ cười quyến rũ -100/10 =”=! Cô thể có mặt trắng trên cao, cô sẽ cô kiêu chề.

Khâu chuẩn bị đã được hoàn thiện, giờ Giai Băng chuyển sang khâu đợi địch, gắng gượng làm “Chính phụ” chờ chồng trở về.

Đương lúc Giai Băng đang ngồi ngáp ngắn ngáp dài, đôi mắt liu diu đã sắp sửa rù rê linh hồn lẫn thể xác lên giường “bất tỉnh” thì tiếng bật cửa ngoài kia

văng đến.

Vì mấy tiếng trước Đăng Hy thông báo với cô rằng có lẽ anh sẽ qua đêm bên ngoài, nên Giai Băng đoán ngay là Đăng Dạ cuối cùng mò về tổ ấm, liền mặt mày hớn hờ phốc khỏi giường, tay cố ý kéo dây áo một bên vai trễ xuống.

Nhưng, Giai Băng càng vui vẻ bao nhiêu, cô lại càng thất vọng bấy nhiêu. Người về là Đăng Hy trong cơn say khướt nồng mùi rượu. Anh ta đưa đôi mắt đen lạnh lẽo pha chút đờ đẫn tê dại nhìn cô, bỗng bật cười một tràng dài nhặt nhẻo bộc lộ sự bất mãn.

Hơi chút kinh ngạc, Giai Băng cảnh giác kéo dây áo ngủ lên cao, cũng đáp lại ánh nhìn xoáy sâu kia bằng đôi mắt khó hiểu.

Đăng Hy say rượu? Anh ta hoàn toàn không hề ý thức được sức khoẻ của mình tí nào.

-Giai Băng! Với ai em cũng nhìn chăm chăm đến si ngốc như thế này sao? _Loạng choạng bước từng bước đến, Đăng Hy đưa tay nâng cằm Giai Băng, nụ cười sỗ sàng thôi bật thành tiếng mà nở thành nụ cười bất lực trên môi anh.

-Nếu anh không say, có cho tôi cũng không thèm nhìn _Hếch cái cằm nhọn tránh né những ngón tay của Đăng Hy, Giai Băng lạnh nhạt đáp.

-Anh đẹp trai hơn Lãnh Kiên, giàu có hơn hẳn và có quyền lực rất lớn mạnh đấy! _Đăng Hy bỗng trở chứng tự sướng. Nhưng việc anh không đem mình so sánh với ai khác mà là với Lãnh Kiên làm Giai Băng có chút chột dạ cảnh chừng, ánh mắt không ngừng bám đuổi biểu hiện trên cơ mặt anh.

-Anh...làm sao vậy?

-Em thật không có mắt nhìn chút nào...Giai Băng à! _Phủ phục cả cơ thể lên người Giai Băng, Đăng Hy hít nhẹ đầu tóc mùi hương trên mái tóc cô.

-Rốt cuộc anh muốn nói gì thì nói đi, Đăng Hy! _Bực bội vì những cử chỉ ám muội của Đăng Hy, Giai Băng nhăn mặt cố đẩy người anh ra.

-Giai Băng, em hiện giờ rất xấu! Trong em như bông hoa cắm giữa bãi bùn lầy lội vậy! _Đăng Hy cười gằn một tràng.

-Anh có tin tôi xô anh ngã chổng vó không hả? _Bị dẫm một phát vào lòng tự tôn, Giai Băng bực bội hỏi, đôi môi giật giật không ngớt. Sự tự tin bao năm gầy dựng bỗng thấy hao hụt kì lạ.

-Giai Băng... _Giai Băng cong khoe môi cười khốn khổ, hơi thở anh ấm nóng phả dần lên vành tai cô, thanh âm mê hoặc theo đó âm ỉ thấm vào từng thớ thịt...em và Lãnh Kiên...2 người không xảy ra chuyện gì hết, phải không?

P/s: hix. Chắc tui là tg pị đọc giả phàn nàn nhứt wa. Hìhì, nhưng đó là “thương hiệu” oy. H ọc và cho Su ý kiến nà. Love you all

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Chương 33: Bê show - P4

-Dạ? _Giật nảy mình, Giai Băng bàn thần nhìn chăm chăm vào người Đăng Hy, đôi mắt đen kinh ngạc đến sững sờ, dại đi. Cô không hiểu...hoàn toàn không hiểu nổi...ý tứ ở trong lời nói ấy là gì...

-Em...vẫn còn trong sạch, đúng chứ? _Như sợ rằng Giai Băng sẽ không lí giải nổi câu hỏi của mình, Đăng Hy nhắc lại lần nữa, những ngón tay mảnh mai trồn lên vùng da cổ cô, nhẹ nhàng khiêu khích những cơn lông tơ xúc giác nhạy cảm.

-Sao...sao anh lại... _Kinh hãi nhận ra ẩn ý thực sự, Giai Băng cứng họng, trong lòng dấy lên một nỗi cuồng giận. Đăng Hy xem cô là loại người gì? Sao anh ta lại có thể hỏi cô những lời nói chỉ dành cho đám con gái lẳng lơ đó? Mà không phải với ai...mà với Lãnh Kiên...người mang thân phận là anh trai ruột của cô?

-Cạch! _Đúng lúc ấy, cánh cửa gỗ trước mặt Giai Băng bỗng bật mở, để lộ khuôn mặt điển trai đang dần đen kịt lại như bị điện giật.

Bầu không khí xung quanh nhờ đó bắt đầu hạ nhiệt, lạnh lẽo đến xương cũng muốn hoá băng vỡ vụn.

-Hình như...tôi về không đúng lúc thì phải? _Liếc đôi mắt đen sâu hoắm tựa vực thẳm không đáy quét lên 2 thân thể mà như hoà làm một của Giai Băng và Đăng Hy, Đăng Dạ lạnh lùng phán, thanh âm chất chứa sự tức giận ngấm ngầm.

Vì bị bất quả tang trọng bộ dạng, dáng đứng, tư thế hết sức ái muội, Giai Băng dù bất khuất biết mình vô tội vẫn không quên phản ứng theo đúng cái phản ứng không thể tầm thường hơn của con người, hai tay cuồng bạo xô Đăng Hy ra xa, làm anh ngã nhào vào lòng ngực rắn chắc của Đăng Dạ.

-Rầm! _Tiếng da thịt va chạm da thịt và tiếng bàn toạ đập mạnh vào sàn nhà vang lên ngọt tai, mình hoạ cho viễn cảnh anh em dày xéo lên nhau của đôi song sinh họ Đăng.

Tròn mắt nhìn chuỗi hình ảnh diễn ra nhanh chóng trước mắt, Giai Băng “ngượng ngùng” cắn môi, thu đôi tay gậy án ra sau lưng. Sau một phút mặc niệm, cô nàng vội vàng chạy đến đỡ đỡ, phúi phúi hai người kia, coi như lấy công chuộc tội.

-Chồng à! Tất cả chỉ là hiểu nhầm thôi! Vợ thề có mặt trời, mọi chuyện chồng nhìn thấy là hiểu nhầm không có kịch bản dựng sẵn! _Liên tục đâm thủng thủng vào cánh cửa gỗ phòng vệ sinh-nơi Đăng Dạ đang giải quyết vấn đề “đây hơi, khó tiêu”-miệng lên tục vận to volume kêu oan.

-..._Đáp lại Giai Băng vẫn chỉ là tiếng im lặng kì dị.

-Chồng à! Chồng chết dí bên trong rồi hay sao mà vợ không nghe thấy gì hết thế? Sao cả tiếng rặn, tiếng đánh rầm hay tiếng “tôm tôm” em cũng không nghe thấy vậy! Chồng à! Chồng chết thật rồi sao?

-Rầm! _Lần này...trước sự “kêu gọi” thăm thiết của Giai Băng, bên trong bắt đầu có động tĩnh cho thấy sự sống. Đăng Dạ bực bội đá cửa phòng, xông ra ngoài với chiếc áo tắm trắng gọi găng và mái tóc đen rối. Anh đưa mắt nhìn lướt qua người cô rồi không nói không rằng bỏ ra ngoài.

Tức đến xi khối vì mình đã đem rượu mời đến tận miệng vẫn có người làm cao không nhận, Giai Băng lườm lườm Đăng Dạ, không ngừng thờ hất bình ôn tâm trạng.

Không thể được, giờ cô tuyệt đối không được nổi điên lên. Công sức ngồi kì chỗ đất trên người cho thật sạch, tiền bạc vốn liếng mua rượu thịt cũng đã bỏ ra hơn phân nửa, cả thời gian chờ đợi uống phí nữa, cô tuyệt đối không thể vì cái khó trước mắt mà nhụt chí. Đăng Dạ là đàn ông, dù có là thái giám, hoạn quan, đồng tính thì vẫn là một thân nam nhi...không thể không bị mĩ nhân như cô cảm hoá, làm cho lung lạc được. Giờ cô bỏ cuộc thì còn quá sớm.

Gái xinh không bằng chai mặt, muốn chơi người như Đăng Dạ thì phải mặt dày một chút mới được.

Nắm tay thành quyền tỏ rõ lòng quyết tâm cao ngút ngàn, Giai Băng cười khẩy một cái ma mãnh, bắt đầu công cuộc hoá thân thành “cá ăn bả”.

-Chồng à! Chắc chồng làm việc nhiều mệt lắm nhỉ? Để vợ đâm lưng matsxa cho chồng nhé!

-...

-Chồng à! Tóc chồng còn ướt kia kia, vợ lấy máy sấy sấy “cháy” tóc chồng luôn nhé!_Tất nhiên, từ “cháy” được Giai Băng cẩn trọng nói nhỏ như tiếng muỗi.

-...

-Chồng à! Chồng đói không, vợ nấu gì cho chồng ăn nhé???

-...

-!#\$%^&*....

-...

15 phút dè miệng và bám dai không ngớt lâu nhất trong cuộc đời của Giai Băng trôi qua...

-Đăng Dạ! Ít nhất anh cũng nên đáp lại lời tôi vài tiếng đi chứ! Anh có biết tôi thành tâm đến mức nào khi nói những lời đó không hả? _Thương thái cho quai hàm gần sái mà người kia vẫn cứ để mình tự kỉ, Giai Băng nhin không nổi tức giận, lột ngay cái mặt nạ xu nịnh mà gằn cổ lên hét xa xa vào mặt Đăng Dạ _Anh điếc lưa thì điếc vừa phải thôi nhé!

-Thành tâm của em là ở sau lưng tôi “to nhỏ” với anh trai song sinh của tôi à? _Cuối cùng cũng chịu mở miệng, nhưng Đăng Dạ lại không tiếc nước đá mà xối thẳng vào người Giai Băng, khoé môi anh đồng thời cong lên giễu cợt. Anh chưa bao giờ thấy người con gái nào lại tham lam như cô cả, một mình anh còn chưa đủ hay sao mà khiến cô phải nổi lòng tham với cả Đăng Hy lẫn Lãnh Kiên. Tham lam cũng có chừng mực thôi chứ.

-Đăng Dạ! Tôi đã bảo tất cả là hiểu nhầm rồi mà, anh không thấy anh ta say khướt thế kia hả? Tôi bị oan đấy!

-Tôi lại thấy em vốn có chủ đích từ trước ấy. Xem lại cách ăn mặc..._Mắt Đăng Dạ sắc lạnh quét lên người Giai Băng rồi đảo lướt khắp cả căn phòng...và cả cách bày biện phòng này nữa, em tưởng tôi không về nên muốn cùng người khác tận hưởng khoái cảm chứ gì?

P/s: Oà, Từng này vừa chưa nhì? Mọi người mún Đăng Dạ giận thì giận roy roy đó, còn mún làm gì nữa nà

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Chap 33: “Bể show”-P3

-Ra...anh nghĩ tôi làm những chuyện này để câu dẫn Đằng Hy sao? _Cẩn môi tỏ vẻ nín nhịn để khỏi bật cười, Giai Băng chưa chút hỏi, đôi lông mày ngài nhướn lên kinh ngạc.

-Chẳng nhẽ...tôi lại phán đoán sai sao?! Hay em định nói...những thứ này em chuẩn bị cho tôi, là tôi hiểu nhầm em? _Đằng Dạ dờ giọng cợt nhả tương phản với khuôn mặt lạnh băng của mình.

-Anh... _Bị câu nói xóc óc làm cho nghẹn họng, Giai Băng nắm tay thành quyền run rẩy, đầu tựa như muốn bốc khói.

-Em không cần phải tức giận như vậy, em đã có gan làm thì đâu cần sợ tôi nói trúng tim đen cơ chứ.

-Đằng Dạ! Anh quá đáng lắm rồi đấy! _Bật một nụ cười cứng nhắc chứa thất vọng, Giai Băng phán một câu rồi quay người bỏ đi _Nếu anh muốn, tôi sẽ làm cho anh hả dạ!

Nhưng, tâm can, lòng dạ lẫn ngũ quan của Giai Băng vẫn không mạnh mẽ như lí trí của chủ thể. Bước chân cô không nhanh không chậm cũng không đều, như có ý nán lại. Ngũ quan thập phần đều chờ đợi 1 điều gì đó mà chủ thể hoàn toàn không biết rõ. Thôi được, cô thừa nhận mình đang động tâm. Song, cái động tâm này chắc chắn không thiên về tình cảm. Nó chỉ giống như cái động tâm của một người tử tù chờ đợi thông báo giải oan của thánh thượng mà thôi.

Còn 3 bước...2 bước...1 bước...Đằng Dạ vẫn im lặng.

Kể cả khi tay Giai Băng đã chạm vào núm cửa inoc...bầu không khí vẫn náo nê như lúc đầu. Nó làm cô cảm thấy có chút hối hận về những gì đã nói.

-Giai Băng! Em dám? _Cuối cùng cũng chịu lên tiếng, Đằng Dạ lạnh lẽo hỏi khó làm cách mạng trong lòng Giai Băng thành công phân nửa.

-Anh thực sự muốn tôi làm như thế này! _Giai Băng được thể lên mặt, đắc ý giễu cợt mà không thêm suy nghĩ đến hậu quả của nó.

-Được thôi! Tôi không ngăn em đi tìm hạnh phúc _Trái với kịch bản dựng sẵn trong lòng Giai Băng, Đằng Dạ xuôi xị bỏ cuộc rồi trèo lên giường, mở Ipad, chơi điện tử.

-Anh... _Giai Băng quay phắt người lại, chứng kiến tư thế nhàn nhã của Đằng Dạ thì phát bực đến muốn thổ cả huyết, khoe môi giật giật ỳ ỳ khua.

-Chưa đi sao?

-Tôi phải lấy rượu đây! _Nói đoạn, Giai Băng giẫm chân sinh sịch đến chiếc bàn đựng rượu vang, phút chốc ăn sạch đĩa trứng đã chuẩn bị, nốc nguyên hai li rượu rồi khảng khái quay người, tư thế anh hùng chuẩn bị ra đi.

Đúng như công hiệu mấy cô bán thuốc quảng bá cho Giai Băng “thuốc xỏ loại mạnh, hiệu suất cao, năng suất lớn”, bụng cô bắt đầu có phản ứng, linh hồn của tôm cá như quẫy đạp mạnh trong người, khiến cô không kìm nổi mà ngã sịch xuống đấy, hai tay ôm bụng quằn quại.

Thấy Giai Băng đau đớn rai thây dưới sàn nhà, Đằng Dạ vẫn thản nhiên ngồi, ánh mắt lạnh lẽo hờ hững quét lên người cô.

-Giai Băng! Đừng có giờ trò nữa!

-Giờ trò? _Nói xen từng chữ trong hơi thở gấp gáp, Giai Băng một tay ôm bụng siết chặt, một tay hoảng loạn tìm kiếm chỗ tựa để đứng dậy.

Không hiểu sao, Giai Băng cảm thấy nước bọt đắng ngắt và lòng như chua lại.

Đắng? Chua? Những tư vị vực thẳm thâm tâm người đồng loại ngự trị trong cô là sao?

Từng lúc đứng dậy và không chịu đựng nổi lại ngồi xuống, Giai Băng lại càng tự vấn chính mình...những cảm giác trong cô do đâu mà có. Sao vô duyên vô cớ như thế?

Cô đưa đôi mắt tê dại nhìn thân hình của Đằng Dạ ngày càng tới gần, lòng vô thức nhói lên một tia hy vọng hỗn loạn pha tạp sự sợ hãi.

Cô nắm lấy ống quần anh, ép chặt trong đau đớn.

Cô nhịn không nổi nữa rồi! Bệnh viện, cô muốn đến bệnh viện!

-Đằng Dạ...tôi...

-Sao?_Đằng Dạ ngồi xuống cạnh Giai Băng, đầu hơi nghiêng như muốn hứng rõ những rên rỉ từ khuôn miệng xinh xắn. Nhưng, anh không để cô nói hết mà lạnh nhạt bật cười khinh miệt_Muốn tôi gọi Lãnh Kiên hay Đằng Dạ cho em đây? Lãnh Kiên thì xa đấy còn Đằng Hy thì say rồi. Coi bộ em phải ráng nhịn thêm một thời gian nữa đấy. Hoặc là...em có thể cầu xin tôi cho em một sự giúp đỡ.

Chính tai nghe rõ mồn một những lời tàn nhẫn, Giai Băng bỗng không còn cảm thấy thế xác đau đớn như trước nữa, thay vào đó là sự cào xé nhen nhói trong lòng. Cô rời tay khỏi người Đằng Dạ, tự lực đứng dậy, khoé môi cất lực cười chua xót.

-Anh không đáng!_Nói xong, Giai Băng nhanh chóng phi vào WC giải quyết.

Tâm trạng giờ là một đồng hồ hỗn độn những xúc cảm dạt dào.

Lần đầu tiên, Giai Băng ném đủ cả cái đáng lẫn cái chua cùng lúc.

Love you all

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70

Chap 34: Bước ngoặt

Nắng! Một dòng nắng ấm lọt qua kính cửa trong suốt bao trùm lên mọi vật bên trong căn phòng nhỏ, nhẹ nhàng đốt nóng.

Xòe rộng bàn tay thon mảnh hứng luồng ánh sáng tinh quái đang chĩa vào mặt, Giai Băng trở nhẹ người, vui khuôn mặt thanh lệ đang khẽ nhăn lại khó chịu vào chiếc gối mềm phẳng phát mùi thuốc khử trùng, an tâm rơi vào mộng mị.

Dẫu bận nghe người đối diện lâu lâu nói, nhưng chàng trai lịch lãm với phong thái quý ông đang dựa người vào thành cửa vẫn tài tình biết được sự trở mình hiềm hoi của sinh vật trên giường, miệng nhếch lên một nụ cười ôn nhu.

-Thiếu gia! Ông ấy thực sự muốn ngài thay ông ấy tiếp quản. Hơn ai hết, ngài thực sự phù hợp với vị trí đó_Cũng lia mắt nhìn lướt về phía Giai Băng, người đàn ông trung niên với cặp kính dẹt dẹt nhàu nhàu ra về bực bội, đánh giọng lại khuyên can_Hạ thiếu gia, cha ngài sẽ nổi điên lên nếu biết ngài bỏ bữa sáng thân mật với Đồ tiểu thư để đến đây đây.

-Ta không quản chuyện người thì người cũng đừng xen vào chuyện của ta, chuyện tiếp quản bang hội đó...ta sẽ suy nghĩ sau_Đưa mắt trở về quỹ đạo cũ, Lãnh Kiên nhìn xoáy sâu vào chiếc huy hiệu đính trên bộ vest tươm tất của người đối diện, ngón tay thon dài khe khẽ lướt nhẹ trên mặt men trong suốt của nó_Người tốt nhất nên rời khỏi đây, nếu để Đằng Dạ và Đằng Hy nhìn thấy, chúng sẽ phát đại lên cắn chết người đấy.

-Vậy...tôi xin đi trước, mong ngài suy nghĩ kỹ về những gì tôi vừa nói_Miễn cưỡng bước ra khỏi căn phòng, người đàn ông không quên nhắc nhở thêm lần nữa rồi mới biến mất hẳn.

Không lâu sau đó, Giai Băng không yên phận trở mình lần nữa. Cô mở to đôi mắt ầng ậc nước vì ngáp quá nhiều nhìn thân ảnh mờ nhòe trong tầm mắt, thì thoáng lấy tay dụi dụi một cái.

Thấy vậy, Lãnh Kiên bật cười bất lực đáp trả ánh nhìn mờ màng kia, khẽ thở dài rồi chậm rãi bước chân đến gần cô.

-Đằng Dạ! Sáng rồi sao?_Nhưng, Giai Băng không đợi Lãnh Kiên đến thật gần hay lên tiếng trước, cô tì cằm lên gối ra chiều thất vọng, đôi mắt lúc mở lúc nhắm lại trông thật tội nghiệp.

Lời nói trong trẻo phẳng phất tia ngái ngủ của Giai Băng...tuy vô tình, vô hại nhưng lại khiến bước chân của Lãnh Kiên dừng hẳn, đôi mắt anh ôn nhu như bỗng có gió đông thổi đến, phủ lên một lớp băng u huyền lạnh lẽo.

Lãnh Kiên nhìn Giai Băng trong sự im ắng náo nức, những ngón tay dần co lại thành nắm tay run rẩy.

Lần đầu tiên,,anh hiểu được cảm giác bị người khác gọi nhầm tên là như thế nào, mà hơn thế nữa, cái tên được gọi nhầm ấy lại là của một kẻ đáng nhẽ không nên được nhắc đến trong giờ phút hiềm hoi này.

Cảm nhận được có điều gì đó không ổn đang diễn ra, Giai Băng thôi vương vấn mộng mị, tích cực tát cho mình mấy tát nhẹ vỗ lí trí thức tỉnh, đôi mắt trong veo từ từ thăm thú hết mọi thứ xung quanh, không ngoại trừ người mang cái tên Đằng Dạ.

Nơi cô đang ưỡn lưng nằm...hình như khác với phòng ngủ của cô ở căn hộ kia thì phải? Nó vừa có điểm xa lạ vừa trông khá quen mắt, trang bị bên rất giống với trang bị của phòng vip của hầu hết cả bệnh viện lớn nhỏ ở Hà Thành. Còn con người trước mặt cô...lại chính là người cô không ngờ đến nhất...

-Lãnh Kiên? _Quả kinh ngạc, Giai Băng chỉ có thể bật lên những gì đang lướt đẹp trong đầu.

-Cảm ơn...vì lần này không gọi sai tên anh! _Cong môi nở nụ cười ẩn chứa sự cảm kích giả tạo, Lãnh Kiên cợt nhả nói, ánh mắt gay gắt chẳng vì thế mà dịu đi.

-À...em... _Giai Băng khốn khổ cắn môi.

-Xem ra...anh vốn không phải là người em mong được nhìn thấy rồi! Thật thất lễ _Lãnh Kiên nhạt miệng nói, thanh âm đầy rẫy sự bất mãn.

Chứng kiến Lãnh Kiên lớn lên mười mấy năm, Giai Băng vốn quá quen thuộc với lối suy nghĩ của anh nên cũng dễ dàng nhận ra mình đã phạm tội tày đình cỡ nào, cô nhanh chóng tiêu tôn chất xám nghĩ đối sách chữa cháy, hoàn toàn không hề muốn có sự hiểu lầm nào giữa cô và anh. Bối lễ...cô yêu anh...Lãnh Kiên luôn nói thế, anh ấy nói, tình yêu của cô dành cho anh rất lớn, nó hằn lên cả đôi má hồng hồng của cô.

Nhưng...má cô luôn hồng mà?

Nghĩ no, Giai Băng toe toét cười rất tươi, đầu khẽ nghiêng nghiêng mà đưa mắt dò xét anh.

-Lãnh Kiên, anh ghen?

-Đừng có cho suy nghĩ mình là đúng! _Bị hỏi một câu riêng tư như vậy, Lãnh Kiên bất ngờ đến mức tự tay đập nát cả bộ dạng lạnh lẽo, bối rối khoát tay.

P/s: tối SU post tiếp nhé, mong các bà ủng hộ

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Chap 34: Bước ngoặt

-Nhưng... _Những ngón tay của Giai Băng siết chặt ngón tay của Lãnh Kiên hơn nữa _...lúc này thì em đúng. Lãnh Kiên, anh đang ghen!

-Giai Băng!... _Bật cười khốn khổ, Lãnh Kiên đưa bàn tay tự do còn lại xoa đầu Giai Băng _...Em rất thông minh khi tài tình biến việc em vô thức gọi cái tên đáng ghét ấy thành công cụ chọc phá anh có chủ đích. Nhưng em đã chọc sai đối tượng rồi. Hơn ai hết, anh hiểu rõ em nghĩ và làm gì...

Đôi đồng tử đen đang cương lên đặc ý của Giai Băng bỗng chuyển động chộn rộn, về bối rối, nụ cười trên khoé môi cô cũng ngay lập tức cứng đờ, tắt ngấm.

Chẳng biết nên phản ứng thế nào nữa, Giai Băng chỉ biết cúi đầu lảng tránh.

-Anh có thể chấp nhận đó là một thói quen nhất thời của em...nhưng mong rằng sẽ không có lần sau, em hiểu chứ? _Lãnh Kiên giữ cằm Giai Băng, ép cô phải nhìn anh rồi nghiêm túc nói.

-Cảm ơn anh đã hiểu cho em! _Gật đầu mạnh, Giai Băng cảm kích nở nụ cười tươi rói rồi tròn ánh mắt chân thành nhìn anh, vừa nói vừa gạt gù cái đầu _Đặng Dạ...anh ta chỉ là thói quen thôi, rất nhanh sẽ tan biến, còn anh, Lãnh Kiên, anh mới là người em không thể lãng quên suốt cả đời.

-Ngoan lắm, Giai Băng! _Ôn nhu vò đầu Giai Băng, Lãnh Kiên thỏa mãn đánh giá.

Rồi, như chợt nhớ ra điều gì đó, anh quynh luyến rời xa cô, bận rộn tìm cái gì đó trong cặp sách. Hồi lâu, anh mới đưa cho cô một phong bì giấy to màu vàng sậm.

-Giai Băng, đây là thứ duy nhất, có lẽ thế, có thể giúp em thoát khỏi Đặng gia!

-Thật thế sao? _Kinh ngạc thốt lên, Giai Băng soi mắt xem xét qua một lượt tập phong bì cỡ giấy A4, lòng dấy lên một chuỗi tò mò _Em mở nó nhé?

-Tất nhiên! _Lãnh Kiên ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường Giai Băng, thông thả bắt chéo chân quan sát biểu hiện của cô _...Nhiệm vụ của em lần này rất đơn giản, hãy tìm mọi cách để mẹ chồng em thấy cái này một cách tự nhiên nhất và sớm nhất. Như thế, em sẽ được giải thoát.

-Hay thật đấy! _Giai Băng chép miệng rồi mở tập phong bì, lấy bên trong ra 2, 3 tờ giấy dày đặc chữ. Mắt cô đảo lướt đều lên chúng, nhanh chóng thu tóm nội dung cơ bản.

Bỗng, nụ cười trên môi Giai Băng lại thêm lần nữa như ngón lửa bị nước dập tắt ngấm, khuôn mặt rạn rờ trảm xuống căng thẳng. Cô nhìn sắc mặt không

thay đổi của Lãnh Kiên, đẩy mất phút chốc tràn ngập sự hoảng loạn.

Những tờ giấy trên tay cô, vì sự đơ cứng của các khớp xương mà được giải thoát, rơi nhẹ nhàng xuống mặt đất.

-Em có cần phải kinh ngạc đến thế không? _Không vui với biểu hiện của Giai Băng, Lãnh Kiên cúi nhặt mấy tờ giấy, phui sạch bụi bám _Em có biết...chúng đáng giá bao nhiêu tiền không?

-Lãnh Kiên! _Giai Băng nâng cao giọng hét lên, thanh âm ần ần chút run rẩy _Anh đang chơi em..đúng không?

-Không, đây là toàn bộ kế hoạch lần này của anh _Vẫn giữ vững nét bình tĩnh như thể đã chuẩn bị sẵn tinh thần từ trước, Lãnh Kiên đáp ngay không suy nghĩ.

-Kế hoạch? Anh không cò kế hoạch nào hay hơn nữa sao? Anh có nghĩ cho em không khi bảo em đưa những tờ xét nghiệm này cho bọn họ hả? Anh lú lẫn mất rồi! _Thờ ắt liên tục bày tỏ sự giận giữ, Giai Băng không kiềm được mà quát lớn, một tay vô thức vò cái đầu rối mù như tổ quạ.

-Lần này sẽ thành công!

-Sao anh dám chắc bọn họ sẽ đá em nếu biết điều này? Còn nữa nguyên nhân là gì, không một cô gái nào tự dưng bị thế này cả, Đẳng gia không ngu ngốc đến thế đâu!

-Dễ thôi! Em hãy nói rằng...vì em lỡ làm đại với anh, thế là ờn _Lãnh Kiên đưa mắt nhìn khuôn mặt đỏ gay của Giai Băng, Lãnh Kiên cong khoé môi mà mãnh, lời nói chua ngoa đến đáng sợ _Hay...em sợ, chồng em biết điều này sẽ không vui?

-Ách xì! _Thẳng thừng phóng ra hàng tá vi khuẩn sau mấy phút chịu đựng, Đẳng Dạ lấy khăn tay lau mũi, lòng bỗng dâng lên một cảm giác ón lạnh.

-Hội trưởng! Hình như cậu bị cảm? _Một thành viên trong hội học sinh tình cờ bước vào ái ngại lên tiếng _Tôi đi lấy thuốc cảm cho cậu nhé?

-Không cần đâu, tôi ờn! _Khoát tay ngăn cản, Đẳng Dạ tiếp tục chùi mũi vào đồng giấy tờ trên bàn, hí hoáy viết viết.

-Vậy tôi để tài liệu trên bàn _Mỉm cười bắt lặc, người kia quay người ra ngoài, lúc tới cửa mới re lên _À! Tôi đưa 3 bài thi của vợ cậu đến rồi đấy, trên đồng tài liệu.

Nghe vậy, Đẳng Dạ liền dừng hẳn công việc dang dở, với lấy 3 bài thi trên bàn.

Mới xem qua thôi, người anh đã rã rời hết cả, mắt mở to kinh ngạc.

-10, 5, 0?

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

Chap 34: Bước ngoặt

Trời không âm u, mây cũng chẳng mịt mù, nhưng trên người Đẳng Dạ lại mang một luồng âm khí đen tối hỗn loạn. Khoé mắt anh giật giật liên hồi nhìn những con số đỏ thối trong ô điểm, lòng rối rem tự vấn bản thân sao những con số ấy lại giống chữ số anh viết thường ngày đến thế, và tại sao, 3 cái bài thi đang run lẩy bẩy trên tay anh lại là 3 cái bài anh ưu ái phóng bút phê điểm.

Còn điều gì hay ho hơn việc 3 bài viết có 3 kiểu chữ khác nhau một trời một vực lại do một mình Giai Băng nhà anh “vẽ bậy” nên không?

Anh nhất định phải làm rõ việc này! Chắc chắn cô đã thuê người thi hộ. Nhưng...câu thả đề người có chữ viết khác chữ mình làm bài thế này...không phải quá bất cần sao, Giai Băng nhà anh thông minh quá hoá ngớ ngẩn rồi à?

Mà đám người chấm điểm cũng thật lạ, sao không chịu xem bài người ta kĩ càng rồi hăng chấm, đằng này giữ nguyên cả điểm anh phê cơ chứ? Thật chẳng còn mặt mũi nào.

-Hội trưởng, anh gọi em đến đây để chiêm ngưỡng khuôn mặt của anh lúc trầm ngâm đẹp đến cỡ nào à? _Một thanh âm trong trẻo văng vẳng tia châm chọc vang lên, cắt đứt luồng suy nghĩ dây dưa của Đẳng Dạ.

Có chút giật mình, Đẳng Dạ đưa mắt rời khỏi 3 bài thi, bắt đầu chú ý đến cô gái trước mặt.

-Em đến rất nhanh, Diệp Mi! _Lãnh đạm tán thưởng, Đẳng Dạ vội vàng đi vào vấn đề chính, chia 3 bài thi về phía cô gái _Trong 3 bài làm này, bài nào là

chữ của Giai Băng?

Đón lấy 3 bài thi, Diệp Mi có chút ngây người rồi thả mắt lướt lên từng tờ một, ngờ ngác trả lời:

-Cái nào cũng của cậu ấy hết mà anh!

-Em nhìn cho kĩ đi, 3 chữ khác nhau đấy!

-Đúng là khác nhau nhưng đều là bài của Giai Băng! Nhìn nổi nghị hoặc đang lớn dần lên trên cơ mặt của Đằng Dạ, Diệp Mi lớn giọng khẳng định, tỏ rõ sự chắc chắn. Giai Băng là người không bình thường, chữ viết của cô ấy cũng không bình thường nốt. Nó thường bị tâm trạng chi phối. Những lúc buồn chán quá mức, chữ viết của cô ấy chẳng khác gì rồng bay phượng múa vì được chuyên tâm nắn nót. Những lúc vui đến cực độ, Giai Băng sẽ viết thật nhanh để mơ mộng nên thường anh muốn đọc ra thì phải mua từ điển của cô ấy. Còn như bài 5 điểm này, chắc lúc đó tâm trạng của cô ấy ổn định nên thế.

Đằng Dạ nhũn mày khó hiểu ngay một sâu, khuôn miệng nam tính dường như sắp há ra thật to.

-Hội trưởng, anh yên tâm đi, em đã học với Giai Băng 7 năm rồi, không nhầm được. Hoho. Đưa tay lên miệng che nụ cười ngoác miệng, Diệp Mi đẩy về phía Đằng Dạ một xấp giấy mỏng, ánh mắt biến dạng bắn lên nét gian tà. Đây là toàn bộ 5 kiểu chữ của Giai Băng, anh muốn giúp cô ấy thì phải cố gắng nhiều lắm đấy!

Đưa ánh mắt loé lên tia nhìn thâm trầm chiêm ngưỡng đồng giấy tờ, Đằng Dạ có cảm giác khó chịu như bị đường tàu chạy qua cán cho một phát từ đầu đến chân. Anh toan ngậm ngùi với lấy đồng giấy, nhưng bỗng dừng lại chừng lại, lòng như có làn sóng nghi hoặc vỗ vập trào đến.

"Tại sao...anh phải cố gắng?"

Một ngày nữa lại trôi qua khi bóng đêm bắt đầu ngự trị, làm cho lòng người như choáng ngợp.

Hết cụp mặt xuống bàn tĩnh tâm lại ngẩng phát đầu dậy, Giai Băng phụng má giận dữ chỉnh mình rồi đưa hai tay vỗ nhẹ vào nó, cố xua tan đi những suy nghĩ viên vông trong đầu.

Cô cảm nhận cây viết nằm gọn ngang trên bàn, định bụng chuyên tâm giải một bài làm nào đó thì "sử cũ" lặp lại, tay cô đã vô thức vẽ bậy vào giấy từ bao giờ.

Kể từ lúc Lãnh Kiên xuất hiện ở bệnh viện đến bây giờ...cô vẫn chẳng tài nào xua được toàn bộ lời nói anh để lại ra khỏi đầu, nào bộ cứ rành rang lại lấy chuyện lúc đó ra "chiếu phim dài tập"

"Giai Băng...em có biết tại sao anh biết em ở bệnh viện mà đến thăm không?" Lúc đó, khi nhìn thấy sự bối rối vương vấn trên gương mặt cô, Lãnh Kiên đã bức bối nắm lấy vai cô, lực mạnh, giọng điệu anh chưa xốt như được ngấm dấm lâu năm "Là nhờ chồng em "tận tình" thông báo đấy! Không chỉ có anh, Đằng Hy cũng có điểm phúc được biết!"

"Tại sao?" Chẳng hiểu sao...cô chỉ biết nhũn mày bật thốt lên những lời vô chủ như thế. Tại sao có cả Đằng Hy đến, hay tại sao Đằng Dạ lại gọi cho hai người, hoặc cả tại sao Lãnh Kiên phải phiền lòng giải thích, Giai Băng cô cũng chẳng dành cho nội dung nào nữa.

"Anh ta nói rằng...em cần có thêm chồng trước và người tình để tiếp thêm năng lượng, mỗi mình anh...không đủ để em nhấm nháp! Giai Băng...chuyện giữa em và anh...Đằng Dạ đã biết hết cả rồi..."

Đúng! Đằng Dạ đã biết cả rồi...hơn thế nữa, anh ấy còn cho Đằng Hy là người tình cô câu dẫn nữa. Thế nên...anh ta mới gọi cả hai người kia đến...bằng mọi cách hạ thấp thanh danh của cô.

Nếu đã vậy...cô còn lí do gì để không kết thúc mọi chuyện...giải thoát chính mình khỏi Đằng gia?

Chỉ là...không hiểu sao...lòng cô lại có gì đó tiếc nuối, buồn bực và sợ hãi, đến mức không thể kéo mình ra khỏi vòng xoáy do dự.

"Nếu mình cầu xin Đằng Dạ thứ lỗi...anh có chấp nhận?" Câu hỏi vô chủ mui mủi lần trước mượn có lí trí trong Giai Băng sơ suất lại hiện về, đeo bám lấy tâm tình của cô.

Nhưng lần này, Giai Băng không muốn gạt nó đi nữa, cô lấy điện thoại, tra vào danh bạ tìm số Đằng Dạ, có chút do dự không biết có nên gọi hay không.

Đấu tranh tâm lí một chút, Giai Băng quyết định chủ động gọi cho anh một lần, trái tim căng thẳng cuồng quấy.

"Đằng Dạ, nếu tôi cầu xin anh thứ lỗi...anh có chấp nhận hay không?"

"Nếu anh chấp nhận...tôi sẽ ở lại!"

p/s: cuối cùng GB yêu dấu của chúng ta đã có phản ứng với cụ Đằng rồi hehe, Các bà nghĩ...tình tiết tiếp theo sẽ như thế nào đây nà:

A, Đăng Dạ chấp nhận, GB gián tiếp nhận ra tình cảm

B, Đ D ko chấp nhận, GB thất vọng ra đi

C, Chuyện liệu có đơn giản thế không?

Tks các tình yêu ủng hộ, yêu lắm, tôi sẽ post típ

Love U all

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73

Chap 34: Bước ngoặt-P4

-Ring! Ring! _Tin hiệu từ điện thoại của Giai Băng theo đường tín hiệu truyền đến điện thoại của Đăng Dạ, đánh thức bản nhạc kinh điển được cài đặt sẵn.

Khẽ cử động đôi đồng tử, hướng ánh nhìn về phía màn hình điện thoại đang nhấp nháy, Đăng Dạ hơi khựng lại, đáy mắt bắn lên tia kinh ngạc nhàn nhạt.

Anh với tay lấy điện thoại, tay kia nhu nhu thái dương như muốn xua đi sự mệt mỏi đang ngự trị rồi mới mờ căng mắt, nhìn đi nhìn lại dòng chữ ghi tên người gọi.

Anh không có nhầm lẫn hay gặp quáng gà gì cả...người gọi...thực sự là Giai Băng.

Không suy nghĩ nhiều nữa, Đăng Dạ ngay lập tức cầm máy, nhấn vào nút trả lời.

Đúng lúc ấy, khi anh chưa kịp nói gì, cánh cửa phòng làm việc của anh bật mở toang, rọi đường cho một người con trai hốt ha hốt hải chạy vào.

-Hội trưởng! Đề thi của chúng ta sai sót quá nhiều không thể chỉnh sửa, đành phải in lại toàn bộ từ đầu! _Người con trai vừa bước vào đã thành khẩn khai báo, một tay nhanh chóng quệt đi đồng mồ hôi ứa trên trán, nét mặt đã nhợt nhạt đi như đám cỏ khô héo.

-Cậu...vừa nói cái gì? _Nghiêm mặt lia ánh nhìn gắt gao rợn cả tóc gáy về phía người đối diện, như kìm nén mà lên tiếng.

-Tôi xin lỗi! Nếu tôi kiểm tra kĩ hơn, chắc chúng ta sẽ không gặp rắc rối như bây giờ _Dầu co rúm run rẩy, người con trai vẫn giữ được bình tĩnh thành thật thú nhận, mắt chỉ biết nhìn những ngón chân mình ngoe.

-Xin lỗi? _Đăng Dạ gằn mạnh từng chữ một cách cộc nhả rồi bật cười, thanh âm nhẹ nhàng đến mức bất thường khiến người khác không khỏi cảnh giác _Nếu trên đời này xin lỗi có thể giải quyết mọi việc...vậy thì...người ta còn tạo ra luật pháp làm gì? Không phải phi lí lắm sao?

-Tôi...

-Từ đầu đã biết hậu quả sẽ ghê gớm như thế thì đừng sai sót chứ! Với tôi...sai sót sẽ không có sự tha thứ...nên, đừng cầu xin tôi...

-Cạch! _Chiếc điện thoại trên tay Giai Băng được buông lỏng, rơi xuống, chạm mạnh vào mặt bàn, “rên rì” lên một tiếng.

Không gian ngoài kia như nhuộm mùi tâm trạng người, bỗng dưng đổ một trận mưa nặng hạt.

Mưa trùm lấy cảnh vật tựa như sự khó chịu lẫn thất vọng bao trùm lấy cõi lòng Giai Băng bấy giờ.

Những lời Đăng Dạ đã nói trong điện thoại, dù không dành cho cô, nhưng nó đã gián tiếp cho cô thấy câu trả lời cần thiết.

Một chuyện nhỏ nhoi như in nhầm đề thi đã khiến anh rống giận thốt lên rằng anh không chấp nhận, thì một chuyện lớn có liên quan đến sự tự tôn của một người đàn ông như chuyện này sao anh có thể tha thứ cơ chứ. Chẳng ai có thể cười tươi như hoa nở khi biết vợ mình từng có “tiền án” hôn nhân cả, trừ phi đó là người bất bình thường.

Lãnh Kiên nói đúng, con đường cô đã bước không có bất cứ ngã rẽ nào cho cô nữa, cô có thể quay đầu, nhưng đằng sau cô là một cống nước hôi hám, và khi nhấn chìm mình trong nó, cuộc đời cô sẽ biến thành phế thải.

Nghiêng đầu ngả xuống mặt bàn, Giai Băng mở rèm mi, đáy mắt ngọc trai thấu tóm hình ảnh chiếc phong bì vàng ngay trước mặt, khoé môi nở nụ cười nhạt.

-Nếu trên đời này xin lỗi có thể giải quyết mọi việc...vậy thì...người ta còn tạo ra luật pháp làm gì? Không phải phi lý lắm sao? _Giai Băng mơ màng lắm bầm câu nói của Đăng Dạ, khóe mắt chột tịt một bậm nước no tròn.

Ngớ ngẩn! Cô đang làm cái quái gì thế này?

Sốc vì hành động của mình, Giai Băng bật dậy, vung về đưa tay quạt nước trên khóe mắt, cái mũi nhỏ không ngừng khịt khịt mạnh.

-Đừng chà mạnh mắt em như thế...sẽ bị đỏ mắt đấy! _Không biết đã đến gần Giai Băng từ bao giờ, Đăng Hy bất ngờ đưa khuôn mặt đẹp trai kề sát mặt cô, một tay nắm chặt hai cô tay không yên phận, khóe miệng ân cần nở nụ cười hơi gian gian, tay còn lại xốc xốc túi thức ăn _Ăn cái nào vào sẽ hết khóc!

-Đăng Hy?

-Được rồi! Đưa đồng này cho vào đĩa đi! Anh có công mua, em có công làm.

Thấy có lý, Giai Băng ngây thơ gật đầu rồi đứng dậy, cầm chỗ thức ăn nặng trĩu đi vào bếp, quên bằng mắt mình chưa cất giấu một thứ quan trọng.

Vẫn duy trì nụ cười cho đến khi thân ảnh nhỏ bé của Giai Băng khuất hẳn, Đăng Hy âm thầm quét mắt lên chiếc phong bì to màu vàng sậm, khóa chặt như muốn đốt cháy nó bằng tia nóng của ánh nhìn.

P/s: Như lời hứa, ta trả nợ đây!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74

Chap 35: Lựa chọn

-Cha...da...la... _ Vừa dọn thức ăn vào đĩa vừa nhẹ nhàng ngậm nga một giai điệu nào đó, Giai Băng tự tiện thưởng thức vài miếng trước rồi dùng đũa bưng ra ngoài, đặt lên bàn _Đăng Hy, ăn được rồi.

Như đang bận thả hồn vào điều gì đó, Đăng Hy có chút giật mình, lúng túng cười nhạt phản ứng lại.

-Anh đang bận suy nghĩ gì sao? _Đôi mắt đen của Giai Băng ánh lên nét tinh ranh.

-Còn 3 ngày nữa em thi rồi nhỉ? _Đưa tay với lấy miếng thịt bò bỏ vào miệng, Đăng Hy cố duy trì nụ cười giả tạo, vừa nhai vừa băng quơ đánh lảng sang chuyện khác trước khi cô nhận ra vị trí đáng ngờ của tập phong bì.

-Ừm, nhưng em chưa có thứ gì vào đầu cả, em sắp toi rồi! _Làm bộ ịu xiu mình họa, Giai Băng khí thế ăn liền tù tì mấy miếng khoé môi vô tư cong lên.

-Vậy thì cố mà học đi, mấy ngày nay anh nghỉ, anh sẽ cố giúp em.

-Anh không hại em là em cảm tạ trời đất lắm rồi áy! _Chu môi lên châm chọc, Giai Băng cho phép mình nói rộng cảnh giác, cười một cái toe toét thật tươi. Lâu rồi, cô không được cười một cách thỏa thích như thế nên giờ có cảm giác thật sáng khoái biết bao. Đăng gia...so với Hạ gia hình như tốt hơn nhiều, ít nhất, nó cho cô tự do để cô có thể làm những gì mình muốn, nghĩ những gì mình có thể.

Tuy nhiên...không phải ai nó cũng chào đón, như cô, đây chỉ là một ân huệ nho nhỏ nó ban tặng cho một kẻ ăn mày thiếu thốn mọi thứ mà thôi.

Cậm cùi lấp đầy cái dạ dày rỗng đầu ra đầy, Giai Băng hít một ngụm khí lớn lấy dung nạp can đảm rồi ngẩng đầu, đưa đôi mắt căng tròn ngập nước chân thành nhất có thể nhìn Đăng Hy đã từ lúc nào nhìn chăm chăm vào mình, không tránh né mà trực tiếp thưởng thức ánh mắt ưu ái ấy của anh.

Trong thâm tâm, cô đọc được từ đôi mắt đen sâu ấy là những đợt sóng biển dạt dào dữ dội vỗ vào bờ, đầu đó ẩn hiện một sự phảng lảng đến không ngờ. Cô không hiểu tại sao đôi mắt Đăng Hy lại diễn biến khôn lường đến thế, nhưng cô biết, lòng anh đang chọn rón một điều gì đó, có thể kinh khủng hoặc nhẹ nhàng...và ns, hình như có “đan đui” với cô thì phải.

Lặng lẽ nuốt nước bọt, Giai Băng xòe bàn tay vẫy qua vẫy lại trước mắt Đăng Hy, cố làm lung lạc đi những suy tư trong anh rồi nhoén miệng cười, thanh âm cô thốt nên có phần trẻ con:

-Đăng Hy, em muốn trước khi thi về nhà chính thăm mẹ, anh đưa em đi được không? _Giai Băng cô có thể tự đến Đăng gia một mình được, chỉ là, cô không tài nào nhớ nổi mấy con hẻm quanh co đó phải rẽ thế nào nên đành nhờ Đăng Hy trợ giúp, còn Đăng Dạ, anh ta nói mấy hôm nay sẽ “cắm trại” ở trường, chắc chắn không rảnh mà chờ cô đi đâu.

-Em về đó làm gì?_Chi là một câu nói bình thường, nhưng sắc mặt Đằng Hy lại khó coi kinh khủng, mặt mờ như có một vùng tối phủ lên, thanh âm cũng biến dạng thành thứ âm vực của quỷ vang lên từ địa ngục.

Hơi kinh ngạc trước câu hỏi của Đằng Hy, Giai Băng cảm thấy như đang bị nắm thót, giật mình khẽ rồi nhanh chóng cười xòa che đậy:

-Thì trước khi đi thi, em muốn nghe lời động viên từ mẹ không được sao? Em chưa nghe mẹ động viên bao giờ nên rất muốn thử nghe một lần. Nhu cầu tối thiểu như thế, chẳng nhẽ em không có quyền đòi hỏi.

-Vậy sao?_Đằng Hy nhướn mi, thanh âm lại pha chút châm biếm tựa hồ đang nghi ngờ.

-Dạ?

-Thôi! Không có gì!_Lấy lại nét mặt bình thường cho mình, Đằng Hy buông đủ, đứng dậy, từ trên cao nói xuống_Anh đi ngủ trước, em ăn đi!

-Thế rồi cuộc anh có đưa em đi không đây, nếu không, viết cho em cái bản đồ!_Giai Băng vẫn kiên quyết tra hỏi bằng được đường đi đến Đằng gia. Cô không thể ở lại đây lâu hơn được nữa, vì cô sợ...bản thân sẽ không chophép chính mình ra đi.

-Em nhất thiết phải làm thế sao?_Quay phắt người lại, Đằng Hy bỗng dung rống giận, đôi mắt đen như có đốm lửa bùng lên, thiêu đốt lòng can đảm trong tim người.

-Em chỉ muốn về nhà mẹ thôi mà!

-Ai biết em sẽ làm gì khi về nhà chứ? Giai Băng, anh nói cho em biết, dù em đang cố làm chuyện gì đi nữa...thì từ bây giờ cho đến chết, em vẫn là người của Đằng gia! Nói đoạn, Đằng Hy tức giận trở về phòng, đóng rầm cửa một phát đến chói tai. Trố mắt nhìn theo bóng dáng cao lớn biến mất, Giai Băng cup mắt, dần đưa hồn lẫn lộn vào những toan tính và nghi hoặc.

Cô có cảm giác như...Đằng Hy đã biết được mọi chuyện.

Thời gian trôi qua, ngày lại ngày...thời khắc quyết định cho sự ra đi của Giai Băng đã đến.

Nắm chặt chiếc túi xách nhỏ đựng thứ mật thiết quan trọng, Giai Băng mở cửa xe, bước xuống.

Cuối cùng cũng đến.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Chap 35

Biệt thự Đằng gia hôm nay, dù trời trở lạnh và gió rét quanh co lớn vồn đầu đây, bỗng dung trở chứng tổng vệ sinh toàn bộ, đồ đạc cần chùi rửa bên trong cũng được khiêng ra chất từng vạt dài quanh bể bơi, chờ người tới chùi rửa.

Đối với người khác, có vẻ chuyện vừa đi vừa tránh đông đồ là một điều vô cùng phiền toái, nhưng đối với Giai Băng, cô rất thích thú với nó. Hứng khởi hiện rõ trên khuôn mặt nhỏ đỏ hồng.

Đương lúc Giai Băng đang chú tâm với trò chơi của mình đến mức không thèm để ý tới cả ánh nhìn quái dị của Đằng Hy phía sau, thì bỗng, Jope từ bụi cây đầy rận nào đó chui ra, nhảy chồm vào người cô.

Do không để ý, Giai Băng hoàn toàn mất đi phản ứng, chỉ biết đưa tấm thân cứng trững đón cú va chạm mạnh.

Mất trọng tâm, Giai Băng vô lực ôm Jope ngã xuống, nhưng đằng sau cô là không phải là đất, mà là hồ bơi lạnh lảng nước.

Biết mình chẳng thể cứu vãn được tình thế, Giai Băng chỉ ré lên bắt lực rồi nhanh tay quăng chiếc túi quan trọng vào bồn hoa hồng gần đó, cứu tờ giấy ấy không bị ướt.

Tuy nhiên, Giai Băng đã quên mất rằng...thứ cô sợ nhất cần quan tâm lúc này...chính là sự ám ảnh của bản thân về nước, thứ luôn là thui chột nhân phẩm của con người.

-Tùm!!_Tiếng da thịt người va đập vào nước vang lên dữ dội.

Làn nước lạnh lẽo từ từ lan vào cơ thể Giai Băng, khiến cô run lên rét run, mọi ý thức nhận định về hoàn cảnh dần hiện lên một cách rõ ràng.

Hoảng sợ, Giai Băng vùng vẫy, quẫy mạnh giữa bể như con cá nhỏ sa lưới, người hết trôi lên rồi lại ngụp xuống thình lình.

Từng đợt sóng quá khứ, lại tựa hồ như sóng bể nước vỗ vấp quanh người cô, tràn về mãnh liệt.

Ngày đó, khi toàn bộ gia sản gia đình cô rơi vào tay cha nuôi, Giai Băng cô được đưa đến trại trẻ mồ côi. Với lối sống tiểu thư đã ăn sâu vào máu, cô nghiễm nhiên bị đám trẻ trong trại ganh ghét, nhiều lần bày trò phá cô. Những lúc như vậy, cô lại thủ thi với Lãnh Kiên khi anh đến thăm cô bắt anh mắng bọn chúng một trận.

Lần nọ, Giai Băng cô vì tội “đốt”, hay mách lẻo nên bị dẫn đến “pháp trường”, “đày” xuống cái hồ nhỏ sâu sau trại. Giai Băng vốn không hề biết bơi, nên cô chỉ có thể vùng vẫy, mà càng vùng càng bị nhấn chìm xuống sâu. Và, Lãnh Kiên đã xuất hiện.

Nhưng anh chẳng làm gì cả, như Đằng Hy lúc này, chỉ thản nhiên ném ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô giành giật sự sống trong cái chết.

-Em không biết bơi sao? _Câu nói trong quá khứ và hiện tại hoà trộn lại làm một, như xát cả tấn muối vào trái tim bị tổn thương của Giai Băng.

Nếu như lúc đó cô chỉ biết ngây thơ oán hận Lãnh Kiên quá đáng, thì giờ đây, cô lại thử vớt vát ý thức suy kiệt bằng 1 phép so sánh bông bột. Nếu Đằng Dạ đứng ở đây, nếu anh nhìn thấy cô trong tình trạng này, liệu anh có như hai người kia...lặng lẽ chờ cô chết?

Nếu là Đằng Dạ..

....anh sẽ cứu cô?

Sau một hồi chơi vui đến kiệt, Giai Băng vô lực lịm đi, cả cơ thể như nặng dần chìm xuống đáy bể.

Thấy thế, Đằng Hy mới bắt đầu cử động, khoé môi mỉm mấp máy.

-Giai Băng, em có gan gây chuyện nhưng không có gan giành lấy sự sống. Anh nên nói em kìa lẹ hay em ngu ngốc đây?

Rồi sau đó, anh thờ dài, nhảy xuống dòng nước lạnh lẽo, cứu Giai Băng lên bờ.

-Giai Băng! Giai Băng! _Thở gấp bình ôn không khí, Đằng Hy vỗ vỗ nhẹ vào má Giai Băng, sốt ruột gọi tên cô.

Nhưng Giai Băng vẫn không có phản ứng nào.

Bất lực, Đằng Hy hít một hơi dài, toan đưa môi hô hấp nhân tạo cho Giai Băng, thì tiếng học nước của người tuyệt tử nạn vang lên cùng dòng nước đầy bọt bèo tủa thẳng vào mặt anh không thương tiếc.

Một làn gió lạnh tạt qua, cuốn theo lá và bụi mịt mù. Lần đầu tiên trong đời, Đằng Hy ngửi thấy mùi thơm méo mó trong miệng của một người con gái mà không cần phải hôn môi. Rất chất và thiết thực!

Ngâm ngùi mặc niệm 1 lát, Đằng Hy bế thốc Giai Băng lên, trở lại xe rồi ra khỏi biệt thự, về căn hộ.

Buổi viếng thăm coi như tạm hoãn vô thời hạn.

-Sao rồi? _Nhấp một ngụm rượu vang, Đằng Hy rời mắt khỏi cảnh đêm lấp lánh bên ngoài cửa sổ, ánh mắt đậm nét thù hận nhìn xoáy lên đám người đang cúi thấp đầu sau lưng.

-Chuyện này... Một tên gan dạ nhất trong đám người lên tiếng do dự...thuộc hạ vẫn đang cho người cật lực tìm. Cậu chủ yên tâm, chúng ta nhất định sẽ tìm ra “ô cừn” cần giết ấy!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76

~~~~~Chap 35~~~~~

-Tìm ra? Các người có biết ta đã nghe lời hứa này bao nhiêu lần rồi không? Chờ đợi? Nực cười! Các người thấy ta đủ rồi việc để làm điều đó sao? _Khinh bỉ nở nụ cười lạnh, Đằng Hy rống nhẹ, thanh âm có chút khê khàng như không sợ làm kinh động một đứa bé nào đó đang chìm trong giấc ngủ.

-... _Đám người kia nghe thế thì vô cùng ngoan ngoãn cúi đầu thấp xuống, chẳng biết làm gì dứt thời gian ngoài việc tự vô vọng thưởng thức khuôn mặt sợ

hải của mình phản chiếu qua chiếc gương đen bóng loáng dưới ánh đèn điện.

-Các người... _Đằng Hy định tiếp tục bài diễn thuyết của mình thêm một chút nữa, nhưng sự xuất hiện của thân ảnh khác tràn vào đáy mắt đã khiến anh ngưng bật, thín nín nhìn cô.

-Đằng Hy! _Giai Băng trong bộ áo ngủ bông hồng phấn quét mắt một lượt lên đám người lạ đang xuất hiện trong nhà, đôi lông mày ngài khẽ nhướn lên trong chớp mắt _Có...chuyện gì à?

Bọn thuộc hạ của Đằng Hy nghe thấy tiếng của con gái, theo phản xạ tự nhiên liền hướng mắt về phía âm thanh trong trẻo đang phát ra, đôi đồng tử tinh ranh mỗi lúc một lóe sáng khi thấy nơi cô đang đứng là trước phòng của chủ nhân họ, lòng hiện lên những tà niệm hắc ám mà cười gian mãnh với nhau.

-Không! Không có gì đâu! _Lườm mắt cảnh cáo với đám người đầu óc đen tối kia, Đằng Hy nhanh chân nửa đẩy nửa ôm đưa Giai Băng trở lại vào trong căn phòng mình _Xin lỗi đã làm em thức giấc, giờ em ngủ tiếp đi!

Trước sự đốc thúc khẩn trương của Đằng Hy, Giai Băng nhìn anh một cái, hơi thở phả ra càng ngày càng nặng nề.

-Sao thế?

-Em cảm thấy đau đầu, người em lại rất nóng nữa! _Giai Băng khàn giọng yếu ớt.

-Đề anh xem! _Có chút lo lắng nói, Đằng Hy toan đưa tay về phía Giai Băng thì bị cái lùi người lộ liễu như muốn tránh né của cô làm cho đứng hình, bàn tay chùng hững giữa không trung rơi vào hoàn cảnh cô quạnh hết sức đang thương.

Một làn gió lạnh vô hình như thổi phù lên lưng Đằng Hy, khiến anh trầm mặc hạ sắc mặt u ám đến cực điểm. Lại thêm một lần đầu tiên anh bị con gái từ chối đấy...chẳng lẽ, dung mạo của anh đã sớm đến độ tàn phai nhanh như thế sao?

-Anh chỉ được chạm vào trán em thôi đấy! Không được thừa nước đục thả câu _Dẫu sức lực trong người giờ như đang vơi dần, Giai Băng vẫn cố phùng mang trợn má hết sức sinh động cảnh cáo.

-... _Đằng Hy chỉ biết đề cho hắc tuyến rơi đầy mặt. Anh cảm thấy, nhân phẩm của mình đang bị người nào đó cho rơi thê thảm không thương tiếc. Cô cứ thử nghĩ bậy thêm một lần nữa đi...anh sẽ cho cô thấy thẻ nào là hạ lưu đích thực.

Miền cường đề nén con giận, Đằng Hy ướm tay lên cái trán nóng rực của Giai Băng, khẽ gạt kính một cái khi nhiệt lượng kia hung hăng truyền vào từng thớ thịt. Không nói năng gì nữa, anh ngay lập tức bế thốc cô lên, nhanh chóng đập cửa phi ra ngoài _Anh đưa em đi bệnh viện!

Đúng lúc Đằng Hy sắp xông đến cửa chính, một tên bê tôi hồi hả pha lẫn mừng rỡ ngăn cản bước đường anh đi, ôm oàm thông báo”

-Thiếu gia, người của chúng ta đã phát hiện được một toán người của gia tộc bí ẩn đó, giờ đang đánh nhau với chúng! Chúng ta nhanh đến đó thôi!

-Người vừa nói gì! _Nghe đến đây, bước chân Đằng Hy đột ngột dừng lại, đáy mắt đen sâu của anh càng thêm xa xăm, thăm tối.

-Tôi vừa nói chúng ta tìm thấy người của bọn khốn đó rồi, giờ chúng ta nhanh đến đó nhé, thiếu gia! Cơ hội ngàn năm có một này không thể bỏ qua được, phải đánh cho chúng tàn xác mới tra hỏi được chứ ạ! _Tên bê tôi hào hứng nêu dự định.

Nhưng, trái với dự đoán của hắn, Đằng Hy chỉ mang một vẻ trầm mặc, đôi đồng tử tinh quang đảo đảo liên tục tố cáo tâm trạng đang do dự của thân chủ.

Ngờ vực, tên bê tôi nhìn cô gái đang lịm đi trong vòng tay của Đằng Hy, tàn nhẫn nêu ý kiến:

-Thiếu gia, ngài không thể vì một cô gái mà bỏ lỡ cơ hội săn lùng kẻ thù của mình được. Bọn chúng không chỉ biến ngài trở thành người thực vật thôi đâu, bọn chúng còn là những con quỷ đã cướp đi biết bao sinh mạng của Thánh thể Đằng gia đấy! Để cô ấy lại đây, tôi sẽ phái người chăm sóc cô ấy cho ngài!

-Cảm ơn ý tốt của người! Cong môi cười nhạt, Đằng Hy quay người tiến ra cửa _Đừng ra về yếu đuối như thế, không có ta...chẳng nhẽ các người cũng không thể khai trừ bọn chúng được sao? Ta vốn không thích những kẻ vô dụng đâu!

Nói đoạn, Đằng Hy lao nhanh ra ngoài, vội vàng đưa Giai Băng đến bệnh viện.

Chuyện kia đối với anh vô cùng quan trọng, quan trọng đến mức chính vì nó mà anh đã cố gắng thoát khỏi đời sống thực vật vào một năm trước. Nhưng...

...món quà anh muốn dành tặng cho cả Chính thể lẫn Thánh thể của mình sẽ không có ý nghĩa...nếu cô ấy không thể sống.

Đem Giai Băng đến bệnh viện, Đằng Hy mới biết ban chiều mình đã gây nên tội lớn gì. Nếu lúc đó anh lập tức nhảy xuống bể bơi cứu cô...thì cô đã không sốt cao đến thế này.

Để chuộc lại những lỗi lầm nghiêm trọng đã gây ra, Đằng Hy quyết định làm một chuyện mà trước đây dù cho cho hàng tỷ anh cũng chẳng quan tâm: chăm sóc người bệnh xuyên đêm. Tuy mệt...nhưng mà thấy cô giờ giọng nũng nịu sai khiến...tâm tình cũng có chút chút vui sướng...

Chắc anh biến thái thật rồi!

Suốt một đêm dài, được Đăng Hy và bác sĩ túc trực chăm sóc, con sốt của Giai Băng cũng thuyên giảm đi khá nhiều, cô hiện tại còn có thể ngồi dậy, ăn được vài 3 muỗng cháo lút dạ.

Nhưng vấn đề này đi qua, vấn đề khác lại ập đến. Khi nhớ ra ngày hôm nay là ngày mình phải cầm sách đến trường thi đại học, Giai Băng nước mắt ngấn lũ lượt đến nước mắt dài hết lên, hết cầu xin, nũng nịu, đe dọa rồi đến cảnh cáo Đăng Hy.

-Không được là không được! Cầu xin cũng vô ích!_Quay mặt sáng hướng khác tránh để ánh mắt ngân ngấn nước kia câu dẫn, Đăng Hy cương quyết dập tắt hy vọng của Giai Băng.

-Đăng Hy! Anh cũng biết mà, em đã bỏ công học hành đến mức nào rồi mà, em không muốn công sức của mình bỏ ra vô ích đâu!_Giai Băng vẫn kiên trì thuyết phục _Đại học là con đường tốt đẹp duy nhất em có thể đi, em không muốn sao này không có bằng cấp, trở thành kẻ thất nghiệp. Đăng Hy! Xin anh đó!

-Năm sau thi lại là được! Hơn nữa, Đăng gia không phải không có đủ tiền để nuôi em, em cần gì phải lo đến thế cơ chứ!_Nhắm mắt dưỡng thần, Đăng Hy lạnh lùng “nhất kiến chung tình”

-Đăng Hy! Giờ em có thể xuất khẩu được 1000 “ca dao tục ngữ” để mắng anh được rồi đó! Em thực sự rất khỏe, không cần phải ở đây nữa!

-Vậy đến khi nào em mắng anh được 1000 “ca dao tục ngữ”, lúc đó anh sẽ để em đi!

-Anh..._Giai Băng á khẩu tại chỗ.

Đương lúc Giai Băng đang méo mặt tức giận, tiếng chuông điện thoại của anh rộn ràng vang lên, thất thanh liên tục từng đợt dài.

Không để Giai Băng bắt máy, Đăng Hy một tay chụp lấy điện thoại, một tay chặn lấy khuôn miệng đang lăm răm cần nhả của cô, khiến cô chẳng thể nói được gì ngoài phát ra mấy tiếng ừ ừ.

-Hạ Giai Băng! Em còn đang ngủ nướng đây?_Mới áp điện thoại lên tai, Đăng Hy đã bị âm thanh giận dữ bên kia làm cho suýt giật mình đánh rơi điện thoại.

Đăng Hy không đáp lại, đưa mắt ném về phía Giai Băng chăm chăm.

-Này! Sao em không nói gì hả?_Bên kia có chút gấp gáp hơn trước.

-Cũng biết điện về hỏi thăm nữa cơ đấy!_Cong môi cười nửa miệng, Đăng Hy mỉa mai.

-Đăng Hy?_Bên kia chậm rãi thốt ra một tiếng rồi im lặng, lâu sau mới âm trầm tiếp lời _Giai Băng đang ở chỗ anh?

-Tất nhiên phải ở chỗ tôi rồi! Nếu không có tôi ở bên cạnh thì cô ấy đã chết rũ vì sốt rồi!

-Sốt? Hai người đang ở đâu?_Bên kia vắng đến tiếng thở hắt.

-Chúng tôi đang ở bệnh viện...nhưng bệnh viện nào...thì tôi tạm thời giữ bí mật! Em trai, ngon thì thử tìm xem sao?_Gửi xong tối hậu thư cần thiết, Đăng Hy không lịch sự mà đập phất máy, bàn tay ở miệng cô cũng bắt đầu buông tha _Hãy cầu nguyện đi, Giai Băng! Nếu Đăng Dạ tìm thấy em, anh sẽ để em đi!

-Tại sao chứ?_Giai Băng bắt mẫn xoa xoa vùng da quanh miệng đang ửng đỏ.

-Vì lúc này, chỉ có nó mới có khả năng đưa em vào thi thôi!_Trầm ngâm một chút, Đăng Hy có chút không vui nói, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng chạm vào vùng má hằn đỏ vết bàn tay mình _Già mà em thi vào khối D của anh...anh đã có thể lộng quyền hội trưởng giúp em rồi.

Nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, Đăng Hy tắt nguồn. Nhưng không lâu sau đó...anh lại khởi động nói lên, đặt trở lại vị trí cũ, chờ đợi em trai đến.

Có chiếc điện thoại của Giai Băng ở đây...không lí nào...người thông minh như Đăng Dạ không tìm thấy cô.

“Đăng Dạ, chỉ lần này thôi...! Sẽ không có lần sau!”

P/s: Haizzzz! Ta post chap hum nay roy nhé, cảm có ý kiến nữa đấy, hươ. Đăng Dạ sắp gặp lại Giai băng oy!!!!

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Ngọc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77

Chap 36: Dụng quyền

-Sao em biết anh ta sẽ đến chứ? Như thế này không công bằng! Đẳng nào thì em cũng sẽ phải ở lì ở nơi này! _Cong môi phản đối, Giai Băng tức giận vòng tay trước ngực, biểu hiện của cô mạnh mẽ như thể con sói kia chỉ là một làn gió nhẹ lướt qua mặt người vậy.

-Dựa vào vận may thôi! Cứ nhẫn nhịn chờ thử xem _Đẳng Hy không nổi sùng mà lặng lẽ mỉm cười, đáy mắt tĩnh lặng như cũng đang chờ đợi.

Sau câu nói của Đẳng Hy, một mảnh trầm mặc dần dần chế ngự lên toàn bộ tầng bậc không khí bên trong căn phòng, ép tim người cũng như chìm lại.

Ảo não cúi đầu, Giai Băng ngoan ngoãn lặng yên chờ đợi theo, đôi đồng tử không ngơi nghỉ mà phóng đến mặt đồng hồ, lòng chùng chát lo lắng.

Nếu Đẳng Dạ không đến, cuộc sống sau này của cô sẽ như thế nào đây? Cô sẽ lại tiếp tục “kí sinh” vào bất cứ ai có thể sao? Thật mất mặt!

Khoảng chừng một lúc sau, cánh cửa phòng bỗng thình lình mở tung một cách hung bạo, phá tan sự bình yên hiếm hoi đang ngự trị, để lộ một thân thể cao gầy với khuôn mặt tuấn nữ nhưng u trầm phía sau. chàng trai ấy lia đôi mắt đen sâu thẳm khó đoán ra ý vị về phía Giai Băng và Đẳng Hy, đôi môi mím chặt thành một đường chỉ mảnh.

Anh bước đến giường bệnh của Giai Băng, mồ hôi trên trán rịn ra theo chuyển động của cơ thể rơi xuống, bám ướt trên chiếc áo khoác đồng phục dành riêng cho những vị hội trưởng đáng kính, thắm trầm quan sát cô.

Đề nén sự vui mừng đang ứa vẩy trong từng thớ thịt mềm, Giai Băng theo phản xạ ngẩng đầu đáp lại ánh nhìn băng lãnh của Đẳng Dạ, những ngón tay thon dài của cô rối rắm quấn lấy nhau.

May mắn? Liệu sự xuất hiện này của anh...Giai Băng cô có được cho phép quy thành định mệnh hay không?

May mắn chỉ là nhất thời...nhưng định mệnh...mới là mãi mãi...

-Nhanh đây! _Cong cánh môi mỏng tạo thành một điệu cười ranh mãnh, Đẳng Hy chép miệng mỉm cười _Xem mồ hôi vã ra như tắm rồi kia, em trai!

-... _Biến sự tồn tại của Đẳng Hy thành không khí, thanh âm của anh ta thành tiếng muỗi vo ve chờ chết, Đẳng Dạ vẫn chuyên chú tăng tia lửa điện nóng rực, dồn lên người Giai Băng, đốt nóng đôi gò má hồng đã sạch sẽ dầu vân tay đen từ lúc nào.

Bầu không khí lại mang một mảnh yên tĩnh đến rợn cả da gà.

-Đẳng Dạ! Kiêu căng quá không tốt đâu! _Biết mình bị lơ đẹp nhưng Đẳng Hy vẫn ngửa miệng xen vào, ân đức ban phát cho thẳng em hỗn lão một lời khuyên rồi đứng dậy, bàn tay to khỏe lăm chuyên vỗ vỗ lên vai Đẳng Dạ, khoe môi càn rỡ tiến sát tai anh mà thì thầm _Đẳng đệ, tôi là ân nhân của vợ đệ đây!

-Quên nhỉ? _Đến lúc này, thính giác Đẳng Dạ tựa như diều hâu đã quay trở lại, mồn một thu gọn âm thanh nhàn nhạt bên cạnh, đại não anh cho phép mấp máy miệng trả lời. Rồi, không để cho Đẳng Hy kịp phân tích ngữ điệu khinh giễu kia, anh đã vung tay lên, xé gió, đặt lên má anh trai một “nụ hôn” nồng đến mức để lại cả “vết son” đỏ thối.

Quá bất ngờ, Đẳng Hy mất đà, bàn tọa đi trước, tứ chi theo sau ngã nhào xuống đất, khoe môi lảng tử trào ra một vệt máu đỏ thẫm. Anh đưa tay xoa vùng má tội nghiệp bị đá thương, lát sau hận đời hận đất hận cả tổ tông nhờ một bãi nước bọt gần đấy, mắt tròn to nhìn cái răng thê thảm nằm hiu quạnh giữa bãi.

Thị lực Giai Băng không kém, cô đương nhiên thấy, nhưng để tránh bị liên lụy, cô đánh tiếng lảng sang chuyện khác, xem như đó là chuyện tai nạn cơm bữa ngoài đường.

-Đẳng Dạ! Anh đến đây rồi thì đưa tôi đến trường thi, được chứ? _Giai Băng làm bộ mặt thần khẩn, mắt mở căng, to, tròn ăng ăng ướt nước.

-Bị ốm thì nghỉ đi! _Đưa tay ướm lên trán Giai Băng, Đẳng Dạ dụ đi nhiều, thanh âm ôn nhu đến mức khiến người ta sợ hãi anh bị ma nhập.

-Không! _Giai Băng lắc đầu mạnh tỏ ý cương quyết _Tôi muốn đi thi! Hãy đưa tôi đi, giờ còn kịp!

-Ồ đây nghỉ ngơi!

-Tôi muốn đi thi mà!

-Nếu em có thể chịu...i tôi đủ 1000 từ, tôi sẽ để em đi! _Đẳng Dạ vẫn một mực giữ vững ý kiến của mình. Bởi lẽ, sốt như cô, thi hay không điểm số vẫn chả xi nhê được là bao.

-Anh... _Giai Băng cứng họng, cảm thấy bản thân như vừa gặp phải đá bở chân mình. Cúi đầu lưỡng lự một lát, cô ngẩng đầu nhìn Đẳng Dạ thêm lần nữa, hai tay nắm lấy bàn tay buông lỏng của anh, thái độ thần khẩn chẳng khác trước là bao _...Chồng à...đưa vợ đi thi, được không?

Đằng Hy vừa khốn khổ đứng dậy, nghe thấy lời nói ngọt ngào của Giai Băng thì không khỏi giật mình, suýt ngã lăn xuống đất lần hai. Nhưng, Đằng Dạ lại trái ngược, thân thể anh vẫn đứng yên như cũ, khuôn mặt vẫn lạnh lẽo xa cách như “thương hiệu”, chỉ có đôi môi mỏng cử động một cách hài lòng.

-Được!

Thế là...người nào đó...được nguyện ý đưa đến trường đi thi.

***

Huyền não, hỗn loạn...là hai từ duy nhất đủ “trình độ” và “đẳng cấp” để miêu tả bầu không khí bủa vây lấy hầu khắp các phòng thi trong khuôn viên đại học A P&P lúc này. Chỉ còn vùn vùn 3 phút nữa thôi, giờ phút hoàng đạo của đời người sẽ được bắt đầu, nên ai, dù lười biếng hay chăm chỉ, đều cúi đầu giờ roành roạch những cuốn sách tham khảo, nhăm nhăm đôi ba chữ đầu biết sẽ vào đẳng này trôi ra đẳng kia.

Ngán ngẩm ngáp một cái, giám thị phòng số 4-tức cũng là phòng thi của Giai Băng, sau khi điểm danh liền ngồi phục xuống bàn, tiết kiệm thời gian chớp mắt vài phút củng cố tinh thần, chuẩn bị rà soát tài liệu.

-Giám thị, xin lỗi, tôi tới muộn! _Một nam sinh hốt ha hốt hải chạy vào, run sợ báo cáo.

Đang ngủ bị đánh thức, giám thị tựa như hồ đối xổng chuông, ném ánh mắt hung tợn nhìn nam sinh xấu số rồi quát lớn:

-Chỗ này là cái chợ để cậu muốn đến thì đến, đi thì đi sao?

-Nhưng..thực sự ban này tôi rất gấp...không giải quyết thì không ổn_Chàng nam sinh cúi mặt úp mở kẻ lẽ nguyên nhân, mặt ửng đỏ vì xấu hổ.

-Gấp gấp gấp! Bộ chúng tôi không gấp sao? Thí sinh đi muộn thì..

-Xin lỗi! _Cắt ngang mạch mắng người hăng say của cô nàng giám thị, thứ thanh âm lạnh lạnh, trầm trầm hết sức nam tính từ đằng sau nam sinh kia vang lên, thu hút mọi ánh nhìn của vô số loại người _Chúng tôi đến muộn.

Tức, cô nàng giám thị toan hô hào lên giáo huấn, thì bóng dáng hoàn mỹ của chủ nhân câu nói tràn trề sinh lực “tấn công”vào đáy giác mạc của cô ta, khiến cô ta giật mình, im bất một lúc mới lời ngon tiếng ngọt chạy tới, đơn đả mời chào:

-Hội trường!

-Vợ tôi đến muộn...không sao chứ? _Quét mắt lên người Giai Băng một cái, Đằng Dạ khai toạt ngay thân phận của người con gái nằm gọn trong vòng tay mình, đôi mắt đen sâu ngày càng thêm sắc tối.

-À... _Nuốt khan một cái, cô nàng giám thị đưa mắt dò xét lên bộ dạng âm muội của hai người, biết rõ họ có quan hệ “hoàng thân quốc thích” bèn ngậm ngùi gật đầu _...không sao đâu, chưa vào giờ thi..

-Vậy được! Hôm nay...tôi cũng sẽ ở đây cùng cô làm giám thị! _Đằng Dạ gật đầu thuận ý.

Ngay sau đó, một trận thờ dài thượt của thí sinh thi tuyển bỗng vang lên...cô động đến nảo nề!

P/s: Hehe, chút cht ta post tip, chap này, các người sẽ thấy được sức mạnh của hoàng thân quốc thích đó, haha

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78

Chap 36: Dụng quyền-p2

Giờ hoàng đạo được “chờ đợi” nhất cuối cùng cũng nhích cái thân béo ục ịch trôi đến, mang theo một đồng căng thẳng đồ dòn lên thân kinh con nhà người ta, không ngoại trừ kẻ đang bị dư âm của cơn sốt dây vô, Giai Nhân Kì-Hạ Giai Băng.

Đảo mắt từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên tò đề 3, 4 lượt, Giai Băng phủ phàng rút ra một kết luận chung hết sức khốn cùng: 99% trượt thẳng chân khỏi cổng đại học, 1% may mắn trúng tuyển nếu người chấm thi ghép nhầm phách.

Câu 1: Chưa làm qua thì phải?

Câu 2: Mình có làm qua nhưng giải thế nào đây ta?

Câu 3: Trúng tủ nhé! Cơ mà bắt đầu từ bước nào nhỉ?

Câu 4: Đăng Dạ tôi không có dạy cho mình!!

Câu 5: Mình biết đáp án mà...biết mà, còn cách giải lại không nhớ! Tức chết!

Câu 6, 7, 8, 9...: Chắc rất khó, tạm bỏ qua làm câu dễ.

Câu 10: Giết chết mình đi!

Tóm lại, tờ đề này hoàn toàn không phù hợp cho những người “trong sáng”, đầu óc đơn giản như Giai Băng, nên cô chẳng may may có ấn tượng, mà không có ấn tượng thì sao biết mà giải, mà không biết thì...trượt là cái chắc.

Thở một cái dài thượt thương tiếc cho tương lai tăm tối, Giai Băng tự nhủ bản thân phải tập trung suy nghĩ, quay về câu 1 giải bài, khó cũng không được nản bước.

Nhưng, con đầu đầu đang bủa vây thực sự khiến Giai Băng mệt mỏi, cô chỉ muốn ngay lập tức tựa đầu vào bàn, nhắm mắt lại đánh một giấc no say cho đến chết mới thôi. Giờ vác xác đến tận nơi này rồi, lùi bước chẳng phải trưng cái hèn hạ, nhục nhã và ngu ngốc cho Đăng Dạ xem sao?

Nghĩ vậy, Giai Băng quyết tâm nghiền ngẫm làm bài, thi thoảng lại cắn cắn đầu bút.

-Giai Băng! _Một luồng âm thanh lạnh toát, mạnh mẽ tràn vào màng nhĩ của Giai Băng, khiến cô giật mình ngẩng đầu nhìn chủ nhân của nó theo một phản xạ vô cùng đặc biệt và nhanh nhạy, trong lòng xuẩn ngốc lại dâng lên một tia hy vọng rằng...anh ta sẽ nể tình vợ chồng mà dùng ám hiệu nhắc bài giúp cô.

-..._Giai Băng ngoan ngoãn im lặng, mắt mở to thông khiết chờ đợi.

-Không được găm đầu bút! _Không thèm đưa mắt nhìn Giai Băng, Đăng Dạ vừa “nghịch” vì tính vừa nói, khoe môi cong nhẹ _Nếu muốn găm, tôi sẽ mua xương gà cho em găm

Xương gà? Anh ta nghĩ cô là đồng loại của Jope sao?

Trợn tròn mắt nhìn Đăng Dạ, Giai Băng nắm chặt cây bút bi trong tay, toan phóng bút ám sát kẻ nào đó thì chợt nhận ra rằng, bản thân mình giờ như tảng thịt mỡ nằm giữa một bầy sói, vô tội nhận được vô vàn ánh nhìn ưu ái từ chúng.

Để danh hiệu Giai Nhân Kỳ lầy lùng không bị vấy bẩn, Giai Băng đành trảm mặc nở nụ cười tươi rồi quật ngã bao con tim người rồi cúi đầu, chẳng thèm nhe răng cắn bút thêm một lần nào nữa.

Qua thêm vài chục phút, một nữ sinh khá xinh xắn mang sổ báo danh 57 đứng dậy, rời khỏi chỗ ngồi, đứng đĩnh đạc bước chân lên bàn giáo viên-nơi Đăng Dạ đang thân nhiên ngồi chơi xơi nước. Ngoài mặt, cô ta nhỏ nhẹ mở miệng xin thêm giấy để làm bài, nhưng khi đạt được mục đích lại đứng lì mặt ở nơi đó rất lâu, đến mức kẻ đang hăng say làm bài như Giai Băng cũng nhận ra được có điều gì không ổn, tò mò ngẩng đầu lên xem.

Hai cái người trên kia từ chỗ nhìn nhau chuyển sang nói chuyện, đúng hơn là cô nàng đó đang nói còn Đăng Dạ thì căng tai nghe, tuy mắt vẫn nhìn màn hình laptop nhưng khoe môi dường như bị câu chuyện cô ta khơi mào làm cho biến hóa, cong lên một đường cong tuyệt đẹp.

Thời gian nhích dài, cô nàng kia vẫn trồng cây si ở chỗ Đăng Dạ. Mọi người xung quanh có lẽ đã tò mò đến cực điểm, tất cả đều dồn toàn bộ sự chú ý của mình lên họ, thi thoảng lại lia mắt về chỗ Giai Băng dò xét biểu hiện bình thản đến khó tin của cô.

Mà hình như, họ đang nhìn nhầm rồi thì phải. Nhân vật chính bị chồng xô mũi sau vài phút thất thần liền mang mặt lạnh, khoe môi như nụ hoa nở một nụ cười tươi như nắng sớm, cứ như thế, mọi chuyện trước mắt là điều cô muốn...là ý nguyện bấy lâu trong lòng cô vậy. .

Đáp trả, khoe môi của Đăng Dạ cũng cong lên ngày càng sâu, tựa như được trạm chỗ nhiều lần đến mức tinh xảo.

Tùng có đầu võ đầu mồm đầu thơ đầu văn, nhưng đầu nụ cười thì có lẽ...đây là lần đầu tiên người ta được chứng kiến tận mắt. Tuy nụ cười bên nào cũng rạng rỡ nhưng thắng thua lại phân định ở sự giả tạo ẩn ẩn bên trong.

Vì Đăng Dạ hài lòng thực sự với biểu hiện của Giai Băng nên nụ cười của anh hoàn toàn phát sinh từ tận đáy lòng, còn nụ cười của Giai Băng, nó được rèn giữa thành một thứ dụng cụ không hơn không kém để che giấu đi bản chất thật bên trong của chính cô, vì thế, sự giả tạo luôn hiện hữu cạnh nó.

Mà, nếu đã là giả tạo, thì sẽ không bao giờ duy trì được lâu.

-Chồng à! Vợ đói! _Không cam lòng mà nhận thất bại, Giai Băng quyết định trưng phô cho mọi người thấy vai vế, vị thế thực sự của mình ở trong Đăng gia. Cô lấy cao giọng ngon ngọt, nụ cười đậm nét hơn phụ họa.

-Vậy em muốn ăn gì? _Đăng Dạ rất có đạo đức không vạch trần bộ mặt thật của Giai Băng, tận tâm đáp lại.

-Em muốn uống sữa...nhưng phải là sữa bò tươi! _”Anh phải đi một quãng đường khá dài đấy, chồng yêu!”

-Sẽ đau bụng đấy! Không nên...để anh đi mua sữa bò đóng bao không đường cho em. Dù sao...uống hóa chất cũng đỡ chết sớm hơn uống nước chưa

chín đây vì khuôn, phải không? _Rồi người khỏi chỗ, Đặng Dạ trước khi ra cửa ném lại một câu hỏi tu từ cho Giai Băng

Được rồi...Giai Băng thừa nhận...mình là một người vợ hiền lành...đến mức không thèm đánh trả một con cún! A!!!!!!

P/s: Phew!! Bù hờn qua nà!!!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79

Chap 36: Dụng quyền

Trong lúc đó, tại một nhà kho bỏ quên nằm im trong Hà Thành rộng lớn, có một toán người rảnh rỗi hết thờ dài lại thờ dài tiếp, nhẹ như không muốn ai phát hiện ra cảm xúc ấy của mình, đầu cúi thấp nhất có thể như muốn chôn đầu dưới lớp đất xi măng cứng trũng.

-Chết hết rồi à? _Dường như không chịu nổi được sự im ắng đang vây quanh, chàng trai đang ngồi thong thả trên chiếc ghế sofa sang trọng nhất của căn nhà tồi tàn, quét mắt một lượt lên đám người vô dụng, thanh âm đượm vẻ khinh giễu _Đến tên cuối cùng các người cũng giết luôn sao?

-Thiếu gia, bọn chúng lúc đó rất cảm tử, tên cuối cùng vừa nhìn thấy đồng bọn chết hết liền nả ngay súng vào đầu, bọn tôi cũng chẳng kịp trở tay nữa _Một tên bẽ tôi bạo gan lên tiếng chữa tội, ánh mắt hần thần khấn nhìn người trước mặt một lúc rồi cụp xuống, sợ phải đối mặt với tia nhìn lạnh lẽo chết người ấy.

-Chết hết? Ăn hại, các người không biết bắn thuốc mê vào người chúng sao? _Đặng Hy nhú mày khó chịu.

-Ồ... Cả toán người đồng loạt ngậy ra, có vẻ như bây giờ họ mới nhớ đến lời dặn của chủ nhân trước đây. Người của bang hội bí ẩn đó luôn như thế, chỉ cần thấy nguy hiểm sẽ lập tức làm người cảm tử, tự giết mình ngay tại chỗ để không phải rơi vào tay quân địch, bán rẻ chủ nhân, thế nên mới có chuyện bọn bẽ tôi của Đặng Hy luôn biết điều mang theo súng bắn thuốc mê. Ai ngờ...giết người hăng quá khiến bọn họ quên gạt bỏ lí trí..

-Biết ngay mà... _Bật một nụ cười nhạt phảng phất sự giận dữ, Đặng Hy gầm nhẹ.

-Thiếu gia, tại lời dặn của người quá lâu rồi, mà chúng ta suốt mấy năm nay...lần đầu tiên chạm trán với chúng nên nhất thời quên mất kế hoạch. Nếu lúc đó...ngài không bỏ chúng tôi lại đưa Nhị thiếu phu nhân đi, có lẽ, mọi chuyện bây giờ sẽ khác _Tên kia vẫn tiếp tục cứu nguy cho sự sống của chính mình. Mong việc hần làm sẽ đưa lại hiệu quả tốt đẹp. Dù sao, thiếu phu nhân kia cũng chả ở đây để trách cứ hần hay trả thù, hần không cần phải sợ _Tuy cô ấy là em dâu của ngài...nhưng hai người xét ở mọi góc độ vẫn là người xa lạ. Hơn nữa, mấy năm trước, nếu Đặng nhị thiếu gia không tự ý bỏ về nước, làm cho bọn chúng đánh hơi được mồi mồi, thì triển kế hoạch bắt con tin nhưng lại bắt nhầm ngài...khiến ngài sống thực vật hơn 2 năm dài thì có lẽ, hai người giờ đã không đứng trên bờ vực thù hận. Tôi nghĩ...ngài không nên thương hại gì vợ của kẻ thù thì hơn.

-Giờ người bắt đầu giáo huấn ta đây à? _Đáp lại đồng nước bọt tung tóe của bẽ tôi, Đặng Hy chỉ neho neho đôi mắt tinh anh, khuôn mặt tuyệt mỹ chẳng hề thể hiện ra chút biểu cảm gì rõ ràng.

-Không...tôi...

-Các người nghe cho rõ đây... _Không để cho kẻ kia nói hết lời, Đặng Hy rời khỏi chiếc ghế êm nóng hơi thở nồng đậm của mình, đứng thẳng dậy, đôi chân thon dài sải đều, đến gần tên dám cả gan chinh mình, khóa môi mà mị cong lên vô cùng đáng sợ _...hiện tại, người đó là Thánh thể của Đặng Dạ, nhưng không bao lâu nữa, cô ấy sẽ trở thành Chính thể của ta. Khôn hồn thì hãy đối xử cho đúng thứ tự...nếu không...các người đừng mong còn mạng để về quê, hiểu chứ?

-Sao...sao có thể?

-Đối với ta, không gì...là không thể! _Đặng Hy cương quyết nói rồi quay người bỏ đi, để lại cho đám người một sự kinh hoàng tột độ.

Từ trước tới giờ...trong gia tộc thiêng liêng và hùng mạnh này, chưa bao giờ có cái chuyện nực cười như thế này diễn ra. Bởi lẽ, đời đời Đặng gia chỉ có độc nhất một người con trai, chuyện tranh giành Thánh thể và Chính thể hoàn toàn không có khả năng. Thế nên, lời tuyên bố của Đặng Hy, đối với họ là một sự kinh hoàng. Vấn đề quan trọng nhất mà họ quan tâm và lo sợ không phải là việc họ có bị đưa ra chiến trường, chém chém giết giết các huynh đệ đi theo Đặng Dạ hay không...mà là việc liệu lời nguyên kia có trở thành sự thật?

Nếu thế, nếu thực sự cả Đặng Nhị thiếu gia cũng có cảm tình với Thánh thể của mình...và cũng có ý định biến cô ấy thành Chính thể...thì nơi đây sẽ bạo loạn mất...Mong hai người đó quân tử động khẩu không động thủ!!!

~~~~~ _-+|::Stupid!::|+_ ~~~~~

Toán, Lý, hai môn học đại thụ cuối cùng cũng qua đi, để lại kì thi còn lại đây áp lực cho các sinh viên (hò). Đề học sinh, sinh viên có thêm năng lượng

trườn xác qua môn cuối, đại học A P&P thực sự rất biết chiều lòng người, cho phép tất cả các thí sinh ở lại canteen trường nạp năng lượng với vô số món ngon bổ dưỡng và không hề rẻ.

Hầm hằm cái mặt u ám nhìn đám người xung quanh phòng thi lười nhác lấy đồ ăn ra xử lý tại chỗ, Đằng Dạ người tựa ra vô số hàn khí lạnh lẽo, âm thầm nhắc nhở “quần chúng” bằng ánh mắt như muốn tróc da xẻo thịt người. Nhưng ai cũng đối, hơi đâu để ý đến biểu hiện của anh.

Tức, Đằng Dạ toan gầm lên một tiếng cảnh báo thì cô nàng ban sáng hỏi xin giấy thi đã bèn lên đi đến trước mặt anh, khuôn mặt xinh đẹp e lệ tỏ vẻ ái ngại. Đôi đồng tử nâu của cô ta khinh khinh lướt qua mặt Giai Băng ở đằng sau rồi cười khẩy một cái, hay tay đồng loạt dâng hộp cơm của mình về phía Đằng Dạ.

-Hội trưởng, ngài có muốn ăn cơm hộp của em không? Trong này rất có nhiệm món ngon thượng hạng mà bếp trưởng nhà hàng của ba em tự tay làm đấy.

-Tôi có nói muốn ăn đồ của cô à? _Không thèm đếm xỉa gì đến hộp cơm kia, Đằng Dạ đã bực lại thêm bực hơn, nhũn mảy sâu hơn bình thường.

-Không, nhưng chính ánh mắt thương tâm của anh đã cho em biết anh muốn gì. Anh đói nhưng cô vợ của anh thì đâu hiểu chứ, cô ta thần nhiên uống sữa mà chẳng quan tâm đến chồng. Cơ mà hội trưởng, em thì khác, em hiểu anh muốn gì...vì chúng ta có thần giao cách cảm, tâm đầu ý hợp _Lời lẽ của cô nàng kia càng ngày càng thêm phần dữ dội và quyết liệt, đôi mắt nâu không ngừng lóe sáng như cái đèn pha ô tô.

Nghe xong, Đằng Dạ cảm thấy suy sụp nặng nề, bộ mặt anh thương tâm đến thế sao?

Một chiếc vô bao nilong từ từ rơi xuống đất, ngay cạnh chỗ một thí sinh nào đó...như hóa thành một giọt nước làm tràn con phần nộ trong anh.

Đằng Dạ ngay lập tức đứng phắt dậy, quát lớn đến mức khiến ai nấy giật mình hoảng sợ, người cứng lại như pho tượng:

-Các người mù hết rồi sao? Không đọc nội quy phòng học à? Ở đây có cho phép các người bày hàng đánh chén không hả?

Nhất tề, đám người hít một hơi sâu cùng đưa mắt nhìn bảng nội quy rồi thâm trầm nhìn Giai Băng, đồng loạt bất mãn:

-Sao vợ anh thì được...bọn tôi lại không?

-Hả? _Đằng Dạ khó khăn quay đầu nhìn lại, phát hiện xung quanh Giai Băng đã ngập vô bánh, khuôn mặt anh phút chốc sa sầm hẳn như cái mông nồi.

Anh phải thừa nhận, Giai Băng nhà anh...chưa bao giờ biết điều coi lệnh chồng là lệnh vua cả. Thật mất mặt!##

Tương truyền, kẻ không đánh lại người thì phải chạy biến, lần đầu tiên, Đằng Dạ rơi vào hoàn cảnh á khẩu và ê chề như lúc này, nhưng anh vẫn tỉnh táo phong nhã bề thốc vợ lên, “chạy trời sống trời chết” lên phòng hội học sinh, đặt cô yên vị ở đó.

-Đây là...? _Vắt vô kẹo lên mặt bàn, Giai Băng nghi hoặc đưa mắt thăm thú khắp căn phòng trống lẻ.

-Là phòng làm việc của tôi! _Vi dư âm của vụ ban nãy, Đằng Dạ rất lạnh nhạt trả lời Giai Băng, hơi thở phả mạnh như muốn phi hẳn một đồng khối tức ra ngoài.

-Đem tôi vào đây làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

-Vậy em muốn tiếp tục ở ngoài đó để làm tôi mất mặt tiếp hả? _Đằng Dạ khinh khinh hỏi xoáy lại, tay với lấy chiếc cà mèn đã nằm từ lúc nào trên bàn làm việc, mở nắp rồi chìa ra trước mặt Giai Băng _Còn ăn được nữa không, nếu được thì ăn cháo đi, sau đó uống thuốc cho tôi nhờ.

-Tất nhiên không thành vấn đề... _Giai Băng gật đầu hết sức cương quyết _Nhưng...ăn xong tôi sẽ đi ngoại tình với Tào Tháo, anh chịu không?

Đằng Dạ thêm lần nữa u ám mặt mày...

Tuy nhiên, nói đi nói lại, Giai Băng vẫn rất ngoan ngoãn ăn cháo, ngoan ngoãn uống thuốc. Vì là thuốc cảm nên cô vừa uống xong đã cảm thấy buồn ngủ vô cùng, miệng ra sức ngáp vô thời hạn.

Dẫu đang mãi chú tâm vào màn hình ipad chơi điện tử, Đằng Dạ vẫn rất thức thời không bỏ sót cơ hội lên tiếng quan tâm, khéo môi cong lên lảng từ mang một chút gian manh.

-Sao thế? Buồn ngủ rồi à?

Giai Băng không đề phòng đưa đôi mắt ầng ậc nước nhìn Đăng Dạ, bộ dạng hết sức nghe lời mà gật đầu.

-Tôi không phiền làm gối cho em đâu! _Đăng Dạ mặt lạnh như đũa nếu chủ ý, đoạn làm bộ làm tịch không thèm đường hoàng nhìn thẳng vào mặt ai kia mà lén lút liếc liếc.

-Không phải đâu kia có giường sao? _Thoảng chút kinh ngạc, Giai Băng ngờ ngác chỉ tay về phía chiếc giường con con trong góc phòng, có chút không hiểu tại sao mình không được đặt long thể lên đó.

-Cái đó... _Thuận theo vợ đưa mắt nhìn, Đăng Dạ khó chịu thoáng nhăn mặt một chốc rồi nhanh chóng lấy lại vẻ điềm tĩnh, mặt dày mảy dạn mà đáp _...đừng có nhìn về bên ngoài, giường đó là giường cô, trưng cho đẹp thôi chứ chẳng nằm được, mỗi một ăn sạch rồi.

-Thế á? Vậy để tôi lại khám nghiệm xem! _Giai Băng đứng phắt dậy, thích thú toan chạy đi nhưng bị Đăng Dạ túm cổ tay kéo lại.

-Giờ muốn ngủ hay muốn quay lại phòng thi hả? Tôi không phải là ** em của em đâu! _Thấy mặt Giai Băng thoáng do dự, Đăng Dạ tiếp tục khủng bố tinh thần _Em buồn ngủ mà không ngủ, chút làm bài không được thì đừng có trách tôi!

-Vậy ngủ! _Phụng má, Giai Băng xuôi xị nằm xuống ghế sofa, đầu tựa lên đùi Đăng Dạ.

Một lúc sau, chưa đầy 5 phút, cô lại trở chứng mở mắt nhìn khuôn mặt tĩnh lặng của Đăng Dạ, toan mở miệng nói gì đó nhưng lại thôi, đôi đồng tử đen nhàn nhạt có chút mê muội.

Trước giờ, Giai Băng chưa bao giờ có cơ hội ngắm nghía kĩ khuôn mặt hoàn mỹ của Đăng Dạ như lúc này. Bởi lẽ, lúc ấy lòng cô chấn động, tâm tình không tốt đến mức ưu ái dành hẳn cho một thứ gì đó. Nhưng giờ...tự dừng lại thỏa mãi thường thức vẻ đẹp họa thủy này...cô lại có chút buồn cười mà cong môi.

Giờ cô đang làm cái quỷ gì thế này nhỉ? Ngắm người ta mà không muốn dứt, lòng tham trỗi dậy nêu chủ ý muốn nắm chặt thời gian, lờ nó lại, để khoảnh khắc trước mắt sẽ chẳng bao giờ phai tàn, để ngày tháng chia phôi sẽ không bao giờ đến.

Cô sắp rời khỏi nơi đây, rời khỏi con người hoàn mỹ này...nên xin chúa, cho cô chút quyền năng ngưng đọng lại nó, để cả đời sẽ không phải nỗi tiếc.

"Nếu tôi cầu xin sự tha thứ, anh sẽ tha thứ cho tôi chứ?" Câu hỏi ấy, như bản nhạc ngân không tên dạo đi dạo lại trong đầu Giai Băng, nhiều đến mức cô chỉ muốn bật nó thành tiếng.

Nhưng...nếu không thì sao...? Nếu xin lỗi mà giải quyết được hết mọi thứ, luật pháp sinh ra để làm gì?

-Lau nước bọt đi, đồ ngốc! _Khóe môi trong tầm mắt Giai Băng khẽ cong lên.

-Hả? _Giai Băng chột dạ đưa tay lau miệng, lau xong mới biết chẳng có nước bọt mà lau. Cô tức giận, trừng mắt nhìn Đăng Dạ _Anh dám lừa tôi?

-Tôi chỉ muốn kiểm tra xem sự mê muội trong mắt em có giả tạo hay không thôi.

Bị chính câu hỏi làm chột dạ, Giai Băng bối rối, một lúc lâu mới nói cứng:

-Thì đã sao, chỉ cần là trai đẹp, tôi đều mê muội tât! _Ngưng một lúc, Giai Băng vô si cười "dề", mắt không ngừng chớp chớp hòng trừu tặc Đăng Dạ _Này...tôi muốn biểu thị sự mê muội của mình đối với anh bằng một nụ hôn, tôi thơm má anh nhé?

-Hả? _Như dự đoán của Giai Băng, Đăng Dạ lập tức ngậy người, toàn thân như bị đóng băng hoàn toàn.

-Haizz, anh có cần phải phản ứng kinh dị thế không, tôi chỉ muốn "chụt" một cái lên má anh thôi mà! _Giai Băng tiếp tục cười "dề" khiêu khích. "Giai Nhân Kỳ ta đây đặc biệt ân sủng người, người nên biết điều đi, haha" _Mặt chòeng đàn quá, haha!

-Được thôi _Ngay lập tức lấy lại phong độ, Đăng Dạ gật nhẹ đầu, chỉ tay vào má mình mà nói _Hôn đi! Trước khi tôi đổi ý!

-Ok! _Tất nhiên,Giai Băng không hề nói đùa. Mặt cô giữu người thế thôi, nhưng thâm tâm lại rất muốn. Vì thế, khi được người kia cho phép, cô không ngần ngại lấy thỏi son đỏ trong túi ra, bôi bôi lên môi thật đậm rồi vươn người dậy, chu cái môi nhọn hoắt từ từ tiến về phía gò má trai đẹp, chuẩn bị đặt lại giấu son đặc trưng.

Nhưng, có lẽ...vì cô vừa chu môi thâm nhập "địa bàn" nhà người ta vừa nhắm tít mắt lại...nên địa điểm đóng dấu có chút sai sót, không phải má mà là môi.

Lạy chúa!

Giai Băng mở mắt, cười gượng một cái, toan quay đi thì Đăng Dạ đã lên tiếng trước:

-Không sao, có thể hôn lại! _Thanh âm của anh sáng khoái vang lên, để người kia không thấy ngượng mà từ chối đặc ân, anh còn mạnh bạo khiêu khích _Hôn thế mà cũng hôn nhầm, không có trình độ, có muốn tôi hôn thử trước cho em xem hay không?

-Không cần! _Giai Băng đỏ mặt như cà chua chín, nhất quyết lắc đầu rồi chu môi hôn lại.

Cô tiếp tục hôn phải môi người ta

Lại hôn nhằm

Xui xẻo hôn nhằm tiếp....

...

...bó tay!

Độ dày của lớp da trên mắt sau nhiều lần hôn nhằm mông dần, Giai Băng chính vậy không còn chút khí lực nào để hôn tiếp, cô nhắm tít mắt, nói buồn ngủ rồi quay mặt đi chữa ngượng, toàn thân như có lửa thiêu đốt.

Giờ, cô nhận ra...bản thân mình quá hư hỏng! Hix!

-Đồ ngốc! _Kê bị hôn nhằm không hề tức giận chút nào, hài lòng thốt lên một tiếng.

Rồi, anh cúi thấp đầu, toan “làm mẫu” cho cô hay thì có người gõ cửa, nhiều lần và rất kiên nhẫn, khiến anh dù muốn lơ cũng chả được.

Bất mãn, Đặng Dạ nói thông báo với Giai Băng một tiếng rồi mở cười, đi ra ngoài với người kia, để lại vợ cô quạnh trong căn phòng lớn.

Giai Băng chán nản phụng má, cô toan nằm xuống ngủ thì điện thoại Đặng Dạ đặt trên bàn vang lên thất thanh, màn hình không ngừng nhấp nháy.

Thấy thế, Giai Băng đoán một hồi rồi bắt máy, chưa kịp nói gì thì người bên kia đã lên tiếng. Một thanh âm trong trẻo ngọt ngào đánh gãy sự mơ màng trong cô.

-Đặng Dạ yêu, biết ai đây không hả? Minh Du đây! Em về nước rồi nè! Anh đưa xe ra sân bay đón em nhé! Yêu anh!

P/s: Cực dài nhá! Khỏi đòi tui, chuẩn nhé, Happy new year!!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81

Chap 37: Nhiệm vụ của Thánh Thê

Thanh âm lạnh lạnh bên kia vắng lên, nhanh và gấp như vì chứa đựng vô vàng hạnh phúc mà không nén nổi phải bộc phát ngay lập tức. Hai tiếng “yêu anh” kéo ra thật dài, thật ngọt...nhưng trọng tâm người muốn nói không phải đề cập đến câu chữ phía trước mà là chú tâm diễn đạt ý tứ sau cùng.

Yêu anh...chính là yêu Đặng Dạ...chính là yêu chồng cô...

Người bên kia nói xong liền im lặng, tựa hồ đang chờ đợi một sự trả lời ngắn gọn như hàm nghĩa của người đầu dây.

Từng nhịp kim đồng hồ nhích...chẳng khác nào nhịp tim đang vang lên cô động. Giai Băng dần cảm thấy hơi thở của mình nặng dần, nặng dần như có thứ gì đó làm cho tắc nghẽn...khó có lấy hít thở đều đều. Những ngón tay thon mảnh của cô yếu ớt nắm chặt lấy chiếc điện thoại, ép chặt đến phát run.

Đau...Giai Băng đau đớn...Không phải vì dư âm cơn sốt đêm qua bởi đầu cô vẫn rất tỉnh bén, hoàn toàn không có gì khó chịu. Nơi cô phát đau đến nghiêng răng, đến tê dại cả cơ thể...là nơi không thể xúc đau một lát là khô, không thể uống một viên thuốc tây là tan đi được...

Tiếp tục duy trì sự im lặng, Giai Băng đưa đôi mắt mờ nhạt nhìn vào phần ngực trái của mình, khoe môi bất giác nở nụ cười tự giễu.

Quý quái! Cô mắc bệnh tim khi nào vậy? Bố mẹ cô đâu mắc bệnh này trừ phi họ xót tiền thôi.

-Đặng Dạ! Sao anh chẳng trả lời gì hết vậy? _Có vẻ như không kiên nhẫn được nữa, người con gái đầu dây lên tiếng, có chút nũng nịu lại thẫn thẫn sự hồ nghi _Anh có thật đang ở đó không vậy? Hay có ai cầm điện thoại của anh?

-Tít! _Không hé mở khuôn môi khô khốc định chặt vào nhau trả lời, Giai Băng dí sát đầu móng tay vào nút kết thúc cuộc gọi, đôi bàn tay nhỏ vẫn không chịu buông rời chiếc điện thoại.

-Rìng rìng! Chuông điện thoại của Đăng Dạ gan lì phát lên lần nữa, kéo tâm hồn đang lưu lạc phương xa của Giai Băng trở về thực tại. Cô giật mình, ném ánh mắt kinh ngạc nhìn màn hình điện thoại, đôi mày ngài nhú lại càng lúc càng sâu.

Lại là số điện thoại của người bạn này.

Lòng Giai Băng nhen lên một luồng khí bức bối, cô thẳng thừng nhấn nút từ chối.

Nhưng...người bên kia có lẽ không phục, cứ hễ Giai Băng từ chối cuộc gọi thì cô ta liền không do dự mà gọi đến, chuông điện thoại thảm bại vì thế mà lúc vang lên réo rắt, lúc ngừng ngay tức khắc, cơ hồ như muốn vỡ tung ra.

Đến cuối, dường như chẳng thể chịu đựng cuộc chiến vô vị này nữa, với tư cách là vợ của người nào đó, có chức, có quyền có phận đẳng hoàng, Giai Băng chủ động gọi lại cho số máy kia, như mang đến cho người ta một tia hi vọng mong manh trước khi nhấn chìm người đó xuống sâu thẳm tuyệt vọng. Không hiểu sao, chỉ mới mừng tượng đến đó, đầu không biết người bên kia có phản ứng như thế không, cô vẫn không tự chủ được mà cong khóe môi lên hết sức hài lòng.

-Đăng Dạ! Anh lại bày trò gì nữa đây! _Cô nàng bên kia vừa bắt máy đã xa xả mắng, thanh âm thanh thót vang lên cùng tiếng thờ đóc đều đều như thể trong hai lỗ mũi xinh xẻo của cô ta đang phả ra hai luồng khói trắng phì phì vậy.

Dịch chiếc điện thoại ra xa, Giai Băng cảnh trọng ho khan, nhấp một ngụm sữa cho thanh giọng rồi áp điện thoại về vị trí cũ, dù không ngồi trước mặt đối phương, cô vẫn nở một nụ cười nhẹ hoa nhường nguyệt thẹn mà cô tự tin nhất.

-Xin lỗi! Chồng tôi không có ở đây! Cô có việc gì cần truyền đạt? _Nhả nhặn, lịch sự nhất có thể, Giai Băng cố tình nhấn nhá giọng ở những “vị trí thiết yếu và có tính sát thương cao”, thanh âm âm âm chút đắc ý.

-Osin sao tự tiện cầm máy chủ thế? Đưa máy cho Đăng thiếu gia giùm tôi! _Trái với dự đoán của Giai Băng, cô nàng bên kia thản nhiên phớt lờ câu nói của cô, hắng giọng ra lệnh.

-Gi...? Osin? Tôi...

-Cái đồ osin lắm chuyện, đưa máy cho Đăng Dạ của tôi đi!

-Tôi không phải là osin, cô điếc sao? _Nghiến răng thật chặt như thể đang ngấu nghiến cắn một miếng thịt bò dai, Giai Băng kìm nén phần nộ trong lòng ngực, hết sức bình tĩnh nói _Tôi là vợ của Đăng Dạ, không phải là osin, là người được cưới hỏi một cách đẳng hoàng nhất, được mọi người biết đến, hiểu chứ?

-Ồ! _Bên kia bật lên một tiếng, nhưng nó chẳng hề mang hàm chứa sự kinh ngạc mà trái lại, đem đến một sự mỉa mai cực độ. Một tràng cười từ bên kia vang lên, không ngớt, dù giả tạo nhưng vẫn sinh động làm nhụt chí Giai Băng, ép cô đỏ bừng mặt vì giận _Cô nói sai rồi đấy, Hạ Giai Băng. Cô không phải là vợ của Đăng Dạ, cô chỉ là thánh thể, là cái máy đẻ con của Đăng gia thôi, đừng có tự hào về nó...tôi sẽ buồn cười đến vỡ bụng mất!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82

Chap 37: Nhiệm vụ Thánh Thê

”Máy đẻ con?”

Cuộc đối thoại của Giai Băng và cô gái nọ từ “rôm rả” bỗng trở nên ảo não nặng nề. Một mảnh trầm mặc như nhuốm lên tất cả mọi thứ.

Khái niệm kia, tựa mũi dao nhọn khứa sâu vào tim Giai Băng, không ngừng chà sát.

Ai chẳng biết, làm vợ người ta thì cũng như cái máy đẻ con chứ, nhưng có cần sử dụng điệu bộ thương hải như thế để nói không? Nó có điểm làm Giai Băng cảm thấy cực kì quái lạ.

Người kia có vẻ như rất đắc ý với điều này thì phải, cơ mà có gì cần phải đắc ý với điều hiển nhiên này chứ?

-Sao thế? Cứng họng rồi à? Biết điều đấy! _Người bên kia cười một tràng giả lả, thanh âm càng thêm phần mỉa mai, bốn cọt.

-Rất tiếc là không! _Tuy khó hiểu nhưng Giai Băng vẫn không để mình yếu thế, cô cũng kéo miệng rộ lên một nụ cười nhợt nhạt _Cô nói không sai, tôi là một cái máy đẻ con. Đó là nhiệm vụ muôn thuở của một người vợ, tôi không có ý kiến.

-Cô..._Chất giọng người bên kia có chút thất thần.

-Cò đừng ghen tị trước hạnh phúc của người khác như thế, rất nhỏ nhen đấy, biết không? Và...cũng đừng nổi tà tâm khi kết tình yêu của chúng tôi ra đời _Đánh thép nói liền một mạch, Giai Băng lập tức ngắt kết nối, hơi thở từng ngẹn gấp gấp hẳn.

Bỗng dưng, cô cảm thấy có điều gì đó bất an đang nhen nhói, mãnh liệt ép tâm trạng cô giảm sút nhanh chóng. Nỗi buồn, sự đau đớn, thất vọng như đạt đến đỉnh điểm, vây bảm lấy thân thể cô, khiến toàn thân cô rã rời, chỉ muốn nhắm mắt tẩy sạch hết tất cả, mọi phiền não xung quanh.

Nhưng...đâu dễ gì lại có thể....

-Rìng! Rìng! _Tiếng điện thoại trong tay Giai Băng lại tiếp tục kêu lên, đơn độc một thứ thanh âm trong trẻo nhưng lại thôi thúc như muốn đòi nợ người.

Kính hoàng, Giai Băng giật mình thoát ra khỏi đông suy nghĩ hỗn độn, theo ý muốn từ chối cuộc gọi.

Thêm một lần nữa, người bên kia tiếp tục làm phiền.

Điên tiết, Giai Băng tắt máy của Đằng Dạ, càng tăng thêm lực siết, khiến gân xanh nổi sạch lên làn da trắng nõn.

Đúng lúc ấy, như dọa người, Đằng Dạ đột ngột bước vào.

-Có chuyện gì với em à? _Thấy sắc mặt Giai Băng không tốt, Đằng Dạ thả mông xuống bên cạnh cô, một tay lơ đãng vén lọn tóc mai dài đen nhánh tỏa xòa trước mặt cô sang bên, khuôn mặt tuấn mỹ hại chết người không ngừng thu hẹp khoảng cách, từng phút nhích lại gần, kích thích da mặt mông của Giai Băng rộ lên hai vầng hồng.

Có tạt giật mình, Giai Băng đẩy Đằng Dạ xê ra xa người mình, luôn miệng mắng nhiếc.

-Anh đừng có dí cái mặt sát nhân đó lại gần tôi, hồng mắt!

-Vậy sao? _Nét lo âu trên mặt Đằng Dạ nhanh chóng biến dạng, tổ hợp một đồng hân khí khô quạnh, lạnh lẽo _Nhưng tôi không rảnh đến thế đâu, tôi chỉ muốn lấy lại điện thoại trên người em.

Vừa dùng mĩ nam kế vừa áp dụng chiêu cướp giật, Đằng Dạ dễ dàng lấy lại điện thoại của mình. Nhưng anh chưa kịp thắc mắc tại sao nó lại tắt nguồn, Giai Băng đã nhanh chóng giật lại, cố chấp không để nó rơi vào tay anh.

-Em làm gì thế? _Đằng Dạ có vẻ bức bối.

-Tôi...tôi... _Đảo mắt một hồi tìm kiếm lí do mà chẳng thấy thứ gì hợp lí, Giai Băng đành liều mạng nói đại, đôi mắt mở to phụ họa _...tôi muốn giữ điện thoại của anh!

-Để làm gì? _Đằng Dạ híp mắt nghi hoặc, đáy mắt đen sâu lộ lên chút ánh sáng nhè nhẹ.

-Tôi...tôi... Tại sao lại hỏi để làm gì chứ? _Túm nhanh lấy chiếc muỗng nhỏ trong bát cháo đã nguội lạnh, Giai Băng gõ nhẹ đầu nó vào trán Đằng Dạ, khoé môi nhỏ xinh nhướn lên một nụ cười _Ngốc! Tại vì tôi là vợ của anh!Thoảng chút ngây người, Đằng Dạ không thêm chú ý đến mấy hạt cháo loãng dính trên trán mình, đưa ngón tay thon chạm vào khoé miệng Giai Băng, phối hợp bằng một nụ cười ôn nhu ảm áp.

-Được thôi, nhưng em cũng phải đưa điện thoại của em cho tôi.

-Hử? _Nụ cười Giai Băng cứng ngắc, đôi mắt như chìm vào mê muội nhìn nụ cười đang nở rộ. Căn bản, không hề phản đối về yêu cầu của Đằng Dạ.

-Đồ ngốc! Tôi là chồng của em! _Nụ cười của Đằng Dạ càng thêm khoét sâu, sắc nét nhưng không gay gắt _Không lẽ không thể đổi được?

Giờ mới thoát khỏi mị hoặc, Giai Băng chậm rãi tiếp nhận điều kiện của Đằng Dạ rồi gật đầu đồng thuận.

-Được! Chỉ cần...anh không thể gặp người đó! _Giọng nói của Giai Băng càng ngày càng nhỏ dần, như chỉ để nói với mỗi chính cô vậy, nhưng sắc mặt của cô thì đánh lên thật rõ nét.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Chap 37: Nhiệm vụ Thánh Thê-p4

Tuy rằng đã nắm trong tay phương tiện liên lạc cốt yếu giữa cô gái kia và Đằng Dạ, nhưng Giai Băng vẫn chẳng thể nào thoát khỏi những tâm trạng đan

xen mờ hồ. Vì thế, bài thi hoá cuối cùng của cô là tổ hợp của một đồng thảm hại, mà không, không nên nói một đồng thảm hại, bởi vốn dĩ, bài thi đó chỉ là một tờ giấy trắng đầy vết tích nhàu nát, đôi chỗ điểm xuyên thêm vài hình vẽ thuộc trường phái trừu tượng mà thôi.

Cơ mà, trước bài thi như thế, Giai Băng vẫn chẳng thèm quan tâm đến nó, nhất mực sử dụng chất xám suy nghĩ, suy nghĩ, lại suy nghĩ, cuối cùng là...héo chết trước sắc mặt rạn rở ngăm ngăm của Đảng nhị thiếu gia.

-Em làm bài thế nào? _Vẫn đưa mắt chuyên chú lái ô tô, khoé môi Đảng Dạ vừa cong nhẹ vừa hỏi.

Ngay sau đó, Đảng Dạ nhận được cát tát nổ đom đóm từ bàn tay nhỏ nhắn trong rất yếu đuối của người bên cạnh, thiếu tí nữa loạn tay lái đâm thẳng vào đèn giao thông.

-Em dám tát anh? _Sa sầm mặt mũi cực độ, Đảng Dạ hạ giọng.

-Em chỉ đang cố vỗ tỉnh thần trí của mình thôi mà... _Tò vè vô tội, Giai Băng phụng phịu nói. Da tay cô rất bóng nên tâm trí của cô cũng bị ảnh hưởng mà tỉnh táo hơn so với lúc trước nhiều. Quả chiều này hữu hiệu hơn cô tự tát mình nhiều.

-Em...! Thôi nói việc chính đi, đừng đánh trống lảng.

-Anh nhất định sẽ nuôi em, đúng không? _Sau vài giây suy nghĩ, Giai Băng đưa đôi mắt to tròn ngân ngất nước nhìn khuôn mặt trầm tĩnh như mặt nước của Đảng Dạ, thanh âm nhỏ nhẹ, vô lực.

Ngay lập tức, xe của Đảng Dạ phanh lên cái kít, dừng hẳn trước một cái biển quảng cáo nào đó.

-Chẳng nhẽ, trước giờ, em nuôi tôi sao? _Đảng Dạ quay mặt, âm hiểm nhìn Giai Băng, khoé miệng co giật đầy nghi hoặc.

-Nếu vậy thì... _Đón nhận câu hỏi ngược lại nhưng 70% chất chứa câu trả lời kia, Giai Băng cười tít mắt. Nụ cười chân thật đến mức khiến người ta có cảm giác đang bị lừa bán thân. Cô đưa tay đập cái bóp lên vai Đảng Dạ theo cái kiểu huynh đệ trong giang hồ, trịnh trọng tuyên bố với anh _Đảng đệ đệ, từ nay tỷ tỷ này sẽ tự nguyện giao toàn bộ đời mình cho đệ, để phải đối xử với ta thật tốt, có biết không hả?

-...Giao phó cuộc sống cho người khác làm chủ không phải vì sự hèn hạ, nhút nhát của bản thân. Mà là vì...đôi mắt muốn nhìn, đôi tai muốn nghe thấy, vòng tay muốn ôm lấy, hơi thở muốn hoà nhịp, tâm trí muốn vương bận...và trái tim muốn khắc ghi, hoàn toàn không vì bất cứ lí do nào nữa...

Sau khi đưa Giai Băng về căn hộ của mình, trên thân phận là một hội trưởng bận rộn, Đảng Dạ quay xe, trở lại trường, chuyên tâm tìm bài làm của Giai Băng trong đống bài thi đầy cộm có thể đốt cháy một tòa nhà kia.

Cũng may, Đảng Dạ có liếc qua kiểu chữ của Giai Băng một chút, căn bản dễ dàng tìm kiếm hơn khi chưa biết gì.

Như anh đã dự liệu trước, bài làm của Giai Băng rất dễ chấm, dễ đến mức gây hấn một đồng thiện cảm cho người chấm nếu họ gặp phải. Ngoài thông tin của học viên tham gia, những thứ còn lại, là những bài làm có đáp án theo chu kì a, b, c, d lặp lại liên tục, trừ bài tự luận toán thì có ngoại được vài ba chữ con con.

Giờ, đối mặt với 3 bài thi này, Đảng Dạ cảm thấy tâm tình rất tốt, bởi lẽ, anh đã không sai khi cấm đầu ngồi nghiền cứu chữ cô như phân tích hàng chữ người maya cổ. Phù!

Cả đêm, cái người đứng trước mặt các thành viên hội học sinh đồng dạng nói sẽ nghiêm trị những hành vi vi phạm quy củ thi lên lút cậm cụi làm hộ bài của ai đó, thi thoảng lại giật thót khi một bóng người nào đó đi qua.

Sáng, khi mùi sương sớm chưa tan hẳn dưới ánh nắng vàng nhân nhật, Đảng phu nhân-người tương truyền có vô số tính cách quái dị đã đem đồ nghề câu cá đến gần cái hồ nhỏ đầy cá của mình, nhân nhả vung cần cần, nhân nhả sươi nắng ấm.

2 phút trôi qua, nhìn cái cần câu yên ắng của mình, Đảng phu nhân ngáp dài, băng quơ nói.

-Sao chưa thấy cá cắn câu nhỉ?

Như được chỉ điểm, vị quân gia già nháy mắt đến lé với tên đầy tôi ra hiệu ngầm. Tên đầy tôi sáng khoái gập đầu rồi dấn thân xuống hồ bắt cá.

Nhờ vậy, cần câu của Đảng phu nhân giật mạnh, bà sung sướng vớt cá lên, bỏ vào xô, vênh mặt đắc ý cười hết nửa ngày.

Đương vui, một tên gia nhân chạy đến bên cạnh bà, trịnh trọng đưa cho bà một chiếc túi xách nhỏ, đều giọng thông báo.

-Phu nhân, tôi phát hiện thấy túi xách của nhị thiếu phu nhân rơi trong lùm cây ạ!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngọc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

-Gi vậy? Cởi bỏ cặp kính râm đen choán hết gần nửa khuôn mặt tôn quý của mình, Đảng phu nhân nửa nhìn chăm chăm vào chiếc túi, nửa ngẩng đầu ném nghi hoặc cho tên gia nhân.

-Hôm nay tôi đến kiểm tra chỗ nằm của Joep, phát hiện thấy mấy thứ này bên trong nên muốn đưa cho phu nhân xem thử, không biết có phải của phu nhân hay không?_Tên gia nhân ngoan ngoãn thối nắc.

-Cái này...không phải của ta_Xem xét qua một lượt chiếc túi xách đơn giản, Đảng phu nhân chậm rãi mở khóa kéo, lấy ra bên trong một vài dụng cụ trang điểm đơn giản và một tập phong bì mỏng cuộn gọn ở bên trong, có chút nhàu nát.

Nổi tò mò âm ỉ trong gen di truyền từ từ dấy lên, dù biết hành vi này không đúng, nhưng Đảng phu nhân không thể ngăn chặn nó được. Bà mở phong bì, lấy bên trong ra cũng một, hai tờ giấy trắng nhàu chi chút chữ, đôi đồng tử nâu tinh anh liên tục quét lên nội dung in bên trên từng đọt, càng ngày càng chậm dần, như muốn xem thật kĩ, từng chữ, từng chữ một.

Tiếp đó, toàn thân bà bỗng chốc trở nên run lẩy bẩy, như bị ai đó cuồng bạo lắc mạnh.

-Ngươi..._Bà vô lực mở miệng.

-Có chuyện gì không phu nhân?_Thấy sắc mặt Đảng phu nhân nhanh chóng biến đổi theo hướng không tích cực mấy, vị quản gia già bên cạnh kính cẩn đón ý chủ.

-Nhanh...lấy kính cho ta!

Nhận lệnh, vị quản gia già thối lui, theo vận tốc tên lửa chính hăng quay lại ngay lập tức, cẩn trọng cúi đầu, hai tay nâng cao chiếc kính lão đưa về phía chủ nhân mình.

Đeo kính vào mắt, Đảng phu nhân tập trung toàn bộ thị lực, đem tâm trí đổ dồn vào việc đang làm, tia mắt kĩ càng lướt qua lướt lại toàn bộ nội dung của hai tờ giấy, khuôn mặt tựa hồ thu khế nổi lên một gợn sóng nhẹ.

Trước đó, bà cứ đổ lỗi cho thị lực yếu kém của mình, nhất mực kiên định rằng những gì mình đang tiếp nhận là sai lầm, là vì quá gà mà ra, nhưng, giờ đây, mọi thứ đã hiện ra trước mắt bà một cách dễ dàng như thế này, liệu bà còn có thể nói rằng chính mình đã nhầm được nữa không cơ chứ? Không bàn cãi gì nữa, hai tờ giấy trên tay bà, quả thực đã ghi rõ ràng...người bệnh: Hạ Giai Băng vô sinh.

Suy sụp, Đảng phu nhân có cảm giác như toàn bộ sinh lực trong cơ thể mình bị rút cạn, đến nỗi, hai tờ giấy trên tay bà cũng chẳng thể níu kéo được nữa, tro đời mất thân thần tê dại nhìn chúng bay ngổn ngang xuống, nằm la liệt dưới đất.

"Một thánh thể mà lại nhận được xét nghiệm vô sinh...?" Đảng phu nhân không khỏi bật cười tự giễu trước ý nghĩ này của mình rồi nhanh chóng rút ra một kết luận "Giai Băng không có tư cách"

Song, kết quả này lại không làm bà khó chịu, trái lại, bà đứng bật dậy, nụ cười trên khóe môi càng ngày càng khoét sâu, đến mức không còn da để khoét mới duy trì nguyên hiện trạng, khóe môi lâm lâm bám tà mị.

-Thánh thể làm không được, chắc cũng có cơ hội làm chính thể nhi, Đảng Dạ?

Dứt lời, Đảng phu nhân túm lấy chiếc Iphone để chơ vơ trên bàn trà, tra nhanh danh bạ điện thoại, toan gọi đến con số đang hiện hữu trên màn hình thì chót, một tên gia nô thờ hồng học chạy đến bên cạnh bà, thông báo một câu xanh rờn chặn đứt toàn bộ hành động của bà:

-Phu nhân, có một cô gái tự xưng là bạn gái của nhị thiếu gia nói muốn gặp người!

Ngay vào khoảng thời gian này, tại một quán cafe đông người, có một cô gái đang nằm oàm trên chiếc bàn đá mát lạnh, đôi gò má trắng mịn hồng lên một cách lộ liễu trong khi đôi đồng tử lại không ngừng thả hồn lên cảnh vật đập thẳng phía xa, thi thoảng lại thờ dãi vô cùng ảo não.

-Sao nữa, không phải, trong điện thoại ngươi ăn nói rất hùng hồn sao? Giờ lại rai thây làm người chết, muốn ta xia tiền thấp hương à? Không có của đâu!_Nhấp một ngụm cà phê sữa đặc quánh, cô gái ngồi đối diện ném ánh mắt khinh bỉ bao trùm lên người cô bạn, mạnh mẽ tuyên bố.

-Mau nghĩ giúp ta đi! Ta không thể thua!_Giai Băng vừa sùi nước dãi vừa nhỏ giọng nói, thanh âm chẳng hề toát ý cầu xin nào cả_Ngươi là quân sư của ta thì phải phục tùng, không thôi lương tâm nghề nghiệp sẽ bị ray rứt đấy!

-Mệt ngươi! Dễ thôi mà! Dậy đi rồi hãy nói! Ngươi thế này ta không có tâm trạng!_Đỡ cái đầu nặng như sắt của con bạn dậy, Diệp Mi cười túm tím rồi nói tiếp_Trước tiên, phải tìm hiểu xem, ông chồng nhà này thích mẫu người nào cái đã. Anh ta thích người kiểu gì?

-Theo ta đoán..._Xoa xoa chiếc cằm nhẵn nhụi không có lấy một cọng râu, Giai Băng ra vẻ vô cùng thần bí _...loại phụ nữ có số đo ba vòng chuẩn quốc tế 90-60-80!

-Hà? _Mặt Diệp Mi tràn đầy hắc tuyến!

-Người thử động não mà xem...3 thứ có thể khơi dậy dục hỏa ở đàn ông chỉ có thể thôi, trong tiểu thuyết H đầy ra đó, tác giả nào cũng đặc tả công dụng của chúng hết còn gì!

-Người...! Sao người cứ lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử thế hả? _Run lên bần bật một hồi, Diệp Mi tức giận đập bàn, không hiểu sao lại muốn thay Đổng Dã giết Giai Băng quách cho xong _Người không sợ bị báo ứng sao? Tuy rằng bọn đàn ông quái thú kia có sở thích điên rồ đó, nhưng người cũng đừng đánh đồng chồng của mình hèn hạ như thế chứ!

-Nếu vậy...người giải thích cho ta xem, tại sao một Giai Nhân Kỳ khuynh thành khuynh quốc như ta đây nằm bên cạnh, hấn lại không hề động tay động chân gì? Trừ phi hấn là gay.

-Người nghĩ sức hút của người lớn lắm à? _Diệp Mi bĩu môi.

-Đấy! Chính là thế đấy! Vì ta không có đủ số đo ba vòng 90-60-80, nên giờ không bị ăn thịt! Không nhầm đâu! _Vui mừng kết luận, Giai Băng vênh mặt lên hết sức đắc ý _Không cần phải bội phục tài suy luận của ta thế đâu, haha!

Trước nụ cười gằn dở của Giai Băng, Diệp Mi không nói không rằng lấy điện thoại, gọi đến một dãy số thân quen.

-Alo? _Người bên kia như đang chờ đợi thì phải, ngay lập tức đã bắt máy.

-Hội trường! Em là Diệp Mi, bạn của Giai Băng. Theo như Giai Băng nói, anh là một tên lưu manh, biến thái, sắc lang, thấy gái thì sáng mắt, đặc biệt thích mẫu người có số đo ba vòng 90-60-80 chuẩn, có đúng không vậy?

-Người... _Nghe con bạn mình ngậm máu phun người, nụ cười trên môi Giai Băng cứng lại, nửa câu cũng chẳng thể thốt nên lời.

-Vậy sao? _Thanh âm bên kia lạnh lẽo cực độ, đến mức khiến người ta rùng mình lạnh run _Tôi thì lại thích số đo 3 vòng của cô ấy hơn, thưởng thức mãi không chán

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85

Chap 37-p5: Nhiệm vụ thánh thê

Chấn động! Giai Băng cảm thấy hình như có một luồng hàn khí lạnh lẽo từ đâu đó không ngừng tấp vào da thịt mình, nhắm thẳng bàn tọa của cô mà đi xuống, tạo thành một khu khí áp thấp mãnh liệt, khiến cô tựa hồ đau bụng đến mức muốn vứt bỏ hết hình tượng, chạy xộc vào WC “ngoại tình”.

Nhưng, đây chỉ là cảm giác mà thôi, ai mà biết vào trong ấy có giải quyết được không cơ chứ, xém chừng ngồi lì cả buổi cũng chẳng phóng thích được cái gì. Hiện tại, cô nhất mực phải nhẫn nhịn, không được khinh suất, phải tiếp tục ngồi ở đây ngăn chặn mọi vấn đề xấu có nguy cơ xảy ra. Giai Nhân Kỳ chính là từ đây mà luyện thành.

Cơ mà...

Cái quỷ gì thế này hả? Cái tên họ Đổng đáng ghét kia chắc chắn là cố ý muốn hại cô, muốn đẩy dâm dê giáo trong đầu con bạn hết thuốc chữa của cô lên cao, để nó hiểu nhầm sự trong sạch, tinh khiết của cô. Nhất định thế.

Chính cô cô còn chưa ôm được 3 vòng của mình, đâu đến lượt một tên nhãi nhép như anh ta có quyền động vào chứ? Thân thể Giai Nhân Kỳ vạn người mê đâu thể dễ dàng cho người ta ăn đậu hủ.

-Giai Băng! _Không để cho những luồng phản-động dấy lên trong đầu Giai Băng được truyền tải trọn vẹn, Diệp Mi ngồi bên cạnh cô nở nụ cười dè, hạ giọng thần bí, đôi mắt đen của cô nhóc đó híp lại, lóe lên những tia sáng âm tà khó đoán.

-Ta thế có mặt trời, ta chưa bao giờ để anh ta ôm!! _Đưa bàn tay phải lên cao, Giai Băng trượng nghĩa khẳng định, khuôn mặt tuyệt mỹ ra vẻ hết sức nghiêm túc như thể đang đọc bản tuyên ngôn độc lập. Nếu không phải Diệp Mi quá quen với bản chất lưu manh hóa thực sự của chủ thể trữ tình, có lẽ đã mất cảnh giác mà đặt lòng tin vào cô rồi.

-Đừng nói với tôi là em không nhớ đến việc vừa ngủ vừa tự mình sán lại gần tôi, câu dẫn tôi để tôi ôm em nhé? _Vì thanh âm của Giai Băng khá to và Diệp Mi cũng đang để chế độ loa ngoài, người đầu giường bên kia hoàn toàn nghe rõ lời biện bạch của cô. Tuy mặt Đổng Dã vẫn lạnh lẽo như thường, đôi

đồng tử vẫn rất sắc bèn lia về phía đám người đang cúi đầu trước mặt, nhưng anh vẫn mặt dày mày dạn khai toẹt một thông tin vô cùng mờ ám cho người ngoài nghe, thanh âm một mực trầm ổn để nghe vô cùng.

Đám người ngồi trước mặt Đằng Dạ tìm rớt lộp bộp, họ cắn răng nhìn nhau thầm oán thán. Thà rằng anh nổi giận quát mắng, họ bị ngược quen rồi nên dễ thích ứng hơn, đằng này...tâm tình của anh vẫn thế mà miệng lại nói đùa, muốn dọa chết người cũng phải từ từ cho người ta ngáp với chứ.

”Dân chúng” bên kia là vậy, bên này cũng chẳng khá khẩm hơn. Bất thình lình bị khẩu khí Đằng Dạ làm cho choáng váng, Giai Băng nội thương trầm trọng, trong vài giây đầu chẳng thể nói được gì nữa. Một lúc lâu sau mới bao biện thì đã khủng hoảng phát hiện biểu tình giao hoạt như con buôn người trên mặt Diệp Mi. Tôi ngủ cùng anh khi nào?

Vì tiếng bất bình của Giai Băng quá to nên phần lớn mọi người trong nhà hàng đều nghe thấy, ai nấy kích động đồng loạt hướng mắt về phía cô một cái rồi nhanh chóng rời đi tỏ vẻ thờ ơ; che giấu những suy nghĩ 18+ trong đầu.

Thẹn quá hóa giận, nhưng chỉ có thể nuốt nghẹn trong lòng nhẫn nhịn, Giai Băng gục mặt xuống bàn chữa ngượng, tai vẫn vành lên nghe ngóng giọng nói quen thuộc của ai đó bên kia.

-Giai Băng, em dám khẳng định em chưa ngủ với tôi lần nào không?_Nhẹ phả ra một tiếng cười thật khế coi bộ đắc ý lắm, Đằng Dạ nhất quyết không chịu buông tha đề tài này, rất thức thời hỏi tiếp.

-Tôi..._Lần này, dù Giai Băng có giương đôi mắt tròn ngấn nước hết sức lừa tình lên nhìn một ai đó, thì 100% người đó cũng chả tin cô trong sạch. Ai bảo, cô lấy nhầm chồng chứ.

Không muốn ở lại đó để tiếp tục bị đùa bỡn, Giai Băng đứng phắt dậy, toan bỏ bạn chạy lấy người thì Diệp Mi đã nhanh chóng túm lấy áo cô, kéo cô đứng lại.

-Sao thế, đừng quên mục đích của chúng ta!_Nhỏ giọng thấp nhất có thể, Diệp Mi nở nụ cười chói lòa nhắc nhở.

Giai Băng nghe vậy đành ngậm ngùi ngồi xuống vị trí cũ, nóng máu nốc nguyên li nước cam trên bàn.

-Hội trường, chúng ta không nói chuyện phiếm nữa, em muốn hỏi anh một chuyện, mong anh nói thật cho em biết_Diệp Mi ngọt ngào lót đường.

-Cứ tự nhiên!

-Vậy...anh có thể cho em biết anh thích mẫu người nào không?_Vừa liếc nhìn Giai Băng, Diệp Mi vừa cười quý dẻ, khuôn miệng nhỏ mấp máy tạo thành những hình thù giao hoạt.

-..._Bên kia có vẻ đang ngẫm ngợi, trầm mặc một hồi lâu mới lên tiếng, nhưng hoàn toàn không phải nói với những người đang chờ đợi câu trả lời bên này, mà nói với những người nào đó đang chập vật hiện hữu bên kia_Ta ra ngoài có chút việc, các người tiếp tục ở đây kiểm điểm lỗi lầm của mình.

Nói xong, có tiếng bước chân di chuyển, một tiếng đóng cửa cách the thé văng lên. Thêm một vài giây nữa, câu trả lời mới thực sự vang lên.

-Đó là người có tính cách thay đổi thất thường như thời tiết, giận cũng được, bực mình cũng được, thậm chí là sôi máu nhưng nếu bị phân tâm, ngay lập tức sẽ chuyển sang trạng thái tâm tình khác, khiến người ta trở tay không kịp, hộc máu mà chết!_Thanh âm Đằng Dạ càng về sau càng thêm đắc ý_Đương nhiên, sự thay đổi đó phải là vì tôi mà thành, tuyệt đối không cho phép vì người khác.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86

Chap 38: Từ bỏ một Thánh thê

-Ồ...vậy sao?_Phòng chừng 5 phút dài, Diệp Mi mới nén nổi những cảm xúc trong lòng ngực để đáp trả. Cô nàng khế dòi mắt liếc nhìn cái nhăn mày dữ dội của Giai Băng, tận tình vỗ lưng cô an ủi một cái.

-Anh thực sự đem mình dát vàng thành quân vương!_Nở nụ cười nhàn nhạt, Giai Băng lắc đầu tỏ ý không sao rồi phán lên một câu không to không nhỏ, đủ thấy rằng, cô đã phải nhẫn một lúc lâu mới thốt lên một câu cảm thán bình ổn như thế.

-Không cần dát vàng, trên người tôi có đủ kim cương rồi!_Bị vợ nói thế, Đằng Dạ khẩu khí vẫn rất chết người thản nhiên tự sướng, khoe môi ma mị vẫn cong lên như thường.

-Thôi...hội trường, mời nói tiếp!_Diệp Mi ngồi một bên Giai Băng không ngừng vuốt ngực, khốn khổ lên tiếng.

-Người đó phải thông minh, sắc bén, đối với người khác có thể tinh diệu, nhưng trước mặt tôi phải thực sự si ngốc, phải vì tôi mà hoàn toàn bị khuất phục. Tôi rất có hứng thú với bộ mặt đàn ra của người đó.

Giai Băng đang uống nước để bình ổn tâm tình, liền nghe chỉ tiêu tiếp theo của Đằng Dạ, không câu nệ tiểu tiết phun hết mọi thứ ra ngoài, mặt đỏ bừng lên vừa ngượng vừa tức.

Mọi người xung quanh thấy động, không hẹn tiếp tục nhìn về phía Giai Băng, chút hảo cảm với mỹ nữ bỗng chốc tan sạch, những ánh nhìn lao liển của đám thanh niên gần đó cũng được thu hồi ngay tắp lự. Mộng xuân của mầm non tương lai Việt Nam lần lượt bị héo chết, khô quắp.

Còn Diệp Mi, người cô nàng run lên bần bật như sốt rét, ném cho Giai Băng một cái nhìn thê lương đầy thông cảm.

Bỗng, người bên kia tiếp tục cất lời vàng tiếng ngọc.

-Mấy tên già xung quanh còn nhìn về phía hai người nữa không?

-Hử? _Diệp Mi nhất thời không hiểu ý tứ của Đằng Dạ, chỉ biết ngây ngốc đưa mắt nhìn xung quanh xem xét _Đến liếc người ta cũng chẳng thèm nữa. Lúc trước tần suất 2 giây 1 lần, giờ thì chẳng thấy.

-Ừ _Bên kia nghe vậy, tâm trạng hình như rất tốt bèn “ừ” một cái ôn nhu, chút sau mới hướng Giai Băng khen ngợi _Bà xã, biểu hiện của em rất tốt!

Sốc! Không chỉ riêng Giai Băng hóa thạch, Diệp Mi cũng cảm thấy bản thân như bị nện một cục đá làm cho thần trí lú lẫn, sao bay đầy trời. Nói chuyện với Đằng Dạ một hồi, cô cơ hồ đã lĩnh ngộ được cảnh giới cao nhất của nghệ thuật chém gió, lòng không ngừng dâng lên một trận cảm khái mãnh liệt: “Đằng hội trường, anh hủy thanh danh bà xã của anh, đem bà xã anh tách xa người khác thì được, anh cũng đừng chặn đường hôn nhân của tôi chứ! Trong cửa hàng này có nhiều trai đẹp!!! Huhul!”

-Tiếp, điều kiện thứ 3 của tôi là người con gái đó phải có lí tưởng riêng của chính mình_”Ồ! Ít nhất đây cũng là một điều kiện giống người bình thường” Cả Giai Băng lẫn Diệp Mi đồng thanh đẩy lên một ý niệm, thần thái có chút thoải mái hơn trước _Nhưng...tôi muốn cô ấy vì tôi mà từ bỏ lí tưởng đó!.

Quả nhiên...người nào đó đã xuất chúng thì suy nghĩ cũng bất thường hơn nhiều.

Diệp Mi và Giai Băng lần thứ ba yếu ớt níu kéo sự sống trong cơn sốc.

-Nếu anh ta là đòla, ta nguyện sẽ từ bỏ lí tưởng để quy thuận _Dành dụm chút sức lực cuối cùng, Giai Băng vừa thất thần vừa phán, giọng nói yếu ớt.

-Không cần phải nếu, ông xã của em đây sinh ra đã là ông trùm đòla.

-...

-Vậy học trường, yêu cầu ngoại hình của ngài như thế nào? _Để mình không bị đa thương thêm lần nào nữa, Diệp Mi nhanh chóng thay đổi đề tài. Về ngoại hình, cô có thể khẳng định, Giai Băng đạt điểm tuyệt đối. Đây cũng là một cách vớt vát tình thế chao nghiêng hiện giờ.

-Giá như..._Người bên kia thờ dài sượt, dễ dàng đem đến cho người nghe thấy một cảm giác tịch mịch, thương tâm đến kì lạ _...cô ấy bình thường một chút!

”Nói vậy, tức có nghĩa là không bình thường. Không bình thường thì chỉ có người tâm thần mà thôi” Bấn loạn với lối suy nghĩ này của chính mình, Giai Băng hoàn toàn suy sụp, nhanh tay ngắt cuộc gọi với Đằng Dạ rồi úp mặt xuống bàn, nỉ non hết sức thương tâm:

-Diệp Mi! Ta bỏ cuộc! Ta không phải là hiền tài anh ta cần chiêu mộ!

Giá như...cô ấy bình thường một chút!

Và giá như...mọi chuyện cứ vô tư như thế, cứ bình lặng như thế...con người ta sẽ cảm thấy Trái Đất không phải là địa ngục.

-Cô nói, cô là bạn gái của Đằng Dạ lúc nó ở Mỹ sao? _Thanh lệ nhấp một tách trà, Đằng phu nhân đưa đôi mắt sắc bén dò xét một lượt lên người cô gái đối diện, khuôn mặt tôn quý cùng dáng bộ nghiêm túc khiến người khác có cảm giác như bị đè nén, ngột ngạt

-Chẳng nhẽ...nãy giờ lời cháu nói đều là chuyện đùa ả? _Cũng nhấp một ngụm trà, cô gái kia khẽ cong môi cười đắc ý _Nếu cháu không phải là bạn gái của anh ấy thì sao người ngoài như cháu lại biết được một số chuyện thú vị của gia tộc này chứ ả.

-Chuyện thú vị? _Đằng phu nhân nhún mày nghi hoặc, bà thực sự rất muốn biết chuyện ở gia tộc bà khiến cô gái này thú vị đấy.

-Đó là...hệ thống kết hôn của Đằng gia! Rất khiến người ngoài tò mò! _Đặt chiếc cốc xuống đĩa, Minh Du lấy khăn tay lau nhẹ lên khóe miệng, nụ cười ban nãy vẫn tiếp tục trưng phò.

-Cái...cái gì? _Thoáng biến sắc, sự sứt đá trong lời nói của Đằng phu nhân theo đó có phần thuyên giảm, bà kinh ngạc hô lên một tiếng.

-Mẹ à! Mẹ yên tâm đi, con là người của Đằng gia, con sẽ không tiết lộ thiên cơ cho người ngoài biết đâu. Ngược lại, con sẽ cố gắng trở thành một Chính thê giỏi giang như mẹ.

Chương 87

Chap 38: Vứt bỏ một Thánh thê

-Mẹ? _Có chút kinh ngạc trước cách thay đổi xưng hô của người đối diện, Đẳng phu nhân cười như không cười, trong đáy mắt thâm sâu lóe lên tia sáng hỗn độn, phức tạp.

-Dù gì con cũng sẽ phải gọi mẹ là mẹ, gọi sớm, gọi muộn lúc nào mà không được, phải không ạ?

-Cô tự tin sẽ trở thành con dâu của tôi sao? _Ném ánh mắt mang vài phần nghi ngờ về phía Minh Du, Đẳng phu nhân tôn quý hỏi vặn, thanh âm vẫn ôn nhu như nước nhưng lại ẩn chứa xoáy sâu khó lường. Hôm nay có quá nhiều bất ngờ, bà cần phải mình cẩn để nắm bắt mọi chuyện.

-Cả con và mẹ đều biết đến điều kiện để trở thành chính thê mà. Đẳng Dạ yêu con, anh ấy còn đem cả bí mật của gia tộc mình ra tiết lộ cho con, mong con có thể thông cảm cho anh ấy... _Kiều hãnh đáp trả lại người kia bằng một nụ cười lộ rõ, Minh Du bắt chéo chân, ngao ngễ dựa người vào thành ghế sofa, dáng điệu như thể chủ nhân của ngôi biệt thự này không hề hiện hữu, hay nặng nề hơn, cô nàng mới chính là chủ nhân của ngôi biệt thự này... _Bằng những hành động như thế, mẹ cũng hiểu rõ được, tình yêu của Đẳng Dạ dành cho con lớn lao như thế nào rồi chứ? Cũng giống như, tình yêu của cha giành cho mẹ vậy thôi.

Tách trà trên tay của Đẳng phu nhân khẽ dừng lại, chung hứng giữa không trung, màu nước vàng nhạt bên trong thi thoảng đập dềnh mạnh như có sóng, chao đảo. Ánh nhìn thờ ơ của bà như bị thời gian rút cạn, để lại đó một màu sắc ảm đạm, lạnh lẽo và gần như vô cảm.

Bà chậm rãi thốt lên từng chữ một, thanh âm tựa hồ bất lực, yếu ớt.

-Những gì...cô biết, là Đẳng Dạ đã nói?

-Chẳng nhẽ con tự mình điều tra sao? _Bật cười trào phúng, Minh Du kinh ngạc lắc đầu, cô ta chẳng mấy may biết mình đang nói đến cái gì nên cũng chẳng rành để bào chữa _Mẹ cũng biết đấy, nếu phải điều tra Đẳng gia, thôi thì đành tiền ngồi chơi xơi nước cho xong, Đẳng gia là gia tộc không phải dễ đụng chạm, cả thế giới ngầm và chính phủ đều biết đến điều đó mà.

-Ồ! _Ban nãy còn ảm đạm giờ đã len lỏi lên chút tia hy vọng nhàn nhạt, Đẳng phu nhân cũng trào phúng tiếp lời, khoe môi cong ẩn ẩn tia giảo hoạt _Ra là vậy, xem ra...trong lòng con trai tôi, cô đã chiếm một vị trí vô cùng quan trọng.

-Mẹ đừng tỏ thái độ đắc ý như thế! _Không ngu gì không phát hiện tâm tình của Đẳng phu nhân, Minh Du “thật thà” lên án hành vi của bà, đôi lông mày lá liễu khẽ cau lại tỏ vẻ khó chịu _Con biết mẹ ghét con. Con không phải là cái cô Giai Băng vô dụng gì gì đó đâu, mẹ đừng có hy vọng con sẽ giống như cô ta, ngu ngốc và trì độn đến mức không biết rõ thân phận của mình. Vì thế, cũng đừng mong con sẽ làm theo ý mẹ để nịnh nọt, con chỉ cần Đẳng Dạ yêu con là đủ, mẹ thích con hay không...không quan trọng.

-Cái gì? _Như vừa bị một tảng đá vô hình rơi xuống làm cho não bộ chấn động, Đẳng phu nhân cười nhạt, thanh âm toát ra với vẻ không tương. Bà hình như vừa nghe nhầm điều gì đó thì phải?

-Mẹ cũng nên nhớ rõ điều này, Đẳng Dạ không phải là con ruột của mẹ, giữa mẹ và anh ấy có một khoảng cách rất xa, nếu mẹ không ưa con, Đẳng Dạ cũng sẽ không vui đâu.

-Cô đang đe dọa tôi? _Những ngón tay bám víu trên lớp men sứ của cốc trà nhỏ khẽ cử động, siết chặt và hơi run rẩy.

-Mẹ đừng vu oan cho con như thế. Mẹ cũng từng như con, phải âm thầm chờ đợi, chắc mẹ cũng hiểu rõ tâm tư của con bây giờ. Con chỉ không muốn bị người nhà tương lai của mình khinh thường mà thôi, con chỉ muốn vạch rõ ranh giới.

-Cô thực sự là người mà Đẳng Dạ yêu ư? _Chua xót, chỉ có hai từ này có thể nói lên được hết toàn bộ tâm tình của Đẳng phu nhân bây giờ. Bà thừa nhận, chính mình cũng từng ở trong giai đoạn cuồng loạn như cô gái này, chờ đợi từng làm cho bà điên trí đến mức muốn phát điên. Nhưng...đám thốt lên những câu nói bạo gan như thế, có lẽ, đây là lần đầu bà gặp phải. Một là, Đẳng Dạ yêu cô gái này đến mức sùng nịnh nuông chiều, khiến cô ta trở nên mê muội và cho mình là nữ hoàng người khác phải cúi đầu cung phụng. Hai là, cô ta bị thần kinh rồi!

Mà...trại tâm thần sẽ không cho bệnh nhân trốn thoát một cách dễ dàng như thế này.

Trường hợp duy nhất thực sự thuyết phục, thực sự trở thành động lực để cô ta đem gan mèo đùa cợt với cọp cái thì chỉ có thể là trường hợp đầu tiên, cô ta thực sự...là nửa còn lại mà Đẳng Dạ yêu quý.

Cơ mà...cô con dâu này...bà không muốn nhận!!!

-Tất nhiên rồi ạ! Nếu Đàng Dạ không bảo con tới đây, thì sao con dám bén mảng đến chứ? Thế nên, mong mẹ đừng bài xích con, con sẽ không vui đâu_Chư đôi môi đỏ chót, Minh Du cười mỉm, nũng nịu phát ra chất giọng uốn ** đến da gà Đàng phu nhân cũng phải tê rần

-Vậy...vậy sao? Đàng phu nhân nhanh chóng lấy khăn tay lau lau những giọt mồ hôi lạnh rịn trên trán, một hồi lâu mới tiếp lời_Minh Du, nếu cô đã biết mình là Chính thể...thì chẳng cũng biết đây chưa phải là lúc thích hợp để cô trình diện, đúng chứ?

-Con biết, con chỉ là muốn làm quen với mẹ trước! Nhưng...con không phải là người kiên nhẫn đâu_Tiếp tục giữ bộ dạng cũ, Minh Du móc từ trong túi xách ra một gói bột trắng

-Đây là?_Chăm chăm nhìn vào gói bột trắng đang được đặt về phía mình, đáy mắt Đàng phu nhân loé lên 1 tia sáng đáng ngờ. Gói bột không nhãn mác, thì chắc chắn là thứ quốc gia nghiêm cấm lưu hành và có công dụng nguy hiểm. Nhưng...tại sao một thứ như thế, lại ở trong tay cô gái có vẻ mặt nhìn qua rất vô hại này?

Một ý nghĩ nào đó chợt nhói lên trong đầu Đàng phu nhân khiến bà lạnh cả người, từng thớ gân trên những ngón tay giật giật liên hồi, yếu ớt một cách kì lạ.

-Mẹ nhìn qua cũng phải đoán được một chút ý tứ của con chứ? Liếc nhìn bộ dạng cứng nhắc của người đối diện, Minh Du bắt đầu cười khinh giễu_Yên tâm đi ạ! Con là người thông minh, con không dại gì khiến nòi giống của Đàng Dạ phát sinh từ một kẻ nghiện đầu. Đây chỉ là thuốc kích dục. Con muốn cô ta nhanh chóng mang thai, sinh con và...biến mất ngay lập tức.

-Cô...!_Đàng phu nhân có cảm giác chân động, thần kinh bà căng lên như chấu. Lần đầu tiên, bà tiếp một cô con dâu yêu nghiệt.

-Mẹ, chẳng nhẽ mẹ nữ để Đàng Dạ phải rống với người con gái mình không yêu cả đời sao?_Rời người khỏi ghế, Minh Du nhanh chóng chạy sang ngồi gần Đàng phu nhân, hai tay cầm lấy đôi tay cứng lạnh của bà, nhẹ nhàng vuốt ve, khoé môi cười khuyếch đảo lòng người_Đàng Dạ tuy lạnh lùng nhưng nội tâm rất nóng, nếu để anh ấy ở cạnh người đó lâu, con sợ, anh ấy sẽ cảm thấy thương hại khi vất bỏ cô ta, sẽ dằn vặt, tự trách. Mẹ hãy giúp con, mẹ hiểu anh ấy mà, phải không ạ?

Hồng học! Hồng học! Bị Diệp Mi kéo đi như trâu từ nơi này sang nơi khác, Giai Băng mệt đến mức thiếu điều muốn ngồi bệt xuống đất, luôn miệng cần nhận:

-Diệp Mi! Ta mệt lắm! Nghỉ một chút được không?_Giai Băng, người thấy bộ đồ ngủ kia như thế nào?_Giật giật tay áo Giai Băng, Diệp Mi âm tà nhìn liếc sang phía bạn, nhỏ giọng thì thầm đầy âm mưu.

-Gi?_Trợn tròn mắt nhìn bộ đồ mỏng dính bằng lụa trước mắt, Giai Băng mặt đỏ gay, nghĩ đến việc cảnh xuân của mình phơi bày lỏa lồ, cô hận không thể đập đầu vào gót từ từ. Thật không hiểu nổi con bạn này muốn làm gì nữa

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Ngọc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88

Chap 38: Vứt bỏ một thánh thể -p3

-Gi vói chả cái gì! Người không thấy cái áo đó rất đẹp, rất khiêu gợi sao? Đảm bảo, nếu người mặc lên người, chắc chắn những đường cong trên người người cũng sẽ được phơi bày theo cách quyến rũ nhất cho xem!_Bĩu môi khinh bỉ, Diệp Mi từ từ giải thích công dụng tiềm tàng của chiếc váy kia, đồng thời thần bí cười dè, đến mức, người đang ở trạng thái vô lo như Giai Băng cũng phải rùng mình ớn lạnh một cái_Người mua nó đi!

-Sao ta phải...phải mua cái thứ đó chứ? Ta không thích mặc mấy thứ đó!_Hình ảnh lỏa thể được tạo dựng ban nãy dồn dập ồa về trong suy nghĩ của Giai Băng, khiến cô ngượng ngập quay mặt đi chỗ khác. Nếu chiếc áo lúc trước mặc để làm hòa với Đàng Dạ được ví như bộ bikini, thì chiếc này chẳng khác nào...khô của cư dân Việt Nam mặc trong thời nguyên thủy. Trần trụi như thế...thà không mặc thoải mái hơn.

-Ngốc!_Hung hăng cốc vào đầu Giai Băng một cái rồi đau, Diệp Mi tức giận thở hồng hộc, vẫn cố giải thích cho bạn mình hiểu trong khi thanh âm giọng nói đã chua lên như giấm_Không phải người muốn giữ lại trái tim của chồng người hay sao? Chồng người cũng là đàn ông, cũng có dục vọng và thú tính, người mặc bộ đồ này vào, chắc chắn sẽ chiếm đoạt được sự chú ý của hắn, khiến hắn trong thâm tâm chỉ có người.

-Đã bảo là ta không phải muốn giữ trái tim của anh ta rồi mà..._Nghe Diệp Mi cứ lần này đến lần khác cải biên dụng ý của mình, Giai Băng không hiểu sao không giận nổi, chỉ nhỏ nhẹ sửa chữa lại, điều này thực sự làm cô cả kinh. Từ lúc nào, cô trở nên yếu đuối như thế?...ta chỉ không muốn im lặng để người ta tự do cảm sung lên đầu mà thôi. Nhưng...cái cách của người...thực sự ta không muốn phải đánh đổi trình tiết của đời mình. Bỏ đi!

-Người đúng là ngốc! Ai bảo người đi làm cái việc thiếu não đó chứ. Người mang cái này là để khoe mẽ hắn, câu dẫn hắn, nhưng tuyệt đối phải giữ vững

lập trường, không để có憾 toại nguyên xâm phạm người. Có như vậy, hân mới thấy người bí ẩn, mong ước được khám phá sẽ trở dậy ngủ ngàn. Đến lúc đó, người hiện hữu trong tầm mắt, tâm trí của hân chỉ có mỗi người thôi, hiểu không?

-Ra là vậy? _Thấy Diệp Mi phân tích vô cùng chí lý, Giai Băng không phản đối nữa, vui vẻ chọn bộ đồ khiêu gợi đó làm dụng cụ tác chiến cho mình.

Sau khi trở về, Giai Băng tốt tính xắn tay áo lăn vào bếp nấu nướng. Vật lộn gần 2 tiếng mới cho ra lò được một đóng bầy nhầy cần dọn dẹp. Thế là, cô nàng đành gọi thức ăn nhanh rồi chui tọt vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ giải trừ đi cái mùi khét bám víu quanh người, tiện thể áp dụng kế hoạch lược sẵn của quân sư Diệp Mi.

Nhưng, người tỉnh không bằng trời tỉnh. Đẳng Dạ như thường lệ lại về muộn, lúc anh chàng đặt chân vào cửa căn hộ thì cũng là lúc người nào đó đã biết thành heo, quay nguyên con đến khét trên giường.

Nhìn tướng nham siêu khủng bố, vô tình như hữu ý phô trương thân thể trong bộ áo ngủ mỏng dính, Đẳng Dạ nhất thời ngây ngốc, nhìn chằm chằm không rời. Cho đến khi người nào đó bất chợt trở mình, miệng nhai tóp tép như trong mơ vừa ăn cái gì đó, anh mới bừng tỉnh đại ngộ, bối rối quay mặt đi, trên đôi gò má xuất hiện một rãnh hồng phá hủy phong độ.

Đêm đó, có người mất ngủ, thao thức trăn trở cả đêm nhưng không dám làm bừa, nhẫn nhịn suốt mấy tiếng mới đợi được gà trống gáy.

Anh mặt không cam, tình không nguyện ngồi dậy, đôi mắt thâm quầng đến bị ai nhìn Giai Băng vẫn say trong mộng mị. Bỗng, chiếc điện thoại của Giai Băng anh đang giữ trên mặt bàn trang điểm của cô nàng nhấp nháy, rung lên liên hồi.

Vốn đã mất ngủ, sức lực chẳng còn, Đẳng Dạ lười biếng vương người sang, vói lên chiếc điện thoại. Đúng lúc ấy, Giai Băng bỗng mờ trắng đôi mắt đen, nhìn cả thân thể của người nào đó đang chồm lên người mình. Cô cả kinh, theo phản xạ đá anh một cước.

Đẳng Dạ từ đầu mất cảnh giác, liền đau khổ ngã nhào xuống đất, vô lực đứng dậy đành nằm nguyên chỗ ăn vạ. Ai bảo con trai thì không biết đau hạ, toàn thân anh giờ đây ê ẩm một cách đáng thương, mà kẻ gây ra mọi chuyện thì dám trắng trợn đá anh ra khỏi giường, làm thân thể anh rơi bịch xuống nền đá lạnh. Tức chết.

Con đau âm ỉ len lỏi, Đẳng Dạ khổ sở nhăn mày nhủ mặt, từng ngụm thở phà ra gấp gáp, nặng nề.

Thấy thân thể Đẳng Dạ dường như không nhúc nhích, Giai Băng giờ mới tỉnh ngủ, ý thức được toàn bộ hành động đáng chết một nghìn lần của mình. Cô nhảy xuống giường, khom lưng dán đầu cho mặt đất, đôi mắt đen sâu phảng phất tia lo lắng cố dò xét biểu hiện của Đẳng Dạ. Thanh âm cô bây giờ, chưa lần nào nhỏ nhẹ và ngọt ngào như thế.

-Đẳng Dạ! Xin lỗi! Anh có bị thương chỗ nào không?

Đang định mở miệng nói không sao, tầm nhìn Đẳng Dạ vô tình nhận được một hình ảnh 18+ chắn lại, kéo hồn anh sa vào ngây ngốc. Môi anh không tự chủ được cong lên một đường cong tuyệt mỹ, lòng mơ hồ đến vô si dấy lên ý định trêu đùa. Anh cưỡng chế tâm tình, đưa mắt đánh lảng sang phía khác.

-Giai Băng, hành động của em có thể quy vào tội giết chồng đấy! _Khó khăn nhận xét, Đẳng Dạ không để Giai Băng cho phép đã quàng tay lên vai cô, tự tiện dán thân thể nặng nề của mình vào thân thể cô _Nhanh đỡ anh dậy!

-Anh thực sự không... _Chưa kịp hỏi thăm sức khỏe của Đẳng Dạ, người Giai Băng vì phải gánh một thân thể quá nặng đã xuôi theo trọng lực, ngã nhào xuống đệm.

Thời gian dần ngưng đọng lại, im ắng đến quỷ dị. Trong căn phòng, sức nóng của sự ngưng ngừng tái tạo trên cơ thể của hai con người càng làm cho bầu không khí thêm phần ngột ngạt

Ánh mắt Đẳng Dạ vẫn mơ màng, sâu và cuốn hút như thế. Anh nhìn cô không chớp. Hơi thở nóng nhẹ nhàng phả ra, áp chút hơi ấm lên da mặt của Giai Băng, khiến thân thể cô có chút giật mình.

Rồi, không để Giai Băng kịp phản kháng, Đẳng Dạ đã áp khuôn mặt tuấn mỹ của mình lại gần khuôn mặt cô, khóe môi lảng tử cũng không ngừng cọ cọ lên tai cô, “tra tấn”.

Giai Băng toàn thân hóa thạch, kinh hãi nhìn người ta xâm phạm mình nhưng lại chẳng làm được gì. Kế hoạch hoàn mỹ Diệp Mi vạch ra cho cô, ngay từ đầu vốn đã đại bại trước phản ứng ngu ngốc của cô mất rồi.

-Giai Băng... _Thanh âm của Đẳng Dạ như ướp thuốc mê, nhẹ nhàng rót vào linh hồn mỏng manh của Giai Băng, kéo cô trở về với thực tại _...anh đói!

Ờ? Những lời này thực sự rất ám muội nhá!

Giai Băng kinh hãi đúc kết một kết luận to đùng, khôn khổ nuốt nước bọt đánh ực một cái. Cô thực sự chưa sẵn sàng mà.

-Á! Xin lỗi! Tôi...tôi chưa có sẵn sàng! Tôi đi WC _Nói đoạn, Giai Băng dùng hết sức trâu vùng dậy, một mạch chạy thẳng vào WC có thù. Cô mở vòi nước, liên tục tát những phân tử H2O vào mặt mình, cố vỗ tỉnh thần trí đang lung lạc.

-Không được! Mình còn chưa đánh răng! Còn chưa rửa mặt! Phải làm đã rồi làm gì cũng được, làm gì cũng được! _Nhận ra sơ hở cực “lớn” này, Giai Băng nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân với tốc độ ánh sáng cũng phải phát khóc, xong xuôi mới phi ra ngoài phòng, hoàn toàn tình nguyện hiến thân.

Nhưng, khi Giai Băng vọt ra ngoài, thân ảnh cao lớn của Đằng Dạ trong phòng đã biến mất. Điều này làm cô có chút hốt hoảng và...thất vọng không rõ ràng. Cô đảo mắt nhìn xung quanh căn phòng trước khi bước ra ngoài, chỉ chuyên tâm chăm chú tìm kiếm mục tiêu đang hiện hữu trong đầu.

Có tiếng động the thễ phát ra từ trong phòng bếp, lôi kéo sự chú ý của Giai Băng. Quả nhiên, Đằng Dạ ở bên trong, người được phủ một chiếc tạp dề ô-nhã, đôi tay liếng thoàng cắt cắt gọt gọt một thứ gì đó.

-Anh đang làm gì vậy? Tiến lại gần Đằng Dạ, Giai Băng đưa mắt nhìn nồi canh hỗn độn vô số thứ không nhận ra chủng loại đang sôi sục trên bếp, không khỏi tò mò mà hỏi. Khoé môi cô tự sượng cong lên nguơng ngueng, ánh hồng trên mắt như lớp phấn trát nhẹ. Cô có thể tự suy tưởng rằng, những thứ Đằng Dạ đang làm là để cho cô ăn không nhĩ? Cô có thể suy tưởng rằng, anh chính vì cô mà vào bếp không?

-Giai Băng, ném thử cái này xem!_Lấy môi múc một chút nước trong nồi, Đằng Dạ nhẹ nhàng thổi cho khỏi nóng rồi chia về phía Giai Băng, đáy mắt đen lóe lên tia kỳ vọng đầy áp lực.

Không thể cưỡng lại được cử chỉ dịu dàng này, Giai Băng cảm động hưng hăng ném thử, sắc mặt từ hồng hào dần trắng bạch không rõ nguyên do.

-Sao rồi?

-À...rất...rất có nghệ thuật!_Ngậm đắng nuốt cay dối mình gạt người, Giai Băng nở nụ cười gượng gạo, mắt liếc nồi canh sôi sùng sục mà rùng mình. Cô thức sự không nên ngây thơ đến mức nhìn mặt mà bắt hình dong. Tài nghệ của Đằng Dạ cũng tương đương như của cô mà thôi, bề ngoài thì hào nhoáng, bên trong thì chết người.

-Nghệ thuật?_Nhận được đáp án mập mờ, Đằng Dạ không khỏi nhủ mảy, hình như có chút không vui_Rất tệ đúng không?

-À...cái này..._Ra là chủ thể cũng lường được khả năng của mình_Ừm...rất tệ!

-Ồ!_Bình thường, con người ta bị chê bai sẽ rất tức giận, nhưng biểu hiện của Đằng Dạ rất khác, anh nở nụ cười đặc trưng khuynh đảo chúng sinh, từ từ khen ngợi bản thân mình_Anh đúng là rất sáng suốt khi để em thử! Tài nghệ của anh vẫn như ngày nào! Tốt lắm bà xã!

P/s: Hix, hix, hum nay ta ktra hóa, cầu siêu thoát giúp ta cái các nàng ơi, huhu, mình ngu hóa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89

Chap 39: yêu hay không yêu

-Cái này?_Như bị một ma lực nào đó từ tấm phong bì “hấp dẫn”, Giai Băng mắt dán chặt lên nó, khoé môi cứng đờ chỉ thốt lên một tiếng ngưng trọng rồi im bất.

Bầu không khí xung quanh chùng xuống nhanh chóng, ảo não một cách kì lạ, nó như nhắc nhở cho Giai Băng thấy buổi gặp mặt này không đơn giản.

Dù chỉ chăm chăm nhìn vào tấm phong bì rắc rối kia, nhưng Giai Băng vẫn có thể cảm nhận được ánh nhìn chuyên chú đầy phức tạp hoà lẫn với sự nghiêm nghị tương phản của Đằng Phu nhân đang dán chặt lên người cô. Nó làm cô không có dũng khí để đáp lại, vì cô sợ, nó sẽ khôn lường biến hoá, trở thành một đôi mắt lạnh lẽo, xa vời.

Lãnh Kiên nói, Đằng Gia không cần gì ở cô ngoài một giọt máu, cô gái đó đặc ý cũng bảo cô chỉ là một cái máy đẻ không hơn không kém. Nếu thực là đúng, buổi gặp mặt này...là một “nghĩ lễ” vứt bỏ.

-Quen lắm, phải không?_Yên lặng hồi lâu, Đằng Phu nhân mới chịu lên tiếng, thanh âm lạnh lạnh có đôi chút giễu cợt.

-Sao...nó lại ở trong tay mẹ?_Cô kìm nén để không chìm vào những suy nghĩ lung lạc của bản thân, Giai Băng ngẫm ngợi lúc lâu mới dám đưa mắt đáp lại sự “yêu ả” chuyên chú của người đối diện, cứng giọng hỏi.

-Định mệnh!_Đằng phu nhân cười nhạt rồi tiếp lời_Ta tìm thấy nó trong chiếc túi con đánh rơi ở nhà chính.

-Vậy...vậy à?_Thoáng chút kinh ngạc, Giai Băng miên mang nhớ về cái ngày cô ôm Jope ngã xuống nước, những ngón tay cầm nĩa siết chặt, run run.

Quả nhiên, người tính không bằng trời tính. Sau cùng, dù cô có muốn dẹp bỏ đi cái kế hoạch ấy, nó vẫn nghiễm nhiên “tốt đẹp” diễn ra.

-Nếu như con đã nhận rõ vật này...thì chắc, con đã biết mục đích ta gọi con đến, đúng chứ?_Thời gian là vàng là bạc, Đằng phu nhân triệt để đi vào vấn đề chính.

-Thâm ý của người sao con đoán được_ Duy trì nét bình tĩnh, Giai Băng cười yếu ớt, sự lo lắng, sợ hãi yếu hèn bỗng chốc ngập tràn trong lòng cô, khiến cô thực sự muốn lần tránh.

Tự mình nhận ra và âm thầm chấp nhận, giả vờ khờ dại để người ta nêu lí do đẩy mình ra khỏi cuộc sống của họ, cái nào ít tổn thương hơn?

-Vậy ư? Hơi sững người lại một chút, Đẳng phu nhân như hít một ngụm thở sâu bình ổn, thanh âm trước là một sự vô lực chua xót, sau là một sự nghiêm khắc, lạnh lẽo_ Giai Băng, Đẳng gia cần người nói dối, Đẳng Dạ cần có máu mủ của chính mình. Con thân là vợ, nhiệm vụ duy nhất cần làm tròn là việc sinh con. Nay con lại vô sinh, con nghĩ, chúng ta nên làm thế nào?

-Mẹ nghĩ, con thực sự vô sinh? _Nâng giọng cao lên một tông thể hiện sự bất mãn, Giai Băng cong môi cười khinh giễu. Lãnh Kiên hoàn toàn đứng

-Nó là của con! _Đẳng phu nhân nhấp một ngụm trà, mạnh mẽ khẳng định. Trong đôi mắt đen sâu lạnh băng của bà, thoáng chốc loé lên một tia sáng yếu ớt khó nhìn thấy được. Và nếu, đôi môi bà không bị tách trà che khuất, nó chắc chắn sẽ nở một đường cong hoàn mỹ.

-Vâng, nó là của con_ Tuy ngoài miệng là đồng tình, nhưng lòng Giai Băng lại dấy lên một khác khoai. Đẳng gia là gia tộc làm việc gì cũng điều tra kĩ càng, như thân phận cô bị bôi tung triệt để trước ngày cưới vậy, nhưng, tại sao lần này lại có vẻ chánh mạng đến thế, chỉ cần họ đưa cô đi kiểm tra một lần nữa, chắc chắn sẽ lộ ngay lập tức. Rốt cuộc, Đẳng gia muốn gì? Muốn thực sự đuổi cô đi?

-Thế nên, con tốt nhất nên tự động rời đi...trước khi Đẳng gia ta có biện pháp áp chế!

-Thật không ngờ, Đẳng gia cũng thực dụng như vậy_ Nghe đến lời đe dọa kia, Giai Băng thấy có điểm nực cười. Cô thực sự muốn ôm bụng chế nhạo sự ngu ngốc của mình, căn cứ đâu ra mà cô dám nhói lên tia hy vọng cơ chứ. Đẳng gia là gì? Không phải là gia tộc luôn thực hiện chế độ 1 chồng 2 vợ để duy trì giống nòi à?

-Đó là điểm hạn chế! _Đẳng phu nhân cực kì nhàn rỗi thêm vào một câu nói đùa rồi mới tiếp tục nghiêm túc trở lại_ Giờ, bạn gái của Đẳng Dạ đã trở về, ta không muốn vì con mà Đẳng Dạ cảm thấy áy náy, ta cũng không muốn vì con mà tình cảm giữa nó và cô gái ấy ngấm nước quá lâu. Giai Băng, nếu con yêu Đẳng Dạ, xin con hãy gạt bỏ nó mà ra đi. Còn nếu với con Đẳng Dạ chỉ là một người chồng, đừng quyến luyến mà ở lại nữa.

-Con...cần thời gian_ Người Giai Băng đột nhiên run lên, cầu vai co rúm đến đáng thương.

-3 ngày là cực hạn! _Rất tinh ý nhận ra biểu hiện này của Giai Băng, Đẳng phu nhân vội vàng nhắm mắt lại, lâu lắm mới thốt lên lời cần nói.

Quả nhiên là vậy, quả nhiên là sự phóng khoáng của gia tộc. Đẳng gia trước giờ luôn như thế, báo chí trước giờ luôn cao hứng đồn thổi như vậy. Một gia tộc mà đời này sang đời khác ông cha đều kết hôn những hai lần như thế thì một cô con dâu như Giai Băng không đáng để người ta thương tiếc chút nào.

Giờ, cô tốt nhất nên tự động thì hơn.

-Vậy, con xin rời đi trước! _Đột ngột, Giai Băng đứng bật dậy, làm bàn ăn hơi rung lên kì dị. Cô cúi thấp đầu, đều giọng xin phép rồi không chờ sự cho phép của Đẳng phu nhân đã lập tức biến mất khỏi tầm mắt bà.

Lặng nhìn từng bước chân dài dài vội vã như muốn trốn chạy của Giai Băng, Đẳng phu nhân không nén nổi cảm xúc mà thở dài, khoé môi chậm chạp nhấp máy phát ra thứ âm thanh lạnh lẽo.

-Sao rồi?

Nhận lệnh, người đàn ông đang ngồi bàn ăn cách đó không xa đứng dậy, nhanh chóng tiến đến gần Đẳng phu nhân, kính cẩn gấp người 45 độ rồi lên tiếng.

-Đúng như phu nhân nói, tờ xét nghiệm đó là giả! Người đề nghị thiết tạo không phải là Nhị thiếu phu nhân mà là Hạ thiếu gia.

-Hạ Lăng Kiên? _Đẳng phu nhân khẽ nhíu mày, thanh âm mang điệu khó hiểu_ Trẻ bé này không phải người trờ chứng thích gây chuyện.

-Tôi đã tự điều tra một chút về mối quan hệ của Nhị thiếu phu nhân và Hạ thiếu gia, nhưng...

-Nhưng?

-Nhị thiếu gia đã nhúng tay vào. Đại thiếu gia hình như có biểu hiện tham gia nhưng hụt một bước_ Người đàn ông tận tình chọn lọc từ ngữ.

-Hai đứa này...hay thật! _Khẽ thở dài ảo não, Đẳng phu nhân day day thái dương_ Đẳng Dạ, đừng để mẹ hiểu nhầm được không? Khôn đồn lắm mẹ mới để Giai Băng ra đi.

-Vậy giờ chúng ta làm gì?

-Tìm Thánh thể mới cho hai thiếu gia đi! Một chết ta! _Nốc nguyên một đồng trà, Đẳng phu nhân rời người khỏi ghế, bước thẳng ra ngoài.

Sau khi hoá thân thành mũi tên rời cung lao khỏi cửa hàng, Giai Băng điên cuồng mất kiểm soát chạy loạn trên vỉa hè, vô định rẽ hết lối này sang lối nọ. Đến lúc mồ hôi trên trán đã nhễ nhại, sức lực để đứng vững cũng không còn, thân ảnh gầy yếu của Giai Băng mới loạng choạng ngồi thụp xuống mặt đá

nóng như lửa, cuộn thành một đồng.

Dòng người xung quanh lại đều ngoái nhìn Giai Băng, vừa tò mò vừa hứng khởi chờ đợi. Nhưng, những hành động ấy của họ nghiêm nhiên nằm ngoài sự chú ý của cô.

Mắt đã nhoà lệ, hàng mi đã ướt đầm, tầm nhìn cũng vì thế mà mờ nhoè đi không rõ ràng. Thế thì, thử hỏi, Giai Băng cô nhìn người kiểu gì đây?

Hít một hơi thật mạnh thu hồi hai dòng nước mắt lem lết chảy ra ngoài, Giai Băng đưa tay quạt nước mắt, khó khăn lắm, cô mới thả người lên mặt ghế đá gần đó. Buồn, hận đời cũng phải cứ xù giống người trước đây.

“Giai Băng, nếu con yêu Đằng Dạ, xin con hãy gạt bỏ nó mà ra đi. Còn nếu với con Đằng Dạ chỉ là một người chồng, đừng quyến luyến mà ở lại nữa.”

“Yêu?” Từ ngữ này đối với Giai Băng không mới mẻ, nhưng giờ đây lại mang đến cho cô một cảm nhận lạ hoắc. “Yêu” không gắn liền với Lãnh Kiên như bình thường, chữ “yêu” này gắn liền với Đằng Dạ, với người chồng hiện tại của cô. Thế nên, nó mới mang luồng gió mới mẻ như thế sao? Tất cả chỉ vì đối tượng khác nhau thôi ư?

Bất giác, Giai Băng cảm thấy hoảng hốt thực sự. Người cô yêu là Lãnh Kiên, đâu phải là Đằng Dạ, tại sao lòng cô lại dấy lên những cảm xúc vô định không đáng có như thế nhỉ?

Mà cũng thật trái ngược.

Có ai yêu một người mà suốt ngày chỉ chăm chăm nhớ đến 1 người khác như cô, đầu ban đầu nó chỉ vì thù ghét mà đến không?

Có ai yêu một người mà đến khi người đó xuất hiện ngay trước mặt mới bừng tỉnh nhớ đến sự tồn tại của người đó như cô không?

Và...có ai yêu một người...mà khi có cơ hội ở bên người, lại cảm thấy tiếc nuối vì phải xa cách với một người khác?

Cái “yêu” của cô với Lãnh Kiên cũng thật khác người. Cô “yêu” anh, nhưng trong lòng hình ảnh của anh lại không hề tồn tại.

Người ta nói tình yêu là bất diệt, nhưng sự bất diệt khi yêu anh đã bay đi đâu mất rồi khi Đằng Dạ xuất hiện?

Như lúc này đây, nếu không phải vì so sánh chữ “yêu”, có lẽ, cô đã không bao giờ nhớ rằng đằng sau mình còn có một người tên là Lãnh Kiên. Sự tồn tại của anh quá mờ nhạt, hay do lòng cô không hề chứa sự tồn tại của anh?

Nếu không yêu thì đừng luyến tiếc chia xa. Phải! Cô không nên đau buồn, thất vọng như thế này mới phải. Cô đâu yêu Đằng Dạ!

Cơ mà...

Nếu cô không yêu anh thì tại sao, cô lại sợ anh biết về thân phận của cô và Lãnh Kiên trước đây, sợ những kế hoạch tâm cơ kia bị anh phát hiện?

Nếu cô không yêu anh, vậy tại sao lúc ấy cô lại muốn xin lỗi anh, muốn được anh tha thứ, dẫu, theo lý thuyết, những gì cô làm chỉ là hành động mang tính tự vệ?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90

Nếu cô không yêu anh, tại sao nhiều lúc tiếp xúc...ách, coi như thân mật đi, lòng cô lại nhộn nhạo, đầu óc suy diễn lung tung, tim đập bùm bụp, người nóng lên như heo nướng. Thậm chí, trong vài khoảnh khắc lí trí bị đè ép, cô lại hèn hạ muốn giao trọn bản thân cho anh, bắt anh chịu trách nhiệm?

Có người nào bình thường mà suy nghĩ biến thái kinh dị như cô không?

Chắc chắn, cô bị điên rồi! Mà không phải, người điên sẽ không ngồi thối tại sao mình điên...trừ phi, phát điên vì yêu.

Đúng vậy, từ lúc lòng tham chiếm hữu Đằng Dạ trong cô bùng cháy, thì đáng nhẽ, cô phải biết bán thân mê đắm anh rồi mới phải, thật ngu ngốc. Cô thật là ngu ngốc mà!

Vì ngu ngốc, thế nên bây giờ mới phải chịu kết cục đáng sợ này!

Vì ngu ngốc, nên giờ cô phải rời xa anh!

Nghĩ rồi lại nghĩ, Giai Băng bật cười chua xót trong tiếng nấc nghẹn ứ. Nước mắt cứ thế rơi, rơi không ngừng.

Chưa bao giờ, Giai Băng thấy chính mình rơi nhiều nước mắt đến thế. Cô kinh hãi đưa tay lau mặt loạn xạ, lau mạnh đến rát đỏ cả da.

Nhưng, cô không bận tâm đến điều đó, cô bận tưởng tượng, bận vẽ ra khung cảnh đầm ấm ngọt ngào của Đăng Dạ và người anh yêu trong đầu, rồi từ đó mà bận hành hạ tâm tình của mình, bận khóc òa lên...và bận tự gạt chúng đi.

Giai Băng muốn phá tan tất cả, muốn đập nát mọi thứ không liên quan đến cô của Đăng Dạ. Yêu là ích kỉ, nhưng, cô lấy tư cách gì để phá hoại chúng cơ chứ?

Là vợ?

Đối với anh, cô chỉ là một cái máy sinh con mà thôi.

Như thấm đẫm nỗi bi ai của trần gian, trời khẽ hăm hừ vài tiếng rồi “khóc“. “Khóc” nức nở, “khóc” mãnh liệt.

Từng giọt mưa mãnh liệt như đạn pháo bắn tới tấp lên mọi sinh vật, không ngoại trừ Giai Băng.

Trái với dòng người chạy vội trú mưa, Giai Băng cho đây là một tác phẩm để thưởng thức. Cô xoè hai tay, mơ màng hứng lấy. Hồi lâu, cô đứng dậy, chậm rãi bước đi trong làn mưa mát lạnh, đi mãi, đi mãi, đi những con đường vô định.

Không biết, đã trôi qua bao lâu, Giai Băng mới dừng bước. Lúc này, cô đang ở một con hẻm heo hút xa lạ. Và ngoài cô ra, còn có một chú cún nhỏ, bộ lông đen ướt sũng, toàn thân có rúm ần nấp trong bụi cây gần đó.

Chú cún nghiêng đầu, vẻ dò xét. Nó đưa đôi mắt to tròn nhìn Giai Băng. Giai Băng cũng mơ hồ nhìn nó, đầu phối hợp khẽ nghiêng nghiêng.

1 phút qua đi, người chó vẫn lặng yên nhìn nhau, không rõ ra cái dạng gì. Đến cuối, Giai Băng đành “thỏa hiệp“. Cô sấn lại gần chú cún nhỏ, thâm tình ngồi bó gối bên nó, nhẹ giọng hỏi han.

-Mày bị bỏ rơi à?

Chú cún vẫn tiếp tục nghiêng đầu im lặng, từ kẽ miệng rên ư ừ vài tiếng.

Thôi, cứ cho nó đồng tình đi.

-Ta cũng như mày, cũng bị bỏ rơi. Trùng hợp!_Tựa cằm lên đầu gối, Giai Băng đưa tay vuốt nhẹ cái đầu nhỏ của cún con, môi xoè nụ cười yếu ớt_Mày có muốn cùng ta đồng cam cộng khổ không?

Cún con ư ừ đồng tình.

-Nhưng nếu ta cuu mạng mày, ai sẽ cuu mạng ta? Nếu ta đưa tay đón lấy cuộc đời mày, ai sẽ chịu trách nhiệm cho cuộc đời ta?

Vừa nói, Giai Băng vừa thấy mũi mình cay cay. Cô cắn môi thật mạnh, cố che giấu những tiếng nấc yếu hèn.

Mưa lại rơi, lại hoà quyện cùng những giọt nước mắt, hoà tan vị mặn, quyện chặt vị chát và rơi xuống đất.

Một lúc sau, Giai Băng cảm thấy có điềm kì lạ. Mưa vẫn nặng hạt, nhưng người cô dường như không bị mưa lạnh làm cho rùng mình nữa.

Nghi hoặc, Giai Băng mơ màng ngửa cổ một góc 45 độ. Rồi, cô bàng hoàng giật mình suýt ngã.

Từ bao giờ, trên đầu cô lại xuất hiện gương mặt tuấn mĩ như tượng thần la mã của đại soái ca thế này? Đã thế, chàng đại soái ca đang cầm dù che ấy còn nhìn cô chăm chăm, đôi đồng tử đen sâu lạnh băng.

Không thềm mở miệng chào hỏi, chàng soái ca sau khi nhận được ánh mắt kinh ngạc của Giai Băng liền cúi người, bế con cún tội nghiệp kia rồi bất lịch sự xoay “máy quay” về phía cô, thẳng thừng bước đi.

Bất ngờ, Giai Băng theo phản xạ chụp lấy ống quần của anh ta, kéo lại, mạnh đến mức, cô nghe thấy cả tiếng bung mạnh của nịt quần.

Chúa! Xin hãy giết cô đi!

Thật sống động

Lúc này, ngoại trừ việc cảm thán về chất lượng hiệu ứng âm thanh ra, cơ hồ Giai Băng chẳng biết nói gì hơn, tốt nhất là im lặng chờ đợi giông tố.

Thời gian nhích dần, nạn nhân bị hại kia hình như đang ở trạng thái hoá thạch thì phải, một chút hành động giữ lưng quần hay sửa dây nịt anh ta không hề làm đến, đứng trơ ra đó, người hơi hơi run rẩy.

Độ run “thuần khiết” của chân chàng soái ca nhanh chóng được Giai Băng tiếp nhận, cô then thùng, mặt đỏ gay rồi tay khoi ống quần anh.

Để làm giảm áp lực nặng nề đang lớn vồn xung quanh, Giai Băng xấu hổ cười một tràng hết sức vô duyên, lười cũng ra sức hành động kế hoạch đánh trống lảng.

-Thật...thật khéo quá!

Bầu không khí giờ đây đặc hàn khí.

Giai Băng thực sự muốn đâm đầu vào gối tự tử ngay tức khắc, cô không thể sống với cái thanh danh đang ô uế trầm trọng này.

Ngay lúc ấy, một thân ảnh nhỏ nhắn với vận tốc cực đại của tên lửa hướng Giai Băng chạy đến, rất anh hùng đứng chắn trước tầm nhìn của Giai Băng, hai tay cô nàng dang ra, hết ý gả mẹ đang bảo vệ gả con vậy.

Cô nàng này có vẻ là người chuộng ngôn ngữ hình thể. Bởi nhẽ, trình diện hơn vài phút rồi, Giai Băng vẫn chưa nghe thấy cô ta nói gì hết, chỉ dùng ánh mắt hung quang đảo dạt nhìn chăm chăm vào người cô, thi thoảng đảo đi đảo lại như đang dò xét.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91

Đáp lại sự hung dữ lộ liễu của người đối diện, Giai Băng chỉ biết ngây thơ nhú mày, có chút tò mò không biết cô nàng sẽ làm gì với mình. Trông hành động “trượng nghĩa” của cô ta, hẳn hai người này có quan hệ âm muội.

-Thần! Anh sửa quần chưa vậy? Chếch mặt một chút nhìn người sau lưng, cô nàng nhỏ nhắn nét mặt biến hoá như chớp, bộ dạng hung tợn ban nãy biến mất như bong bóng xà phòng, thay vào đó là biểu tình lưu manh và nụ cười vô cùng...dê giã. Cô nàng thần thần bí bí thì thầm.

Nói là thì thầm nhưng Giai Băng lại nghe rõ mồn một. Cô hơi giật mình liếc nhìn soái ca. Eo! Mặt anh ta đen hắc một mảng như cái mông nòi, tia mắt đặng đặng sát khí bắn thẳng vào người cô gái kia.

Tuy vậy, người nào đó vẫn nhất mực làm ngơ, quay đầu hướng ánh hung quang về lại người Giai Băng. Không khí lại im ắng đáng sợ.

Được một lúc, cô nàng kia méo mặt, như khóc tí tì.

-Thần! Em cảm thấy tự ti! Người tuốt quần anh đẹp hơn em, em không đấu nổi!

Lần này, Giai Băng chảy mồ hôi nhễ nhại. Có lẽ, cô nên giải thích một chút.

-Á! Chuyện lúc nãy...

-Cô đúng là vô sỉ! _Không để Giai Băng nói hết câu, cô nàng kia đã phùng mang trợn má.

-Này! Tôi cần cơ hội giải thích! _Đứng dậy khỏi chỗ cũ, Giai Băng nhú mày vì cái chân tê dại, yếu ớt lên tiếng.

-Không cần! _Bướng bỉnh phủ quyết, cô nàng kia đưa tay túm lấy cổ áo soái ca, răng nghiến ken két _Thần! Em cần một sự công bằng!

-Được! Nói đi! _Trong mắt Giai Băng, đại soái ca tên Thần kia như thẳng chập, bị người ta túm cổ áo hung hãn thế kia vẫn nở nụ cười yêu mị, tia mắt láy lên sự sùng nịnh đáng sợ.

-Để cho công bằng, dân chủ, văn minh, em cũng muốn tuốt quần anh kiểu đó! _Cô nàng kia tuyên bố một cách rùng rợn.

Nụ cười Đại soái ca như có lớp băng bao phủ, cứng ngắc. Còn Giai Băng lại thông minh đưa ra một ý định trọng đại: Chầu!

-Sao? Không đồng ý? _Đôi lông mày của cô nàng kia nâng cao.

-Chuyện này..._Thật khó mà chấp nhận. Giai Băng nán lại một chút, dành một phút mặc niệm cho phật đàn ông suy thoái, nhưng không ngờ, quyết định này lại làm hại chính cô...về nhà anh sẽ cho em thử. Giờ, gọi cảnh sát đi.

Rồi, không để cho hai người giống cái trước mặt kịp tiêu hóa hết những gì mình nói, đại soái ca lấy Iphone, nhấn nhấn, áp lên tai và lạnh lùng nói.

-Lãng thiếu...

Bên kia chưa nói xong câu mở màn, một thanh âm chất chứa vô vàng nguy hiểm vang lên.

-Đưa cảnh sát đến nhà tôi! Tôi bị “quấy rối”!

Đại ca! Chú ý cách dùng từ.

Ngay lập tức, Giai Băng không cần ai nhắc đã xoay người, chân chuẩn bị vắt lên cổ chạy.

Nhưng, ai mà ngờ, trước mắt cô lúc này, là một cảnh tượng áp đảo về số lượng, vô hại về chất lượng: Một đồng cún con đầy màu sắc phối hợp hỗn tạp phe phẩy cái đuôi đứng trước mặt Giai Băng, đầu đầu cũng phát ra tiếng gừr hết sức ngây thơ.

-Anh em! Vây địch!_Nhân lúc Giai Băng đang ngây người, cô nàng kia hét lớn rồi lao về phía cô, ôm chầm lấy.

Như có hình mẫu chỉ dẫn, đám cún thức thoi kia đồng loạt trệ mông, mắt lộ sát khí rồi nhảy bổ vào người Giai Băng

Chính vì sự xuất hiện “trực rỡ sắc màu” của những chiến binh giống cún điển hình tình nguyện “xả thân” trước mặt kia, Giai Băng đặc biệt được hộ tống trọn vẹn đến đồn cảnh sát uống trà, lòng không cam, tình không nguyện phóng nước bọt giải thích “sự cố” “tuột quần” vừa rồi.

Hôm nay, Giai Băng phát hiện ra rằng, trên đời này, còn có cặp đôi vô sỉ như hai người mới chạm mặt kia. Dẫu cũng bị mời đến đồn “diễn tả” rõ ràng từng tình tiết, nhưng mặt họ vẫn tươi như hoa, thân mật dính vào nhau, thẳng hoạc, chuyện mặt mặt này hoàn toàn không nằm trong sự chú tâm của họ vậy.

Bị tra hỏi suốt, Giai Băng vẫn không ngừng lia mắt về cặp tình nhân ngồi đằng xa, đáy đồng tử loé lên tia nghi hoặc.

Những người ở đồn thường không dám lại gần họ, nhiều khi còn có người bị họ túm lại tình bơ sai bảo. Quan sát ở góc độ nào cũng thấy không phải người tầm thường.

Có lẽ cảm nhận được luồng điện dò xét từ phương xa bắn tới, cô gái nhỏ nhắn đang được đại soái ca áp trong lòng khẽ nhủ mày.

-Thần! Cô ta lại nhìn chúng ta, hình như tư thế này quá nổi bật. Anh thả em sang bên đi.

-Từ Di, gọi lại đảng hoàng đi! Cách gọi của em làm anh không nhận được!_Hướng đôi môi mềm lên vành tai nóng như lò nung của Từ Di, Từ Thần trầm giọng nhắc nhở.

-Ok! Lúc này chỉ muốn cô ta biết rõ quan hệ thân thiết của chúng ta em mới nói thế. Giờ thì...ngươi thả tay ra cho lão nương ngồi đảng hoàng đi!_Đưa tay gỡ lấy vòng tay đang ngự ở eo, Từ Di nhân lúc Từ Thần choáng váng về cách xưng hô của mình mà ngồi ngay ngắn sang một bên, tiếp tục phóng loạn nước bọt, đánh đòn phủ đầu_Từ Thần, ngươi lạ nha! Sao lại tự vác mình đến nơi phiền phức này? Bình thường, như trường hợp vừa rồi, ngươi sẽ sai người đi, sao giờ đích thân làm. Không phải ngươi muốn hồng hạch vượt tường chứ (ngoại tình)?

-Từ Di, chú ý cách xưng hô!_Không thèm để ý đến bộ dạng bất mãn của Từ Di, Từ Thần dán chặt mắt vào màn hình Iphone xem chứng khoán.

-What? Ta nói suốt mà ngươi chỉ chú ý có chừng thôi sao?_Nhảy dựng lên, Từ Di nghiêng răng hỏi. Cô cảm thấy tự kỉ rất mất mặt.

-Nếu em chịu gọi anh là chồng yêu, lão công hoặc ông xã gì đó, anh sẽ nói cho em biết kế hoạch của anh!_Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đỏ hồng u oán của Từ Di, Từ Thần mỉm cười chọc chọc ngón tay vào má mình ra hiệu.

-Chú mi được!_Dẫn lòng nhất quyết phải nhẫn, Từ Di cúi đầu, chu đôi môi hồng nhuận tiến công về phía gò má của Từ Thần, thay vì đóng Kiss Mark, cô nàng thẳng cấp tặng hân đầu hàm răng đều của mình mà cô gọi hoa mĩ là Tooth mark cho anh, sau đó cười ngọt_Ông xã, chia sẻ chút đi! Anh đã già cho em rồi, thân thể cũng bị em...khụ...làm ô uế rồi, không nên giấu giếm, rất dễ mất hoà khí nhé!

Chẳng tức giận vì có người cắn mình cũng chẳng lau đi nước bọt của ai kia còn vương trên má, Từ Thần vỗ tay xuống ghế ra hiệu bảo Từ Di ngồi xuống rồi mới chậm rãi dẫn dắt vấn đề.

-Em biết Đảng Dạ không?

-Ừm! Có nghe qua! Nghe đồn rất rất rất đẹp trai, lạnh như băng với một nụ cười yêu nghiệt. Kì Như còn nói, anh ta cũng có cơ bụng 6 múi rất giống anh nhá, tâm tình cũng ngớ ngẩn như anh luôn, làm anh rất muốn gặp anh ta một lần. Hoho! Đến lúc đó, anh lo lấy sắc dụ dỗ em đi, em sẽ niệm tình anh là chồng mà giữ cho anh chút thể diện, ép anh đưa giấy li hôn trước, coi như anh đã em, hohohoho!_Thao thao bất tuyệt một đồng thông tin, Từ Di che miệng, cười hết sức khả ố khiến điện trong đồn vụt tắt một nháy mắt.

-Từ Di! Ngoài chuyện đó! Em không biết gì nữa sao?_Thanh âm Từ Thần nặng nề, có vẻ như đang nhẫn nhịn điều gì đó.

-Em còn biết anh ta một ngày thăm WC mấy lần nữa cơ_Đưa tay vỗ ngực đắc ý, Từ Di nếu không phải nhận được tay mình đang bị ai đó siết đến phát đau mới nói chuyện nghiêm túc, thì có lẽ, cô đã khai tiếp một cách mạch lạc_À! Đùa thôi! Nghe nói, anh ta là nhị thiếu gia của Đảng gia-một gia tộc trung lập lớn mạnh đến mức cả thế giới ngầm và chính phủ đều có kế hoạch bắt tay, bắt không được thì hủy hoại. Em hơi bất ngờ một chút đấy, Đảng gia luôn độc định, không ngờ giờ lại mọc thêm nhị thiếu gia, đám người hắc bang kia sắp phát khóc rồi. Giết những hai thánh thể rất lao lực nha!

-Xem ra! Để em ở lại nhà ngoại một thời gian thu thập không tòi!_Vuốt nhẹ những sợi tóc mềm mại của Từ Di, Từ Thần nở nụ cười ôn nhu.

-Cơ mà! Anh nhắc đến anh ta là có ý gì?

Ps: Đây là cửa tích góp của Su trog thời gian zing ngừng hđ, ủng hộ su nhá, thk nhieu các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92

Chương 39: yêu hay không yêu-p5

-Ừ! Có liên quan rất lớn là đằng khác! _Yêu chiều vuốt ve những lọn tóc suôn mượt của Tử Di, Tử Thần mỉm cười nhẹ, bên trong ẩn ẩn chút mưu mô gian mãnh. Đôi mắt đen sâu của anh không ngừng bắn về phía Giai Băng đang mặt rũ người dựa lưng trên thành ghế ở phía xa.

-Tử Thần! Tin em giết anh nếu anh còn vòng vo tam quốc nữa không hả? _Bực bội vì có người cố tình làm bí bí ẩn ẩn, khơi dậy biết bao hứng khởi tò mò của mình mà vẫn cứ úp mở, Tử Di không nhịn được nghiêng răng đe dọa, đôi mắt uơn ướm mờ to trừng lớn, hai tay cũng đã sẵn sàng trong tư thế chuẩn bị bóp cổ giết người.

-Cô gái đó là Hạ Gia Băng, thánh thê của Đằng Dạ! _Tử Thần nhàn nhã tiết lộ thông tin, cũng chẳng làm ra vẻ bí mật mà nhỏ giọng. Hiện tại anh đang rất chán, cũng muốn thử biết xem đám cảnh sát này sẽ làm gì khi biết rõ thân phận của người họ đang bắt giữ kia. Một bên là Đằng gia, một bên là Lăng gia, có vẻ hơi khó xử nhưng lại rất có sức hấp dẫn, ít nhất là trong những lúc chờ đợi như thế này.

Đúng như dự đoán, đám cảnh sát bắt đầu to nhỏ với nhau, bộ dạng khó nhọc như khi ăn phải ớt. Thái độ và cách cư xử lỗ mãng với Giai Băng cũng quay ngoắt 180 độ, chuyển hẳn sang phục tùng, kính cẩn.

Quả là con người, rất biết thức thời. Nhìn cách thích ứng với hoàn cảnh của họ, Tử Thần không khỏi cười lạnh. Nếu không phải cái tên Đằng Dạ đáng chết kia bắt chẹt anh, có lẽ, anh cũng không dùng đến kẻ sách hèn hạ này dụ hắn đến.

-Thánh thê? Cô ta chính là Giai Nhân Kỳ nổi tiếng của P&P mấy năm gần đây sao? _Dường như không ngăn nổi sự kinh ngạc, Tử Di thiếu điều hét lên, đôi đồng tử thoáng hiện nét hăm dọa.

Tuy hai năm nay bị gia đình tách khỏi Tử Thần, “ném” hẳn sang Anh sinh sống, nhưng mọi chuyện ở đây cô đều được Kỳ Như bồi bổ kỹ lưỡng. Trong những câu chuyện của hai người, đề tài về cô nàng này rất nhiều, đa số đều ca ngợi, phần còn lại vì ganh ghét mà chê bai. Nhưng, cô không ngờ, một cô nàng được mệnh danh là thực nữ thời xưa, cô con dâu lí tưởng trong lòng mọi người lại làm cái chuyện...không trong sáng thế kia. Thực khiến người ta...cảm thấy thú vị. Cô bắt đầu cảm thấy thích thú người này rồi, bỏ qua “mối thù” tuột quần chồng cô đi, thì có thể xây dựng một tình bạn tốt, hoho.

-Cười gì vậy? _Đang trầm tư, Tử Thần bỗng bị nụ cười nhăn nhó của người bên cạnh làm cho giật mình, anh không tự chủ được rung mình một cái, cẩn thận suy xét khuôn mặt tràn đầy mưu mô của Tử Di.

-Không! Không có gì! _Xua tay loạn xạ, Tử Di tiếp tục duy trì nụ cười lạnh lòng người cũ, tiếp tục quay lại vấn đề chính _Được rồi! Cô ta là Thánh thê thì sao? Đừng nói anh dùng cô ta dụ Đằng Dạ đẹp trai kia tới nhé!

Vừa nói ra những lời này, đôi mắt hám trai của Tử Di lóe sáng như đèn pha ô tô, nụ cười khoét rộng đến tận mang tai, đầu đầu trên khuôn mặt đều ẩn chứa sự kì vọng ngút ngàn.

-Ừ! _Tử Thần nắm chặt tay thành quyền, cố ngăn chặn ý muốn móc hẳn hai mắt của Tử Di ra, để cái bộ dạng hám trai xấu xa kia không thể tái diễn thêm lần nữa _Nhân tiện muốn làm thêm một trải nghiệm nho nhỏ.

-Trải nghiệm gì?

-Em thử đoán xem, nếu chuyện Đằng thiếu phu nhân “sâm sỡ” Lăng thiếu gia là anh được đồn ra ngoài, ai sẽ là người thiệt thòi lớn nhất? _Đưa tay xoa xoa cái cằm nhăn râu của mình, Tử Thần trầm tư nói.

-Nói về thiệt hại, Đằng gia cũng dính, nhưng không ảnh hưởng gì nhiều, dù sao thì người ta cũng sẽ chẳng dám dị nghị gì, gia tộc này quá khủng bố. Tuy nhiên, về phần Hạ Gia Băng kia, có lẽ, cuộc đời cô ta sẽ gặp một chút phiền toái không lớn lắm, chỉ đủ để cô ta không thể ngóc đầu lên được.

-Giỏi lắm! _Nở nụ cười ôn nhu hiếm thấy, Tử Thần đưa tay mân mê những sợi tóc của Tử Di, điệu bộ an nhàn đến cực điểm _Vì thế, anh muốn nhân đây bàn một chút về chuyện hợp tác. Nếu Đằng Dạ chịu chấp nhận để cứu Giai Băng kia, chúng ta nên gọi cô ta là Chính thê.

-Anh nghĩ, Đằng Dạ có tình cảm với Giai Băng? _Tử Di nhíu mày thắc mắc, cô hoàn toàn không vui nha, trai đẹp không yêu cô, hix.

-Không biết! Thế nên mới làm một chút thử nghiệm.

-Em thì nghĩ không cần. Cái tên Đằng Dạ kia nếu thích Hạ Giai Băng thì để cô ta lại làm chính thê đi, sao lại biến cô ta thành Thánh thê cơ chứ, như vậy

chẳng phải anh ta tự giết chết người mình yêu sao? Kết cục của các Thánh thê sau khi sinh con rất thảm, bộ anh ta không biết cái “truyền thống” chết người đó à? Hay anh ta nghĩ có thể đương đầu với bọn người luôn nấp trong bóng tối chờ thời cơ kia chứ?

-Nhỏ giọng Từ Di! Hạ Giai Băng đang đứng đây, có lẽ cô ta muốn nói chuyện.

Phát hiện phía xa có động tĩnh, Từ Thần nho nhá nhưng không chậm chạp quay sang bịt cái loa phát thanh ngàn dặm của vợ, ra hiệu im lặng rồi đưa mắt về lại màn hình Iphone thân yêu, vờ chăm chú.

Trước hàng loạt hành động ấy, Từ Di chỉ bĩu môi khinh bỉ rồi chú tâm thấu hết toàn bộ cử động của Giai Băng, có chút ngấm ngấm.

Bước chân càng lúc càng tiến đến gần đối tượng tiếp cận, Giai Băng lựa chọn chỗ đứng thích hợp rồi ngừng lại, từ trên cao phóng mắt nhìn xuống.

Ánh mắt cô bắt gặp ánh mắt ngập tràn ý cười của Từ Di, lòng dạ có chút giật mình nhưng rồi cũng tan đi, để sự bình tĩnh tiếp tục chế ngự.

Muốn thắng địch, tất nhiên phải thể hiện mình có khả năng và không hề thua kém người ta. Thế nên, Giai Băng theo đó cũng nở nụ cười chết người hoàn hảo của mình, im lặng không nói.

Thấy địch cười với mình, Từ Di hết sức hốt hoảng, hấp tấp một hồi quyết định giữ nguyên thế trận, tiếp tục cười, nụ cười rạng rỡ hơn trước.

Không hề tỏ ra yếu thế, Giai Băng đối phương thức tác chiến, cười ngây thơ vô số tội.

Người nào đó không phục chuyện nụ cười thích thú.

Ai đó phối hợp cười xảo trá.

Người nào đó hơi bĩu môi rồi cười câu dẫn.

Ai đó ma mãnh cười dè.

...

Đang chăm chú xem xét thị trường cổ phiếu đến nhập tâm, Từ Thần vẫn cảm thấy có vài luồng khí lạnh ào ạt phong tỏa lấy da thịt mình. Người anh vô chủ nổi một đồng da gà da vịt phản ứng lại.

Nhận ra có gì đó không ổn, Từ Thần rời mắt khỏi màn hình Iphone, quay sang bên nhìn vợ.

Đập vào mắt anh giờ đây, không phải là Hàn Từ Di đáng khinh với nụ cười ngọt đậm trúng tâm lý đàn ông nữa, mà là một Hàn Từ Di chật vật với nụ cười cứng nhắc như sắp phát khóc, đáng giận nhất, đôi mắt cô không thèm nhìn về phía anh mà bắn sang hướng khác.

Nương theo ánh nhìn của Từ Di, Từ Thần được chứa trời đặc cách cho chiêm ngưỡng một nụ cười méo mó khó coi nở rộng của một giai nhân khác-Hạ Giai Băng.

Thoáng chốc, Từ Thần có cảm giác như Giai Băng đang nhìn anh cầu cứu, đôi mắt ngân ngấn nước lay động lòng người chăm chăm dán lên người anh.

Khoé môi Từ Thần giật giật, anh nhìn thẳng vào đôi mắt như sao phía đối diện, cố giải nghĩa hàm ý sâu xa bên trong.

Vô tình như hữu ý, một màn “tiếc mắt đưa tình” trắng trợn được hiện lên hết sức sinh động và kịch tính trong mắt lần đầu óc đen tối của đám người chứng kiến, khoi dậy những tròng xì xào náo nhiệt.

Bỗng, một bàn tay to khoẻ bao trùm lấy toàn bộ tầm nhìn của Giai Băng, làm khuôn mặt đẹp trai của Từ Thần ngay lập tức biến thành một màu đen tăm tó.

Bàn tay kia áp lên da ấm nóng vào da thịt quanh vùng mắt của Giai Băng, lực đạo mạnh mẽ đẩy cô ra phía sau.

Loạng choạng chưa đầy 2 bước, Giai Băng bị sự dồn ép đột ngột bắt buộc ngã vào lòng ngực của ai đó, hai tay phản xạ cố tách bàn tay kia khỏi tầm mắt mình, khoé môi sái cứng quên hết mọi đau đớn được ai đó đẩy lên ngấm lại, chỉ dữ dằn rên khe khẽ.

-Tránh ra chỗ khác! _Một thanh âm lạnh lẽo như ướp phải băng vang lên trên đỉnh đầu Giai Băng, mang áp lực chết người.

Mọi kháng cự của Giai Băng lập tức tri hoãn. Ý thức về giọng nói quen thuộc kia như giáng một đòn sét lên người cô, khiến cô vinh quang hóa thạch tại chỗ.

-Sao tôi phải tránh? _Thanh âm trầm ổn từ phía đối diện chậm chậm hiện hữu, dù không nhìn biểu hiện của chủ thể, nhưng Giai Băng vẫn phần nào đoán được anh ta đáng nhưрон mây, ngạo nghễ cong khoé môi cười nhàn nhạt.

-Ra ngoài với bộ dạng đó không tự ti sao? _Không thèm trả lời vào chủ đề chính, người mới đến quét mắt một lượt đánh giá bề ngoài của Từ Thần, cười lạnh.

-Ồ! Có gì không ổn? _Làm ra vẻ kinh ngạc, Từ Thần tích cực thu thập ý kiến, mắt khẽ đảo nhìn đám người xung quanh. Khi nhận được sự lắc đầu ý bảo không có gì hay những hình ảnh những ngón cái béo tròn vênh lên cao khen ngợi của đám người, anh hài lòng đưa mắt nhìn đôi mắt thăm sâu của đôi phương, nhún vai _Tôi lại thấy mình quá yêu nghiệt.

-Tiếc là tôi không nhận ra _Người kia lắc đầu một cái đầy tiếc nuối _Nhìn cậu, tôi chỉ thấy một nỗi si nhục cho giới đàn ông chúng tôi thôi. Thế nên, tránh sang chỗ khác, mắt thăm mĩ của vợ tôi rất tốt, tôi không muốn nó bị tổn hại.

-Nói theo cách Đẳng thiếu gia đây, trên thế giới này, chắc chỉ có ngài làm rạng rỡ giới đàn ông.

-Tôi không ngại cho cậu một lời khen về nhận định đúng đắn kia đâu. Giờ thì tránh ra! _Bảo người ta tránh ra, nhưng Đẳng Dạ lại xoay người đưa vợ hướng ra phía cửa.

-Đẳng thiếu gia, vợ anh “quấy rối” tôi! _Thanh âm không to, không nhỏ, không đàn áp, không ép buộc nhưng lại mang một sức sát thương khủng bố đã thương lòng người.

Như kế hoạch, bước chân Đẳng Dạ dừng hẳn lại, nhưng anh không quay đầu.

P/s: Không biết Đẳng Dạ sẽ xử trí thế nò nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93

Chương 39: Yêu hay hông yêu

-Nếu nói vợ tôi đi “quấy rối” cậu, thôi thì cậu nói thần kinh của cô ấy có vấn đề thì dễ dàng chấp nhận hơn _Thốt lên với ngữ khí bình đạm, Đẳng Dạ cong môi nhìn Giai Băng cười khẩy một cái, khiến cô từ chỗ kinh ngạc chưa ý thức được chuyện gì đang xảy ra nhảy vọt lên hoang mang, người lạnh run như có làn hơi mãnh thú thổi phù phù vào lưng.

Nụ cười yêu nghiệt này...Giai Băng không tiếp nhận nổi mà...Tim cô sợ hãi gãy đập điên cuồng lên đây này, không những thế, cô cam đoan mặt mình giờ chẳng khác nào mông khi cho coi, nóng đến ngột ngạt.

-Thật đáng tiếc... Hoàn toàn không hề hoang mang trước lời đáp trả đầy khinh thường của Đẳng Dạ, Từ Thần thông thả bước đến gần anh, trên đôi môi mỏng khiêu gợi cũng nở nụ cười mỉa hoặc khiêu khích ...nhưng sự thật, bà xã của Đẳng nhị thiếu gia anh đã “quấy rối” tôi. Tuy rằng không mấy kinh ngạc lắm, cơ mà tôi đây cũng cảm thấy rất vinh hạnh, Đẳng thiếu gia đây hình như mị lực không đủ thì phải, đến vợ cũng vượt tường...chậc...

Nói đến một đoạn, Từ Thần dừng lại, liếc mắt nhìn bộ dạng méo mó đầy oan ức của Giai Băng rồi lắc đầu tỏ vẻ đau thương rồi tiện tay vỗ vai Đẳng Dạ làm như an ủi. Từ Di đứng đằng sau nhìn chồng diễn kịch, miệng há to, đuôi mắt giật giật, nghĩ đến mấy cảnh nóng bỏng của mấy anh đẹp trai trong đồng đội đam mê bị Từ Thần tịch thu, đốt cho rụi sạch mấy tháng trước mà không khỏi dấy lên nỗi lo âu.

Đẳng Dạ chưa phản ứng, mới chỉ dùng tia lửa điện độ mắt với Từ Thần, thì Giai Băng đã lên tiếng cứu rối chính mình. Đúng, là cứu rối chính mình!

-Nếu mấy người đã không phục...vậy thì... _Giai Băng hít một ngụm khí sâu lấy can đảm rồi chỉ tay về phía Từ Di đang bán loạn, hếch mặt nghiêng đầu đáng vẻ vô cùng đại gia...để cho công bằng, cô cũng tuột quần chồng tôi đi!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94

Àm! Đây có lẽ là thứ thanh âm thiêng liêng và trong trẻo nhất hiện hữu trong đầu mỗi một sinh linh nhỏ bé đang chứng kiến kịch vui giữa hai cặp vợ chồng.

Tất cả mọi người đều không hện mà lia mắt nhìn về cái người to gan kia, đồng loạt nuốt ực một ngụm nước bọt.

Được rồi! Là họ lắng tai nghe nhầm, nhất định là lắng tai nghe nhầm. Bởi lẽ, đâu có cái chuyện hoang đường tự động dâng chồng cho người khác như thế chứ! Khẳng định là họ nghe nhầm.

Dân tình xung quanh có cách sống thật lạc quan, đánh chết đều tin bản thân nghề nhắm ý của người khác, nhưng, người trong cuộc lại mê muội, khẳng khái cho rằng tại mình rất thánh, tin sái cổ và giận đỏ cả mặt.

-Cô...vừa nói gì? _Nắm tay Từ Di run rẩy, thật khó khăn cho cô để nói ra trọn vẹn ý nghĩ này.

-Cô không nghe nhầm đâu, nếu như chồng cô một mực nghĩ rằng anh ta bị khi dễ, thế thì, tốt nhất chồng tôi cũng nên bị cô khi dễ lại, như vậy hai bên sẽ không phải vì chuyện hiểu nhầm này mà làm loạn cả đồn cảnh sát như thế _Giai Băng sáng khoái nói.

Bầu không khí xung quanh vẫn lặng như tờ. Chỉ có, sắc mặt của người là biến hoá vì điều như kì không. Đẳng Dạ nhà cô rất yêu màu đen thì phải, mặt không khác gì cái mông nồi. Từ Thần có vẻ khá hơn, mặt anh ta đỏ bừng lên, hăm hè nhìn cô gái bị chỉ điểm như đang muốn cảnh cáo. Còn Từ Di, mặt mũi trắng bạch đầy thất thần, nhưng trong đôi mắt cô nàng lại lay động vô cùng dữ dội.

Có lẽ, mất Giai Băng bị hỏng thì phải, sao cô lấy thấy ý tứ đôi mắt kia rất ám muội, không phải sợ hãi mà hưng phấn vậy?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95

-Sao...? _Im lặng không phải là cách, Giai Băng quyết định tiếp tục cứu mình _Cách này đối với ai cũng có lợi, tôi tránh khỏi phiền phức, hai cô cậu đây cũng không cần vì ghen tuông mà sút mẻ tình cảm, ai đi đường nấy.

Gỗ gõ đầu ngón tay vào má, Giai Băng nhẹ giọng phân tích. Không biết có ý hay vô tình, cô quên mất kẻ hay của mình 3 lợi 1 hại. Mà cái người bị hại bị cô lãng quên kia, lại là người hi nộ vô thường, bụng đầy một đồng cảm giận, mắt đầy tơ máu nhìn cô chằm chằm

-Này! Đừng ngây ra đó! Có làm hay không? _Hoi chút bực bội trước biểu tình hoá đá của đối phương, Giai Băng nóng lòng hỏi thúc.

-Im mồm! _Đây là cách 3 người trong cuộc thiện ý đáp trả “tâm tình” của Giai Băng, thanh âm đồng loạt vang lên rất to, rất có trọng lực, khiến cô bất giác giật nảy mình, mọi ý nghĩ trong đầu bị dọa cho bay mất.

Thực oan uổng! Giai Băng muốn hét lên với đám người kia mắng mỏ một trận, nhưng trước mấy cái đầu gàn như muốn bốc khói kia, cô chỉ có thể vén tóc cười ngây ngô vô tội.

Hồ không gầm thì người ta tưởng là mèo bệnh. Sau khi thoát khỏi trạng thái bị đả kích, Đẳng Dạ biết thời biết thế túm lấy cổ tay Giai Băng, một mạch lôi cô nàng ý muốn đào tẩu.

Ai ngờ, tuy bị đòn phủ đầu của Giai Băng làm hoa mắt chóng mặt, nhưng Từ Thần lại rất dễ tìm lại được sự tỉnh táo thường ngày. Anh nhanh chóng đưa thân đến trước mặt Đẳng Dạ, cao ngạo mà căn lỗi.

-Chúng ta chưa xong chuyện! _Vứt bỏ đi đáng về trên cột lúc này, Từ Thần nghiêm túc vào chủ đề chính _Đi đâu đó nói chuyện, được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 96

-Lăng nhị thiếu gia thật biết cách nắm thời thế! _Khinh khinh nhìn Từ Thần, Đẳng Dạ cong môi cười trào phúng, âm điệu không hề che giấu sự mỉa mai khinh thường.

-Quá khen! Tôi chỉ muốn giải quyết ổn thỏa vụ bê bối này. Chuyện hôm nay lọt ra ngoài, đối với Hạ tiểu thư đây hoàn toàn không có lợi.

Đẳng Dạ không nhanh không chậm đưa mắt nhìn Giai Băng bên cạnh mình, lực đạo nắm tay thêm nhiều.

Ngắm ngời gì đó hồi lâu, Đẳng Dạ chẳng hề báo trước cúi đầu, đưa đôi môi mỏng lướt nhẹ lên vành tai mẫn cảm của Giai Băng.

-Về nhà...xem tôi xử em thế nào!

Da gà Giai Băng nhất thể rơi là tả như gió mùa thu.

Cô đau lòng nuốt nước mắt vào trong. Thà đôi mắt đen sâu kia bắn lên một vài tia dâm dăng đáng chết, cô còn đoán được mình sẽ bị xử tử kiểu nào để chuẩn bị phòng hộ. Nay, nó lại âm trầm, lạnh lẽo như không, phảng phất bên trong còn có một sự thờ ơ, lãnh đạm hay hỗn loạn thêm bằng một tia tức giận chột loét. Nói chung, cô thực sự không lí giải nổi tâm tình thực sự của nó là gì, chỉ cảm nhận được lực đạo trên cổ tay ngày càng mạnh, càng đau muốn gãy.

-Đến Queen! _Bỏ lại một câu nói mờ nhạt băng lãnh, Đằng Dạ thô lỗ lôi Giai Băng ra ngoài, “quăng” cô lên xe rồi nhả ga phọt đi.

-Tên thô lỗ! _Hướng mắt quan sát cho tới khi chiếc ô tô thể thao mui trần màu đen pha trắng kia khuất hẳn, Từ Thần nhếch môi khinh thường rồi đan tay vào lòng bàn tay Từ Di đang đứng bên cạnh, cười ngọt ngào đến rung động lòng người _Xem đi! Anh mới là người tốt.

-Ừ! Trừ những lúc anh bị em chọc giận! _Hừ khẽ một tiếng, Từ Di không quên châm chọc.

Ai đó đen mặt một lúc rồi quay đầu nhìn đám người trong đồn cảnh sát, lạnh giọng áp bức:

-Chuyện ngày hôm nay lọt ra ngoài, đồn cảnh sát này lập tức đóng cửa!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97

Phân phó xong xuôi, ai đó cũng rất có tinh thần học tập, noi gương Đằng Dạ lỗ mãng lôi vợ ra xe, phóng về phía nhà hàng xa hoa nhất Hà Nội, Queen.

-Tôi cần một lời giải thích! _Trong con hẻm tối cách đồn cảnh sát không xa, một giọng nói ngạo mạn tràn đầy tức giận của phái nữ vang lên, hoàn toàn không ý thức được âm lượng to khủng của mình _Không phải anh nói sẽ giải quyết con nhóc kia sao? Sao giờ nó lại đi cùng Đằng Dạ nhà tôi?

Thật lâu, sau âm thanh chanh chua kia, ngoài tiếng thờ phỉ phò của chủ thể, chẳng có thêm bất kì thứ thanh âm nào nữa.

-Này! Hạ Lãnh Kiên! Anh điếc sao? Không nghe thấy tôi hỏi à? Hay anh không muốn hợp tác cùng tôi nữa? _Thấy lời nói của mình bị xem nhẹ, Minh Du tiếp tục phóng nước bọt, đôi mắt nâu sặc quắc trong đêm đầy oán giận nhìn về con người đang thông thả dựa tường phía đối diện.

-Không đợi được thì tự giải quyết! _Trước tâm tình sắp mất kiên nhẫn của đối phương, Lãnh Kiên đứng thẳng người, ném một câu lạnh lùng rồi đi sâu vào bên trong con hẻm, thấp giọng ra lệnh cho một người khác đã chờ sẵn _Thủ dữ dễ cắn bậy, đi theo nó, đừng để nó làm tổn hại bang chủ phụ nhân tương lai của người.

-Vâng! Bang chủ! _Người được ban lệnh kính cẩn cúi đầu rồi biến mất ngay sau đó. Thân ảnh của Minh Du cũng chẳng còn hiện hữu.

-Đại thiếu gia, có cần thông báo cho nhị thiếu gia không? _Ngay khi xác định ngõ hẻm kia đã vắng người, hai bóng đen khác cách đó không xa mới lộ diện.

-Không! Cứ để nguê sò đánh nhau, ngư ông chúng ta đắc lợi _Người được gọi là đại thiếu gia cong môi cười quý dị, mắt không tự chủ nhìn chăm chăm vào con hẻm.

Trong nhà hàng quốc tế xa hoa tráng lệ Queen, ở tầng 5 cao cấp chỉ dành cho tổng thống và những con người có máu mặt lớn trong xã hội, trên mặt bàn bày biện đầy món ăn sắc sỡ thơm ngon, có hai “động vật” giống cái đang tích cực nuốt nước bọt, mắt như hoa lên nhìn đồng đồ đang vẫy gọi nhưng chưa dám động thủ và hai “dã thú” đang giao chiến liên miên bằng mắt giữa không trung hơn 30 phút.

-Này! Tôi ăn được chưa vậy? _Xót xa cho đám thức ăn sắp nguội, Từ Di liếc mạng cát tiếng phản bác, đoạn trừng mắt nhìn Giai Băng, ý bảo “Nói gì đi!”

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98

-Đằng..._Nuốt ực một đồng nước bọt mới đổi lấy tí ti can đảm xung trận, Giai Băng chưa kịp thốt lên lời, thứ thanh âm “ột! ột!” thanh thúy từ bụng cô đã thay chủ cảnh tỉnh.

Cơ mà, tuy rất vô lễ, nhưng không phải không có hiệu quả, ít nhất, hai người kia cũng chịu thu hồi trạng thái sát khí nồng nặc.

-Thật mất mặt!_Không an ủi người ta thì chớ, Đằng Dạ vô lương tâm quở trách, bức bối nhìn đôi uyên ương tình chàng ý thiếp đối diện, đồng thời, không do dự nâng mặt Giai Băng lên, âm thầm hách mắt về phía kia, ra chiều muốn cô nhìn mà học hỏi.

Từ Thần dường như rất sung sướng trước sự ganh tị của Đằng Dạ, biểu đạt tình cảm ngọt hơn mật.

-Đói rồi à?_Hết sức dịu dàng xoa đầu Từ Di, Từ Thần cười sùng sĩnh.

-Từ Thần, người bói com giúp ta đi! Ta đói đến vô lực rồi!_Tuy cách xưng hô hết sức hàm hồ, nhưng nó được thốt ra từ giọng nói ngọt ngào, khuôn mặt như đang làm nũng, nên hết thấy không làm Từ Thần ngứa tai muốn chiến tranh lạnh.

Đằng Dạ “yêu thương” liếc Giai Băng, thấy cô rùng mình thì gân xanh nổi đầy mặt, tức!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngọc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99

Chương 40: Xác nhận

-Từ Thần, người làm gì vậy? Sao không bói com cho ta? Nhắm mắt há miệng lâu đến suýt sái cả quai hàm mà vẫn chẳng có thứ gì nhảy vào, Từ Di nhăn mặt mở mắt nghi hoặc, liền bắt gặp ánh mắt sắc bén như lưỡi dao của Đằng Dạ lia đến, và ông chồng của cô cũng đang rất nhân nhả tiếp nhận_Này! Hai người nhìn nhau “đăm đăm” thế không phát chán à?

Hai người kia vẫn im lặng trừng mắt.

-Hay hai người có cảm tình với nhau, muốn vứt hai quả phụ như bọn này hả?_Bàng hoàng trước suy nghĩ của chính mình, Từ Di đập bàn bật dậy, nét mặt vừa tức giận vừa lẩn lo lắng.

-Từ Di! Có chết anh cũng không thềm làm cái điều đó!_Quá quen với mấy lời kinh thiên động địa của vợ, Từ Thần nhẹ nhàng xoa xoa mái đầu cô_Giờ em cùng Giai Băng sang chỗ khác ngồi ăn đi, anh và Đằng nhị thiếu gia đây cần nói chuyện với nhau một chút.

-Chuyện này...

-Giai Băng, đằng sau những người đàn ông thành đạt luôn là những người phụ nữ biết điều_Cũng ôn nhu đánh mắt về phía Giai Băng, Đằng Dạ ngầm ý nói.

-Thế còn thức ăn!_Hai sắc thái: một bất mãn, một lạnh nhạt đồng loạt vang lên.

-Tùy ý gọi thêm, dù sao hai người cũng ăn com chùa, đừng khách sáo làm gì_Từ Thần sáng khoái đề nghị, dù sao, nhà hàng này cũng là nhà hàng của Đằng gia, lỗ vài triệu cũng chẳng ăn nhả gì.

Nghe Từ Thần nói vậy, hai người đàn bà biết điều nhanh chóng rời đi, để lại không gian riêng tư muốn chém thì chém, muốn giết thì giết của hai chàng.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngọc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100

Thời gian trôi, 15 phút dài trôi qua, hai bàn ăn cách xa nhau 9 mét ngoài phát ra tiếng ăn uống ngẫu nhiên thì rất mực tĩnh lặng, tĩnh lặng đến kì dị.

-Đúng là kém cỏi!_Nhìn lướt qua hai người đàn ông thành đạt đang tao nhã ăn uống đằng xa, Từ Di bĩu môi khinh thường rồi quay sang Giai Băng đang hăng hái càn quét thức ăn_Này! Chúng ta chơi trò “nói thật” đi, đỡ phải chờ đợi nhàm chán.

Rời lực chú ý khỏi miếng thịt gà thơm lừng, Giai Băng nhìn Tử Di một hồi rồi gật đầu, dù sao đang chán, tìm một trò chơi đốt thời gian vậy.

-Được, chúng ta oản tù tì, ai thắng thì hỏi, người còn lại không trả lời được phải uống một li rượu, thế nào?

-Ok! _Buồng đưa, Giai Băng ngồi ngay ngắn ra trận.

Lần đầu, Tử Di thắng.

-Giai Băng, hiện tại có mấy người theo đuổi cô? _Là con gái, Tử Di không khỏi tò mò về việc này. Đàn ông theo càng nhiều, giá trị phụ nữ càng “leo thang”.

-Không biết! Hình như 1! _Giai Băng thành thật trả lời. Từ nhỏ đến lớn, Lãnh Kiên là người luôn ở bên cô, chính anh cũng nói anh yêu cô. Trên đời này, chắc chỉ có mỗi anh theo đuổi cô mà thôi.

-Khó tin quá! _Xoa cằm một cách dâm tà, Tử Di cười nham hiểm _Cô đường đường là Giai Nhân Kì mức tiếng Hà Thành mà chỉ có 1 thôi sao? Ai tin! Như tôi đây mà có những 3 anh sống chết nè!

-Mặc cô, không tin thì tôi đành bị phạt rượu vậy! _Nói đoạn, Giai Băng nốc nguyên một li rượu vang đất đỏ _Đến tôi, đầu cô bao nhiêu sợi tóc?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101

Tử Di trợn mắt khinh bỉ rồi cũng phóng túng nốc nguyên li rượu.

Hai người cứ thế qua lại, đến khi lí trí đã bị rượu vang nhấn chìm, mắt mờ tai điếc, toàn thân nóng bừng như bị lửa hui nguyên con, cuộc chơi mới dần dần kết thúc.

-Giai...Băng, ta hỏi ngươi, ngươi có thích tên oắt Đẳng Dạ kia không? _Khua tay loạn xạ giữa không trung, Tử Di to tiếng, giọng nói nồng nặc mùi lưu manh.

Nhưng, khác với lần trước thắng thùng nốc rượu hay không do dự đáp lời, lần này, Giai Băng mơ hồ như chìm vào mớ suy nghĩ hỗn độn.

Cũng thật là, cô làm gì cần phải suy nghĩ nữa chứ. Rõ ràng cô đã xác định rõ tình cảm của mình rồi cơ mà. Nhưng, để thốt lên thôi cũng thật là khó, dẫu người được nghe không phải là chính chủ.

-Này! Lơ tôi hả? _Tuy nửa tỉnh nửa gục hẳn trên bàn, Tử Di vẫn cố gào lên đòi nhân quyền.

-Ừ! _Cười nhạt một cái, Giai Băng thuận miệng đáp rồi nốc nguyên chai rượu mới khai rồi đứng bật dậy, lôi Tử Di đứng lên. Cả hai tựa vào nhau nhích về phía hai chàng trai kia.

-Lãng nhị thiếu gia, ngài cũng thật bị ối! _Sau một hồi đàm phán, Đẳng Dạ nở nụ cười yêu nghiệt đánh giá, đôi môi mỏng thấm ướt vài tơ rượu.

-Ngài nói quá! Tôi chỉ là chớp thời cơ hành động thôi. Là thương gia ai chẳng như thế! _Không để mình yếu thế, Tử Thần cũng cười điên đảo chứng sinh.

Đúng lúc mùi thuốc súng vung *** nồng nặc, một thân ảnh hoàn mỹ trong chớp mắt bỏ nhào về phía Tử Thần, đôi tay thon nhỏ túm chặt lấy cổ áo anh.

-Nói đi! Ngươi thích ta không?

-Hử? _Quá bất ngờ, Tử Thần căng mắt nhìn tấm thân mình bị lấp diên đảo, đáy mắt đen vương bận vài tia kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102

Mà Tử Di ở gần đó, nhìn thấy màn trước mặt, vốn định lao về phía Tử Thần liền đột ngột “thăng phanh” gấp, khó hiểu chăm chăm quan sát màn vũ lực

trước mắt rồi mơ hồ quay sang phía Đằng Dạ đang một thân cô độc, hàn khí vậy tung toé, nhất thời như bùng tỉnh đại ngộ, lao về phía anh, tha thiết quẩn lầy.

Nữ không cô đơn, nam không cô độc, hoà hợp huyền diệu như hai cặp đôi trời xanh ấn định. Nhưng nếu hoán đổi lại, chắc sẽ tuyệt mỹ hơn nhiều.

Trước hành động vừa nhu nhược vừa lưu manh của hai cô nàng, mặt hai chàng trai rất tỉnh táo còn lại không hện đen sầm như trúng phải độc, mâu quang không ngừng bắn về phía trước, trùng trùng.

Tình cảnh trâu bò nhảm chuông này, không phải chủ nuôi nào cũng thích.

-Khụ! Khụ! Một tay thịnh tình tạo khoảng cách an toàn với Giai Băng, một tay đưa lên miệng ho khan vài cái, Từ Thần làm ra vẻ khó xử_Nhảm chuông! Chúng ta đổi lại đi!

Đối phương là Đằng Dạ dường như không nghe thấy, toàn thân bất động, ánh mắt vẫn chặt chẽ thấu tóm hình ảnh trước mặt, không lên tiếng, chỉ có lực đạo của bàn tay nắm bả vai Từ Di là tăng thêm lực.

-Á! Từ Thần! Đau!_Như cảm nhận được cái đau tê buốt từ tay Đằng Dạ truyền đến, Từ Di nhắm mắt, thoát khỏi mơ màng, trừng mắt nhìn Đằng Dạ.

Bỗng, khuôn mặt Từ Di nhanh chóng biến sắc, thất kinh lùi người ra sau, hải hùng chớp mắt quay đầu nhìn Từ Thần, một luồng tức giận sôi trào.

Chuyện quỷ gì đang xảy ra trước mắt cô vậy? Từ Thần của cô sao lại ôm một cô gái khác, đã thế lại kinh ngạc đáp trả ánh mắt của cô mà không thêm buông người kia ra?

Máu Hoạn Thư nổi lên, tơ máu trong mắt Từ Di căng đầy một mảng đỏ phẫn nộ. Cô xoay người, chớp nhoáng lao về phía Từ Thần, một tay túm lấy mái tóc dài đen nhánh của Giai Băng, giật mạnh, một tay khác giơ lên cao, toan xé gió hạ xuống.

Đột ngột, một bàn tay ngoại lai vô thanh vô hình tiếp lấy cổ tay Từ Di, ngăn lại hành động bộc phát kia. Trong nháy mắt, thân hình mềm nhũn của Giai Băng trước mắt Từ Di như bong bóng biến mất, chỉ để lại một nhúm tóc bị cắt đứt trong lòng bàn tay.

Chuỗi hành động nhanh, dứt khoát như tia chớp cuối chân trời sáng lên rồi vụt tắt, đè nén bầu không khí trở nên tĩnh lặng.

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103

Không bé, không công, nhẹ nhàng biến Giai Băng thành bao lúa vất ngang vai, Đằng Dạ không thêm liếc mắt nhìn hai người còn lại, quay người hướng cửa chính nhà hàng mà đi.

-Đằng nhị thiếu, chúng ta chưa xong chuyện_Những tưởng ai đó đã bị một tràng kia dọa cho hoá thạch, không ngờ nháy mắt đã tỉnh táo, sắc bén lên tiếng.

Nhưng, Đằng Dạ vẫn sai đôi chân dài mà đi, bàng quang mọi chuyện.

-Nếu Đằng nhị thiếu cự tuyệt thành ý của tôi như vậy, tôi đây cũng không ngại đem chuyện này cho đám kí giả buồn chán kia thổi phồng lên. Chuyện xấu thường vang xa, chuyện hôm nay, chắc không phải là ngoại lệ_Đưa tay ôm eo Từ Di đang phùng phùng lửa giận, Từ Thần nhàn nhã tiếp lời, tựa hồ nhà phân tích tâm lý xã hội_Thử nghĩ xem, đường đường là Đằng nhị thiếu phu nhân mà giữa thanh thiên bạch nhật quấy rối người đã có vợ như tôi, chắc, sẽ chấn kinh lắm đây. Không nổi tiếng thì không ai nói làm gì, như Đằng nhị thiếu phu nhân còn là Giai Nhân Kỳ-cô con dâu trong lòng các bà mẹ quyền quý, không bị dư luận ném đá mới lạ. À, thời nay, những người như thế còn được gọi là...

-Câm miệng!

-Dâm nữ!

Hai điệu âm thanh một cuồng nộ, một mỉa mai khinh giễu đồng thời vang lên cùng lúc, tạo nên một sự mâu thuẫn vô hình.

Nặng nề, luồng không khí bao trùm dường như ngưng đọng.

Trong hai người, phải có một kẻ thoả hiệp, nhục nhã nhận thua.

-9h sáng mai, phòng hội học sinh, đưa hợp đồng đến. Muộn, miễn!_Ngắn gọn ném lại một câu, Đằng Dạ lạnh như băng liếc mắt nhìn bộ dạng đắc ý của Từ Thần, quay người rời đi.

Kẻ tinh táo bị bỏ lại khê khằng thở dài, khoé môi cong lên rục rờ nhưng no đầy sự chết chóc.

-Thí nghiệm đại thành công!

-Đại thành công? _ Thanh âm yếu ớt kèm theo sự khó hiểu của Từ Di vang lên.

-Ừ! Hắn ta không chỉ mất đi một bản hợp đồng, còn làm lộ tẩy thân thủ của mình. Đằng Dạ ngoài đời chỉ là một thiếu gia, chỉ có trí không có thể lực. Nhưng ban nãy, hắn chặn cái tát của em rất nhanh, cũng thoáng chớp làm đứt lọn tóc em giữ, giải thoát Giai Băng.

-Ồ?!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104

-Giai Băng quả không phải là Thánh thể tầm thường

oOo

Thô lỗ pha lẫn ôn nhẹ đem ai kia “quăng” lên ghế trước ô tô, Đằng Dạ đặt người lên ghế lái, một tay nắm chặt lấy cổ tay Giai Băng, tay còn lại cầm vô lăng, nó máy, lao đi trong đêm.

Tốc độ điên cuồng, gió lùa thế xe mui trần tấp thẳng vào mặt người từng đợt mát lạnh, mang theo chút sinh khí thanh khiết sau cơn mưa rào hồi chiều.

Thị giác, khứu giác,...toàn bộ 5 giác quan cùng lí trí của Giai Băng như được luồng khí thiên nhiên tinh diệu ấy đánh thức, hoàn toàn vượt ra khỏi men say ban nãy.

Từ từ mở mắt, hé đôi đồng tử tĩnh lặng vờn ánh nhìn ra bên ngoài. Ánh đèn đường sáng trưng sắc sỡ, xe cộ qua lại tấp nập trên đường dẫn in dấu trong não bộ của Giai Băng, chỉ hơi hột, không khác sâu. Tâm trí cô bây giờ không có chỗ để hướng thụ sự hào nhoáng ngoài kia, nó như đem cô chìm sâu vào một thế giới khác-nơi mà cô là chúa tể của những suy tưởng, nơi mà những gì một con người có thể nghĩ ra được về nên. Nơi đó, người ta gọi là ước mơ. Và Đằng Dạ, trong thế giới ấy, dường như sẽ vì cô mà sống.

Cười nhạt tự giễu, Giai Băng vừa thoát li khỏi thế giới mơ tưởng ấy liền ngã tâm hồn vào khoảnh khắc ban nãy, khi cô dùng hết lí trí cuối cùng sót lại trong men say chạy về phía anh truy hỏi tình cảm của anh, lòng chợt dấy lên từng sóng đau đớn.

Mạnh mẽ hỏi, nhưng thứ cô nhận được chỉ là một sự tĩnh mịch nào nề cùng hàn khí chết chóc đến rùng mình. Anh giận. Không trả lời, chỉ dựa vào từng ấy thôi cô đã biết được đáp án của mình. Anh không yêu cô. Không yêu nên không cần tốn sức để đáp trả.

Tâm chết, nghĩa là tình cũng mất. Tình mất, nghĩa là trái tim không còn.

Cơ mà, ai bảo tim cô không còn, nó vẫn đập, từng hồi giục giã như trống quân ra trận.

Chút ảm áp mờ nhạt từ lòng bàn tay Đằng Dạ trên cổ tay cô vô tình khuấy đảo những cảm xúc mãnh liệt, những phản ứng bất thường của kẻ hèn mọn khi yêu trong cô. Cô đỏ mặt, máu như dồn lên não, căng thẳng cực độ. Cô tin chắc, thân thể cô lúc này đây đang cứng đờ.

Biết người ta không quan tâm đến mình, vẫn sống chết vì người ta mà đẩy cao từng trào cảm xúc. Tại sao lại thế?

Không có hi vọng cơ mà?

Đúng là không có hy vọng..

Dẫu vậy...

Người ta không yêu mình, nhưng đâu có pháp luật nào ngăn cấm bản thân yêu người. Pháp luật không can thiệp, người lấy tư cách gì từ chối tình yêu của cô?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 105

Đúng! Chính là như vậy. Tình yêu của cô không phải loại tình yêu cao thượng biết nhường nhịn, rút lui. Đối với người luôn khao khát tình yêu, vọng tưởng được uống huyết mạch của tình yêu để tồn tại như cô, sao có thể để hạnh phúc ra đi. Vô liêm sỉ cũng được, xấu xa cũng không sao, cô phải đoạt lấy, phải chiếm được thứ cô muốn.

Đừng trách cô vô tình, có trách hãy trách lão nguyệt se duyên vô nọ. Yêu, là phải chiếm hữu.

Cùng lúc quyết tâm Giai Băng đang sôi trào, ô tô của Đằng Dạ đã lẳng lặng vào bãi đỗ. Ngay lập tức, cô nhắm mắt lại, duy trì trạng thái say không biết trời đất.

Xuống xe, Đằng Dạ nhanh chóng mở cửa bên Giai Băng, cánh tay như rắn mạnh mẽ cuộn quanh thắt lưng cô, lôi cô ra ngoài.

Để xứng với công lao vờ say của mình, Giai Băng nghiêng nhẹ người, mặc thân thể bị hấp dẫn bởi trọng lực, nhào về phía trước, thẳng tiến lồng ngực Đằng Dạ.

Đối diện với hành động này, Đằng Dạ dường như không có phản ứng xò đẩy, thuận tay ôm thân thể Giai Băng vào lòng.

Tuy không bị đẩy ra, nhưng Giai Băng biết, vì cô say nên anh mới làm vậy. Thế nên, cô muốn trả thù.

Người say không có tội, nhưng cô làm cũng sẽ không được tính là tội.

Nghĩ vậy, trong tư thế say rượu sinh động, Giai Băng “tạo phản”. Cô đưa tay sờ mó loạn xạ khắp người Đằng Dạ, trở chứng thì tát má anh nghe tiếng chan chất vui tai, khi không lấy móng tay cào mặt anh, mạnh chút, hủy dung luôn càng tốt, đỡ lòi kéo hồ ly.

Cũng có lúc, rằng cô ngứa ngáy, cô cũng không ngại há mồm nhe răng cắn da thịt anh. Nhiều lần cắn hoài thấy cứng không chịu nổi, nghĩ anh suy dinh dưỡng cô liền mở mắt tỉ mỉ xem xét, hóa ra, mình gặm trúng xương quai xanh nhà người ta. Ngượng!

Được một lúc, Đằng Dạ không chịu nổi bèn gầm nhẹ:

-Giai Băng! Tôi biết em đang tỉnh. Giả say tiếp thì đừng trách tôi vô tình.

-Coi như anh thông minh_Không cam lòng, Giai Băng rời chiến tuyến.

-Muốn làm gì? Nói đi.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106

-Em chỉ muốn trả thù 6 nụ hôn đã mất_Nghĩ nghĩ một chút, Giai Băng ma quái đáp.

Rồi, không để Đằng Dạ phản ứng, môi anh đã bị khoá chặt.

Màn đêm đen kịt, tối mực, như muốn che đậy những hành động ám muội.

Ban đầu, kế hoạch của Giai Băng chỉ là môi đập môi, phớt phớt qua. Nhưng, khi cô rút lui, không muốn tiến quân qua sâu vào thành địch vì người thiết thời hết thấy chung quy là cô thì “bạn diễn”_nọ đã thoát khỏi kinh điển, hai vành môi mỏng mềm mịn xuất quỷ nhập thần quấn chặt lấy đôi môi to gan của cô, hàm răng đều mát lạnh rậm rạp gặm gặm, cơ hồ đang nhai nhả thưởng thức một miếng thịt lợn luộc.

Nhân lúc đầu óc Giai Băng bị dọa cho đình trệ, chi biến tròn tròn đôi mắt đen, chiếc lưỡi của Đằng Dạ uốn ** như rắn nước lách qua hàm răng cô, đi vào bên trong căn quấy.

Theo phản xạ, Giai Băng cố thu lưỡi tránh động chạm không đáng có, nhưng lại luôn vô tình vấp phải lưỡi Đằng Dạ, bị lưỡi anh bắt lấy, truy kích.

Những cảm giác mới mẻ như làn gió xuân tươi mát như trào vấy trong toàn bộ thân thể của Giai Băng, khiến cô vừa hưng phấn vừa kinh hoàng không rõ ngọn ngành.

Lưỡi truy lưỡi, môi cắn môi, đôi tay mảnh dẻ của Giai Băng từ từ chuyển động, ôm lấy gáy Đằng Dạ, đôi chân thon tự biết chiều cao có hạn mà nhướn lên, hung hăng phản kích.

Như say như mộng, đôi đồng tử ẩn ẩn dưới làn mi đen cong rậm của Đằng Dạ trở nên mờ lung, mơ màng huyền hoặc, bàn tay to khỏe của anh bùng lên mặt Giai Băng, cố giữ cho cô ngoan ngoãn từ bỏ ý định trốn chạy.

Đây đưa một hồi, khi bầu không khí bao quanh đã ám muội và nóng bỏng đến cực điểm, hơi thở của Giai Băng cũng đã yếu ớt, móng manh đến đáng sợ, đôi môi đỏ ửng của Đằng Dạ mới lưu luyến tách rời.

Không hẹn, hai người đều gấp gấp hít thở, điều hoà hô hấp, thân thể dần nóng lên đến kinh người.

Chợt, Giai Băng thấy quang cảnh xung quanh thu vào tầm mắt mình trở nên mờ nhạt, như có một tầng sương bao phủ quanh.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107

Từ chi nhũn mềm, Giai Băng lao đảo rồi ngã vào lòng ngực của Đằng Dạ, chính thức hôn mê bất tỉnh.

Thấy Giai Băng ngất đi, Đằng Dạ hốt hoảng đến chân tay luống cuống, trong lòng dấy lên vô số nghi hoặc và ân hận. Có lẽ, lúc ấy anh quá nóng lòng nên gấp gáp bắt ép cô, khiến cô sợ đến ngất, lần sau nên từ từ. Thời gian càng dài hưởng thụ càng nhiều.

Mang theo suy nghĩ đồi bại kia, Đằng Dạ bế thốc Giai Băng lên, tiến vào tiền sảnh toàn chung cư.

Đi được vài bước, Đằng Dạ phát hiện mình có điều gì đó không ổn. Toàn thân như bị một luồng gió lạnh tấp vào khiến anh không khỏi run nhẹ, hơi thở phả ra nóng đến khó chịu, toàn thân như có lửa thiêu đốt.

Không biết có phải lúc này dùng sức quá nhiều hay không, Đằng Dạ cảm thấy mệt mỏi vô cùng, bế Giai Băng lên thang máy đã đủ khiến anh kiệt sức, thở hồng hộc như bò tốt.

Mà Giai Băng trên tay anh cũng chả kém hơn, người như hòn than nhỏ, nóng bùng, mồ hôi ứ đọng trên trán, chảy dài. Dấu hiệu này làm anh nghi hoặc không biết cô có bị sốt hay không.

Hai tay vướng bận, Đằng Dạ đành lấy trán mình áp vào trán Giai Băng xuẩn ngốc mà so sánh nhiệt, nhưng căn bản không được, anh giống cô, nóng như lửa. Đoán chừng, cả hai đều sốt.

Khẽ thở dài một tiếng, Đằng Dạ cười khổ. Hôn cũng bị sốt, hết cách.

-Cạch! _Đương lúc Đằng Dạ không biết làm thế nào để mở cửa căn hộ, Đằng Hy từ bên trong đột ngột mở cửa, thấy bộ dạng nóng bỏng của hai người liền nhíu mày một cái, đứng im phóng mắt dò xét.

-Giai Băng sao vậy? _Lướt mắt lên khuôn mặt đỏ ửng và hơi thở dồn dập của Giai Băng, Đằng Hy trầm ngâm mở miệng, thanh âm trầm đục một cổ hàn khí sắc bén dọa người.

-Tránh ra! _Căn bản, Đằng Dạ lại không thèm để ý đến Đằng Hy, lãnh đạm ra lệnh. Cơ thể theo đó cũng dần chuyển sang tư thế chiến đấu nghênh đón những phản ứng tiếp theo của ông anh trai.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108

-Ta hỏi, Giai Băng bị làm sao? Ngươi làm gì cô ấy? _Cô chấp lấy thân chặn cửa, Đằng Hy tỏ vẻ nếu Đằng Dạ không nói sẽ không để anh đi qua.

-Chuyện vợ chồng chúng tôi, anh không có tư cách xía vào, rút ra ngay! _Đằng Dạ tiếp tục duy trì bộ dạng cũ, thanh âm trầm trề khí tức bức người. Đôi mắt đen sâu vô đáy thẳng thừng chọi ngang với đầu mắt đầy thị huyết của Đằng Hy, khoé môi cong lên ý cười khiêu khích.

Không hề tức giận, Đằng Hy cũng ôn nhã đáp trả bằng một nụ cười đắc ý, lời nói nhuốm đầy thương tâm và mỉa mai giả tạo.

-Nhanh thôi, ta sẽ có tư cách đó, còn ngươi thì không!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109

Chương 40-p5

-Chỉ sợ anh không được tiện nghi như thế? Cong khoe môi ma mị nở nụ cười lạnh lẽo tựa đầm băng, Đằng Dạ mang bản mặt thần nhiên trấn định, dường như không hề bị câu nói kia của đối phương ảnh hưởng. Sự lạnh lùng quyết đoán hoà quyện cùng hơi thở bất ổn nóng bỏng tạo nên một lớp khí dị thường bao bọc xung quanh anh, làm cho anh trở nên bí ẩn đầy nguy hiểm.

Phóng tia mắt thâm trầm sắc bén nhìn biểu hiện vẽ trên mặt Đằng Hy một chốc, Đằng Dạ biếng lười nhấc chân toan lách qua người kẻ chặn cửa liền bị bàn tay đối phương tức khắc xoè vuốt không chế bả vai. Một lực đạo vô hình âm ngoan truyền qua da anh, luồn vào khớp xương, thấm đượm ý vị đe dọa, cảnh cáo.

Nhưng từ đó, nhiệt độ trên người Đằng Dạ cũng theo cơ chế qua lớp áo da mỏng truyền vào lòng bàn tay Đằng Hy tố cáo bệnh trạng chủ thể.

Mày kiếm nhướn cao, cơ hồ suy nghĩ, một lúc lâu, Đằng Hy mới cong môi giảo hoạt cười, tay còn lại như gió lướt lên vùng trán khẽ nhại mồ hôi của Giai Băng, ý cười ngấm nước tất hần.

-Hai người vừa làm gì? _Quét mắt lên người Giai Băng một lượt, Đằng Hy đánh giọng, sắc mặt bị những hình ảnh ẩn hiện trong đầu làm cho biến hoá hết sức khó.

-Làm những gì cần phải làm! _Lạnh nhạt chiếu ánh nhìn hàn khí lên bàn tay ngự trên vai, Đằng Dạ lơ đãng trả lời, sâu bên trong là một sự khoe mẽ hết sức trẻ con. Nói ra có vẻ nhỏ mọn, nhưng đối với Đằng Dạ, thường thức nét mặt cứng nhắc ngập tràn sự lo lắng của ông anh Đằng Hy này là điều mà anh cầu còn không được. Bởi lẽ, Đằng Hy giống anh, bất kể lúc nào cũng mang theo chiếc mặt nạ khó vỡ.

Trong vô thức, Đằng Hy chợt nhớ đến lời tiên tri lúc trước, lời tiên tri đã đẩy anh đến Mỹ xa lạ, lời tiên tri đã khiến anh và Đằng Hy ở trên hai chiến tuyến đối địch sinh tử. Nó quả thực đã xảy ra, hay chỉ bị sự giả dối chà đạp?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 110

Đằng Dạ cúi đầu nhìn Giai Băng thờ phỉ phỉ từng ngậm nóng hổi, đáy mắt đen sâu khó lường. Không chỉ sản nghiệp Đằng Dạ, ngay cả người này...cũng không thoát khỏi?

-Làm gì cần phải làm? _Nhắc lại câu nói trào phúng của Đằng Dạ bằng một câu nghi vấn cợt nhả cùng chua xót, bàn tay nắm thành quyền của Đằng Hy càng thêm tăng lực, sát khí trực trào trong từng hơi thở mạnh. Anh nghiêng răng đầy cảnh cáo, ý chí hoàn toàn không thể kiểm soát tâm tình đang giục giã nữa _ Chẳng lẽ ngươi không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu Giai Băng mang thai sao? Tại mắt bọn chúng ở khắp nơi!

-Đây là chuyện của tôi, anh không có quyền bận tâm! _Không thêm đề ý đến sự tức giận của Đằng Hy, Đằng Dạ hất bàn tay đang ngự trên vai áp chế mình, thoát cái đã bước vào bên trong căn hộ ngập ánh đèn.

-Nếu đã coi Giai Băng là thánh thể, chỉ bằng ngươi nhường cô ấy cho ta, ta sẽ biến cô ấy thành Chính thể! _Không biết suy nghĩ gì, một lúc trầm mặc, Đằng Hy lên tiếng hòa hoãn, giọng điệu thương lượng như đang đi buôn, đáy mắt phảng phất sự bi thương lẫn căm tức.

-Ngươi biết ta sẽ không nhường cho ngươi! _Bước chân Đằng Dạ càng ngày càng nhanh, tí thôi đã đến gần phòng ngủ của mình.

-Ngươi nữ để đám người đó giết chết Giai Băng? Đưa cô ấy cho ta, cô ấy có thể sống!

-Người của ta, sống chết do ta định đoạt, ngươi là người ngoài, nói lời dư thừa làm gì! _Nhấn mạnh hai chữ “người ngoài” phân định thân phận rõ ràng, Đằng Dạ đập cửa vào phòng, còn không quên đóng rầm cửa lại, mặt mày ngay sau đó lộ ra vẻ khó chịu đến cực điểm.

Có lẽ, anh nên làm gì đó khiến Đằng Hy cách xa Giai Băng.

Cần thận đặt hòn lửa Giai Băng lên đệm, Đăng Dạ đứng thẳng người, từ trên cao phóng mắt nhìn xuống, âm trầm như đang xem xét.

Nhìn đi nhìn lại, anh chỉ thấy được dung mạo xuất chúng của Giai Băng, trong thế giới này, có lẽ cũng có nhiều. Đôi môi hồng nhuận hơi sưng mọng đỏ, đôi mày ngài sinh động như vẽ, khuôn mặt trái xoan thanh bình điểm lệ và đôi má hồng phấn đáng yêu khiến người ta không thoát khỏi tham vọng muốn véo một cái. Ngoài dung mạo động lòng người ấy, Đăng Dạ thực sự nghĩ không ra trên người Giai Băng còn có thứ gì có thể hấp dẫn ông anh trai vô tâm vô phách của mình nữa.

Thế mà, anh cũng chẳng nghĩ xem mình vì cái gì mà yêu cô. Đây có thể là triệu chứng của việc Ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng.

Nghĩ, không biết khi nào lại ti bi nhớ đến giây phút triền miên ban nãy, tâm tình Đăng Dạ có hơi hoảng loạn cùng áy náy. Ai mà ngờ, hôn thối cũng làm phát sốt chứ! Quả thực lợi hại đến rợn người mà.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111

Chương 40-p6

Nhẹ thờ dãi, Đăng Dạ cong môi vẽ nụ cười bất đắc dĩ, nhanh tay thay một bộ quần áo mỏng. Chất vải mềm mượt bao quanh làn da hơi rám nắng khiến tâm tình anh khởi sắc thêm một chút, ít nhất, nó làm anh đủ tỉnh táo để biết bản thân bây giờ phải làm gì.

Đảo mắt nhìn khuôn mặt hồng đỏ của Giai Băng thêm lần nữa, Đăng Dạ xoay người ra ngoài, thẳng hướng đến phòng bếp tìm một ít đá và thuốc hạ sốt.

Đến khi Đăng Dạ thông dong quay lại phòng, sự thần nhiên chật vật lắm mới che đậy được nét sắc mặt mệt mỏi trên khuôn mặt yêu nghiệt của anh đột ngột bị xé toạc, thay vào đó là sự giận dữ âm ỉ ẩn trong từng đường gân xanh nổi lên trên vầng trán cao. Hàn khí cường đại phút chốc phát tán khắp nơi trong căn phòng trung trung, dồn dập ủa ra ngoài qua cánh cửa mở toang.

Bầu không khí lạnh lẽo đông đặc ngút ngàn phần nộ giương trải qua từng giây từng phút, ngày càng nặng nề và gay gắt, như thể, sức chịu đựng của 'kẻ chủ mưu' sắp vỡ toang.

Cảm nhận rõ sự thay đổi mạnh mẽ của tầng tầng lớp lớp không khí bao quanh, chàng trai đang bất động dựa người vào chiếc ghế đệm kê cạnh giường ngủ, nơi Giai Băng đang chìm sâu trong cơn sốt, khẽ cử động, mái tóc đen như mun dài đã có thể buộc lỏng thành một túm nhỏ ở sau gáy cũng khẽ khàng lay động nhẹ, nhưng vẫn giữ nguyên hiện trạng ban đầu theo chủ thể của nó. Riêng đôi môi mỏng cuốn hút kia, ngang tàn giương lên một nụ cười khinh giễu.

Chàng trai kia, như cũ, chống tay lên thành ghế, mắt mông lung dán lên điểm cố định ban đầu đầu đó trên khuôn mặt khổ sở của Giai Băng.

-Tôi không phải là không khí! _Giấy khắc trôi qua, phần nộ trên mặt Đăng Dạ đã được áp chế, trả lại sự tĩnh lặng như mặt nước. Giọng nói của anh cũng vậy, không điên cuồng, chỉ có lạnh lẽo bao quanh.

-Đáng tiếc, người có tu mười năm cũng không thể tinh khiết như không khí. Người không xứng! _Vẫn giữ nguyên dáng bộ thờ ơ thức cũ, Đăng Hy cười cợt nhả rồi chếp miệng, thanh âm phổ diễn sự thương tiếc lộ liễu đến mức giả tạo.

-Cút ra khỏi phòng tôi! _Không thèm đôi co với Đăng Hy nữa, Đăng Dạ tiến nhanh vào chủ đề chính.

-Dù có đuổi, tôi cũng vào được đây thôi! _Đăng Hy cuối cùng cũng xoay người lại, tặng cho Đăng Dạ nụ cười cũ nhưng rạng rỡ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 112

-Tự nhiên! Tôi không ngại đuổi chó nhiều lần thì ngại gì đuổi anh _Những ngón tay nắm giữ khay đá và hộp thuốc của Đăng Dạ ngày thêm chặt.

-Ừ! _Ném một câu không liên quan gì đến đề tài nói chuyện, Đăng Hy lười biếng từ từ đứng dậy, nhích chân bước đi, dáng bộ như muốn trở về phòng.

Ai mà ngờ, khi Đăng Hy lướt qua người Đăng Dạ, động tác của anh ta chuyển biến nhanh đến khôn lường, một đòn tay chuẩn xác rơi vào gáy Đăng Dạ.

Con đau chột ủa đến cùng con sốt khiến Đàng Dạ không thể kiểm soát được lí trí của mình nữa, hay ho bất tỉnh.

Ngay sau đó, Đàng Hy thuận lợi túm lấy thân thể mất cân bằng của Đàng Dạ, đặt anh lên ghế sofa cạnh đó rồi 'cuớp' lấy đồ trên tay anh, đi đến chỗ Giai Băng làm các thao tác giúp hạ sốt.

Thời gian trôi đi, sau khi tổng Đàng Dạ sang phòng mình và thay đá cho Giai Băng, Đàng Hy ngồi xuống chiếc ghế lúc này, tạo lại dáng bộ thương thức lúc trước mà nhìn Giai Băng, tâm trí cũng miên mang rơi vào suy nghĩ của bản thân.

Đó là...chiều hôm nay...

-Xem ra, mẹ đã nhìn thấy sổ giấy tờ đó_Chiều hôm nay, như thường lệ, Đàng Hy anh đến uống trà cùng Đàng phu nhân. Mang tiếng là uống trà, nhưng thực chất lại muốn trưng cầu ý kiến của anh về chuyện của Đàng Dạ.

Về phần tại sao ý kiến của anh lại được chú trọng, thì có lẽ, tất cả là vì năm đó, anh xui xẻo bị bắt làm con tin thay Đàng Dạ, khiến 2 năm trời sống thực vật không biết trời đất, thế nên, thân phận của anh mới được nâng cao một bậc, và trở thành người thừa kế tương lai chẳng?

-Con biết?_Nhìn biểu hiện dửng dưng của Đàng Hy, Đàng phu nhân nhủ mảy, cốc trà kề miệng ngưng chuyển động.

-Có xem qua!_Liếc nhìn người đối diện, Đàng Hy cười nhạt, có chút hài lòng với vị đắng của trà.

-Vây...

-Mẹ nên dùng biện pháp mạnh đuổi Giai Băng đi!_Đoán biết mẹ mình định nói gì, Đàng Hy trả lời ngay lập tức. Như thể sợ bà do dự, anh không ngại ném tiếp một câu_Sống với nhau khá lâu, chỉ ít sẽ có chút tình cảm. Mẹ không dứt khoát, Giai Băng sẽ lưu luyến, chỉ bằng thẳng thừng tàn nhẫn đuổi cô ấy đi, đỡ phải dây dưa. Muốn cứu Giai Băng, đó là cách tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113

Chương 40-p7

-Chuyện này..._Trước chủ ý của con trai, Đàng phu nhân không nên nổi do dự, đôi lông mày cũng vì rơi vào trầm ngâm mà nhíu lại. Đối với đời người của một cô gái, tuy đã không còn cái chế độ phong kiến bảo thủ xưa kia nữa, nhưng, mỗi một việc bị li hôn đã đủ đã kích lắm rồi, nay lại thêm việc cay nghiệt xua đuổi, bà sợ, Giai Băng sẽ tổn thương đến chết mất. Huống hồ, con bé lại là một thực nữ chính công nữa chứ. Điều này, thực sự có phần quá đáng.

-Nếu mẹ không thể dứt khoát, mọi chuyện sẽ vô cùng phức tạp. Mẹ bảo mẹ quý Giai Băng, không muốn cô ấy chết oan đúng không? Thế thì tốt nhất nên cắt đứt quan hệ càng sớm càng tốt!_Đáy mắt đen sâu như vực của Đàng Hy loé lên chút bức bối. Do dự, đó chính là điều khiến anh chán ghét và khinh thường đàn bà, dù đó có là ai đi nữa, không kể ngoại lệ duy nhất.

-Ta...

-Thêm nữa, mẹ cũng đừng nói chuyện này với Đàng Dạ. Cứ âm thầm giải quyết xong xuôi rồi để nó biết_Gõ gõ đầu ngón tay lên trán tỏ vẻ nghĩ ngợi, Đàng Hy ôn trọng nhắc nhở. Nếu Đàng Dạ biết, mọi chuyện chắc hẳn hỏng bét, thả hoàn thành xong, lúc đó nó trở tay thì đã muộn. Mà người nó trả thù, quấy phá, cũng chỉ là bà mẹ không cùng máu mủ này thôi, không liên quan đến anh_Đàng Dạ tuy bề ngoài lạnh lùng xa cách, nhưng không hẳn không có tí lương tri, tất nhiên sẽ áy náy nín giữ. Giai Băng đi trong im lặng đơn giản hơn.

-Lời con nói có lí_Đàng phu nhân gật đầu, những ngón tay cao quý mân mê lớp men sứ phủ bên ngoài cốc trà_Nhưng, Giai Băng sẽ rất đáng thương.

-Con sẽ chăm sóc cô ấy!_Có lẽ, đây mới chính là điều Đàng Hy muốn nói khi đến đây. Thanh âm của anh, ngoài sự dứt khoát kiên định đầy ôn nhu thì không có thứ gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114

-Khụ! Khụ!... Đương nhân nhà thường ngủ trưa, Đương phu nhân đã bị câu nói của Đương Hy làm cho sặc nước. Chặt vật lắm, bà mới có thể bình ổn lại hô hấp, đôi mắt nâu tình nháy thẳng tắp bắn vào khuôn mặt tuấn mị của con trai, chăm chăm như thể bị đông cứng. Bà sững sờ đến mức không thể thốt lên thành tiếng, khuôn mặt méo mó đầy khốn khổ.

-Không cần phản ứng mạnh như thế! _Không hài lòng với cách tiếp nhận của mẹ mình, nét mặt Đương Hy trầm xuống, đôi mắt hẹp hút hồn nheo lại.

-À! Mẹ không có ý gì hết! _Hoi giật mình kinh sợ, Đương phu nhân thức thời lên tiếng bào chữa, lòng bàn tay cầm cốc trà không bị nóng nhưng mồ hôi vẫn rịn đầy. Bà nở nụ cười méo mó _Đó là chuyện mà một anh chồng cần phải làm với em dâu mà, mẹ không có ý kiến.

-Không phải với cương vị anh chồng! _Đương phu nhân vừa dứt lời, thanh âm âm trầm như từ địa ngục của Đương Hy vang lên, chứng tỏ, tâm trạng anh đang rất tồi tệ.

Đương phu nhân tiếp tục ngây người. Ngay sau đó, một ý niệm chợt loé lên trong đầu bà, khiến bà hoảng sợ đến trắng bạch cả mặt. Lời tiên tri đó, bà vốn không sợ, nhưng giờ đây, nó lại khiến bà rùng mình phát lạnh.

Chẳng lẽ...

-Đợi mọi chuyện thu xếp ổn thỏa, con sẽ lấy Giai Băng làm vợ _Không thêm quan tâm đến biểu tình dữ dội của Đương phu nhân, Đương Hy tiếp tục tuyên bố chắc nịch như không có gì có thể suy chuyển được nữa.

-Đương Hy! _Đương phu nhân xúc động bật dậy, biểu tình khó tin.

-Đây không phải là loạn luân, khi 2 người họ ly hôn thì ai đi đường nấy, không liên quan đến nhau. Việc con lấy cô ấy không trái đạo lý.

-Nhưng...Đương Dạ...

-Đến lúc đó, nó không có quyền phản đối!

-Vậy...ít ra, con cũng nên cưới một tháng thê sinh con trước đi chứ! _Ngồi lại chỗ mình, Đương phu nhân gắng gượng kìm nén tâm tình, nhỏ giọng đề xuất.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115

-Chỉ có những người kém cỏi mới mượn mạng người khác để đòi lấy nòi giống, con thì khác _Đương Hy nhạt miệng đáp trả _Con của con phải do Giai Băng sinh ra. Thánh thể là cô ấy, Chính thể cũng phải là cô ấy.

Thanh âm sắc bén chắc nịch vang lên giữa không gian tĩnh lặng cô động, đặc biệt vang dội. Sự hào hùng bên trong, cũng nhờ thế trở nên khí thế hơn.

Ngắm lại cuộc đối thoại lúc đó, Đương Hy không khỏi cảm thấy uổng phí thời gian ghê gớm.

Nếu là anh, anh sẽ ra tay ngoan tuyệt hơn và mau lẹ hơn. Song, đối tượng là Giai Băng, anh không thể bêu xấu hình tượng được, nếu không, làm anh hùng cứu mỹ nhân sẽ không có hiệu quả.

Lướt mắt lên gò má hồng hồng của Giai Băng, Đương Hy nhẹ nộ một nụ cười yêu chiều chưa từng có, khoé môi mấp máy phát ra những thanh âm từ tính nồng nàn.

-Giai Băng, anh sẽ không mong em biết ơn anh đâu, anh chỉ cần em lấy thân báo đáp là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116

Chương 40-p8

-!!-!!-Stupid!-!!-!!-

Đêm qua đi, một ngày mới với nhiều hứa hẹn bắt ngờ lại đến.

Thông thường, một ngày mới sẽ bắt đầu bằng tiếng gà to miệng gào thét ò ó o, nhưng, vào lúc này đây, trong căn hộ xa hoa nhất của toà chung cư công nghiệp hiện đại mới, nó lại được khởi nguồn bằng tiếng hét kinh điển Đằng Hy! của loài động vật giống cái.

Nắng mới nhọt nhọt qua cửa sổ đổ vào gian giữa căn hộ, càng thêm soi rõ từng đường nét bầm tím đầy nghệ thuật ở hốc mắt phải của Đằng Hy.

Có lẽ 'nhan sắc' đã bị đe dọa nhiều lần nên Đằng Hy dường như đã quen, anh chẳng thèm lấy gương xem xét, bình thần, ung dung uống cà phê như thường, nhưng, cũng không lơ đi ánh mắt sắc bén như dao, lạnh như băng của Đằng Dạ phía đối diện.

-Đằng Hy! Anh còn gì để nói không? _Nhìn chằm chằm vết thâm đen trên hốc mắt phải của Đằng Hy do Giai Băng gây ra, Đằng Dạ lạnh lùng truy vấn. Tuy phản ứng của Giai Băng làm anh vô cùng vừa lòng nhưng nghĩ đến việc vợ mình bị người ta ý đồ sàm sỡ, anh lại không nhịn được muốn giết kẻ đó ngay lập tức. Bàn tay anh nắm chặt lại, đến mức có thể nghe thấy tiếng xương ma sát nhỏ nhoi.

-Không phải 7 lần trước ta đã nói rồi sao? Đó chỉ là hành động tự vệ _Đằng Hy nhặt giọng trả lời, biểu tình rất nhàm chán với chủ đề này.

-Tự vệ? _Những ngón tay bao lấy lớp men thủy tinh quanh chiếc cốc đựng cà phê cao lạnh của Đằng Dạ siết chặt.

-Nếu như ngày hôm qua hai người không làm chuyện gì đó ám muội khiến áo quần Giai Băng không được chỉnh tề, thì tôi sẽ không vì muốn giữ sự trong sạch của bạn thân lần Giai Băng mà sửa sang lại áo quần cho cô ấy, cũng không sẽ xui xẻo làm cô ấy thức giấc ngay khi đang giúp gài nút áo và ăn nguyên một cú đấm. Tất cả điều anh làm chỉ là hành động tự vệ chân chính! _Tỏ vẻ bất đắc dĩ, Đằng Hy 'thăm dằm tình người' kể lại đầu đuôi sự việc, giọng điệu trái lại không hề che giấu sự mỉa mai bên trong.

-Anh đúng là đồ vô sỉ _Vẫn giữ khuôn mặt lạnh băng không biểu cảm, Đằng Dạ gập đầu 'tán dương', thanh âm như đá áp vào da thịt, làm người ta run bắn lên vì sợ _Anh đang đi quá giới hạn của mình rồi đây.

-Thật sao? _Bật cười trào phúng, Đằng Hy làm như rất ngạc nhiên hỏi lại rồi trầm ngâm về suy ngẫm.

Đợi đến khi hàn khí bao quanh Đằng Dạ càng nồng, Đằng Hy mới nở nụ cười giả hoạt, kết hợp với vẻ đẹp tuấn mỹ hoàn hảo mơ hồ, nó lại càng thêm xảo trá, tới ngưỡng, một người tinh tế và đặc biệt vô cảm như Đằng Dạ, cũng dần có dấu hiệu căng thẳng trên ngũ quan tinh diệu.

-Tôi còn muốn làm hơn thế nữa cơ! _Đằng Hy hạ giọng trầm thấp cực điểm, nụ cười xảo trá như hồ ly càng đậm nét.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117

Đằng Dạ lần đầu tiên mất điểm tinh hất tung cốc cà phê cao lạnh trong tay, làm thứ dung dịch nâu sẫm bám chặt lên áo sơ mi trắng của Đằng Hy.

-Choang! _Chiếc cốc gần như nát vụn trên mặt đất, như tiếng động nhỏ nhoi làm tăng thêm phần tĩnh lặng trong căn phòng.

Mắt Đằng Hy chuyển động, thu hồi hình ảnh loang lổ trên mặt áo rồi nhìn Đằng Dạ, nụ cười vừa tắt chột bùng cháy, mạnh mẽ, hoang dã, điên cuồng.

Ngoài hai nhân vật trong cuộc đối thoại, kẻ còn sót lại, đang tránh mặt trong phòng ngủ cũng bị kích động.

-Đằng Hy! Ta giết người! _Vừa gõ bàn phím lách cách, Giai Băng vừa niệm chú liên miên, tay khác phối hợp cầm chuột click vào mục '36 cách chết thể thảm nhất' của trang web nào đó trên mạng.

Bỗng, cánh cửa phòng bật mở, như có cuồng phong lửa vào rồi mạnh bạo đóng rầm.

Giai Băng giật mình, theo bản năng gập máy tính che giấu.

Ngay sau đó, hai cánh tay lạnh băng của ai đó ôm chầm lấy Giai Băng từ phía sau, khiến cô bật dậy, theo bản năng túm lấy cánh tay ấy, chuẩn bị chiêu thức quật ngã.

Nhưng, cô còn chưa kịp làm gì, chủ nhân của cánh tay đang trói chặt cô đã động thủ trước, há miệng, le lưỡi, nhẹ nhàng treu ghẹo lớp lông lá như tơ mẫn cảm trên vành tai cô. Nổi gót theo sau là thứ thanh âm lạnh lạnh quen thuộc.

-Vợ! Đang làm gì đấy?

Da gà da vịt trên người Giai Băng vừa mọc đã lá tả rơi xuống đất. Cô cảm thấy toàn thân mình như tê như dại, chân tay bủn rủn không xương, vô lực ngã

vào vòm ngực chắc khoé đằng sau.

Người ta nói, chết trong ôn nhu là cái chết nhẹ nhàng nhất. Nhưng Giai Băng không thấy vậy, cô chỉ thấy vành tai đang được Đằng Dạ thổi gió phù phù bên cạnh đang ngứa ngáy kinh khủng mà thôi.

Đằng Dạ chết tiệt! Anh ta muốn đuổi cùng diệt tận đám lông vô tội nhà cô mà.

P/s: Khổ tâm ta quá các nàng ơi, trên đt ta ko cách nào bấm vào ô này để mà post, nên chịu á, toàn nhân lúc lên chùa thui(nhưng vẫn hóng cmt như thường)

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118

Chương 41: Hẹn hò - p1

-Đằng Dạ! Anh muốn chết hả? _Thực ra Giai Băng muốn nói câu gì đó dễ nghe hơn như mấy cô nàng ở lớp hay nói với bạn trai, nhưng không hiểu sao khi muốn xuất khẩu thành lời thì nó lại bật ra một câu chống đối đầy lưu manh như thế. Có lẽ, cô không quen nói ngon nói ngọt cho lắm, đúng hơn là ghét. Cơ mà, lúc này, lại chỉ vì Đằng Dạ mà suy nghĩ đến nó, thì xem ra, tình cảm của cô không phải loại hời hợt rồi. Nhận ra điều này khiến cô không khỏi phiền toái thờ dài nhẹ.

-Em muốn mưu toan giết chồng, trở thành goá phụ sao? _Ngược lại, Đằng Dạ không tức giận mà tỉ tê rót thanh âm mát lạnh cùng làn hơi thở nóng bỏng đối lập vào tai Giai Băng, khoé môi như vô lực cong nhẹ không thành tiếng, đủ để diễn tả tâm tình của một con người.

Lòng Giai Băng như mặt đất khô cằn có mạch nước rỉ thấm, từ tĩnh lặng đến bàng hoàng, và sau cùng là hạnh phúc, trái tim co thắt từng nhịp hỗn độn. Lốp da trắng mịn của cô nhờ sự ảnh hưởng của 'áp cao nhiệt đới' nơi anh mà nóng bừng cả lên, rất bỏng như có lửa.

Biết Giai Băng không thể thoát khỏi mũi nam kê, Đằng Dạ càng đắc ý, nụ cười thêm thâm sâu khó lường. Anh quyết định ra đòn tử.

-Cũng được thôi, tôi can tâm tình nguyện chết dưới tay em, nhưng..._Nói đến đây, Đằng Dạ tựa hồ muốn nói thêm gì đó thì chợt dừng lại, im lặng.

Nhiệt độ xung quanh bỗng ngưng lạnh đến thấu xương, như muốn phủ lên mọi thứ một lớp băng tĩnh nguyên. Toàn thân Giai Băng ý thức rung mình một cái, tò mò trào dâng, thôi thúc cô quay đầu ra sau xem xét sắc mặt của Đằng Dạ. Cô muốn xác định luồng khí chết người này có phải từ anh mà ra hay không.

Tuy nhiên, thứ Giai Băng có thể dung nạp vào tầm mắt chỉ là mộ khuôn môi mỏng bạc phách đang mím chặt, thì thoảng co giật rất nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 119

Âm thầm phán đoán, Giai Băng cắn môi, toan nói điều gì đó dễ nghe phá vỡ bầu không khí quái dị thì cánh tay đang siết chặt của Đằng Dạ thỉnh linh buông lỏng. Anh đặt hai tay lên vai cô, hướng cô quay về phía anh. Đôi mắt giờ đây đã đen sâu lại càng thăm thẳm, tựa như hố vực không đáy. Nhưng, lạ thay, nó không còn lạnh băng ép tim người như trước, cũng không phảng phất bất kì dấu vết của cái nhìn tàn nhẫn khinh thường, thật sâu bên trong, nó mang chút mê lương khôn cùng.

Giai Băng nhìn Đằng Dạ, chờ đợi điều anh sắp sửa nói.

Đằng Dạ cũng khoá chặt sự trông chờ của Giai Băng, âm thầm suy nghĩ những điều gì đó chỉ riêng mình anh chất chứa. Rồi, anh thờ dài, một cái thờ dài tựa xa ngàn dặm, khoé môi anh câu lên nụ cười dịu dàng yếu ớt. Nó làm Giai Băng say...

-Tôi làm em sợ sao?

"Đây là điều anh muốn nói?" Vào lúc cần sắc bén và tỉnh nhạy, Giai Băng sẽ vận dụng hoàn hảo. Ở hoàn cảnh này cũng vậy, cô không mở miệng đáp trả, chỉ mang theo hồ nghi quan sát anh.

Vẫn như cũ chờ đợi.

-Chờ tôi..._ Khi ý cười khô trên môi thêm đậm nét, Đằng Dạ cúi đầu, hai tay từ vai Giai Băng đi lên, bao trọn lấy gương mặt nhỏ nhắn của cô, ngón trỏ to béo tham lam vuốt vùng da mềm mịn.

Anh nói, lời nói yếu ớt nhưng kiên định, như thể là một lời cầu xin tha thiết, cũng tựa hồ một lời hứa hẹn khắc vào đá, và hơn thế, có thể lắm, là một lời tiên đoán thật giả nào đó...

Số phận...liệu có vì người mà xảy ra...hay vì ý muốn đùa giỡn một đời người mà đến?

-Hôm nay tôi sẽ đến trường lấy bằng điểm cho em, em cứ ở nhà đi!_ Lướt mắt nhìn đồng hồ một chút, Đằng Dạ cẩn thận dặn dò rồi lưu luyến rời khỏi người Giai Băng, trước khi anh quay lưng, nụ cười chưa hề tắt. Có lẽ anh không bao giờ sợ sai miệng vì điều đó, nhưng, Giai Băng lại rất đau lòng...Cô là điển hình của việc cười giả tạo, cũng là con chuộc bạch trái qua chuỗi thời gian huấn luyện để giả tạo trước mặt người khác. Điều cô mong muốn duy nhất...nụ cười của anh, không phải là nụ cười giả tạo...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120

-!!-!!-Stupid!-!!-!!-

Tại một căn phòng xa hoa trong những căn phòng xa hoa nằm chót vót trên toàn nhà lớn dưới quyền sở hữu của Hạ gia, vẻ trang nhã bên trong đột nhiên bị khuấy động.

Một vị khách không mời với mái tóc màu hạt dẻ xoắn nếp thành từng lọn dài, mặc bộ cánh tinh khiết màu hồng phấn tạo nên vẻ đẹp yêu kiều mong manh khiến người ta muốn liềm mình bảo vệ, hung hăng đá rầm cánh cửa gỗ chưa khóa chặt, xông thẳng vào phòng phó tổng giám đốc.

Cô ta quét mắt một lượt như đang tìm kiếm gì đó rồi dán ánh nhìn lên khuôn mặt tuấn lãng tao nhã đầy nét cười của chàng trai trẻ, hơi khựng người một chút mới ngáp ngừng hắng giọng quở trách.

-Lãnh Kiên, anh muốn thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121

Chương 41-p2

Thở hồng hộc như muốn hút hết toàn bộ dưỡng khí lơ lửng giữa không trung, cô gái áo cánh hồng xinh đẹp gằn giọng day nghiến, vầng trán cao thê thảm những vệt mồ hôi nhớp nháp. Cô ta chống hai cánh tay mảnh mai lên mặt bàn to rộng của văn phòng phó tổng giám đốc, vô ý mà như cố tình làm lộn xộn mọi đồ dùng ngăn nắp bên trên. Đôi mắt nâu không che đậy tia giận giữ ngập tràn hận ý lại, chăm chăm nhìn khuôn mặt an tĩnh, trầm ổn gần như nhu hoà của chàng trai trước mặt.

-Là sao?_ Trước sự xuất hiện đường đột của cô gái, Lãnh Kiên vẫn giữ thái độ ôn nhu, hiền hoà, khoé môi nở nụ cười có thể hâm nóng tâm khảm bất cứ ai, không ngoại trừ người trước mặt.

Sững sờ nhìn Lãnh Kiên một chút, cô gái kia hoảng loạn lấy lại lí trí sau khi bị tan chảy, đôi gò má thoáng ửng đỏ. Cô ta hướng mắt nhìn về phía khác, tránh để bản thân ngu ngốc mê luyến

-Còn...còn chuyện gì nữa chứ, sao người lại bùng phát chuyện mất mặt của Hạ Giai Băng ngày hôm qua chứ? Rõ ràng chỉ cần làm như thế, cô ta sẽ mất điểm trong mắt mẹ chồng tôi lẫn Đằng Dạ và cả đám người ngu ngốc chỉ biết hướng theo dư luận kia, như thế...như thế, cô ta sẽ...

-Minh Du, hình như cô đã quên thỏa thuận của 2 ta..._ Đưa những ngón tay thon dài lướt lên vầng trán nhễ nhại mồ hôi của Minh Du, vén đi mớ tóc lộn xộn trước mặt, Lãnh Kiên vẫn giữ bản mặt tươi cười như ánh nắng trời, thanh âm trầm ấm tựa mật ngọt vang lên, vô hại làm sao...cô có thể làm bất cứ điều gì nhưng không được làm tổn thương Giai Băng của tôi, bao gồm cả tinh thần lẫn thể xác. Minh Du ngoan không được quên và bắt buộc phải tuân thủ, hiểu không?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngọc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122

-Gi...gi chứ? _Vừa lấy lại được bình tĩnh liền bị câu nói nhu nhũ đầy sùng nịnh của Lãnh Kiên làm cho thất thần, trên gương mặt điểm lệ của Minh Du càng thêm bùng nổ. Nhưng, chỉ một lúc ngầy người, thân thể cô ta như chạm phải gai, giật nảy mình lùi hẳn ra sau vài bước, đôi môi nộn đỏ giương lên một nụ cười chua xót 1 phần, ghen ghét oán hận trọn 9 phần. Ngón tay cô ta nắm chặt lại, như muốn bóp nát người nào đó _Lãnh Kiên, anh không phải yêu cô ta đến hoá điên rồi chứ? Không lãng nhịch danh dự và sự tự tôn của cô ta, bêu xấu chúng thì đến khi nào cô ta mới chịu biến đi đây?

-Minh Du ngoan, khẩn trương làm gì chứ? Tôi vẫn không vội mà! _Ngả lại người xuống ghế tựa, Lãnh Kiên tiêu sái xoay ghế nửa vòng, đưa lưng về phía Minh Du, ánh mắt xa xăm qua cửa sổ trong suốt phóng ra ngoài ...cô chỉ cần tận dụng thời gian mê hoặc Đằng Dạ là được rồi, về phần Giai Băng đã có tôi.

-Hừ! Anh chỉ được cái miệng. Cứ như thế thì chờ đến lúc nào? Chỉ bằng tôi ra tay trước 1 bước _Chỉ cần nghĩ đến việc Đằng Dạ ngày ngày giáp mặt cùng Giai Băng, Minh Du đã không nhịn được khát vọng muốn xé nát người cô ta ra. Vì có gì Giai Băng không có tài cán kia có thể ở bên Đằng Dạ của cô chứ!

-Được thôi, nếu cô muốn lăng lẳng sang thế giới bên kia _Câu từ của Lãnh Kiên vẫn êm dịu, ôn đạm trước, nhưng sâu bên trong lại lạnh đến cứng người. Lời nói ấy tựa hồ để nghe đến ón lạnh.

Một trận rừng mình cứng đờ chà đạp lên thân thể Minh Du, khiến cô vô lực nghẹn những lời sắp sửa nói ra trong cổ họng. Cô không cam lòng nhìn mái tóc màu cà phê chói lòe trong nắng của Lãnh Kiên, môi mím chặt.

Một hồi lâu vẫn thấy Lãnh Kiên im lặng, như không muốn nói thêm gì nữa, Minh Du dù không muốn vẫn phải từ bỏ ý định trở về, lúc đến không khác lúc đi là bao, đều hung hăng gõ gót dày sần sật.

Sau khi an tĩnh không còn nghe hơi thở của 1 người nào khác ngoài mình, Lãnh Kiên xoay ghế lại, đôi mắt nâu bình bình không rõ xúc cảm liếc nhìn đồng hồ treo tường đang nhích từng bước, đầu ngón tay phối hợp tự tại gõ gõ trên mặt bàn, tựa hồ như đang chờ đợi.

Đồng hồ vừa chỉ đúng 8h, không nhanh, không chậm, cánh cửa gỗ im lặng đột ngột vang lên tiếng gõ đều đều.

Khuôn mặt Lãnh Kiên tức khắc hiện lên ý cười nhàn nhạt, mang theo chút hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngọc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 123

Người kia dù không có lời cho phép của Lãnh Kiên vẫn không do dự bước vào trong, cần trọng đóng cửa, hướng Lãnh Kiên cúi đầu cung kính. Hắn mặc một bộ com lê đen, trong rất gia dáng nhân viên văn phòng, ở cổ cũng không thiếu thẻ nhân viên chứng minh thân phận nhưng lời nói của hắn lại hoàn toàn xé rách lớp nguy trang khổ công ấy.

-Bang chủ!

-Sao rồi _Lãnh Kiên nhạt miệng cười nhẹ nhàng say lòng người, thanh âm êm dịu đến mức khiến người ta mất hết cảnh giác.

-Vâng... _Người vừa đến có chút thần thờ choáng váng nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần, rành mạch thông báo _Như bang chủ đã giao phó, ngày hôm qua, Minh Du có động tĩnh, cô ta lên lút thông báo cho tòa soạn chuyện có liên quan đến bang chủ phu nhân, thuộc hạ đã chặn được toàn bộ.

P/s:Lâu roy ko hỏi lại, nàng nào thjk ĐDạ, ĐHy, LKiên đây nà!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngọc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124

Chương 41-p3

-Cái đó ta biết! _Làm ra vẻ rất nhẩn nại lắng nghe hồi báo, Lãnh Kiên nhàm chán gật đầu, đôi mắt đen khó lường hiện lên tinh quang bất nhẫn.

-Vâng...còn nữa, 29 mật thám của chúng ta nằm vùng ở Đảng gia đã bỏ mạng, chỉ còn 1 người duy nhất sống sót cho biết 2 thiếu gia Đảng gia đã tìm hiểu được thân phận của ngài cũng như tung tích của bang tộc chúng ta.

-Ừ! _Khoé môi Lãnh Kiên nhếch lên càng đậm, không hề mang vẻ phong nhã ôn nhuận thường lệ, thay vào đó là sự ngoan tuyệt của những kẻ tâm cơ khôn lường. Cứ như thế, việc bại lộ thất trách này hoàn toàn nằm trong dự liệu của anh, hoặc có khi, nó đích thị là một mưu lược anh vạch ra từ trước _Người ở chính phủ thì sao?

-À! Ông ta nói, chính phủ sắp tiến hành hợp tác với Đảng gia

-Hợp tác? Chính phủ và Đảng gia? _Khuôn mặt đậm nét cười của Lãnh Kiên thoáng chốc thâm trầm, đôi đồng tử bén nhọn khẽ động, mi mắt hạ thấp, bộ dáng rành rành là đang ngẫm ngợi. Im lặng một lát, Lãnh Kiên chậm rãi lên tiếng tựa như đang nói với chính mình _Gia tộc luôn đứng ở vị trí thắng bằng chính tà không màng, gia tộc luôn được chính phủ và phái đảng thế giới ngấm ca tụng, âm thầm lôi kéo nọt cuối cùng cũng lại chịu hợp tác với chính phủ sao? Muốn cái tà quy chính hay muốn lấy chính phủ làm hậu thuẫn?

-Bang chủ, nghe nói chuyện này rất được Đảng gia chú trọng! _Thuộc hạ bên cạnh Lãnh Kiên thận trọng nói _Ngay cả chính phủ cũng không thông báo với đám kí giả, chắc hẳn rất quan trọng.

-Hạ Nhất! Bọn họ hợp tác về chuyện gì? _Cần nhắc lời nói kia một chút, Lãnh Kiên lấy lại bản mặt thanh thuần hoà nhã cũ, thành công giương nụ cười ấm áp

-Chuyện này... _Mặt lạnh Hạ Nhất thoáng nét bối rối, tâm khảm run rẩy, không nhìn được đồ mờ hôi lạnh, đầu cúi ngày càng thấp như đang tránh né ánh nhìn grom đao đối diện.

Thấy bản mặt chết nhát của Hạ Nhất, Lãnh Kiên nhướn mày không hài lòng rồi nhanh chóng hạ xuống, nụ cười trái tâm tình vẫn duy trì trên môi đến mức quỷ dị.

-Tiếp tục tìm hiểu cho ta, không chừng điều này sẽ rất có lợi _Phiền toái nhu nhu mi tâm, Lãnh Kiên phân phó, ánh mắt thoáng hiện nét xa xăm.

Hạ Nhất đi rồi, Lãnh Kiên cũng thu lại nét cười, âm ngao trầm mặc một chút rồi đứng dậy, lấy áo khoác trùm vào người rồi đi.

Hôm nay, anh còn có hẹn với Giai Băng.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngọc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125

-Lãnh Kiên, có chuyện gì? _Sau khi an vị vào chiếc ghế tựa quanh chiếc bàn đặt cạnh cửa sổ nhà hàng, Giai Băng dù cảm thấy mệt mỏi vì con nhức đầu chưa tan vẫn nở nụ cười diễm lệ như hoa nhìn Lãnh Kiên-người anh trai lâu ngày không gặp phía đối diện, trong lòng dấy lên chút ấm áp và xót xa _Lãnh Kiên, anh gầy quá rồi!

-Em cũng không béo lên được bao nhiêu! _Cũng cong môi cười ấm áp, Lãnh Kiên quét mắt đánh giá Giai Băng 1 lượt, khi thấy sắc mặt tái nhợt kia, lòng chùng xuống, nụ cười cũng tắt ngóm _Em bị ốm?

-Có chút! Nhưng không đáng kể _Giai Băng nhún vai bất đắc dĩ.

-Có phải...nhớ anh quá không? _Giai Băng còn biết lấp liếm thì chắc cũng ổn, Lãnh Kiên không nổi xung nữa, cười trào phúng.

-À! _Nhắc đến đây, Giai Băng có chút giật mình, đáy mắt ngập tràn sự bối rối. Dẫu đã chuẩn bị tinh thần trước, nhưng cô vẫn không thể giữ mình bình tĩnh như thường, sự áy náy trong tâm khảm làm cô thực sự khó chịu.

-không sao...chúng ta sẽ lại được ở bên cạnh nhau ngày thôi _Sự bối rối trong mắt Giai Băng, Lãnh Kiên nhận ra được, nhưng anh lại không định nghĩa nó là bối rối, anh cho đó là sự ngưng ngừng của 1 cô gái khi bị nói trúng tim đen, thế nên nụ cười của anh càng sâu, càng tươi, càng thoả nguyện, nó lại càng làm trái tim Giai Băng giật mình hoảng loạn.

-Lãnh Kiên, em...

-Giai Băng chuyện anh giao cho em, em làm thế nào rồi? _Không để Giai Băng nói hết, Lãnh Kiên tắt hẳn nụ cười sáng lạn, nghiêm túc vào chủ đề chính anh hẹn cô hôm nay. Đôi mắt anh sắc bén như chìm ung chuyên chú thăm dò mọi biểu hiện thay đổi trên mặt cô, chuyên chú đến mức khiến da đầu Giai Băng tê dại.

Trong đôi mắt ấy, Giai Băng nhận thấy 1 luồng ánh sáng hi vọng chờ cô báo tin mừng. Lòng cô se lại. Cô không biết sẽ phải làm như thế nào để Lãnh Kiên không bị tổn thương trước tình cảm của cô nữa. Dù gì, 2 người cũng ở bên nhau suốt mười mấy năm, chừng ấy không làm cô yêu anh nhưng nó đủ để khiến tính độc chiếm muôn thuở trong anh càng thêm mạnh mẽ

-Em không làm! _Tuy tâm động, nhưng Giai Băng là người đã xác định rõ mục tiêu sẽ không vì nguyên nhân nào khác từ bỏ, thế nên, thà nói sự thật để xong chuyện còn hơn dong dài dây dưa khiến mình và đối phương đều mệt mỏi _Nhưng vẫn hiệu quả như anh dự liệu.

P/s: cái này lỡ vít oy, sửa lại xót nhầm, phần sau tui sẽ phốt tả

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126

Chương 41-p4

-Em vừa nói cái gì? Em không làm? _Quả nhiên, lực chú ý của Lãnh Kiên vẫn luôn sắc bén như thế, không bị câu sau của Giai Băng che mắt. Anh nhướn mày nhìn cô, đôi mắt vốn nhu hòa như xuân gò trở nên thăm sâu che giấu tài tình mọi cảm xúc của chủ thể. Riêng nụ cười cứng ngắt kia, vẫn đẹp đến nao lòng.

-Đúng! _Giai Băng đưa môi ngậm ổng hút hút một hơi nước cam mát lạnh, không sợ hãi mà phóng mắt chạm vào ánh nhìn nguy hiểm của Lãnh Kiên.

-Tại sao? Em sợ...hay... _Nói được một đoạn, Lãnh Khiên ngừng lại, đôi môi hấp dẫn bật cười mỉa mai _...em có tình cảm với Đằng Dạ?

-Anh nghĩ sao?

Không nghĩ Giai Băng lại hỏi vặn như thế, nụ cười trên môi Lãnh Kiên tắt ngấm, hàn khí băng lạnh không che đậy cuộn trào bủa vây lấy mọi thứ, ép bầu không khí thoáng chốc khô khốc, nặng nề.

Chiếc cốc thủy tinh trơn mượt hiện lên vết nứt dài.

-Giai Băng, em điên rồi! _Áng chừng khoảng 1 phút sau, Lãnh Kiên mới bình tĩnh mở miệng. Cười, anh lại nở nụ cười thiên phú của mình. Tư vị mỉa mai, khinh nhòn, châm chọc, chua xót, phần giận như quấn chặt lấy nhau, khiến nụ cười ấy càng trở nên kì dị.

-Lãnh Kiên, anh biết mà, tình cảm tự nhiên mà đến, không ai đoán trước được, ngay chính em cũng không ngờ! _Nhìn biểu hiện của Lãnh Kiên, tâm khảm Giai Băng chợt nhói một tia áy náy _Trước đây em ghét Đằng Dạ, nhưng không có nghĩa giờ em không có cảm tình với anh ấy, em muốn ở lại.

-Hạ Giai Băng! Từ khi nào em ngốc nghếch như vậy?

-Em không ngốc!

-Người không phân biệt được đâu là yêu, đâu là ái mộ như em mà dám bảo là không ngốc nghếch sao? _Bật nụ cười nhạt, Lãnh Kiên cọt nhả chất vấn, nhưng đôi mắt đen sắc bén kia lại không hề có chút ý cười nào.

-Ý anh là sao?

-Đúng là ngốc nghếch _Thấy Giai Băng tựa hồ như đang ngờ ngác nhìn mình, Lãnh Kiên hài lòng cười ôn hòa, phút chốc như đem nhiệt ảm của mặt trời làm tan chảy bầu không khí băng lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 127

-Lãnh Kiên, anh cho rằng tình cảm của em với Đăng Dạ chỉ là ngưỡng mộ? _ Suy nghĩ một chút, mắt Giai Băng từ mơ hồ trở nên thâm đen lại, quang mang đầy nghi hoặc, không hiểu sao cô cảm thấy bức bối và khó chịu.

-Oan uổng lắm à? _ Lãnh Kiên nhún mày, thông thả nhấp ngụm cà phê, để chút đắng nhàn nhạt trôi xuống cổ họng. Thái độ của Giai Băng thực sự khiến anh muốn giáo huấn cô ngay lập tức. Anh ghét nhất là bị người khác nghi ngờ và chống đối, dù là trước mặt hay âm thầm. _Em trước giờ đều ở anh, ngoại trừ Hạ gia những điều xa lạ bên ngoài em chưa từng tiếp xúc nhiều. _Ồn Đăng gia, trước giờ luôn hào nhoáng, xa hoa, giàu có, Đăng Dạ lại vừa có quyền lực, có địa vị xã hội, tiền tài như nước, toàn bộ đều hơn hẳn một bậc so với Hạ gia. Em bước vào Đăng gia chỉ là gia nhập một thế giới mới, nhìn Đăng Dạ theo tiêu chuẩn cao hơn dĩ nhiên sẽ đem lòng ái mộ, từ hâm mộ em sẽ nghĩ là có tình cảm. Hơn nữa, em xa anh gần Đăng Dạ, tình cảm bên nhẹ bên nặng là chuyện thường tình. Nếu em trở về bên anh, mọi thứ sẽ lại như cũ thôi.

-Anh cho rằng lòng dạ em dễ thay đổi như thế sao? _ Trước những lời Lãnh Kiên vừa nói, Giai Băng không nổi sung lên cho anh một cước đã vượt qua giới hạn của cô rồi.

-Nếu lòng dạ em không mong manh, sao vừa mới rời khỏi anh đã đem lòng thích người khác? _ Lãnh Kiên vẫn giữ nụ cười rạn rở, giọng điệu không sai biệt trào phúng là bao. _Em cho rằng anh sống cùng em mười mấy năm vô ích thế ư?

-Đúng, thực sự rất vô ích! _ Chưa xót nhìn Lãnh Kiên, Giai Băng cười gượng một cái rồi đứng bật dậy. _Xin lỗi! Em không còn gì để nói!

Lướt mắt lên người Lãnh Kiên thêm lần nữa, Giai Băng quyết định bỏ đi. Nhưng chưa được mấy bước, thanh âm lạnh lẽo của anh đã vọng đến níu kéo.

-Đăng phu nhân đã nhìn thấy tờ giấy đó. Em không thể mang thai, em nghĩ họ sẽ để em ở lại sao?

-Em vốn không vô sinh, nên em sẽ giải thích. _Không quay đầu nhìn người phía sau, Giai Băng lãnh đạm nói.

-Em sẽ giải thích như thế nào đây? _Rằng em trước đây vì không muốn ở Đăng gia nên cùng anh cấu kết bày mưu, giờ cảm thấy hối hận muốn trở lại à?

-Tùy tiện, miễn anh đừng xen vào là được!

-Em sẽ phải hối hận. _Không nhanh không chậm nói, Lãnh Kiên dời mắt băng lãnh lên tâm lưng mảnh mai của Giai Băng, gằn giọng. ...Nhưng anh vẫn sẽ luôn chờ em trở về.

-Cảm ơn! _Nắm chặt 2 đấm tay, Giai Băng nhát giọng đáp trả rồi nhanh chóng bỏ đi, hàm răng trắng bạo ngược cắn chặt môi. _Xin lỗi!

Chờ bóng dáng lay động của Giai Băng đã thoát khỏi ánh nhìn gắt gao của mình, Lãnh Kiên mới đứng dậy, bình ổn nhấn một dây số trong điện thoại.

Rồi, không để người bên kia kịp nói câu nào, anh đã chặn lời, xương tay nắm chặt điện thoại.

-Hạ Nhất! _Bang chủ phu nhân không ngoan, cần giáo huấn một chút nhưng đừng làm cô ấy bị thương, đã kích thích thần là được.

Người bên kia thoáng rung mình một cái mới 'vâng' một tiếng nhận lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128

Chương 41-p5

-!!-!!-Stupid!-!!-!!-

Nắng cuối tháng 7 gay gắt như muốn rót tàn lửa vào nhân thế, trên đại sảnh rộng lớn mát lạnh dưới tác dụng của điều hoà của P&P đại học khối A người người tụ tập đông nghịt.

Hôm nay, đại học sẽ chính thức công bố danh sách người trúng tuyển.

Trên chiếc bảng đen điện tử to khổng lồ màn hình chiếu trong rạp chiếu phim, danh sách người trúng tuyển được sáng lên trên tông màu chữ đỏ chói, dày đặc đến hoa cả mắt, khiến người ta không cần thêm cũng muốn ngất xỉu. Ở trên cùng của bảng, chiếm một vị trí rộng và kích cỡ lớn hơn một nửa, một cái tên màu trắng hết sức nổi bật hiện lên. Đó là vị trí xứng danh thủ khoa, thật bắt mắt, làm người ta không khỏi ghen tị hâm mộ.

Ai ai cũng đồng tâm hể hắt liếc về phía hội trường hội học sinh một thân áo trắng hội học sinh cao quý, khí thế bức người đang đứng phía trước đám

đồng, khuôn mặt yêu nghiệt lạnh lẽo vẫn vậy, nhưng trong đôi tròng đen lại không hề che dấu sự hài lòng.

Đám người tâm không cam, tình không nguyện nhìn dòng chữ trắng kia lần nữa, thầm than oán cái số chồng nào vợ nấy của gia đình nhà hội trưởng.

Chồng là hội trưởng hội học sinh, vợ là thủ khoa, quá đúng là một cặp đôi trời xanh an định, có bất mãn thì cũng chỉ trách phận mình mà thôi.

Đón nhận những lời bàn tán đủ loại xung quanh, một người luôn thích sự an tĩnh như Đằng Dạ đầu bỗng dưng bị chập, không hề có nửa điểm tức giận hay khó chịu, chỉ có mỗi khoé môi hấp dẫn là cong lên một cách rất yêu nghiệt, hết sức lưu manh và vô cùng câu hỏi đoạt phách.

Được rồi! Ai bảo nhà người ta có hi, cứ để người ta suy tâm vọng tưởng đi. Đám người thông minh tự an ủi chính mình.

Đúng vậy, nhà Đằng Dạ có hi đấy!

Tuy rằng, sự thật đằng sau chẳng quang minh chính đại gì, vì cả ba bài thi của Giai Băng đều do Đằng Dạ ngấm ngấm động bên này một 'chút', sửa bên kia một 'tí', nhưng tự hào thì vẫn là tự hào. Có ai cấm đâu chứ! Đằng Dạ anh không quan tâm. Anh chỉ quan tâm mình bà xã mình là thủ khoa thôi.

Xem cũng đã xem, khoe cũng đã khoe, Đằng Dạ vui vẻ thông thả trở về phòng hội học sinh, xui xẻo sao lại vô tình nghe được một đoạn hội thoại cực mịch lòng người.

-Giữ chứ? Ba môn đều đạt 100 điểm tối đa, cô ta là trâu à? Không phải cô ta chỉ xứng là bò thôi sao?_Một giọng nói đầy bất bình lạnh lạnh vang lên, tỏ rõ sự phẫn nộ.

Cước chân Đằng Dạ dừng lại, anh nheo mắt, âm thầm suy nghĩ, không phải trâu bò đều giống nhau hết sao?

-Tử Di, em ăn nói thô tục_Một giọng nam từ tính nhàn nhạt nhắc nhở.

-Tử Thần, sao điểm anh vô lý thế, toàn 99,99 điểm là sao? Đâu ra cái số vô lý đó chứ, rõ ràng thằng cha hội trưởng đề tiện kia nhúng tay làm bậy_”Thằng cha hội trưởng đề tiện?” Đằng Dạ nhủ mày chặt tỏ vẻ bức bối. Anh thừa nhận, anh có động tay với cái bài hoàn hảo kia nhưng anh vẫn rất lương tâm gạt đi có mỗi 0.01 điểm thôi, chỉ cho kẻ đó không được 100 điểm thế mà dám nói anh đề tiện, đúng là chê sống dai muốn quy tiên sớm.

-Anh không quan tâm chuyện này!

-Hừ! Nghe nói Giai Băng hôm đó bị sốt cao sao mình mẫn dữ vậy chứ, rõ ràng do tên hội trưởng thói làm ra mà. Hội trưởng mà như thế thì đâu xứng. Tử Thần, lần bầu chọn hội trưởng lần này anh nhất định phải đoạt chức đó cho em, cho cái tên đề tiện kia sáng mắt ra, em cũng muốn hưởng một chút quyền lợi của hội trưởng phu nhân_Ra cũng có mục đích, Đằng Dạ khinh miệt cười. Anh toan quay người bước đi thì nghe tiếng Tử Thần như một gáo nước tạt thẳng vào mặt mình.

-Cái chức béo bở chỉ xứng để bọn không có đẳng cấp làm là được rồi.

Lần này thực sự chọc vào lòng tự tôn của Đằng Dạ.

Lạnh như băng, cao ngạo như đế vương, Đằng Dạ chậm rãi xuất hiện trước mặt Tử Di khi cô nàng đang muốn há miệng nói thêm điều gì đó, khoé môi cong nhẹ, như có như không.

-Hình như, có ai đó vừa bàn luận về tôi thì phải?

-Ồ! Thật khéo...hội trưởng!_Giật mình nhảy dựng lên, Tử Di tròn mắt nhìn Đằng Dạ rồi nhanh chóng lấy tay bịt miệng, yếu ớt nói.

-Không phải khéo mà là tôi nghe thấy có người nói xấu nên muốn góp vui_Nói lời khách khí nhưng đến cười đều Đằng Dạ cũng không thêm bộ thí cho Tử Di, đôi mắt đen của Đằng Dạ nhìn chằm chằm vào mặt Tử Thần, thịnh tình hỏi han_Kì đề bạt hội trưởng lần này, Lăng thiếu gia cũng muốn chen chen vào sao? Cần tôi tạo điều kiện thuận lợi cho không?

-Cảm ơn Lăng thiếu gia có ý, tôi đã rất thoả mãn với hợp đồng ban sáng của chúng ta rồi, không muốn làm ngại thêm phiền hơn_Hướng Đằng Dạ gật đầu, Tử Thần lạnh nhạt tỏ vẻ biết ơn nhưng lời nói sắc bén không ngần ngại chạm vào nỗi đau hồi sáng của Đằng Dạ. Bản hợp đồng yêu quý của công ty anh, chết tiệt, tuy không phải lỗi, ngược lại còn lời to, nhưng anh lại không muốn dây dưa với tên Tử Thần đáng ghét này, chết cũng không hợp tác với cái kẻ hoàn hảo như mình, mất giá.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129

-Không cần khách khí, chúng ta đều là chỗ quen biết_ Nắm chặt tay thành nắm, Đằng Dạ mặt không xúc cảm lạnh nhạt tiếp lời_ Chuyện nhỏ này, tôi lo được.

-Đằng Dạ! _Đang lúc Tử Thần định phản pháo, một tiếng hét lạnh lạnh vui sướng truyền đến cùng một thân ảnh cao gầy gọi cảm. Chớp nhoáng, thân ảnh ấy như tên rời cung hướng Đằng Dạ mà đâm tới.

Nhẹ nhàng lách mình tránh sang bên mặc thân ảnh kia xông thẳng vào người Tử Di, Đằng Dạ nhíu mày nhẹ, sau khi thu gọn hình ảnh thân ảnh kia thì trầm xuống, nhưng vẫn đứng lặng tại chỗ.

Sau cú va chạm, thân ảnh vừa đến kia lò mờ mờ mắt, đôi mắt hẹp dài phút chốc trừng lớn nhìn khuôn mặt ngu đi vì choáng của Tử Di. Như bị điện giật, cô ta nháy mắt lên, lùi ra thật xa, kinh tởm một chút rồi hướng mắt nhìn xung quanh.

Khi hình ảnh của Đằng Dạ lọt vào tầm nhìn, đáy mắt nâu chợt sáng, Minh Du méo mặt ủy khuất chạy về phía anh, mở miệng than oán:

-Dạ! Em bị ngã! _ Minh Du còn muốn cầm lấy tay anh nũng nịu, nhưng không thể chống lại nỗi sợ hãi do ánh mắt thâm trầm của anh gây nên, đành dậm chân bình bịch.

-Cô là ai?

-Dạ! _Đôi mắt thoáng ráo nước của Minh Du long lên, phút chốc nước mắt ngưng đọng trên khoé mắt dài, vô cùng tội nghiệp gọi tên anh.

-Tôi quen cô?

-Dạ! Em là Minh Du, anh không nhớ em sao?_ Trên gò má cao của Minh Du, vài giọt lệ nhẹ rơi.

-Minh Du? Sao lại ở đây? _Đôi mắt đen của Đằng Dạ hơi nheo nheo lại dò xét đối phương.

-Sao em lại ở đây? Em nhớ anh muốn chết nên mới phải từ Mĩ chạy đến đây. Sao anh hỏi vô tình như thế chứ? _Chu đôi môi mọng đỏ, Minh Du ủy khuất nói, người nhũn mềm như xương gần như áp sát vào người Đằng Dạ.

Đem ánh mắt như muốn chọc thủng tâm can người trước mặt, Đằng Dạ không nhanh không chậm gạt tay Minh Du ra, phẩy tay rồi quay người bỏ đi.

Nghĩ Đằng Dạ muốn nói chuyện riêng với mình, Minh Du tươi cười sáng lạn như hoa, mắt khẽ đảo lên khuôn mặt lạnh của Tử Thần, nháy mắt một cái hết sức câu tỉnh rồi quấy mông đuổi theo người đã đi trước.

-Dạ! Cha mẹ em rất nhớ anh đấy! Họ rất muốn em cùng anh trở về_ Vừa bán mạng chạy đuổi theo Đằng Dạ, Minh Du không biết mệt vừa hét lớn trong tiếng thở dốc tham lam, thần sắc dù mệt nhưng không dấu nổi sự vui vẻ.

Chân bước dồn của Đằng Dạ dừng hẳn lại, đôi mắt đen sâu vô đáy chất chứa vô vàn hàn khí xoáy sâu vào bàn tay của Minh Du đang ngự trên khuỷu tay, giọng trầm hẳn xuống một bậc.

-Thả ra và về đi!

-Dạ! _Lưu luyến buông tay, Minh Du nghẹn giọng trần trối, thanh âm yếu ớt vô lực như ngọc vỡ khiến người ta không tự chủ được mà thương cảm.

-Đừng để tôi gây khó dễ cho cha cô. Về Mĩ đi!

Trước lời đe dọa của Đằng Dạ, Minh Du lạnh run co rúm đôi vai gầy nhưng cương quyết không chịu rời đi. Cô ta nhìn khuôn mặt vạn người nghìn mặt của Đằng Dạ, mím môi chặt một chốc rồi chậm rãi lui ra sau vài bước, mở miệng đầy kiên định.

-Em đã đến gặp mẹ anh và nói rõ với bà về mối quan hệ của hai ta.

Khuôn mặt Đằng Dạ trầm xuống, những luồng điện âm ngoan bức người từ đôi mắt anh liên tục bắn về phía Minh Du.

Rùng mình, Minh Du lập tức thụt lùi, gót chân chợt xiêu vẹo khiến cô ta ngã phịch xuống đất. Đôi mắt nâu có chút thất thần, nhưng nhanh chóng cử động, đảo đi đảo lại như đang suy tính điều gì đó. Từng ngón tay cô ta túm chặt tà váy, run rẩy.

-Đằng Dạ! Chẳng nhẽ anh quên rồi sao? Là ai đã nuôi dưỡng anh từ khi anh mới biết nói? Là ai đã luôn ở cạnh che chở anh khỏi bọn sát nhân 5 lần 7 lượt quấy rầy kia? Là cha em, ông hi sinh cả đời vì anh, chẳng nhẽ, anh không có chút khái niệm nào về trách nhiệm và báo đáp sao? Cha em rất mong em và anh hợp đôi, ông nói chúng ta là một đôi trời sinh_ Càng nói, nước mắt càng ứa ra, trùn lên lớp phấn mỏng của Minh Du, cô ta ngẩng đầu nhìn đôi mắt như chết không chút sinh khí của Đằng Dạ, lời nói tràn đầy bi phẫn.

Giây phút chậm trôi, Đằng Dạ vẫn như một pho tượng sống đứng trước mặt Minh Du, ánh mắt chú mục như cũ.

Rồi, bàn chân anh khẽ động, xoay cả thân thể cao lớn hướng sang phía khác, bước đi.

-Đằng Dạ! _Minh Du sững người, theo phản xạ mà hét lên.

-Đó là bốn phận của ông ta!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130

Chương 41-p8

Không nán lại, không chậm bước, lời nói của Đằng Dạ vẫn dứt khoát như chính hành động của anh.

Cha của Minh Du không phải là người ngoài, ông ta và chính gia đình ông ta, bọn họ, đều sống và nguyện chết vì anh. Đó là quy tắc, là nghĩa vụ.

Biết ơn? Họ không có phúc phận đó. Nếu những năm ấy họ bảo vệ anh khỏi sát thủ phe Đằng Hy chỉ để anh sau này phải biết họ, thì họ, đáng chết gấp ngàn lần.

Sinh tồn, chính là để ngắm nhìn kẻ thù chết đi dưới bàn tay của mình.

Đằng Hy và anh, không ai không ý thức được điều đó. Có lẽ, đã bắt đầu từ rất lâu, khi hai cái bào thai không cùng trứng chen chúc trong bụng mẹ.

=!!!=!!=Stupid!=!!!=!!=

Mang theo con tức giận trở lại căn hộ, đánh một giấc say từ trưa cho đến chiều, Giai Băng mới rũ bỏ được chút buồn trong tim, hết sức thanh tỉnh đón nhận tin vui kinh khủng Đằng Dạ đem về.

Hạ Giai Băng cô, một người không hề có năng khiếu trong việc tính toán, phối trộn hoá chất hay tìm hiểu về các hiện tượng vật lý trong cuộc sống, nay nghiêm nhiên lại chiếm vị trí thủ khoa chót vót, thực sự kinh diễm hơn cả việc đàn ông biết đẻ, lợn biết bay.

Giai Băng luôn biết rõ năng lực của bản thân mình, cộng thêm tình trạng ốm đau thê thảm lúc đó, cô tin chắc con điểm này có vấn đề.

Vấn đề ở chỗ nào thì không nói cũng biết.

Quá lộ liễu, thật mất mặt! Và tệ hơn, Giai Băng còn ngửi thấy mùi âm mưu nồng nặc chọc chọc quanh mũi.

-Đằng Dạ! Anh không ráp phách nhầm chứ? _ Nghi hoặc quay đầu nhìn Đằng Dạ tựa như trích tiên đang ngả người trên ghế sofa với dáng nằm cực dụ người nhắm mắt dưỡng thần, Giai Băng thiếu điều ngất ngẫn cả người, cổ chột khàn đi, thật khô khiến cô nuốt nước bọt liên tục.

Cao quý, nhàn nhã, Đằng Dạ tựa hồ như không nhìn thấy biểu tình vụn vặt, nín nhịn cực khổ của Giai Băng, khuôn mặt lạnh lẽo băng giá hơi dịu đi trước cái gương môi ẩn hiện ý cười, như có như không, thanh âm từ tính chuốc say lòng người lắm đăm.

-Là vợ của tôi, làm thủ khoa cũng không có gì lạ!

Quá tự tin! Giai Băng không tự chủ được nhăn mặt. Ý tứ của anh cứ như thể tuyên bố rằng nếu cô không đậu thủ khoa thì không xứng là vợ anh vậy.

-Anh động tay vào? _ Từng chữ thốt lên được Giai Băng nhấn nhá rõ ràng.

-Bên này một 'chút', bên kia một 'tí' _ Đằng Dạ biếng lười trở mình, lông mi dài vẫn rũ xuống che khuất đôi mắt đen sắc bén.

-Tại...tại sao? _ Cái này là ăn gian trắng trợn. Nếu sau này một thủ khoa như cô không lên lớp nổi thì làm sao giờ?

-Không có tại sao? _ Bỗng mở mắt, Đằng Dạ hướng ánh nhìn khó dò nhìn Giai Băng đang ngồi bệt dưới sàn nhà cạnh ghế mình, một tay nâng một nhúm tóc của cô lên, đặt ngang mũi hít nhẹ. Hành động kích thích khiến Giai Băng dù không quay đầu nhìn cũng đỏ bừng mặt.

Đằng Dạ khép hờ mắt, làm cho đôi mắt đã ma mị càng thêm yêu mê khó lường, môi anh lại cử động, vẽ thành đường cong hoàn mỹ nhất. Anh nói, chất giọng đã khàn.

-Nay em đã là thủ khoa, em xứng đáng được thưởng.

Rađa cảnh báo của Giai Băng bỗng kêu thảm thiết, lòng cô nảy lên, trái tim đập loạn. Đã biết rõ có bấy, nhưng sao vẫn trong chờ chính mình sập bẫy thế này, cô điên mất rồi.

-Tôi... _ Không cần. Đương nhiên, 'không cần' bị thủ tiêu. Lí do không phải cô không muốn nói, mà là, nói không được, mở miệng sẽ cắn lưỡi ai đó mất.

Sự thật chứng minh, hôn cũng là một cách bịt miệng người khác. Trường hợp cô đang đắm phải là ví dụ điển hình và sống còn.

Đằng Dạ đang hôn cô. Đây chính là cái phần thưởng thần bí mà anh nhắc đến. Có phải quá ngọt và ít ỏi hay không?

Miên mang suy nghĩ, Giai Băng bị cái cắn thô bạo của Đằng Dạ làm cho búng tỉnh. Anh nghiêm mặt nhìn cô, thần sắc hình như đen hẳn một nửa.

-Không tập trung, phần thưởng lấy lại!

Lấy lại? Giai Băng còn bận tiếp nhận thông tin thì môi Đằng Dạ thêm lần nữa thô bạo trám lấy môi cô, ngấu nghiến nhai nuốt. Cái lưỡi trơn mềm của anh trượt vào khoang miệng cô, quấy quàng loạn xạ.

Giai Băng vì tiết tấu công phá của Đằng Dạ làm cho choáng váng, đầu u mê một mảnh. Nhưng không phải trống rỗng hoàn toàn, lúc này, cô điên người phát hiện ra một điều...

Đưa tay bóp hai má Đằng Dạ khiến anh bất ngờ, rồi lấy răng cắn một phát vào môi anh, tay còn lại thuận thế đẩy ra, Giai Băng vừa vì hôn mà hết hơi, vừa vì giận nên thở hồng hộc, mặt hằn nét giận nhìn Đằng Dạ đã sớm lấy lại bình tĩnh.

-Anh hôn bao nhiêu người rồi? Sao điều luyện thế hả?

Đằng Dạ vốn không hề ngờ đến Giai Băng sẽ hỏi như vậy, cơ thể cời bỏ hẳn cảnh giác, phá lệ cười rộ lên, hết sức thống khoái. Nụ cười không mang tạp chất ấy làm Giai Băng chấn động, cô không thể ngờ, kẻ luôn mang mặt lạnh, thi thoảng cười bí hiểm lại có nụ cười đẹp đến thế. Chỉ là, tại sao đến bây giờ, cô mới được nhìn thấy?

-Giai Băng! Em không biết đây là thiên phú của đàn ông sao? _Trở lại với tư thế biếng nhác cũ, Đằng Dạ lơ đãng liếc Giai Băng một cái, âm trầm như ngầm ngọi mà nói _Nếu em muốn, tôi có thể cho em thấy mọi khả năng tôi có, thế nào?

-Không cần! _Bị dọa cho búng tỉnh u mê, Giai Băng đứng bật dậy, phóng ra xa khỏi Đằng Dạ, khuôn mặt tràn ngập sự cảnh giác.

Đằng Dạ lại vì thế trào phúng cười, nhưng nụ cười hàm chứa thích ý chân thành, giong giã đầy từ tính.

Một chiếc giày trên tay ai đó vừa cời ra đã rơi xuống, nhưng hai người bên trong dường như không để ý đến. Giai Băng vẫn tư thế chiến đấu cũ, Đằng Dạ vẫn nằm chây thây như vậy, có điều, trong đáy mắt đã loé lên một tia sáng lạnh băng.

-Được rồi! Pha giúp tôi tô mè.

-Mì? _Thoáng ngầy người một chút, Giai Băng mới chậm rãi gạt đầu, đi nhanh vào bếp. Lần đầu tiên, cô thấy mình nhu mì đáng sợ như vậy.

Giai Băng vừa khuất bóng, một người khác đã bước đến, anh ta đứng đằng sau thành ghế Đằng Dạ đang nằm, hai khuỷu tay đặt lên đỉnh thành, toàn thân nghiêng hẳn về phía trước, khuôn mặt tuấn mĩ lảng lảng cùng nụ cười không che giấu tà khí xuất hiện.

-Chưa bao giờ thấy người cười như vậy đấy, Đằng Dạ!

Không thèm mở mắt nhìn khuôn mặt trên cao, Đằng Dạ im lặng dưỡng thần, mọi sự nhu hoà xung quanh biến mất như chưa hề xuất hiện, nhường chỗ cho loại hàn khí bức người.

-Ta khuyên người một câu nhé, trước mặt người khác, nhất là ta đừng cười mất cảnh giác như vậy, nếu không khó sống lắm đấy! _Không tức giận trước thái độ của Đằng Dạ, Đằng Hy tiếp tục mĩa mai bằng chất giọng nguy hiểm thường ngày. Đoạn, anh gập ba ngón dưới vào lòng bàn tay phải, chỉ duy ngón cái và ngón chỏ xoè ra, tạo thành hai đường vuông góc (tựa như khẩu súng ấy các nàng) rồi chìa đầu ngón chỏ về phía Đằng Dạ, thoát cái đã gần tiếp cận trán anh.

Chỉ thấy, Đằng Dạ ngay thời điểm đó mở mắt, bàn tay to lạnh lẽo túm lấy ngón chỏ của Đằng Hy, bóp chặt, bạc môi cũng chậm rãi mấp máy đầy uy hiếp.

-Chơi trò trẻ con này làm gì? Có chơi thì nên chơi thẳng súng thật! Như thế này chẳng hạn.

Nói tiếp lời Đằng Dạ, một tiếng 'cạch' tiếp đạn vang lên, thật gần bên vành tai đeo khuyên bạc của Đằng Hy. Anh ta thận trọng đưa mắt nhìn sang, đã thấy một khẩu súng lạnh như băng kề bên người mình, mà nồng súng, từ bao giờ đã hướng về phía sọ não anh ta.

Thoáng kinh ngạc, căng thẳng qua đi, nụ cười âm ngao tuyệt đối trên môi Đằng Hy vẫn nở, đậm nét và rực rỡ màu tàn nhẫn. Anh ta không di chuyển, vẫn tư thế dựa người quyền rũ, thái độ thông dong gặt nhẹ đầu như đang đánh giá.

-Chú ý không tề, bắt quá, bây giờ, không ai trong hai ta được chết trước khi kẻ thù vẫn nhón nhơ sống.

Đằng Dạ không chen lời, im lặng.

-Dù sao cũng trên một con thuyền, ta nói cho người biết, người cần phải đề phòng hơn trước. Một gia tộc giấu kĩ mình đến mức không ai phát hiện sự tồn tại của nó nay lại để lộ sơ hở thì không đơn giản là bất cẩn đâu, có khi có âm mưu cũng nên _Vừa nói, Đằng Hy vừa đẩy khẩu súng lạnh ra xa.

-Thờ ơ! _Không chút cảm kích, thậm chí là khinh bỉ, Đăng Dạ mở kim khâu đã muốn chọc người phát điên. Anh rời khỏi ghế, tùy ý đi vào phòng bếp.

Trong phòng bếp, tiếng máy giặt thô lỗ vang rền, chính vì thế, Đăng Dạ biết Giai Băng không phát hiện anh đi vào, bởi lẽ, anh đã giảm âm thanh khi bước. Chính là, anh muốn lặng lẽ nhìn cô một chút. Lúc này, Giai Băng đang đưa lưng về phía anh, người tựa hồ bất động.

Đã 7 phút trôi qua, Giai Băng vẫn giữ nguyên tư thế cũ. Đăng Dạ phát hiện, vai cô khẽ run lên.

Lúc Đăng Dạ tính lên tiếng, Giai Băng đã quay phắt ra sau nhìn anh, môi nở nụ cười tuyệt mỹ nhất.

-Đăng Dạ, mì của anh!

Thông thường, hành động này của Giai Băng vốn không có gì kì lạ, nhưng qua tầm mắt Đăng Dạ, lại trở thành có vấn đề. Anh nhú mày nhìn Giai Băng rồi vô tình như cố ý lia đèn nụ cười động lòng người của cô, im lặng.

Khi nụ cười ấy trở nên cứng nhắc đến vụn vụn, Đăng Dạ mới chậm rì rì mở miệng.

-Sao em biết anh ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131

Chương 41-p9

Cơ thể Giai Băng tựa như có điện giật nảy lên, rất khẽ nhưng cũng dễ bị phát giác. Cô không ngờ, Đăng Dạ lại là người tinh nhạy và cảnh giác cao đến thế, ngay cả với cô tựa hồ là người thân của anh.

Sắc mặt Giai Băng hơi ngưng trệ, trước cái nhìn gắt gao lạnh lẽo kia, cô đành phải cúi đầu, tài tình che giấu hai con ngươi đang nao động tính kế.

Đăng Dạ như biết ý định của Giai Băng nhưng không hề có ý định vạch trần, cả người thả lỏng tay trước ngực, nghiêng đầu dò xét. Mái tóc anh mun đen rủ xuống, che khuất chiếc khuyên đen trên tai, làm nó vừa ẩn vừa hiện, huyền bí như chính chủ nhân của nó.

-Đăng Dạ, nếu em nói, em là người học võ nên dễ nhạy cảm với ngoại cảnh và ngoại vật, anh tin chứ? _Rồi khỏi suy tính trong đầu, Giai Băng đưa đôi mắt tròn to kiên định nhìn Đăng Dạ.

-Ngay cả trong chính nhà mình?

-Không phải chính anh cũng luôn cảnh giác với chính nhà mình đấy à? _Bất chấp cảm giác run sợ trong cơ thể, Giai Băng bình tĩnh đáp trả. Cô quay người lại, bụng to mì đang ngội dần, chia về phía Đăng Dạ. _Đừng nói với em, anh đang nghi ngờ tô mì này nhé?

Khoé môi Đăng Dạ khẽ nhếch, thật nhẹ nhưng cũng đủ để tạo ra một đường cong tuyệt mỹ.

-Ngu ngốc! _Đưa mắt nhìn sang hướng khác lảng tránh nụ cười câu hồn ấy, Giai Băng mạnh miệng phàn, giọng nói chất đầy sự bất bình. _Nếu em có ý định đó, anh có muốn phát hiện cũng khó.

-Vậy sao? _Đăng Dạ tỏ vẻ ngấm ngấm rồi lười nhác đưa cánh tay dài về phía Giai Băng, toàn thân như cũ không hề giảm bớt quý khí nguy hiểm. _Đưa đây.

Bất giác mở to mắt kinh ngạc, Giai Băng hồ nghi nhìn Đăng Dạ, nhưng vẫn ngoan ngoãn đưa tô mì cho anh.

Đăng Dạ ngược lại không khách khí dứt từng dây mì một vào miệng, trên gương mặt như kết băng không biểu tình.

Chỉ là, khi ăn xong sợi mì cuối cùng trong tô, anh đột ngột ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt chuyên chú của Giai Băng, đôi mắt hẹp dài nheo lại bí hiểm. Điều này khiến Giai Băng không làm gì cũng cảm thấy chột dạ.

-Em bỏ rất nhiều thứ trong này. _Nói đoạn, Đăng Dạ múc một ít nước mì vàng mỡ vào thìa, đưa lên môi Giai Băng, đôi môi mềm mấp máy hút hồn. _Dám thử không?

Không hiểu sao, Giai Băng cảm thấy run run. Cô há miệng, để chất lỏng trên thìa rơi xuống lưỡi. Một vị mặn đến gai óc xâm nhập vào vị giác của cô, khiến cô thiếu chút nữa phọt toàn bộ vào mặt Đăng Dạ.

-Mặn quá vậy? _Giai Băng nhăn mày, bất giác nhớ đến bộ dạng Đăng Dạ lúc nãy ăn rất ngon, cô không khỏi lòng ngập nghi vấn thốt lên. _Sao anh không

đỏ đi, ăn làm gì?

-Không thích! _Đằng Dạ lơ đãng nói, tiện tay rót cốc nước uống một ngụm rồi quay gót ra ngoài _Tối hôm nay tôi có việc không về, em ngủ trước đi!

Đôi mắt theo bóng lưng trắng kiện của Đằng Dạ, Giai Băng vô thức lăm bằm, rèm mi u tối khẽ buông xuống.

-Không về?

-Mà... _Đằng Dạ chợt dừng lại ở ngưỡng cửa, như dấn dò rồi mới khuất hẳn...lần sau đừng thất thần như thế, dễ gây nguy hại cho bản thân.

Thất thần? Anh nhìn ra được?

Giai Băng khẽ nuốt nước bọt, đôi môi hồng nhuận mím chặt.

Về phần Đằng Dạ, sau khi anh ra khỏi cửa căn hộ, đã có một toán người vừa quen vừa lạ đồng màu áo vest đen đứng đợi. Điểm khác biệt tách bọn họ thành hai phe rõ ràng chính là màu của chiếc huy hiệu đeo trên ngực: của Đằng Hy màu vàng, của Đằng Dạ màu bạc.

Đám người đeo huy hiệu màu bạc vừa thấy Đằng Dạ liền gấp người 90 độ kính cẩn thể hiện sự tôn quý, toán người phe còn lại cũng chỉ cúi đầu, đáy mắt vương chút khinh miệt.

Đằng Dạ trước sau không thèm nhìn đám người dưới một cái, phát tay ra hiệu rồi đi thẳng đến buồng thang máy.

Đội thang máy thực sự đóng hẳn, anh âm lãnh ra lệnh.

-Phải người đến tìm hiểu mấy chuyện vừa xảy ra ở nhà chính, đặc biệt là biểu hiện của phu nhân. Hai người khác bí mật theo dõi bên thiếu phu nhân, có tin gì lập tức báo lại cho ta.

-Vâng, thiếu gia! _Tên có vẻ sùng sỏ nhất trong đám lớn tiếng nhận lệnh rồi thì thầm phân phó cho đám thuộc hạ.

-Ring! _Tiếng chuông ai đó cô động vang lên trong thang máy, đánh thức mọi sự cảnh giác nhạy bén.

Hàng trăm con mắt sáng rực nhìn nơi phát ra tiếng chuông điện thoại, bàn tay mỗi người âm thầm rút ra cái gì đó lạnh lẽo đen đen trên người.

Kẻ mang điện thoại xấu số nhìn thấy sự tình xung quanh liền đổ mồ hôi lạnh, dè chừng liếc khuôn mặt lạnh của Đằng Dạ rồi run run lấy điện thoại ra khỏi túi quần, áp lên tai.

-A...alô!

-A Cường hả? Nhanh chuyển máy cho thiếu gia, ta có việc gấp cần thông báo! _Người bên kia xa xa nói, giọng nói cùng hơi thở gấp khiến người ta không dám chần chừ, trễ nãi bất cứ điều gì. Người có tên A Cường cũng vì thế mà luống cuống đưa máy cho Đằng Dạ, đôi mắt nâu hèn kém ánh lên vẻ sợ hãi cùng cực như đang phải đối diện với một con quỷ.

Đằng Dạ trước sau như một vẫn lạnh như khối băng, đưa tay túm lấy điện thoại rồi áp lên tai.

Chỉ thấy, ngay sau đó, Đằng Dạ mạnh mẽ siết chặt bàn tay cầm điện thoại, chặt đến mức tiếng kêu răng rắc của nhựa vang lên mới khiến anh thỏa mãn buông nó rơi xuống đến. Anh đưa đôi mắt đen sắc bén đầy dò xét nhìn đám người bị hàn khí của mình làm cho co ro, bo bo lùi ra xa, tàn khóc nhéch môi.

-Cô Ngao Vĩ đứng không? Ngươi giỏi lắm!

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132

Chương 41-p10

-!!-!!-Stupid!-!!-!!-

Tối hôm qua, Đằng Dạ quả thực không về, nhưng dư âm của cuộc trò chuyện trong bếp và một số điều vô tình nghe được lại khiến Giai Băng một trận lộn lộn trên giường vẫn không tài nào ngủ nổi. Thế nên, sáng hôm nay kẻ chuyên nướng toàn thân, nướng tới khét như cô mới trời trời dậy thật sớm, ngồi thờ người trên đệm ghế mềm, hoàn toàn không để ý Đằng Hy đã lượn đi lượn lại trước mặt mình mấy lần như trình diễn thời trang.

-Có chuyện gì sao? _Dường như không chịu nổi sự hừng hờ của Giai Băng, Đăng Hy kẻ sát khuôn mặt tuần mị của mình vào gần mặt cô, hơi nóng trong hơi thở phả ra từng đợt, ám lên làn da trắng mịn của cô nàng, khiến cô nàng giật mình lùi ra sau.

Một phút hoảng loạn trôi qua, Giai Băng từ nhấc mặt bỗng gian tà nhìn lại Đăng Hy, người cô nhích lại gần anh một chút, môi mềm cong nhẹ nịnh nọt, đôi mắt quyến rũ không ngừng chớp chớp

-Muốn gì? _Đăng Hy có dự cảm không tốt.

-Anh có số điện thoại của Lăng Từ Thần không? Nếu có thì cho em.

-Không! _Không hiểu sao, Đăng Hy giật giật mí mắt liên tục rồi phủ phàng cự tuyệt, trên khuôn mặt tiên diễm không hề có sự đùa cợt, trái lại vô cùng kiên định.

-Tại sao? _Giai Băng bắt mắt nhử mồi, cái tay cô vừa chạm vào lớp 'lông lá' trên cánh tay rắn chắc của Đăng Hy rất thức thời rút lại, người cũng tự động nhích ra xa như tránh dịch. Không có giá trị lợi dụng thì cô cũng không cần khách khí làm gì.

Đăng Hy trợn mắt nhìn hành động vong ân bội nghĩa của Giai Băng, không tự chủ nguy hiểm nheo mắt, thanh âm nồng nặc mùi chất vấn.

-Em muốn biết số thẳng đó để làm gì?

-Có việc mới muốn biết chứ _Trong lòng bĩu môi, Giai Băng hờ hững chống cằm, tư thế tựa như đang lâm vào suy tư.

Đôi mắt nguy hiểm của Đăng Hy càng hẹp dần. Anh im lặng, cũng học tập Giai Băng suy tư rồi chậm rãi phun, chất giọng lạnh lạnh không hề có chút lãng tình như thường ngày, tựa hồ, anh ta không có tâm tư để 'chải chuốt' cho điều đó.

-0916683281...

-Áy! còn thiếu một số? _Miệng lẩm bẩm, tay bấm bấm đốt tay một hồi, Giai Băng chợt la lên, khuôn mặt có chút cáu gắt _Anh chơi em phải không?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133

-Không, anh chỉ quên số cuối thôi, em rảnh đến mức muốn trêu hoa ghẹo nguyệt thì cứ ngồi đó mà tìm đi, anh không làm phiền! _Không thèm liếc nhìn Giai Băng một cái, Đăng Hy chua giọng nói rồi đứng dậy, ngang tàn bước vào phòng mình, đóng rầm cửa như thể cánh cửa kia làm phật ý anh ta vậy.

Mà Giai Băng cũng chẳng buồn để ý đến Đăng Hy, cô nhanh chóng bấm bấm điện thoại, thứ lần lượt từng số trong bảng chữ số.

09166832810

-Alo! Đây có phải là số máy của Lăng Từ Thần không ạ? _Giai Băng rất nhỏ nhẹ, rất tinh tế bắt chuyện.

Nhưng đáp trả cô là một giọng nói hết sức lạnh lùng “Số thuê bao quý khách vừa gọi không có thực...”

Giai Băng bứt một sợi tóc.

09166832811

-Alo! Đây có phải là số máy của Lăng Từ Thần không ạ? _Giai Băng tiếp tục nhỏ nhẹ, tinh tế bắt chuyện.

-Số thuê bao quý khách vừa gọi ở ngoài vùng phủ sóng..

Giai Băng bứt hai sợi tóc.

09166832812

-Alo! Đây có phải là số máy của Lăng Từ Thần không ạ? _Giai Băng vẫn nhỏ nhẹ, tinh tế bắt chuyện như cũ.

-Alo cái gì, không thấy anh mày đang bận sao? Đau bụng muốn chết! _Thanh âm bên kia truyền đến cùng tiếng rặn hết sức ý vị.

Giai Băng tức thì đỏ mặt tía tai suýt ném rơi cái điện thoại, không tự chủ nuốt ực một đồng nước bọt.

Cứ như thế, bắt gặp mấy lần số thuê bao không có thực, mấy lần bị chửi, cuối cùng, cô cũng tìm được số điện thoại 'bí ẩn' kia.

-Alo! Đây có phải là số máy của Lăng Từ Thần không ạ? _Giai Băng vô lực như sắp trút hơi thở thều thào nói.

-Đằng Dạ? _Người bên kia có chút hồ nghi gọi tên làm Giai Băng phát hoảng.

Cái máy cô đang dùng vẫn là máy của Đằng Dạ, trước giờ như đã thuộc quyền của cô sở hữu. Người bên kia nghe thấy giọng con gái vẫn gọi tên của chồng cô, tức có nghĩa, người kia biết số máy hiện tại này. Chỉ là, tại sao lại biết?

Mang theo nghi hoặc, Giai Băng đưa mắt nhìn màn hình điện thoại rồi đột ngột sa sầm mặt mũi, bất nhẫn đứng bật dậy, hung hăng gõ đầu mình một phát rồ đầu.

Chết tiệt! Cái màn hình điện thoại của cô cứ nhiên lại hiện chữ "Từ Thần". Thế mà...thế mà nãy giờ...

Đúng là ngu không tả nổi!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134

-Ai ở đầu dây phien lên tiếng! _Thanh âm bên kia như cũ vẫn duy trì sự lạnh nhạt đến thấu xương.

-A, tôi là Giai Băng _Ngậm đắng nuốt cay, Giai Băng ho khan một cái rồi đáp trả.

-Giai Băng? Có chuyện gì? _Người này quả thật rất lạnh. Giai Băng đầu roi hắc tuyến càng nhiều.

-À! Tôi muốn xin số điện thoại của Từ Di nhà anh đề...

Giai Băng còn chưa nói xong nguyên do hợp tình hợp lý của mình thì tiếng chuông ngắt kết nối đã vang lên. Cô kinh ngạc nhìn màn hình điện thoại trống rỗng, miệng vô thức há to bất mãn. Gì chứ, cô chỉ muốn xin số điện thoại vợ anh ta thôi, anh ta có cần keo kiệt đến thế không?

Làm bầm rủa một hồi, màn hình Giai Băng lại phát sáng báo tin nhắn đến. Thật bất ngờ, cái tên cô vừa đem 18 đời tổ tông hấn đi lấy nước bọt bắn phăm phật lại hào tâm gửi một dãy số điện thoại cho cô, làm lòng cô bất giác nổi lên chút áy náy không cùng.

"Xin lỗi nhé, lúc nãy vừa lỡ rủa nguoi, cảm ơn!" Đây là những gì một kẻ thông minh bị sự áy náy làm cho lú mờ cả đầu óc.

"Làm hình nhân rủa hữu hiệu hơn!" Không ngờ người kia lại rất có 'thành ý' đáp lại tin nhắn ngắn ngủn của Giai Băng, lần thứ 3 làm tâm hồn Giai Băng bị đá kích.

Cô xấu hổ không đáp trả lại nữa, quay ngoắt sang nhấn số vừa được cho, gọi đi.

-Alo, chúng tôi là người của trung tâm dịch vụ tư vấn tâm lý, cho hỏi bạn muốn tư vấn về vấn đề nào? _Giai Băng chưa kịp động khẩu, một thanh âm dịu ngọt đã vang lên, đem từng chữ từng chữ rót vào màng nhĩ của cô.

Lần này, cô rất vô tình ngắt kết nối, tức giận quá hóa điềm tĩnh, ngồi phịch xuống ghế nóc nguyên một cốc nước trong tinh khiết, lòng vô cùng hối hận vì lúc nãy lại tỏ ra áy náy với cái tên đều cang Lăng Từ Thần.

Cục tức này, cô không nhịn nổi.

Nghĩ phải đòi lại công bằng cho mình, Giai Băng định gọi điện cho Từ Thần mắng một trận thì phát hiện tài khoản mình đã trống rỗng, cơ thể chính thức hóa đá.

Đến khi Giai Băng dường như tuyệt vọng hoàn toàn, tiếng nhạc chuông vang lên. Cô không thèm xem màn hình điện thoại mà nhấn nút trả lời, nhu mì áp điện thoại lên tai, toan thều thào thì người bên kia đã lạnh lạnh cướp lời.

-Hạ Giai Băng! Không phải lần trước tôi cho cô số điện thoại của tôi rồi sao, còn nói cô nhất định sẽ gọi cho tôi nữa chứ, quên rồi à? Hèn gì thấy lâu thế cô không gọi, ngu ngốc.

Một cơn gió lạnh chợt thổi. Giai Băng lần đầu tiên biết được, mình làm người thật thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 135

Chương 41-p11

Hàn Tử Di lúc khướt say đã từng nói, Giai Băng cô có lúc sẽ gọi điện cho cô nàng, quả thực như liệu. Chỉ là, thứ Giai Băng muốn không chỉ là một cuộc gọi, mà là một cuộc gặp. Lời nói qua điện thoại nhiều lúc không thực, cô muốn tận mắt nhìn biểu hiện của Tử Di, có như thế, cô mới biết những gì mình muốn nghe có chân thực hay không.

Vì thế, Giai Băng hẹn Tử Di ra ngoài, trong một cửa hàng sang trọng, thanh nhã gần khu đô thị mới, cạnh một chiếc bàn đặt gần cửa kính trong suốt với tầm quan sát rộng rãi và đẹp đã. Cuộc hẹn này, Giai Băng không muốn trễ nãi nên cô tới rất sớm, lặng yên đưa tầm mắt thu gọn hình ảnh náo nhiệt của dòng người qua lại trên đường.

Thanh bình, đó là điều 19 năm qua Giai Băng luôn vọng tưởng, nhưng số phận cô, dường như luôn gắn với những gặp gỡ ghênh khó đoán, thế nên, cô chưa bao giờ thực sự ngắm nhìn cảnh thanh bình của một người khác. Cô ghen tị, cô sợ mình sẽ ham muốn quá nhiều, khao khát quá lớn, sợ bản thân sẽ bị nó làm mờ mắt, sợ chính mình sẽ không tiếc bất cứ thứ gì để đánh đổi nó.

Còn giờ đây...cô nghiệm ra, ngắm nhìn nó cũng không đến mức tệ hại như thế.

-Tôi đến muộn, không phiền chứ? _Đột ngột xuất hiện trước tầm mắt Giai Băng, Hàn Tử Di-kẻ đáng nhẽ phải ngồi đây 20 phút trước-cười hết sức quý mị, nhanh chóng kéo ghế ngồi vào bàn rồi gọi cho mình một cốc cà phê đá, đôi mắt đen nhìn mọi thứ tựa như hồ hững lại ân ân chút gì đó tỉnh rảnh, nguy hiểm.

Cô nàng đan hai tay đặt lên bàn, chăm chăm nhìn Giai Băng vẫn im lặng một hồi lâu, nét cười trên môi càng ngày càng 'ê tiện' pha lẫn đắc ý.

-Tôi đã bảo, cô sẽ gọi cho tôi.

-Nếu cô đã rõ như vậy, chắc tôi cũng không phải vòng vo thêm nữa nhỉ? _Thản nhiên gạt đi lời nói châm biếm của Tử Di, Giai Băng nhàn nhạt giương mị, đôi mắt đen sâu phức tạp lóe lên một chút tia sáng nhỏ nhoi rồi nhàn nhạt nói _Tôi muốn biết mọi thứ liên quan đến Đẳng gia.

-Khụ! Khụ!... _Vừa nhấp một ngụm cà phê xong, Tử Di khoa trương ho mạnh, một tay tích cực vuốt ngực, một tay thư thái cầm khăn tay lau khôe miệng rồi bật cười giòn giã, cứ như thế, Giai Băng vừa kể cho cô nàng nghe một câu chuyện cười _Đẳng thiếu phu nhân, cô đem chuyện này nói với tôi làm gì? Tôi đâu phải là thám tử.

-Chuyện bí mật như thế này, một thám tử nhỏ nhoi sao có thể biết được, chỉ có người luôn tinh nhạy như Lãng thiếu phu nhân đây mới tường tận hết mọi chuyện. Tôi chỉ là nhạy bén hơn người ta, trực tiếp đi hỏi Lãng thiếu phu nhân mà thôi _Giai Băng không tức giận trước thái độ của Tử Di, bình tĩnh như thường ngày mà nhìn thẳng vào mắt cô nàng, miệng lưỡi không xương nịnh hót, nhưng lại khiến người ta nghe ra chút châm chọc bên trong.

-Ý cô, tôi lắm chuyện sao? _Tử Di đưa tay chống cằm, dáng bộ như chuyện chú lắng nghe.

-Lãng thiếu phu nhân không cần suy diễn như thế, chúng ta đều là người, không ai lại không có lòng hiếu kỳ cả. Nhưng hiếu kỳ là một chuyện, tìm hiểu ra lại là một chuyện khác. Lãng thiếu phu nhân là người có khả năng tìm hiểu như thế, tôi rất bội phục chưa kịp nữa là.

-Haha! Dẻo miệng! _Tử Di lại phá lên cười sảng khoái _Nhưng, tôi không thể nói được.

-Kẻ thù của Đẳng gia là ai? _Hoàn toàn gạt lời từ chối của Tử Di sang một bên, Giai Băng nghiêm giọng hỏi, khi nhớ đến chuyện tối qua, cơ thể cô bất giác run lên kinh sợ. Những kẻ liên quan đến cô quả thực chẳng có tên nào tầm thường cả.

-Kẻ thù? _Chiếc thìa trên tay Tử Di đang khuấy đều chợt dừng lại _Sao cô biết Đẳng gia có kẻ thù? Không phải...cô nghe lén đấy chứ?

Giai Băng không đáp, hướng đôi mắt mị hoặc nhìn Tử Di chờ đợi cô nàng tiếp lời.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136

Đúng như Tử Di nói, cô thực sự đã nghe lén, thật ra, ban đầu chỉ là vô tình, về sau mới là cố ý. Người học võ như cô có tính nhạy cảm rất cao, hơn nữa,

cô là cô nhi, nên thân thể luôn tự động đặt cảnh giác trong mọi hoàn cảnh. Ngày hôm qua, hai người Đàng Dạ tỏ ra sát khí rõ ràng như thế làm sao cô không nhận ra được. Chỉ là, Giai Băng không ngờ đến, mình lại có thể nghe được một đoạn hội thoại ngắn nhưng trầm trọng như chuyện đó. Đã thế, Đàng Dạ tự đứng lại mò vào bếp, hại cô cố gắng lắm mới chú tâm pha mì tôm thì bị ánh mắt anh làm cho sợ run, kết quả thì sao, bị anh nhìn ra biểu hiện khác thường.

- Xem biểu hiện của cô thì chắc nghe lén rồi. Chuyện bí mật như thế đâu phải ai biết cũng được, với một Thánh thể như cô lại càng không. Từ Di nhẹ nhàng le lưỡi liếm chiếc thìa nhỏ một cái, khoé môi câu lên, từng chữ đều được nhấn nhá một cách thần bí. Tuy mắt cô nàng luôn nhìn dòng chất lỏng nâu đặc trên thìa nhưng đáy mắt lại thu rõ mồm một cơ mặt cứng ngắc của Giai Băng.

- Tại sao tôi không thể biết? _ Giai Băng gắt gao nhìn chằm chằm mắt Từ Di.

- Tại sao ư? _ Từ Di đứng dậy, chồm người về phía Giai Băng, dí sát mặt mình vào mặt cô, giọng nói âm trầm thần bí _ Cô đã bao giờ thấy, người ta vỗ béo lợn mà nói với nó rằng nó sẽ bị ăn thịt chưa?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 137

Chương 41-p12

Bầu không khí xung quanh theo âm thanh trầm ồm thần bí của Từ Di mà trở nên ngắt lặng, im ắng, cô đọng. Lốp lốp phân tử khí như dồn nén vào nhau, khiến hơi thở của Giai Băng nặng nề hẳn đi. Cô nhìn khuôn mặt phóng đại của Từ Di, đôi mắt đen láy lên vô vàn tinh quang kia nữa, cơ thể như được kích thích rơi vào trạng thái phòng bị cao độ.

Nhìn lướt qua nắm tay run run của Giai Băng, Từ Di bật cười thành tiếng, người ngả về lại chỗ cũ, tư thế hết sức sang khoái.

- Đàng Dạ và Đàng Hy không phải là con ruột của Đàng phu nhân hiện tại, Đàng lão gia không phải con ruột của Đàng lão phu nhân, chồng của Đàng lão phu nhân cũng không phải máu mủ của Đàng mẹ ông ta,... _ Từ Di vừa mân mê vành tai mình vừa làm như lơ đãng nói, rồi nhanh chóng thu hồi tầm mắt đang thả rong ở ngoài đường đặt lên người Giai Băng, vẫn nở nụ cười thần bí đầy tự tin _ Đây liệu chẳng chỉ là sự sắp đặt vô tình của số phận hay là do quy luật muôn thuở không tránh khỏi của Đàng gia?

Bám víu theo thông tin của Từ Di mà suy nghĩ, Giai Băng trầm tư một chút, toan trả lời liền bị cô nàng vuron người đưa ngón tay áp vào môi, suýt khế, như ra hiệu cô im lặng.

- Đàng gia trước giờ rất được người ngoài hâm mộ, cô biết tại sao không?

Giai Băng lặng yên lắng đầu dù trong lòng đã mơ hồ tìm được đáp án.

- Haha! _ Từ Di uống một ngụm cà phê rồi bật cười, tiếng cười trong trẻo nhưng tràn ngập ý giễu cợt không che giấu _ Đàng gia đó, ngoài được hâm mộ là gia tộc trung lập hùng mạnh nhất, tiền tài khổng lồ nhất, cách hành xử khiêm tốn nhất, còn có hoà thuận nhất. Giữa mẹ kế và con chồng bọn họ dường như không hề có trở ngại mâu thuẫn, suốt bao đời cũng không có mấy cái hành động ngớ ngẩn như ám hại, tranh đoạt quyền lực. Hừ! Rất lâu trước đó có người hỏi bà mẹ kế Đàng gia tại sao không sinh thêm một đứa con cho gia tộc, giúp họ thoát khỏi tình trạng độc đinh, cô biết bà ta trả lời thế nào không? Rất cao thượng nhé! Gì mà chỉ muốn tập trung nuôi dưỡng, yêu thương chồng con. Gì mà như thế đã đủ để thoả mãn như cầu gia đình của phụ nữ. Thực chất, bà ta chẳng qua chỉ sợ chết mà thôi.

- Chuyện này có sự tham gia của kẻ thù bọn họ? _ Không thêm đề ý đến thái độ kích động của Từ Di, Giai Băng bình tĩnh hỏi, giọng có chút nghèn nghẹn.

- Hừ! Kẻ thù có rất nhiều loại, liên quan hay không tự Đàng thiếu phu nhân biết rõ _ Từ Di cộc cằn nói.

- Thánh thể và chính thể không phải vì vậy mà có chứ?

Từ Di tựa hồ có chút kinh ngạc nhìn Giai Băng rồi tức khắc che đậy sự kinh ngạc ấy bằng một nụ cười rạng rỡ, một nụ cười chỉ xuất hiện khi tìm thấy đồng loại của mình.

- Đàng thiếu phu nhân, Giai Nhân Kỳ cũng không phải chỉ là cái vỏ rỗng nhĩ? _ Từ Di nhấp một ngụm cà phê rồi ném ánh mắt thích thú về phía Giai Băng _ Tiếc là, tôi chỉ có thể nói đến đó thôi. Nếu cô muốn biết rõ ràng, tốt nhất nên tự tìm hiểu hoặc hỏi những người trong cuộc. Nhưng, tôi không ngại khuyên cô một câu. Nếu cô không muốn dấy đưa vào ân oán này, tốt nhất hãy rời khỏi Đàng gia càng nhanh càng tốt, còn nếu muốn, điều đầu tiên cô cần làm chính là tìm cho mình một thế lực để dựa dẫm. Tính mạng trong chuyện này không đáng một xu đâu.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 138

Thừa biết Tử Di vừa rút lui vừa trung cầu ý kiến như thế đã vô tình như cố ý ngăn mình hỏi tiếp, Giai Băng cũng không làm khó cô nàng, chỉ thuận tay hút một hơi nước cam, nhàn nhã nở nụ cười tuyệt mỹ đầy giả tạo.

- Yên tâm, tôi sẽ không cầu xin sự giúp đỡ của Lăng thiếu phu nhân đây!

-Ồ? _Tử Di lại thêm lần nữa kinh ngạc. Cô nàng đứng dậy, hết sức tò mò gắng hỏi _Sao cô biết tôi có ý định nói cho cô mượn thể lực của tôi?

Đôi mắt hẹp dài quyền rũ của Giai Băng tinh tế đánh giá Tử Di, đáy mắt mang theo sự thống khoái đắc thắng. Lần này, nụ cười trên môi cô không giả tạo nữa, nó chất thật, đậm đà sự vui mừng. Đồng loại, cô phát hiện mình tìm thấy một đồng loại.

-Không phải Lăng thiếu phu nhân rất ghét Đảng gia chúng tôi sao? Đã ghét thì chắc cũng chẳng bỏ qua cho một kẻ như tôi. Cô biết tôi vô phương độc mã, lại khuyên tôi tìm kiếm thể lực dựa dẫm, chẳng há bảo tôi lên trời? Đây chẳng phải là cơ hội để cô cười nhạo tôi sao? Giả vờ đưa ra sự giúp đỡ mơ hồ, khiến tôi vui sướng cảm tạ rồi cuối cùng bày lý do chính đáng không thể trợ giúp. Đây là cách dìm tinh thần người tốt nhất mà. Đảm bảo, biểu tình của tôi lúc đó rất thú vị, ai mà không muốn xem?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139

Chương 41-p13

- Ahahaha! _Tử Di tiếp tục gạt bỏ hình tượng cười lớn, biểu tình vô cùng khoái cảm. Rồi cô nàng chăm chú nhìn Giai Băng, đôi mắt đen tựa hồ mê ly _Hạ..., à Lâm Giai Băng, bố mẹ tôi nhất định sẽ rất thích một đứa con dâu như cô đây. Lúc cần tình sẽ tinh ranh, lúc cần thoải mái sẽ say sưa bộc lộ tâm tình. Tiếc là, xung quanh cô đã có 3 chàng...chờ đã...

Thời điểm nghe Tử Di thao thao bất tuyệt, Giai Băng có chút mờ mịt ngu ngơ, nhưng nghe đến hai chữ 'chờ đã' đầy nghi hoặc kia, tim cô như có điểm chốt dạ, lệch nhịp. Cô giương mắt nhìn bộ dạng khốn khổ mọi móc trí nhớ của đôi phương, đôi con người đảo một vòng toan tính. Đến họ thật của cô, người này cũng biết được, vậy thì sao không rõ quá khứ của cô cơ chứ. Bưng bít đến thế rồi vẫn điều tra được, Hàn gia và Lăng gia thực không phải là cái vỏ, người này không thể xem bộ dạng ngây thơ kia mà bắt hình dong.

-Còn có...Cô Ngạo Vĩ! _Đưa mắt nhìn sắc trời đã đỏ lửa như muốn thiêu rụi mọi thứ, Giai Băng ngửi khí nhàn nhạt, như chỉ là băng quơ nhắc đến.

-Đúng! Là hán! _Vui sướng đập bàn, Tử Di phấn khích cười toe toét, đoạn lắc đầu, mặt phút chốc nghiêm nghị như đang liệu việc đại sự _4 tên đã quá đủ sứt đầu mẻ trán, em tôi hiền lành nên tránh xa vậy. Nhưng mà, nếu cô thực sự cần giúp đỡ, cứ nói với tôi, tôi sẽ chiều cô.

Thanh âm trượng nghĩa vừa dứt, Giai Băng liền nhú mày, không nói.

-Lần này không phải đùa, là thực tâm _Đôi mắt Tử Di chợt loé lên tinh quang quỷ dị, nhưng không hề mang chút ác ý hay bốn cọt nào.

Giai Băng biết, cô nàng nói thật. Tuy vậy, nhờ một người không thân thích giúp đỡ, cô có điểm không thoải mái, tốt nhất vẫn không sốt sắng quá thì tốt hơn. Nên, cô tiếp tục im lặng, chỉ nhạt miệng hút nước cam.

Tử Di thấy vậy cũng không ép, rất cao hứng mời Giai Băng bữa trưa. Có lẽ, cô nàng thực sự xem Giai Băng như 'đồng loại' nên suốt buổi rất tích cực gấp đồ bỏ vào bát cô, có điều, những thứ đó không hề hợp với khẩu vị của cô, và tất nhiên, nó cũng là loại Hàn Tử Di ghét đến không thèm cắn một cái.

Chia tay Tử Di về căn hộ, Giai Băng không thay áo quần mà dán mắt lên màn hình laptop, chú mục đến thất thần những gì đập vào tầm nhìn.

Sau một hồi search google, Giai Băng nhận ra một điều mà không mấy ai chú ý đến: vị phu nhân đầu tiên của các thế hệ kế thừa Đảng gia rất 'tự nhiên' và có quy luật qua đời sau khi người kế thừa tiếp theo được sinh ra nhiều nhất là một tháng, ít nhất là tức thì sau khi sinh; hoặc cả mẹ và con cùng chết trong quá trình mang thai và sinh con. Theo sau đó chừng 2, 3 năm, người mẹ kế xuất hiện, tiếp nhận quyền dưỡng con và sống hạnh phúc cả đời, tuyệt không sinh thêm bất kì đứa con nào nữa. Cứ như thế, một kẻ sinh, một người dưỡng qua bao đời đến tận bây giờ.

Lí do qua đời của người phu nhân đầu tiên rất đa dạng, phần đa là chết khi sinh con, nhưng mấy trăm năm gần đây chủ yếu là mắc bệnh, thêm việc sức khoẻ yếu sau khi sinh nên chết. Lí do cũng hợp lý và mới mẻ, nó khiến Giai Băng thấy buồn cười hơn thương cảm nhiều.

Nếu là kẻ thù của Đảng gia, hận họ đến tận xương tủy thì thử nghĩ xem, cách gì thoả đáng nhất để trả thù một dòng họ lớn mạnh như thế? Địa vị, quyền lực, tiền bạc không thể đâu thì điều có thể làm mà hiệu quả vô cùng chính là...

Kể ra cũng phải bội phục gia tộc bí ẩn này, suốt mấy trăm năm vẫn hăng say đến tận bây giờ. Rất có thể, Thánh thê và Chính thê từ đây mà thành.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140

-King kong! _Đúng lúc Giai Băng đang xuất thần, tiếng chuông cửa inh ỏi vang lên, đánh gãy mọi sự chuyên chú của cô.

Cất giấu mọi suy nghĩ, Giai Băng thong thả bước đến gần cửa, đưa mắt nhìn màn hình camera trước cửa phát đến.

Trong màn hình, một khuôn mặt nhon quỵn rũ với những đường nét ngũ quan tinh xảo hiện lên, có chút méo mó vì nóng vội.

Giai Băng nhướn đôi mày ngài nhìn người bên trong, lòng ngực không hiểu sao hơi hơi khó chịu, đánh lạnh nhạt hỏi.

-Cô là ai?

-Là ai? Không có mắt nhìn sao? _Cô gái kia cong đôi môi dè bĩu một cái rồi héch cái cằm nhon, khinh thường quát _Còn không mau mở cửa, muốn chết à?

Đôi mày Giai Băng càng nhíu chặt, cô quay người rồi đi, không thèm để ý người đang ở bên ngoài. Cho đến khi tiếng chuông cửa vang lên dữ dội, đình tại nhưc óc như muốn phá nát tế bào não người, Giai Băng mới xuất hiện, bực bội:

-Đủ chưa? Cô là ai?

P/s: Haiz, xl kák nàng nhá, h ta ms post lên đây đk, hịhị. Đoán xem ai đến nà

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141

Chương 41-p14 (p15 tôi Su up)

-Là ai? _Minh Du khẽ cười, về sau càng cười càng trào phúng. Tiếng cười lạnh lạnh như chuông, nhưng lại chưa đến kiên cả răng_Nhìn mà không biết sao? Tôi là Chính thê tương lai của Đảng Dạ.

Minh Du héch mũi, đầu hơi nghiêng, nét mặt ngập tràn sự đắc ý. Cô ta vòng tay trước ngực, mũi chân phải nhíp nhíp chờ đợi tiếng kinh hãi khiếp sợ sắp truyền ra từ bên trong.

Chính thê? Đôi mày như hoạ của Giai Băng khẽ nhướn trên đôi mắt đen hẹp dài quỵn rũ đang neho lại. Cước chân vốn ổn định của cô đột ngột ngưng trọng, hai mũi chân vô tình như cố ý đối mặt với bức tường trắng gần cái màn hình nhỏ nổi với camera, gần như không nhưc nhích.

Trong phòng, ngoài phòng, một mảnh không gian lắng đọng, như mặt hồ không gợn sóng, và chỉ một giọt khẽ rơi xuống, thế cục ấy sẽ méo mó thành bất cứ hình dạng. Không khí lại vắng mang theo sự bức bối của nắng chiều tựa hồ bị người ta ép chặt thành một khối đặc, bức bách khó chịu hệt y muốn làm ách tắc đường hô hấp của con người, làm mọi thứ trở nên vô cùng căng thẳng.

-Hạ Giai Băng! Chết tiệt! Mau mở cửa! _Đội hoài mà vẫn chỉ nhận lại một sự im lặng khinh thị, Minh Du then quá hoá giận, nghiêng răng nghiêng lợi rít lên, mắt trợn trừng nhìn cái camera đen xì trên đỉnh đầu.

Thế nhưng, Giai Băng bên kia bức tường vẫn im lặng như cũ, chỉ có khối thân thể mềm mại của cô là biếng lười dựa hẳn vào tường, không lạnh không nhạt đưa mắt chiêm ngưỡng bộ móng sơn bóng tuyệt đẹp của mình, tựa hồ không nghe thấy bất cứ thứ gì.

-Hạ Giai Băng, cô điếc hả? _Lại chờ thêm một lúc mà không thấy có động tĩnh, Minh Du gào lên, tay đập rầm rập vào cánh cửa gỗ, hơi thở cùn ngùn vang lên hồng học một cách dữ tợn.

Giai Băng hơi chếch mặt về phía cửa, ra về lắng nghe rồi lại thư thái lấy Iphone ra nghịch, khoe môi về nên một đường cong không rõ ý tứ.

Khoảng chừng 15 phút trôi qua, tiếng 'chợ búa' cách một vách tường không biết từ khi nào đã ngưng bật. Đến lúc này, kẻ dường như không nghe thấy thứ gì chợt động, đôi mắt đen sâu hững hờ trầm xuống, một tia thất vọng lẫn khinh giễu lóe lên rồi đóng băng ở đáy giác mạc, không vội biến mất. Theo đó, thân thể cô chậm rãi xoay người, gương mặt hồ nghi nhìn cái màn hình nhỏ trên tường chỉ còn một mảnh trắng cô quạnh, khẽ buông một tiếng thở dài ảo não.

Những tường, người bên ngoài đã đi rồi, nhưng ngay khi Giai Băng định dời mắt đi, một bàn tay đầy đủ năm ngón thỉnh linh bao trùm cả cái màn hình nhỏ, dọa tim cô giật thót tức thì. Bàn tay ấy cựa quậy, 5 cái móng như đâm vào màn hình, trượt xuống và hé lộ một khuôn mặt u oán ngập tràn giận giữ với một đôi môi tím nhợt nặng nề mấp máy.

-Hạ Giai Băng, nếu cô không chịu mở cửa, tôi nhất định sẽ gọi người đến _Ngữ điệu méo mó, hẳn đã phải gằn từng chữ, nhấn từng câu.

-Gọi người đến? _Ra về bưng tỉnh đại ngộ, Giai Băng vỗ tay đánh bốp một cái, khuôn mặt từ âm u bỗng rạng ngời tỏa sáng. Cô mỉm cười vô cùng yêu nghiệt, đem ánh nhìn nguy hiểm chú trên thân ảnh trong màn hình _Ý kiến này hay đấy!

-Cô... _Sắc mặt Minh Du đỏ bừng vì giận. Cô ta khá thông minh khi nhận thấy sự mỉa mai ẩn ẩn của Giai Băng, không tòi.

-Hay thế này nhé, tôi cho cô hai lựa chọn để cô lựa chọn, được chứ? _Ngón tay Giai Băng gõ gõ vào cái má mềm mại của mình, ra vẻ ngẫm ngợi _Một là, cô ăn nói đàng hoàng một chút, tôi sẽ vì lời ăn tiếng nói an phận của cô cho cô một cơ hội vào trọng nói chuyện; hai là, cứ tiếp tục mạnh miệng, tôi sẽ gọi người đến 'tiền' cô ra ngoài, thế nào?

-Hạ Giai Băng! Cô được lắm, một cái máy để mà dám ở đây dè miệng, cô thực sự không biết trời cao đất dày là gì rồi _Từng chữ từng chữ cọt nhả nồng đậm mỉa mai như kim chích đâm vào lòng ngực kẻ mới đến, khiến cô ta nổi xung lên, không e ngại cái cổ họng đã muốn rách nát của mình mà lớn tiếng quát mắng, sắc mặt đỏ gay chuyển sang tím tái.

-Không biết trời cao đất dày? _Giai Băng hừ lạnh, nhàn nhạt đáp trả _Cho hỏi, cô là tổng thống à? Hay là trùm xã hội đen?

-Tôi đương nhiên không phải mấy người đó! _Dẫu không hiểu ý tứ Giai Băng lắm, Minh Du vẫn gắt lên, nói xong mới cảm thấy chợt dạ liền chêm thêm một câu _Tôi là chính thể của Đảng Dạy!

-Vậy sao? _Giai Băng trào phúng đáp nhưng sắc mặt cô đã sạm trầm xuống, thái độ không thể vui nổi _Xin lỗi nhé, nếu cô là tổng thống hay mấy người có máu mặt, tôi còn có thể xem xét để ghi nhớ, nhưng cô chỉ là một Chính thể hồ chưa cưới hỏi, cô lấy tư cách gì đòi hỏi tôi phải biết đến cô?

-Hạ... _Lòng ngực Minh Du lúc này phập phồng ghê rợn, cổ họng nghẹn đi khiến cô ta cảm nín không thể thốt lên bất cứ tiếng rống nào

Chương 41-p15

Minh Du biết, trong tình huống này, cô ta hoàn toàn bất lợi, vì trên danh nghĩa hay quan hệ, đối với Giai Băng và Đảng Dạy mà nói, cô ta chỉ là người ngoài. Thế nên, nếu muốn đạt được mục đích sau cùng, trước tiên, cô ta phải 'nhẫn'.

-Được rồi, Hạ Giai Băng, hôm nay tôi đến đây không phải gây sự với cô, mau mở cửa cho tôi đi, tôi có chuyện quan trọng cần nói _Hít sâu một hơi, Minh Du không động tay động chân nữa, cao giọng nói.

Quan trọng? Giai Băng nhắm mắt trầm tĩnh một chút rồi mở mắt, khoe môi chậm chậm gương lên, cả cơ thể tiến về phía cửa, mở 'cạch'.

Khi thấy Giai Băng ngoan ngoãn làm theo lời mình, Minh Du vọng tưởng mỉa mai cười một cái rồi đóng đánh hất mái tóc xoắn dài màu hạt dẻ, nghênh ngang bước vào trong.

Việc đầu tiên cô ta làm là quét mắt nhìn căn hộ một lượt rồi trút hơi thở dài, tựa hồ khinh giễu mà nói.

-Không tệ!

-Đối với người không có khiếu thẩm mỹ, tôi không trách _Chống lại sự miệt thị kia, Giai Băng chỉ cười khở đáp, rồi thông thả ngồi vào ghế sofa giữa phòng, rất chu đáo rót hai ly nước lọc.

Minh Du cũng không phiền người khác mời mọc, cô ta tự nhiên ngồi xuống ghế đối diện, đôi mắt nâu quỳnh rũ liếc nhìn cốc nước lọc rồi nhìn người đối diện đang chú mục vào người mình, hoàn toàn không có hành động gì thêm, đáy lòng âm ỉ lửa giận.

-Hạ Giai Băng, cô không biết pha trà là phép lịch sự tối thiểu sao? Hay cô đến việc còn con ấy cũng không biết làm?

-Việc còn con? _Giai Băng cười nhạt, bàn tay mềm mại vuốt lên lớp thủy tinh mát lạnh của cốc nước lọc trên chỗ mình, nâng lên, từ tốn đặt miệng cốc lên môi. Đôi mắt sắc bén thăm thẳm qua làn nước sóng sánh không hề bỏ sót biểu hiện mất kiên nhẫn của đối phương _Cô thấy đấy, đến cả việc còn con như thế tôi cũng không làm cho cô. Chứng tỏ, tôi biết thân biết phận, biết cô không đáng để tôi làm điều đó! Cô không phải ngốc đến mức không nhận ra chứ?

-Cô... _Những ngón tay Minh Du bấu chặt gấu váy, cả người run lên. Nhưng, cô ta là người biết kiềm chế _Cứ chờ đi!

Giai Băng mỉm cười, không nói.

Thấy thế, Minh Du liền lấy trong túi xách ra một vỉ thuốc mới cóng không có nhãn hiệu, đẩy về phía Giai Băng, rồi hếch cằm, khinh khỉnh nói.

-Tôi đến đưa cô cái này.

Nhàn nhạt quét mắt qua vỉ thuốc trước mặt, Giai Băng nheo mắt đo lường Minh Du, chưa thốt lên bất kì lời nào.

Nghĩ Giai Băng không biết đây là thuốc gì, Minh Du được dịp lên mặt. Cô ta lắc đầu, chán ghét mà giải thích.

-Đừng là đồ nông cạn không có hiểu biết. Đây là thuốc kích thích. Cô hãy cho Đăng Dạ uống, tôi không ngại hai người lên giường với nhau bao nhiêu lần, chỉ cần..._Đôi con người Minh Du như có như không lướt qua bụng Giai Băng...cô nhanh nhanh mang thai, sinh con, rồi biến đi là được.

Ngay sau khi Minh Du nói xong, một luồng sát khí lạnh lẽo nhanh chóng bao trùm lên mọi thứ xung quanh, làm cô ta bất giác không rét mà run, nhưng rất nhanh, cô ta lấy lại bình tĩnh, cười.

-Sao thế? Đó là nhiệm vụ của cô mà.

-Nhiệm vụ?

-Không phải sao? Chắc cô cũng đã rõ, Thánh thể và Chính thể khác nhau như thế nào. Và cô cũng hẳn biết, nguyên nhân tại sao tôi là Chính thể, còn cô..._Nói đến đây, Minh Du dừng lại, nở nụ cười kiêu hãnh vạn phần đắc ý...chỉ là một Thánh thể dè con. Hahaha!

-Thế sao? _Dồn nén sự khó chịu trong lòng, Giai Băng nâng giọng làm bộ kinh ngạc, khuôn mặt rạng rỡ kiêu diễm động lòng người_Vậy, chắc Đăng Dạ phải yêu cô lắm, nhỉ?

Chữ 'nhỉ' được Giai Băng kéo dài đầy nặng nề, tựa như một tảng đá đè nặng tâm tình Minh Du.

-Điều...điều đó còn phải để tôi chứng thực nữa sao?_Chất giọng Minh Du như toà thành vững chãi xuất hiện một vết nứt, hoàn toàn không còn sắc bén như trước.

Một là, Minh Du không tự tin vào tình yêu của Đăng Dạ, hai là, cô ta thực chất chỉ là mơ ảo, nên giờ đây mới chột dạ. Và Giai Băng tỉnh tể nhận ra được điều đó, nói đúng hơn là cô nhận được kết quả của một phép thử. Dù kết quả đó có là một hay là hai, lòng cô vẫn nhẹ đi nhiều, ít nhất, cô vẫn có cơ hội.

-Thế, chắc cô là hình mẫu Đăng Dạ thích rồi!_Xoa xoa cái cằm nhọn, Giai Băng như chìm vào suy tư.

-Hình mẫu Đăng Dạ thích?_Quả nhiên, Minh Du thất thố, mắt cô ta sáng lên như đèn ô tô. Cơ mà, một khắc sau, cô ta lại ho khan chỉnh đốn tâm tình, ánh mắt gieo trên cốc nước lọc, giả bộ như không chú ý mấy_Tất nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Ngọc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142

Chương 41-p16

Đáp lại vẻ mặt cao ngạo như thể mọi chuyện là sự thật không chối cãi nổi, Giai Băng kéo ra nụ cười giả tạo chính tông, nhấp nước lọc như nhấp trà.

Nhìn điệu bộ như không muốn nói thêm điều gì của đối phương, Minh Du lòng sốt ruột không thôi, hơn ai hết, cô ta thực sự muốn biết Đăng Dạ thích mẫu người nào, nhưng, nếu bây giờ cô ta bảo Giai Băng nói, chẳng khác nào tự thừa nhận mình không là cái đích gì trong mắt Đăng Dạ sao?

Nghĩ đến đây, Minh Du không yên tâm uống một ngụm nước lọc. Thứ vị nhạt nhẽo trôi xuống cổ họng khiến cô ta khó chịu không thôi.

Khoảng chừng mấy phút dài trôi qua trong sự căng co của tĩnh lặng, Giai Băng mới chịu mở miệng ngọc. Thanh âm cô mềm nhẹ như nước.

-Cô là người có tính cách thay đổi thất thường như thời tiết, giận cũng được, bực mình cũng được, thậm chí sôi máu nhưng nếu bị phân tâm, ngay lập tức sẽ chuyển sang trạng thái khác, khiến người ta trở tay không kịp, học máu mà chết, phải không?_Đây đích thị là từng câu chữ Đăng Dạ nói lúc trước. Không hiểu sao, đến tận lúc này, cô vẫn nhớ rõ như in.

-Hở? _Đột ngột bị hỏi, Minh Du ban đầu chết não, theo phản xạ chỉ phát ra một tiếng khó hiểu cùng kinh ngạc, đôi mắt đen nhìn Giai Băng hoàn toàn mang ý hiểu kì.

-Tôi hỏi cô, Cô là người có tính cách thay đổi thất thường như thời tiết, giận cũng được, bực mình cũng được, thậm chí sôi máu nhưng nếu bị phân tâm, ngay lập tức sẽ chuyển sang trạng thái khác, khiến người ta trở tay không kịp, học máu mà chết, phải không thôi? _Giai Băng rất có tình người nhắc lại.

Mình Du lần này mới thông suốt, cô ta nhăn mặt, bủi môi khinh bỉ.

-Tôi là người có lễ giáo, là thực nữ lấy lễ nghĩa làm cốt cách, sao có thể có tính cách lỗ mãng như giang hồ thế được. Cô đừng lấy bụng ta suy bụng người.

-À! Ra không phải? _Giai Băng gật đầu tỏ vẻ đồng ý, khuôn mặt nhàn tản không rõ xúc cảm. Chỉ là, khoe môi mềm có hơi cong lên, ý cười ẩn ẩn mơ hồ. Điều kiện đầu tiên, Minh Du cũng như cô, không đạt.

-Cô đủ thông minh sắc bén, đối với người khác có thể tinh diệu nhưng trước mặt Đằng Dạ lại si ngốc, vì anh ấy mà hoàn toàn khuất phục, quy lụy chứ? _Giai Băng băng quơ hỏi tiếp, đáy mắt đen thờ ơ loé lên chút mong đợi. Điều kiện này cô không đáp ứng được, tất nhiên cũng hy vọng kẻ khác không thể.

-Hừ! Đằng Dạ không thích kẻ ngốc ở bên cạnh anh ấy. Chỉ có những người thông minh, biết đối ứng tốt mọi việc như tôi mới xứng đáng _Minh Du buông tiếng hừ lạnh rõ ràng, mắt nâu cô ta dừng lại trên nét mặt bình thản của Giai Băng đánh giá, chờ đợi cô hiểu ý mà tức giận.

Nhưng trái lại, Giai Băng chung thủy thản nhiên như trước, thậm chí, ánh mắt đen không đáy kia còn bao trùm một tầng sương vui sướng.

-Cô có dám vứt bỏ lí tưởng riêng của mình vì Đằng Dạ không?

-Tất nhiên là có _Ngữ điệu của Minh Du như búa đóng đinh, kiên định đến mức bàn tay Giai Băng không thể thả lỏng được mà phải nắm chặt kim nén. Kim nén sự thất vọng.

Dẫu đã đoán trước được kết quả này, nhưng Giai Băng tuyệt không thể coi nhẹ sự buồn bã trong lòng. Cô biết chính mình yêu Đằng Dạ, chính mình khát vọng ở bên anh, song, cô không thể như Minh Du, sẵn sàng gạt đi ước mơ và lí tưởng của mình vì anh. Cô không làm được. Nhưng đứa trẻ từ nhỏ đã bị bỏ rơi như cô chỉ có tài sản duy nhất là lí tưởng, cố sống và cố làm mọi thứ vì lí tưởng đó, bảo cô vứt bỏ, cô không làm nổi, dù rằng, lí tưởng đó rất giản đơn và nhỏ bé-một công việc ổn định và một gia đình nhỏ ấm áp. Những điều này, liệu Đằng Dạ có thể đáp ứng?

-Cô...ít ra cũng hơn tôi về điều này _Mim cười chua xót, Giai Băng lăm lăm như đang nói với chính mình.

-Hừ, đương nhiên, tôi đâu có lí tưởng để theo đuổi chứ! _Quăng cho Giai Băng một ánh nhìn tỏ rõ sự khinh thường, Minh Du hếch mũi tự hào nói.

-..._Giai Băng hắc tuyến rơi đầy cả mặt. Nguyên lai là vậy.

-Mà...khi không cô hỏi tôi chuyện đó làm gì? Muốn thử tôi sao?

_Minh Du bồng nheo mắt nghi hoặc nhìn Giai Băng, ánh mắt nâu có chút sắc bén bắn lên từng tia dò xét gắt gao về phía cô, như cố tìm ra một khe hở nào đó.

Tiếc thay, Giai Băng vốn đã quen với việc bị dò xét như vậy, đôi môi hồng nhuận của cô vẫn duy trì nụ cười lạnh xa cách. Cô chậm rãi đáp trả, thanh âm thanh thúy nhấn nhá hết sức thần bí.

-Nếu là người thông minh, không cần hỏi cũng phải biết rồi chứ?

-C...

Minh Du chưa kịp phản bác, thì Giai Băng đã nhắm ngay thời điểm cô ta há miệng, vung ngón chỏ chớp nhoáng đặt trên môi cô ta như ra hiệu im lặng, còn chính mình thì hùng hồn tiếp lời.

-Sao không nói gì? À...cũng phải, cô còn gì để nói chứ, cô im lặng là thừa nhận chính mình không được thông minh đúng không? _Về mặt Giai Băng một thoáng nghiêng ngẫm như ngộ đạo rồi thương cảm hướng Minh Du căn dặn _Ngân vạn lần đừng tự ti nhé, 'ngu' không phải là cái tội đâu, người 'ngu' cũng có 'phúc phận' của người 'ngu'.

Càng về sau, thanh âm của Giai Băng như bột mì kéo dài ngày càng dài. Cô còn đặc biệt lấy 'ngu' thay thế 'không thông minh' để tăng thêm phần đả kích cho đối phương rồi nở nụ cười ngây thơ, nhu mì, vô tội mà trước đây cô hay ngụy tạo, ý cười trong đôi mắt đen tinh ranh ngày càng sâu.

Sau khi nói xong, Giai Băng thu hồi ngón tay, ngả người về chỗ cũ, rất có kiên nhẫn chờ đợi sự biến sắc vạn vạn trên mặt đối phương.

Minh Du quả thực chậm tiêu, hồi lâu mới biết mình bị chơi, liền hung hăng trừng đôi mắt như muốn bắn chết người về phía Giai Băng.

Giai Băng cũng không thêm để ý đến cô ta, đôi mắt đen cổ tình như vô ý lướt lên mặt đồng hồ treo tường, vu vơ nói:

-Sắp đến giờ Đằng Dạ trở về rồi, Minh Du, cô có muốn ở lại ăn bữa cơm 'gia đình' với chúng tôi không? _Giai Băng nghiêng đầu, để mái tóc đen mượt thẳng tắp lơ thơ rủ xuống, rèm mi cong dài khẽ chớp một cái, tràn trề 'chân thành' nhìn kẻ đang tái mặt vì giận.

Ngốc một lần đã quá đủ, Minh DU cũng không bại não mà không biết ý nghĩa đuôi người thực sự của câu nói nhẹ nhàng mềm mại kia, cô ta tức giận

đứng phất dậy, trừng mắt nhìn hàng lông mày như họa của Giai Băng khẽ kháng nhưn lên rồi gằn từng tiếng:

-Hạ Giai Băng! Cô nghe cho kĩ đây, chủ nhân của ngôi nhà này là tôi, trước giờ đều thế, cô chỉ là một con nhóc đáng thương bị lợi dụng mà thôi.

-Tất nhiên tôi biết _Giai Băng đưa tay vuốt những sợi tóc mềm yêu thích, mắt giương lên nhìn Minh Du, hoàn toàn không hề tức giận _Chỉ cần có tiền ai mà chẳng mua được ngôi nhà này, phải không? Minh Du cô có tiền, tôi biết, không cần lớn tiếng khoe khoang thế

-Hạ Giai Băng! _Lần này, Minh Du hét rất có lực, cô ta giậm chân xuống đất, tay run run chỉ về phía Giai Băng nhưng vẫn không thể nói gì tiếp theo.

-Không phải cô muốn đi rồi sao? Nếu thế thì dứt khoát đi đi, chần chờ nán lại để Đặng Dạ biết được sẽ không vui đâu đấy _Không thèm liếc nhìn Minh Du, Giai Băng đưa mắt nhìn rèm cửa bị nắng chiếu làm cho sáng chói, trong lòng mơ hồ có chút khản trương.

-Cô

-Minh Du, cô không hiểu tiếng người sao? _Giai Băng quay nhẹ đầu về phía Minh Du, để lộ một nửa khuôn mặt cùng ngũ quan tinh xảo trong ánh sáng trắng chói lọi. Mái tóc đen ôm lấy khuôn mặt trắng nõn của cô, tạo nên một sự hài hoà kháng khí mẽ mẽ. Giờ đây, cô không khác gì một thiên sứ, rạng rỡ trong màu trời. Chỉ có điều, nụ cười nhạt trên môi kia lại hơi bất đồng thần thái. Xung quanh nó tản mát hơi thở nguy hiểm lạnh lẽo, dần dần như muốn nhuộm đen thân ảnh bị nó bủa vây _Một tiểu thư gia giáo lại nghe không hiểu tiếng người của một đứa trẻ thân phận thấp kém. Minh Du! Cô không cảm thấy 'nhục' sao? Hay là, mặt cô dày quá nên bản thân cũng trở lì rồi.

Nói đoạn, Giai Băng đứng dậy, như một trích tiên lướt về phía Minh Du, mặt đối mặt. Cô đưa mắt nương theo mái tóc rồi rầm bết dính vài giọt mồ hôi đi xuống khuôn mặt trắng bệch, lướt qua đôi mắt nâu trũng trũng giận giữ, trượt dài đến khuôn môi nhợt nhạt run run nhẹ của đối phương, nụ cười yêu mị càng lộng lầy. Rồi cô 'thân thiết' xoay người Minh Du lại, để mặt cô ta đối mặt với chiếc gương khổng lồ như không có điểm cuối gắn chặt trên mặt tường, một tay men theo bờ gáy đối phương, đặt những ngón tay thon dài lên bờ má bên kia của cô ta, cũng giương mắt nhìn hình chính mình cùng người bên cạnh 'thân mật' phản chiếu trong gương

Minh Du có chút không hiểu ý tứ của Giai Băng, cô ta chỉ nhủ mày nghi hoặc. Nhưng Giai Băng bên này lại cười, chủ động đưa má mình kề sát má Minh Du, bàn tay còn ở má kia của cô ta cử động, rất giống lưu manh vuốt vuốt làn da trắng mịn.

Đợi đến khi Minh Du nổi da gà vùng vẫy muốn thoát khỏi ma trảo của mình, Giai Băng mới chậm chậm mở miệng, quynh rừ thổi lớp khí nóng vào vành tai cô ta, đáy mắt đen lóe lên sự lạnh lùng tuyệt đối.

-Nhìn đi nhìn đi! Nhìn cho kĩ! Đây là sự khác nhau giữa tôi-một thiếu phụ nhân quyền quý và cô-một kẻ không danh không phận đấy, Đồ Minh Du!

Nhìn đi nhìn đi, một bên là sự thâm cùng cực của kẻ bị chọc giận đến mức muốn phát điên, một bên là khí độ tao nhã cực đại của kẻ đắc thắng khi nắm gọn con mồi trong lòng bàn tay, dù là thân chủ hay người ngoài nhìn vào cũng biệt được sự chênh lệch đáng đáng giữa hai người.

Minh Du biết, cô ta biết rất rõ. Nhưng lúc này, cô ta không hề nuôi ý nghĩ muốn vò tóc bạt tai Giai Băng như trước nữa, cô ta không dám, thực sự không có gan để làm thế. Cô ta hiểu rõ, cái giá phải trả khi đứng vào con quỷ rợ rở bên cạnh mình.

P/s: Chap này GB nhà ta hơi đáng sợ =”=!!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngọc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 143

Chương 41-pcuối

Vì thế, một kẻ kiêu ngạo, kiêu nữ như cô ta lần này rất biết thức thời. Cô ta nhịn, đáy lòng dè dặt cảm xúc nhục nhã cùng con giận ngập tràn trong thân thể. Cô ta cắn chặt phiến môi phía dưới, không hề che dấu sự sợ hãi đang khuếch tán trên tứ chi run rẩy, đầu cúi xuống, mắt thất thần nhìn chăm chăm mặt đá lát. Men sử trở lì đập vào mắt cô ta khiến cô ta vô thức cảm nhận được một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân qua tấm lưng âm ẩm những giọt mồ hôi xộc thẳng lên não. Càng ngày, cô ta càng thống hận muốn biến nhanh khỏi chỗ này ngay lập tức.

Trái lại với ý muốn giường gãy nhưng vô lực của Minh Du, Giai Băng một bên như chơi đùa gặp nghiện, một chút nói lỏng cũng không. Những ngón tay 'dịu dàng', 'mềm mại' vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp, tiếp tục lướt nhẹ qua đôi chân mày sắc sảo, chơi đùa đôi hàng mi cong dài, lướt lên chiếc mũi cao kiêu hãnh rồi dừng lại trên đôi môi đỏ thắm, đôi mắt đen sâu của cô tràn ngập ý cười đùa bỡn, không che giấu, không lảng tránh, sẵn sàng chứng diện như thể đó là một món đồ trang sức không thể thiếu.

Những ngón tay ấy, đi qua nơi nào, một luồng hàn khí như điện lại từ nơi đó phát sinh, liên tiếp đã kích thích thần đã rơi vào khủng hoảng của Minh Du. Thân thể của cô ta lúc này tựa hồ như một con sâu đo, uốn éo né tránh, rất khôn khéo. Đáy mắt cô ta giờ đây đọng đầy nước mắt, phần đa, đều đượm nồng vị kinh sợ.

Thời gian ngắc ngoải trôi trong một mảnh u tối, Giai Băng lúc này như chơi chán, chậm rãi thu vuốt, chừa cho Minh Du một đường lùi. Minh Du lúc này sức lực hết y đã bị con ác quỷ bên cạnh rút cạn, cả thân thể mềm mại quy lỵ xuống đất, khuôn mặt nhợt nhòa nước mắt gợn giữ lẫn thần thờ ngẩng lên, hướng về phía đôi mắt đen sâu hoắm ở trên cao, yết hầu không ngừng nuốt từng ngụm nước bọt.

Giai Băng không thèm để ý đến sát khí trong đáy mắt nâu kia, kiêu ngạo bước về phía cửa, thông dong mở ra rồi lại đưa mắt nhìn người còn lại, nghiêm đầu, sóng mắt liếc nhìn ra bên ngoài hàm ý muốn kêu cô ta rời đi.

Đã bị đả kích còn 'được' tạt cho thêm một 'gáo' khinh thường, hận thù trong người Minh Du càng thêm chồng chất. Ngực cô ta phập phồng, hơi thở mãnh liệt như muốn nuốt chửng hết toàn bộ dưỡng khí. Cô ta lao đảo đứng dậy, có chút rối loạn đảo mắt nhìn quanh như tìm kiếm thứ gì đó rồi rất thức thời chộp lấy túi xách của mình, phóng người ra cửa.

Đến khi giao nhau với Giai Băng, cước chân cô ta chậm lại, khó khăn lắm mới gài ra từng chữ:

-Kẻ cười cuối cùng mới là kẻ chiến thắng, tôi sẽ đợi đến lúc được phi nhỏ lên đầu cô, Hạ Giai Băng!

Không nhanh không chậm nhún vai tỏ vẻ bất lực, Giai Băng cười nhẹ, đưa tay ra cửa, giọng điệu thánh thót như chuông bạc, thướt tha như gió thoảng vang lên:

-Cút!

Chấn động! Minh Du thở hắt một cái, mắt tròn trũng đỏ hoe nhìn Giai Băng rồi lao đi, cơ hồ không muốn quay đầu lại nhìn thêm bất cứ lần nào nữa.

Nhìn hướng chạy lao đảo của đối phương, Giai Băng nháy mắt thu hồi nụ cười vô cảm của mình, để sự âm tàn nhẹ nhàng len lỏi trong sắc đen đồng tử. Cô trút một hơi thở dài, đưa tay nắm lấy nắm cửa, toan đóng cửa lại thì một bóng đen cao lớn che khuất đi một chút ánh sáng yếu ớt bao trùm khoảng không trước mặt cô, đôi chân dài cũng thỉnh thoảng lướt hết tầm nhìn.

Giai Băng cả kinh, giật mình ngẩng đầu, đôi mắt đen trái lại rất trầm tĩnh lưu giữ hình ảnh đối phương, đại não cũng nhanh chóng kích thích cơ quan phản xạ, nặn ra một nụ cười không mấy tự nhiên.

Kẻ đột ngột xuất hiện đón nhận nụ cười của Giai Băng thì không nói gì, rề rà đưa bàn tay to khỏe lạnh lẽo phủ lên gò má hồng vì căng thẳng của Giai Băng, đôi môi bạc mím thành một đường dài bất động.

Cổ ý như vô tình liếc mắt nhìn những ngón tay đang treu ghẹo từng thớ lông tơ nhạy cảm của mình, mặt Giai Băng càng ngày càng đỏ, thần trí kiên định như tường thành phút chốc bị đập đổ, hỗn loạn thành một mảnh. Cô thu hồi nụ cười không ra chúng loại gì của mình, mắt sụp xuống, chú mục nhìn mấy ngón chân cứng đờ.

Kẻ kia vẫn không nói gì, bàn tay từ từ di chuyển, trượt xuống chiếc cằm nhọn kiêu kì, theo làn da trắng tị xuống chiếc cổ thon gầy, ngừng lại. Giai Băng chỉ cảm thấy ở cổ có một lực siết mát lạnh, không nặng cũng không nhẹ, tựa như chủ nhân của bàn tay đang do dự, phiền chán đấu tranh tâm lý. Trái tim Giai Băng giật nảy mình, hỗn loạn đập. Cô ngay lập tức giương mắt, không sợ hãi mà chỉ khó hiểu nhìn thẳng vào đôi mắt đen vô cảm ở trên cao, cố gắng tìm ra một xúc cảm yếu ớt trộn lẫn bên trong, hai bàn tay theo bản năng nắm chặt lại. Tiếng xương bị 'nhào nặn' the thẽ vang lên, như một kẻ săn mồi rục rịch, chỉ cần có hiểm, một kích chí mạng có thể xé gió phát ra.

Thính lực của kẻ kia rất tốt, anh nghiêm nhiên phát giác được điều này. Nhưng anh không có ý định buông tha cho cái cổ kia, lực đạo tăng thêm một phần, một phần vô hại không gây chết người.

Khuôn mặt Giai Băng vì dần thiếu đi dưỡng khí mà đỏ lên, cực khổ phả ra từng tiếng thở nặng nề cùng luồng khí nóng thom ngát. Lực trên tay đối phương không hề thuyên giảm, theo thời gian ngày một tăng thêm. Tuy nhiên, Giai Băng không hề kháng cự, đôi mắt cô chung thủy đeo bám ánh nhìn lạnh lẽo kia, không còn là hiểu kì cũng kinh ngạc, tất cả đều bị xóa sạch trọng sự trầm tĩnh cùng chờ đợi.

Cô chờ đợi cái gì?

Một sự buông tha?

Cô chờ đợi cái gì?

Chỉ là một sự buông tha thôi sao?

Đánh đổi tính mạng để chờ một sự buông tha, lỗ vốn như thế, kẻ ít nhất cũng có noron phân tích như Giai Băng ngại phiền không làm. Thứ cô khao khát chờ đợi còn nhiều hơn thế. Là sự tin tưởng, là sự minh chứng...bao trọn hầu như là tất cả.

Và...cô đã thành công.

Khi chân Giai Băng đã nhũn mềm, tầm mắt mơ hồ, nhợt nhòa, hình ảnh trước mắt lập lờ gần như không còn nhìn rõ, bàn tay trên cổ cô chột buông lỏng, cái đầu to lớn của người kia bất ngờ cúi xuống, nhào vào hõm cổ của cô. Một trận hít mạnh vang lên rơi vãi quanh vùng da thịt nổi mẩn đỏ, kèm theo đó là thứ thanh âm trầm tĩnh mê hoặc vang lên, nhẹ nhàng, có chút hờn dỗi, lại mơ hồ như một lời ní non ngọt ngào:

-Sao không tránh!

-Em cần một sự tin tưởng tuyệt đối!_Tham lam hít thở thu hồi đường khi mất đi, Giai Băng vô lực nói, khóe môi vẽ cong một nụ cười ngọt như mật. Trong phút chốc, cô cảm thấy lòng mình như có một dòng nước suốt tình khiết ảm áp rót vào từng mạch máu, khiến thân thể cô sáng khoái như được gột rửa. Cô biết, cái này chính là sức mạnh vô hình của thứ tình cảm không nên có đang bén rễ trong trái tim cô. Không hẳn là hại, đôi khi cũng có lợi đây chứ.

-Đồ ngốc! Tôi là chồng của em! Giữa hai ta đã có hẳn một sự tín nhiệm rồi_Người kia nhanh tay ôm lấy người Giai Băng, ủ ấm cô bằng luồng nhiệt nóng tỏa ra từ cơ thể cao lớn của mình. Anh đặt chiếc cằm tình mĩ lên vai cô, đôi mắt hiện lên chút xa xăm trầm tư rồi mới buông lời.

-Dựa vào tình vợ chồng để gây dựng tín nhiệm, Đằng Dạ, anh vụng chèo khéo chống như chống không được rồi!_Giai Băng cười khẽ, tiếng cười thanh thúy chứa đựng một sự chua xót. Cô biết, với thân phận như Đằng Dạ, tín nhiệm là ngu dốt, ngay cả với thân nhân cũng phải có một khoảng cách tuyệt đối. Anh dùng cách này thử cô, tức là anh muốn tín nhiệm cô một lần. Trước đây anh không làm thế, bởi vì anh nghĩ cô đơn thuần, nhưng giờ, cuộc trò chuyện kia chắc hẳn anh đã nghe thấy hết, bản tính hơi hơi độc ác trong người cô trở dậy, anh tất nhiên phải dè chừng.

-Được thôi! Nếu em đã biết, tôi cũng sẽ không giải thích nữa_Đằng Dạ nhẹ nhàng nói, bàn tay bắt đầu lướt lên vùng cổ Giai Băng, có chút hơi lỗi_Có đau không!

Thoáng kinh ngạc một cái, Giai Băng không nói gì, im lặng. Cô đưa mắt nhìn mấy sợi tóc lơ thơ rơi trên mặt mình, có chút ngứa ngáy khó chịu đến méo mặt liền quay đầu lảng tránh. Thân thể cô động, vòng tay kia như sợ cô chạy nên càng giữ chặt, hơi thở trên vùng cổ càng lúc càng nóng.

Chỉ 15 phút trôi qua, Giai Băng cảm thấy mỗi lưng mỗi cổ mỗi chân liên can rằng không đành lòng mà đánh thức bầu không khí an ổn này.

-Đằng Dạ! Chúng ta...

Thân thể Đằng Dạ khẽ động như chứng minh anh nghe thấy và bảo cô tiếp tục. Nhưng Giai Băng như mất đi tiếng nói, rề rề không lên tiếng. Điều này chọc tức Đằng Dạ, anh ngừng đầu, neoh mắt nguy hiểm nhìn Giai Băng dò xét, khuôn mặt lạnh lẽo hiem hơi lộ rõ biểu tình bất mãn.

-Ách! Chúng ta..._Giai Băng cắn môi chần chờ.

-Đi tắm, ăn uống, vật lộn, cãi nhau, gào thét,...rốt cuộc em muốn làm gì? Như không còn kiên nhẫn nữa, Đằng Dạ rít lên, hốc mắt đỏ hàm chứa sự tức giận làm Giai Băng giật mình, cô không ngờ người trầm như anh cũng có chút phát cao, rất nhẫn tâm muốn thương thức tiếp.

-Cái này..._Lần này, cô thực chất là giả vờ câu giờ.

Hiển nhiên, Đằng Dạ thông minh không giấu giếm nữa mà biết rằng thành dao, nghiêng lên kèn kẹt.

-Em..._Nín nhìn trăng cười có thể vỡ òa lúc nào trong cổ họng. Giai Băng rất thành thật nặn nước mắt, long lanh lóng lánh nhìn Đằng Dạ, rất tội nghiệp, như ủy khuất. Khuôn môi hồng rất chậm phát ra từng tiếng ní non giả tạo_...em đau bụng!

Mặt Đằng Dạ tức khắc đen hơn đít nồi, mắt tròn tròn nhìn Giai Băng trừng trừng. Mà Giai Băng, vì thành công trong việc chọc phá Đằng Dạ tâm tình vui vẻ như được vàng, hoàn toàn không để ý mà đẩy anh ra, thanh nhả xoay người, bước chân 'hùng hồn' đi 'ngoại tình' với 'William Cường'.

Thực sự khó mà thấy được đôi mắt tức đến nổ đom đóm của Đằng Dạ lúc này, tuy anh cố che giấu rất khéo, nhưng không phải không nhận ra. Anh cắn môi, tay nắm chặt thành quyền, hung bạo quét mắt một vòng quanh phòng, cân nhắc lựa chọn đồ vật thích hợp cho mình đập phá.

Bỗng, Giai Băng quay người lại, ôn nhu nhìn Đằng Dạ. Trước khi đóng cửa phòng WC kiểm phòng tắm lại, cô mới cất tiếng dịu dàng như nước.

-Đằng Dạ, chúng ta hẹn hò nhé?

Bàn tay đang cầm cốc nước lọc trên bàn chuẩn bị nện của Đằng Dạ khựng lại, anh quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, đưa đôi mắt nghi hoặc bao trùm lên thân ảnh kia.

-Em nói, chúng ta hẹn hò được không?_Giai Băng không ngần ngại nở nụ cười tươi rồi nhắc lại.

Có lẽ, Đằng Dạ bị chấn động đến mức tri độn, không nói được gì, im lặng nhìn Giai Băng.

-Bây giờ, 15 phút sau tập trung tại đây nhé!_Đột ngột, Giai Băng rất 'lãng lơ' đá lông nheo một cái rồi vô cùng vui vẻ quay gót bước vào phòng tắm. Khi cô đóng cửa, một tràng cười khoan khoái đục nước béo cò vang lên, bao trùm cả căn phòng ư lạnh.

Giai Băng không hề biết rằng, cô vừa bỏ lỡ một thứ, đó là khuôn mặt rắng đỏ của Đằng Dạ. Anh bối rối nhìn về phía ráng trời đỏ rực, rất nhanh giật mình nhận ra mình bị hổ, nhưng lại hiem nở một nụ cười khổ.

-Thiếu gia!_Ngay lúc tâm tình Đằng Dạ đang thoải mái, một giọng nói hết sức nghiêm túc trầm ổn vang lên.

Đằng Dạ nghiêng đầu quay lại nhìn hấn, ánh mắt ôn nhu không còn sót lại mảnh nào, chỉ có sự băng lạnh đông đặc.

-Người chúng ta đã bố trí xong xuôi trên tàu dạ tiệc của Cổ Ngạo Vĩ, chắc chắn sẽ bắt được chú của hấn ta, lúc đó hấn có muốn thoát tội đoạt hàng của chúng ta cũng không được.

Nghe thế, Đăng Dạ đưa mắt nhìn lại ráng trời đỏ rực, không nhanh không chậm đáp lời:

-Đừng khinh suất, Cổ Ngao Vĩ là tay nham hiểm.

-Thiếu gia, thuộc hạ biết! _Tên thuộc hạ cúi đầu rồi lui đi, lúc đến không phương thức, lúc về cũng chẳng gây tiếng động nào.

Cổ Ngao Vĩ! Bàn tay Đăng Dạ siết chặt, như muốn bóp nát tất cả mọi thứ.

P/s: Haizzz, rần rọt mới viết xong chương 41, chương tiếp theo có sự tham gia của cái tên sốt nóng với hành tung 'chưa xuất hiện lần nào', hehe. Mòg các nàng cho một tràng vỗ tay ủng hộ ảnh lên sàn

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144

Chương 42: Cổ Ngao Vĩ-p1

Đề chuẩn bị cho cuộc hẹn hò đột ngột mình bày ra này, Giai Băng vô cùng lo lắng cấp báo cho 'quân sư quạt mo' Diệp Mi, hỏi xin một sự giúp đỡ.

Sau một hồi xì xầm to nhỏ thương thảo kế hoạch tác chiến, Diệp Mi cất cao giọng, hét vào màn hình laptop chỉ huy Giai Băng phối trộn áo quần cùng phụ kiện.

-Ngươi gọi đầu chưa vậy? _Diệp Mi nghiêm túc hỏi một câu vô duyên, khi nhận được cái gật đầu tấp lự của Giai Băng thì thỏa lòng cười đều, ra vẻ ta đây sang sảng nói _Tóc là cái gốc của con người, là bộ phận có khả năng khuếch tán mùi hương cao nhất chừng 10m/s. Chỉ cần ngươi cử động, tóc bay loạn xạ, mùi thơm toa toả thì dù thẳng chồng ngươi mù mắt không chiêm ngưỡng được dung nhan chim sa cá lặn của ngươi hoặc ngươi hoá thân thành Thị Nở thì hán cũng không tài nào thoát nổi ma trảo của thứ hương thơm nơi hoang dã mê hoặc ấy đâu, hiểu chứ?

-Có lý! _Giai Băng chiêm nghiệm gật đầu, đưa tay bắt một lọn tóc liên tục khịt khịt kiểm tra. Trông bộ dạng cô lúc này hoàn toàn khác hẳn con người tinh nhạy và sắc sảo vừa này.

-Tiếp, đàn ông thích nhất là gì? Là sự tươi mới non trẻ. Mặt ngươi vừa ngu vừa to, rất hợp lông đám lang sói đó, thế nên, tốt nhất ngươi nên mặc chiếc áo phong rộng thùng màu đỏ chói với chữ Girl trắng to khổng ở mặt trước, nó rất vẻ nhí nhảnh, đáng yêu nhá!

-Ok! _Giai Băng như rô-bốt lúng túng mặc áo.

-Chiếc quần bò ngắn trang trí theo kiểu hip-hop thời thượng của ngươi đâu rồi? Chân ngươi dài, phải thể hiện và phát huy ưu thế. Ta dám cá cái mạng già này với ngươi, thẳng chồng ngươi sẽ quy lụy dưới đế giày ngươi cho xem! Hahahaha _Lanh lạnh nói, Diệp Mi sở sàng cười một tràng rung chuyển đất trời làm Giai Băng giật mình suýt đụng phải cái ghế đầu nho nhỏ. Cô toan quay lại cà rà m với con bạn thì phát hiện màn hình Ipad tối thui, kiểm tra mãi mới biết nó bị chập mạch điện.

Bực bội, cô trông quần vào, trang điểm nhẹ một chút rồi nhắm mắt hít sâu cố ghi nhớ kế sách câu dẫn trước đó Diệp Mi liệt kê. Đến khi sẵn sàng thò ra một hơi dài, cô mới hé mặt ra ngoài, đến phòng giữa tìm Đăng Dạ.

Đăng Dạ lúc này đang ngồi trên ghế đánh đánh cái gì đó trong laptop, mái tóc anh mun đen ẩm ướt rũ xuống, bao lấy khuôn mặt tuấn mĩ cùng ngũ quan cắt gọt tinh mẫn. Anh mặc một chiếc áo phong dài màu tro, đi kèm chiếc quần bò đen bó sát, khiến cho anh như biến thành một người khác hẳn: không phải là chàng hội trưởng lạnh lùng cao quý, mà là chàng thanh niên 20 tuổi ngông ngạo bất cần, và, tiềm ẩn bên trong mặt nạ thanh nhàn kia là nhiệt huyết sôi trào có thể đảo lộn cả thế giới.

Giai Băng nhìn anh, ngây ngốc như lần đầu chạm mặt, mê muội đến nước bọt cũng sắp biến thành lũ vượt đê.

Cảm nhận được có ánh nhìn nồng nhiệt nào đó đang bủa vây, Đăng Dạ rùng mình một cái rồi ngẩng đầu đưa mắt hướng về nơi bắt nguồn, liền nhận được hình ảnh chói rõ dãi của Giai Băng, khoé môi nhếch lên nguy hiểm không thể tả.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145

Giai Băng giật mình, toan lảng tránh thì nhớ đến câu nói hùng hồn của Diệp Mi ban nãy “Hừ! Khi thằng chồng ngơoi nhìn ngơoi, ngơoi tuyệt đối không được tránh, phải đá lông nheo với hắn, câu dẫn hắn, hiểu chưa?”. Vì thế, cô hướng Đằng Dạ nở nụ cười ngọt, mắt liên tục đá lông nheo.

Nhưng, khổ nỗi, Giai Băng là người không hề có thiên phú đi câu dẫn người, nên cái đá lông nheo của cô trần trụi là những cái mở mắt nhắm mắt liên tục với vận tốc không ổn định.

Đáp lại sự 'câu dẫn' của Giai Băng, trên khuôn mặt lạnh như băng của Đằng Dạ hiện lên chút giật mình, nụ cười nhạt dần méo mó đi, giật giật.

Gạt bỏ đi những gì mình vừa chứng kiến, làm như không có chuyện gì, Đằng Dạ bình tĩnh đứng dậy, cùng Giai Băng hẹn hò.

Hẹn hò của hai người này rất đơn thuần, cũng giống như bao đôi uyên ương khác: ăn cơm, đi chơi, xem phim. Chỉ là, trong suốt hành trình hẹn hò ấy, chen vào giữa cảm giác ngỡ ngàng của hai người là vô số cái 'đá lông nheo thuần túy' của Giai Băng và tí tý nét kinh ngạc lẫn khó hiểu vẽ trên mặt Đằng Dạ.

Cuối cùng, sau nhiều lần nín nhịn cảm xúc, Đằng Dạ quyết định dắt thẳng Giai Băng vào bệnh viện, nói một tràng dài gì đó với bác sĩ rồi không luyến tiếc lưu tình gì tổng cô vào tay bọn họ, còn mình thì ngồi ở ghế đợi, tiếp tục mở laptop đánh đàn.

Chỉ một tiếng 20 phút sau, một Giai Băng được kiểm tra tuốt lượt từ trên xuống dưới xuất hiện với giấy bệnh án bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146

Chương 42-p2

-Thực sự bình thường? _Lật đi lật lại bệnh án mấy chục lần, Đằng Dạ nheo mắt âm trầm nhìn ông bác sĩ đang đồ mồ hôi hột trước mặt, lạnh giọng hỏi.

-V...Vâng! _Ông bác sĩ giật mình lên tiếng, khoa trương lấy ống tay áo lau mồ hôi.

Đằng Dạ quét mắt đánh giá Giai Băng phờ phạc vì một bên cạnh, hoàn toàn không có ý buông tha.

-Kiểm tra lại lần nữa!

-Không! Không bao giờ! _Nhớ đến việc mình bị bắt đi thử nước tiểu rồi lại vật vờ lăn qua lăn lại cho người ta khám như gà quay, Giai Băng quyết liệt phản đối, người trong phút chốc đã nhảy ra xa cách Đằng Dạ 1,5 mét.

-Nếu không thì nói đi, sao em chớp mắt hoài thế? Không phải có bệnh à? _Đằng Dạ tàn khốc chất vấn, đoạn đưa mắt ra hiệu cho đám bác sĩ sẵn sàng bắt bệnh nhân lại.

-Á? _Không ngờ việc mình đá lông nheo lại là lí do phá vỡ buổi hẹn hò, Giai Băng cắn môi oán trách Diệp Mi chơi mình, khuôn mặt đen kịt, nhỏ giọng nói _Em không sao hết!

-Thật?

Quyết định đánh đòn phủ đầu, Giai Băng gật đầu như gã tòi rồi chạy về phía Đằng Dạ, lôi anh một mạch ra khỏi bệnh viện.

-Em tuyệt đối không làm sao hết, chúng ta đi ngắm mặt trời mọc trên biển nhé, đừng ở đây nữa, đây không phải nơi lí tưởng để hẹn hò... _Cúi đầu che đi ráng đỏ trên mặt, Giai Băng vừa nhìn đất vừa thao thao bất tuyệt.

Chỉ thấy Đằng Dạ một hồi đứng lạng lạng đưa tay vuốt ve đôi mắt của Giai Băng, đôi mắt đen thoảng mê li không rõ ràng.

-Thật?

-Ừ! _Giai Băng gật đầu rồi giương mắt nhìn thẳng vào mắt Đằng Dạ, say mê đuổi bắt những luồng sáng loé lên bên trong.

-Thế thì... _Đằng Dạ ghé miệng vào tai voi của Giai Băng, thổi khí theo thứ âm thanh trầm tính mê người...tôi sẽ nghĩ ngờ rằng, em chớp mắt lia lịa như thế là có ý câu dẫn tôi...

-Không được! _Giật nảy mình, Giai Băng đẩy mạnh Đằng Dạ ra rồi nhảy tuốt lên chiếc ô tô bên cạnh, lơ đảng phóng mắt ra ngoài.

Đằng Dạ cũng không nói gì nữa, khoé môi giương lên hài lòng rồi cũng lên xe phóng ra biển.

Lúc này, đã đến 8 giờ 30 tối, bờ biển đông ngật người.

Ngay khi đến nơi, Giai Băng vì thẹn quá liền hấp tấp nhảy xuống trước, xung phong đi mua nước uống, để mặc Đăng Dạ lẻ loi ngồi tựa trước mũi xe.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147

Thu hồi ánh mắt đã không còn thu rõ hình ảnh của vợ, Đăng Dạ phóng tầm nhìn ra biển, vô tình như có ý lia qua con tàu lớn đậu gần bờ trước mặt, khoe môi tắn nhẵn gương nụ cười lạnh lẽo.

Trên con tàu kia chắc hẳn đang thu giữ kẻ dám chặn đường cướp thiết bị phụ kiện Đăng gia anh đặt mua mấy ngày trước, và rất có thể, kẻ đứng sau tên to gan đó chính là kẻ anh đang nghi ngờ, cũng như là chủ nhân bữa tiệc đêm-Cổ Ngao Vĩ. Đêm nay, người của anh sẽ lôi thẳng oắt đó ra ánh sáng và để hắn trả giá cho những hành động ngu xuẩn ấy.

Trong khi Đăng Dạ đang mải rong ruổi với những suy nghĩ của mình thì Giai Băng lại chật vật trong việc tìm mua đồ uống mình yêu thích.

-Nước sôcôla của mình, hết rồi sao? _Mở căng mắt nhìn một đồng đồ uống đầy đặc nhãn hiệu trong máy bán hàng tự động, Giai Băng nhăn mặt lắm bầm.

Đúng lúc ấy, một lon sôcôla nâu thình lình xuất hiện trước mặt Giai Băng, ngay lập tức thu hút ánh nhìn sáng quắc của cô.

Không khách khí, Giai Băng chụp lấy lon nước chiếm làm của riêng rồi ngẩng đầu, đưa đôi mắt to lên vì kinh ngạc nhìn kẻ hảo tâm kia. Cô toan nói lời cảm ơn, nhưng khi khuôn mặt tuần lẳng ngông ngạo ấy đập vào đáy giác mạc, cô lại không thể thốt lên bất kì điều gì. Lon sôcôla trong tay cũng suýt rơi xuống đất.

-Sao thế? Không nói lời cảm ơn sao? _Nhìn lướt qua nét mặt cứng ngắc của Giai Băng, chàng trai hảo tâm nhếch môi cười, không rõ mỉa mai hay châm chọc nói.

-À! Cảm...cảm ơn! _Giai Băng nhất thời giật mình, cảm thấy mình thất thố liền cúi đầu lảng tránh ánh mắt nồng nhiệt phía đối diện, thì thào như bắt lực đáp trả rồi xoay người, bước chân cất lên chuẩn bị tháo chạy.

Như biết rõ mục đích của Giai Băng, chàng trai kia liền thoắt đưa người chắn trước mặt cô, ra vẻ kinh ngạc mà lắc đầu nhẹ.

-Không không! Tôi không thích được cảm ơn, tôi muốn được báo đáp.

-Hả? _Giai Băng theo phản xạ nhú mày.

-Đừng nhỏ nhen như thế, cậu có thể báo đáp tôi bằng cái này _Đưa ngón tay gõ gõ vào má mình phải mình, chàng trai kia sáng khoái đề nghị, đôi mắt màu hồ phách loé lên như nhìn thấy con mồi trông đêm tối _Hoặc là, để tôi hôn cậu một cái, thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148

Chương 42-p3

Thoáng sững sờ trước đề nghị đầy ý châm chọc của đối phương, Giai Băng nhú mày, cái nhú mày nhẹ không rõ ý tức giận hay là phản xạ. Nhưng, cô tuyệt nhiên không hề có biểu hiện dè dặt phản bác lại hẳn như thường ngày mà ngược lại, cô mím môi, lặng yên nhìn khuôn mặt tràn đầy ngông ngạo kia rồi quay người bỏ đi.

-Sao thế? Khó khăn lắm sao? _Đối phương hoàn toàn không có ý buông tha, chất giọng mỉa mai thêm phần trầm thấp.

Giai Băng vẫn không đáp lại, cước chân cô nhanh hơn trước, như đang gấp gấp bỏ chạy khỏi một thứ gì đó.

Nhìn theo dáng người hoảng loạn của Giai Băng, chàng trai kia không hề ngạc nhiên mà nghiêng đầu, những ngón tay chai sạn đưa lên cằm, vuốt vuốt

vùng da nhẵn râu ra về ngắm ngời. Rồi, hần lại cười, nụ cười to cuồng già đầy sáng khoái. Vô thanh vô tức, đáy mắt màu hổ phách của hần loé lên một ánh sáng nguy hiểm và tàn nhẫn. Hần búng tay, một người khác từ trong đám đông xuất hiện, kính cẩn cúi đầu chờ lệnh.

-Kế hoạch thay đổi. Lần này chúng ta sẽ không khiến hần khốn đốn điều tra nữa mà triệt tiêu luôn ý định của hần.

-Ngài muốn làm gì? _Đưa mắt nhìn về hướng chủ nhân đang nhìn, người vừa đến khó hiểu thắc mắc.

-Tất nhiên phải có thứ mà làm _Chàng trai mơ hồ nói rồi quay người, hướng về phía con tàu to lớn đang thả neo gần bờ.

Còn Giai Băng, sau khi hồi hã bước dồn được nửa đường, đôi chân thon dài của cô bỗng dừng lại, khuôn mặt có chút tái nhợt như được nạp thêm sinh khí, dần lấy lại sắc hồng tươi tắn ban đầu. Cô quay người, đưa ánh nhìn phức tạp rọi về khoảng không ớn ào phía sau, khẽ thở một hơi dài.

Chỉ trong khoảng 30 giây thất thần, khoé môi Giai Băng chợt nở nụ cười hồn nhiên như vẻ mặt kinh ngạc cùng sự sợ ban nãy chưa hề hiện hữu, nhanh chóng đem hai lon nước đã không còn mùi freon lạnh trở về bên cạnh Đằng Dạ.

-Của anh! _Thấy lông mày Đằng Dạ khẽ nhướn nhẹ lên cao, Giai Băng liền đưa lon bia cho anh, cố khiến anh không để ý đến thời gian mua nước lâu lắc của mình.

Đằng Dạ biết vậy cũng hạ lông mày xuống, đưa tay cầm lấy lon bia rồi hướng mắt về phía biển đang điên cuồng trong những đợt sóng trắng xoá, băng quơ nói.

-Lon này không lạnh!

Giai Băng khẽ giật mình, nhưng cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, ngồi xuống mui xe bên cạnh anh nhún vai cười khổ.

-Biết sao được, tại em quá xuất chúng nên có nhiều người chặn đường hỏi thăm, không tiếp không được.

-Vậy sao? _Tròng mắt Đằng Dạ di chuyển, lướt qua khuôn mặt không có giấu hiệu khả nghi của người bên cạnh rồi trở về vị trí cũ, chuyên tâm dõi mắt về phía xa. Anh mở nắp bia, ngửa đầu uống từng ngụm, từng ngụm. Vẻ đẹp cao ngạo, ngang tàn như được tô đậm, sáng chói đến mức khiến mọi thứ lu mờ.

Trái tim Giai Băng đã đập loạn lại tăng tốc, cô thần người nhìn ngắm anh, tay vô thức mở nắp lon sôcôla.

Một luồng nước từ nắp lon như đói khát mạnh mẽ phun về phía người Giai Băng khiến cô giật mình. Lúc đưa mắt nhìn lại đã thấy chiếc áo đỏ ướt sũng một mảng lớn.

Giai Băng nhất thời cứng người. Đằng Dạ thấy thế, không những không giúp cô lau áo lại còn chậm rãi hé miệng vào tai cô, cắn nhẹ, để ai kia giật mình đỏ bừng mặt cúi thấp đầu rồi mới nhẹ nhàng phả hơi thở nóng bỏng vào vùng da mẫn cảm, thanh âm mát lạnh đầy châm biếm theo đó nhẹ trôi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149

-Giai Băng! Biết thưởng thức nghệ thuật là tốt, nhưng cũng nên chú ý hình tượng một chút!

Bả vai Giai Băng như đáp lại, run run. Ngay khi cô định mở miệng cứu vớt tình hình thì một giọng nói khác, vừa lạ vừa quen đột ngột xen vào.

-Ồ! Đây không phải là Đằng nhị thiếu gia đây sao? Thật khéo

Giọng nói này rất sáng khoái, tựa hồ vô cùng ngạc nhiên mà thốt lên. Nhưng chữ 'Ồ!' không mấy tự nhiên kia lại biến mọi thứ trở thành một chuỗi hành động có kịch bản.

Đằng Dạ và Giai Băng đồng loạt quay đầu, không hẹn nhú mày sâu.

-Sao thế? Đằng nhị thiếu gia không phải nói không quen tôi đấy chứ? _Chẳng nghe thấy ai đáp lại lời mình, chủ nhân của giọng nói bật cười, không ngần ngại ném sát ý vào âm thanh trầm thấp.

Đằng Dạ không vì thế mà lập tức tiếp lời, anh lia mắt nhìn con thuyền ở phía xa, lạnh lẽo đáp.

-Cố thiếu gia, ngài không ở trên thuyền chủ trì bữa tiệc của mình mà lại xuất hiện ở đây, chắc là muốn mời tôi lên thuyền, đúng không?

-A! Ý kiến hay lắm sao! _Người được gọi là Cố thiếu gia như bừng tỉnh đại ngộ nói, rồi hướng sang Giai Băng, nhếch môi _Đằng thiếu phu nhân, còn ngài?

Bị gọi tên đột ngột, Giai Băng hơi sững người một chút. Cô nhìn nụ cười thâm ý của đối phương, trong lòng không khỏi dấy lên chút khó chịu.

-Xuất giá tòng phu! Tôi không có ý kiến!

-Vậy được! _Đối phương nghe được câu trả lời thì tắt lịm nụ cười, hướng về phía Đằng Dạ nheo mắt _Đằng thiếu gia, mời!

Theo lời nói vừa 'tan' đi trong không trung của chàng trai họ Cố, hai người mặc áo vest đen xuất hiện phía sau Đằng Dạ và Giai Băng 'hộ tống'.

Đằng Dạ cũng chẳng thèm để ý đến bọn họ, chỉ lia mắt nhìn Giai Băng một cái rồi rời người khỏi mũi xe. Giai Băng cũng ngoan ngoãn tiếp bước. Lúc cô lướt qua người chàng trai họ Cố, chỉ thấy hắn đưa tay nhẹ vuốt tóc cô, thần bí cười và nói:

-Giai Băng, chúng ta lại gặp nhau.

Tất nhiên, Giai Băng nghe được. Nhưng cô im lặng, đúng hơn là lơ đi tiếng thì thào của hắn, nhất nhất bước đi bên cạnh Đằng Dạ. Với dự cảm nhạy bén của mình, cô tin chắc, chuyện này không đơn giản chỉ là một lời mời. Hơn nữa, người mời này lại là Cố Ngạo Vĩ, thế thì càng không đơn giản.

Một mạch đi thẳng đến bờ biển, lên chiếc xuồng nhỏ, Giai Băng cũng lên được tàu. Con tàu này rất lớn, cơ hồ có thể chứa được hơn 3 nghìn người.

Bên trong tàu, ánh đèn sáng rực và nhạc điệu nổi lên, du dương chảy vào tai người nghe. Khách khứa bên trong có đủ tầng lớp, hầu hết là thương nhân nước ngoài, nhưng lác đác bên trong vẫn có vài khuôn mặt quen thuộc trong chính phủ.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150

Xem ra, buổi dạ tiệc này không tầm thường chút nào. Giai Băng âm thầm quét mắt đánh giá, nhưng có lại không hay biết cũng có đôi mắt khác chăm chăm vào người mình.

Dạo trên thuyền được một quãng, bỗng Ngạo Vĩ 'a' lên một tiếng, nhìn cô đầy thương xót.

-Đằng thiếu phu nhân, áo ngài bị ướt kìa, bẩn quá, như thế làm sao vào dạ tiệc được!

Đằng Dạ đang đi phía trước chợt dừng lại, cũng nhìn về phía Giai Băng nhíu mày.

Chống phải hai ánh nhìn không rõ xúc cảm kia, Giai Băng có chút bức bối. Cô nhăn mặt, ra vẻ ủy khuất nói.

-Tôi không có áo quần để thay!

Như chỉ chờ có thế, Ngạo Vĩ xông lên chắn ngang giữa Đằng Dạ và Giai Băng, liến thoắng tiếp lời như đang cố ngăn cản điều gì đó.

-Không sao! Trên thuyền có rất nhiều áo quần dạ hội, để tôi bảo đàn em đưa ngài đến đó thay, thế nào?

-Không được! _Đằng Dạ phía sau gầm nhẹ, vô tình như cố ý tỏa ra hàn khí lạnh buốt xương.

Dẫu vậy, Ngạo Vĩ lại chẳng để chút áp bức đó vào mắt, hắn quay đầu nhìn Đằng Dạ, mĩa mai nói.

-Đằng nhị thiếu gia, đây là dạ tiệc tôi tổ chức, những vị khách bên trong đều là khách quý. Đằng thiếu phu nhân ăn mặc như vậy đối với tôi thì không sao nhưng đối với bọn họ lại là sự vô lễ. Chẳng nhẽ, ngài nữ đề vợ mình trở thành nguyên có biến chính mình trở thành cái gai trong mắt người ta sao? Đằng thiếu phu nhân, nếu cô muốn như thế, thì tốt nhất cô nên li hôn đi là vừa

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151

Thanh âm lạnh lùng tàn nhẫn của Ngao Vĩ vang lên, càng lúc càng đầy cao tông giọng, tựa như bề trên giáo huấn kẻ bề dưới. Khi nói xong, thân thể hắn bỗng khựng lại, hình như có thứ gì đó vỡ oà trong đôi mắt quyết tuyệt giận giữ của hắn, tựa hồ, những gì hắn vừa nói hoàn toàn không nằm trong tầm kiểm soát của hắn vậy. Nhưng rất nhanh, hắn lập liếm che đậy, bằng lớp mặt nạ lưu manh chính cống thường ngày, ý cười gằn rõ câu lên, nhưng đôi mắt màu hổ phách lại như thú dữ chậm chậm nắm bắt từng đường nét mơ hồ thay đổi trên mặt Giai Băng.

Từ lúc bước lên tàu, Giai Băng vẫn luôn âm thầm quan sát Ngao Vĩ, giờ nghe hắn hùng hổ nói vậy, đôi đồng tử đã đen càng thêm thâm lại, đen thâm thuần túy đến mức trong trẻo, có thể thấu tóm hình ảnh hắn một cách rõ ràng nhất. Mỗi cô mãn thành đường, bộ dạng có vẻ nhàn nhạt, nhưng trong đáy lòng lại âm ỉ lửa giận cùng toan tính.

Trước lời nói nặng nề của Ngao Vĩ, Đằng Dạ như được cảm hóa, hàn khí mãnh liệt quấn quanh bên người đột ngột tan biến, trả lại độ mát lạnh bình thường của một đêm hè tháng 8. Anh lặng lẽ tự biến mình thành một người qua đường, nhượng toàn bộ 'sân khấu' 'tòa sáng' cho Ngao Vĩ, còn bản thân lại thông dong quét mắt thăm thú xung quanh, đậm nhạt và xa cách.

Thấy thế, nụ cười trên môi Ngao Vĩ trĩu lại, khó chịu mở miệng.

-Sao đây, Đằng nhị thiếu gia, ngài không có ý kiến chứ?

-Cố thiếu gia cất công làm bài diễn văn hào hùng như thế, tôi đây dám có ý kiến? _Đằng Dạ nhàn nhạt đáp trả, ánh mắt không hề động lại trên người Ngao Vĩ dù chỉ một giây.

-Đằng nhị thiếu gia, tôi là có ý tốt muốn giúp! _Tò vè khó xử vì thất thố, Ngao Vĩ làm như do dự rồi vỗ vai Đằng Dạ, cười to vô hại.

-Người không vì mình trời tru đất diệt, giúp tôi, Cố thiếu gia được lợi gì?

-Hahaha! Để xem... _Ngao Vĩ xoa cằm đầy thích thú, đáy mắt màu hổ phách lại hắn rõ dư âm một tia chán ghét _...sự biết ơn và lòng kính trọng của Đằng nhị thiếu gia đây thì sao?

-Cố thiếu gia, ngài không cần khuyên nhủ, tôi đương nhiên có cân nhắc để không làm chồng tôi xấu mặt. Cho hỏi, phòng thay đồ ở đâu? _Phiền nào đón nhận những ánh mắt tò mò gần xa lia đến, Giai Băng bức bối nâng giọng, nghiêm túc nhìn xoáy sâu vào mắt Ngao Vĩ, như đang thách thức, lại thẳng hoặc một ý vị cảnh cáo.

Xung quanh đây khách khứa nhiều như vậy, Ngao Vĩ muốn làm gì cô cũng khó, chỉ là, không biết hắn sẽ làm ra loại rắc rối gì nữa.

-Đằng nhị thiếu phu nhân rất biết điều đấy _Ngao Vĩ cười xòa đồng tình. Không hiểu sao, hắn đột ngột tiến lại gần Giai Băng, hoàn toàn gạt đi sự hiện diện của Đằng Dạ mà ghé đôi môi bạc lên vành tai cô, thổi ra luồng hơi thở ấm áp cùng làn thanh âm nhẹ mà bí hiểm _Hãy nhắm vào điểm trọng yếu, như vậy, chỉ cần một kích...

Nói đến đây, Ngao Vĩ cười, ánh mắt nhìn về khoảng không tối mịt xa xăm phía trước, những ngón tay không an phận di chuyển lên khuôn cổ trắng nõn của Giai Băng, mơn man da thịt:

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152

-...là hết! _Hắn nhẹ nhàng nói, thanh âm dịu mát như gió thoảng qua, rất êm tai nhưng làm Giai Băng phút chốc rét run cả người.

Cảm nhận nhiệt độ thân thể đang giảm mạnh, Giai Băng cứng đầu mím môi, không trốn tránh sự thân cận của Ngao Vĩ mà cẩn thận quan sát đôi mắt tràn ngập ý đùa bỡn nhưng lại ẩn ẩn gì đó sự nghiêm túc cực độ của hắn, cố bới móc từ trong đôi mắt ấy một chút gì đó thất thường, hay một âm mưu đại loại thế. Nhưng, cô chẳng gạt hái được gì cả, hắn đã lấy lại được sự trầm tĩnh và ngông ngạo.

Sau khi nói xong, Ngao Vĩ dường như không muốn lãng phí thêm thời gian nữa, hắn rời người, hếch mặt với thuộc hạ bên cạnh. Tên thuộc hạ hiểu ý tiến lên, mời Giai Băng đi theo hắn. Còn Đằng Dạ, anh rất tài tình được Ngao Vĩ kéo đi dự dạ hội của mình.

Khoảng cách giữa Giai Băng và Đằng Dạ ngày càng xa, và không gian bao trùm lên khoảng cách ấy ngày càng mập mờ, hỗn loạn dưới sự di chuyển khê khàng của những kẻ nào đó.

Bước từng bước đi theo bóng lưng cao gầy phía trước, Giai Băng không khi nào buông lỏng cảnh giác. Cô đưa mắt nhìn những khoảng tối trải dài sâu hút xung quanh, lòng ngờ ngợ một cảm giác khó hiểu. Tại sao hương cô đang đi đến lại tối thui như vậy? Chẳng nhẽ người luôn coi trọng hình thức như Ngao Vĩ bỗng dưng biết thế nào là tiết kiệm, nên mới không đành lòng bật đèn?

Nỗi thắc mắc vừa loé lên, kẻ dẫn đường phía trước đã định chỉ cước bộ. Hắn quay người đối diện với cánh cửa gần như mất tích trong đêm tối, khiêm nhường nói.

Có lẽ vì không gian nơi đây chật hẹp, và cũng vì đêm đen bao quanh đặc sệt như dầu hắc, thanh âm của hắn đặc biệt vang vọng, như thanh âm của ma quỷ vọng lên, mờ nhạt.

-Đằng thiếu phu nhân, ở đây!

Giai Băng chưa vội bước vào trong, cô chân chừ nhìn xuyên vào mảng tối tăm kia, đôi mày ngài nhướn lên cao.

Như biết được đối phương e ngại điều gì, tên thuộc hạ tiếp lời. Trong bóng đêm, đôi mắt không rõ màu sắc của hắn loé lên một thứ ánh sáng hạ lưu nhàn nhạt.

-Đằng thiếu phu nhân xin thông cảm cho, đèn điện phòng này bỗng dưng bị hỏng, chúng tôi chưa kịp sửa nên mong ngài dừng tạm. Thay áo quần cũng không cần phải dùng nhiều ánh sáng đâu ạ! _Ngữ điệu hắn đột ngột thay đổi, phảng phất e dè, sợ hãi đúng chất của những kẻ thấp kém.

Nghĩa là nhất định phải thay ở nơi này? Giai Băng cười lạnh, cũng không làm khó hắn hoàn thành nhiệm vụ mà bước vào trong, chậm rãi.

Tên thuộc hạ chỉ chờ có thể liền nhếch môi, đôi đồng tử hắn không ngần ngại sáng lên, gắt gao nhìn đối phương. Đến khi đã chắc chắn rằng Giai Băng đã ở chính giữa căn phòng, hắn lên tiếng thối lui kèm theo một lời nhắn nhủ kì bí dường như vô dụng.

-Đằng nhị thiếu phu nhân, hãy nhắm vào điểm trọng yếu, như vậy, chỉ cần một kích...là chết.

"Hãy nhắm vào điểm trọng yếu, như vậy, chỉ cần một kích...là chết?" Giọng nói kia thêm một lần nữa lợi dụng bầu không khí u rợn mà văng lên, tạo dựng cho chính nó một sự nguy hiểm vô hình.

Tiếng kêu kọt kẹt như bị hoại mục phát ra từ cánh cửa gỗ chậm chậm kéo dài, giằng trái, quán lấy mọi suy nghĩ đang trôi dạt trong đầu Giai Băng, vô thành cục, hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153

Một thứ thanh âm nhẹ nhẹ, cẩn thận huyền hoặc lồng vào tiếng cửa 'cạch' khẽ, rồi biến mất. Phút chốc, Giai Băng căng thẳng quay đầu nhìn lại, lớp da ở cổ co gập, cho thấy cô vừa nuốt nước bọt. Đôi mắt cô gắt gao nhìn quanh, thân thể phối hợp lùi về phía sau, từ lúc nào đã chạm mạnh vào cạnh bàn. Tiếng va chạm, tiếng đồ vỡ ình ỏi một lượt chế ngự không gian im ắng, vô tình cũng làm mòn đi sự cảnh giác của Giai Băng.

Giai Băng phiền phức đưa mắt nương theo ánh trăng mờ ảo nhìn những thứ ngổn ngang trên chiếc bàn. Có thứ gì đó hắt ánh sáng chói vào mắt cô, lôi kéo sự chú ý. Khi Giai Băng nhìn rõ vật ấy, trong lòng lại dâng lên một đợt sóng rồi rầm.

Dao? 3 con dao thái còn rất mới nằm ngổn ngang trên mặt bàn, tương cái lưỡi sắc nhọn thì thoảng loé sáng.

Nhưng, mắt Giai Băng lại vô tình nhìn thấy đĩa hoa quả bên cạnh, nên cô nhanh chóng hiểu ra vì sao những con dao kia lại xuất hiện ở đó.

Chỉ là...sao lại là 3 con dao mà không phải 1?

Vận nào một hồi cũng không có được đáp án, Giai Băng lơ đãng nhìn đến một chiếc váy đang đặt trên giường. Ngay lập tức, cô liền nhớ đến mục đích ban đầu của mình, thế nên, cô không nghĩ nữa, đưa tay nâng chiếc váy lên.

Bỗng, một mùi hương phả ra từ chiếc váy xộc vào mũi cô, không chỉ có mùi đặc trưng của áo quần mới mua về mà còn xen lẫn một mùi thơm khác nhẹ nhàng. Có lẽ, không có gì đáng ngại.

Khó khăn đánh giá chiếc váy một hồi, Giai Băng quyết định cởi bỏ chiếc áo bản trên người. Gần như lập tức, một tiếng chếp miệng rất nhỏ vang lên, nhỏ đến mức không thực.

Giai Băng kinh hãi quay đầu nhìn về phía cửa, lòng dấy lên một dự cảm không tốt.

Cánh cửa vẫn đóng im, không nhúc nhích, những vệt sáng yếu ớt của trăng in hằn trên mặt sàn cũng vậy, không có bất kì cái bóng ngoại lai nào đổ xuống.

Trút nhẹ một hơi, Giai Băng rời mắt, cô không cởi quần mà tròng chiếc váy vào. Chiếc khoá kéo đằng sau dài xuống tận mông khiến cô có chút dầm mồ hôi trời nước mắt để kéo nó lên.

Vừa vén mái tóc dài sang bên, thân thể Giai Băng đột nhiên khựng lại, đứng im như tượng gỗ, hai bàn tay thon dài như dính chặt vào tóc, không nhúc nhích.

Bầu không gian vừa được rút bớt âm thanh, thì một âm thanh khác vang lên. Nó vốn rất nhỏ, nhưng sự im lặng cô tịch đã làm nó thêm phần lắng đọng.

Đó là tiếng khoé kéo trượt dài, trượt dài. Không phải đi lên mà đi xuống.

P/s: Viết đoạn cuối phần này, lần đầu tiên ta rung mình ớn lạnh, ko biết các nàng ko thể ko ta???

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 154

Chương 42-p5

Hơi lạnh của sương đêm đột ngột ập vào tấm lưng trắng ngần lấp ló dưới lớp vải lụa trắng mềm Giai Băng, cùng gió mát nhẹ phơn qua từng thớ lông xúc giác, kích thích mọi cảm giác đang đình trệ.

Rùng mình, hai tròng mắt đen căng tròn của Giai Băng chuyển động, trôi về mé phải của hốc mắt, cố vận hết thính lực nhận dạng sau lưng dù biết là vô vọng.

Như đoán được biểu hiện của đối phương, trong đêm tối tĩnh mịch chỉ có sóng biển vỗ nhẹ và ánh trăng mờ ảo, hàm răng vàng khè của kẻ xâm nhập lộ ra, rút lên một tràng cười thô bỉ, gã thoải mái chộp miệng đánh giá bằng chất giọng gàn rồ, ngữ điệu nhẹ nhàng chiều chuộng nhưng lại khiến người ta sồn cả gai ốc.

-Đừng sợ, ta sẽ rất nhẹ nhàng, sẽ cho em biết thế nào là thiên đường thật sự, đến lúc đó, sợ là em còn muốn hơn đây...

Thân thể Giai Băng chấn động, bờ vai cô run lên, kịch liệt, không phải vì sợ...

Thấy vậy, kẻ xâm nhập không biết thẹn tỏ ra hứng thú, gã nhích lại gần, đưa bàn tay thô ráp ma sát lên làn da phủ trên tấm lưng gầy của Giai Băng, khiêu khích.

Chạm nhẹ, gã không muốn dừng ở đó, thứ gã muốn còn hơn thế. Nên gã nuốt nước bọt, tiếng ực ực thềm thường vang lên rõ rệt, động lại trong tâm trí bình tĩnh như nước của Giai Băng.

Giai Băng cười lạnh, có chút gì đó xót xa. Bàn tay cô theo tần suất động chạm của kẻ xâm nhập vo lại thành quyền, càng lúc càng chặt, gân xanh tủa hố đã bứt ra khỏi lớp da mỏng ngọt ngào.

Không để cho kẻ lớn mặt kia thêm thời gian thưởng thức, Giai Băng thỉnh thoảng quay người, vận một cú đá xoáy, nhắm để giày nhọn hoắt về phía gã.

Nhưng, để giày cô còn chưa bén lớp áo mỏng của gã, thì bỗng, trời đất trong đầu cô xoay chuyển dữ dội, một cơn choáng váng đánh úp vào thần trí mình mẫn, khiến thân thể cô loạn choạng, không tài nào đứng vững mà ngã nhào xuống chiếc giường phía sau.

Giai Băng kinh ngạc, mơ hồ muốn vùng lên, nhưng lại không tài nào gượng dậy. Một cảm giác tê liệt lan toả, phút chốc chế ngự cả thân thể cô.

Giai Băng biết, mình đã bị trúng thuốc. Ít ra, kẻ bày trò cũng có lương tâm, hẳn không cho cô thuốc mê, mà chuốc cô thuốc làm tê gân cốt, khiến cô không thể làm được bất kì việc gì, kể cả vùng vẫy, giãy giụa.

Hay thật! Giai Băng yếu ớt cười lạnh. Thở gấp làm ngực cô phập phồng, rất có lực hấp dẫn trí mạng.

Kẻ xâm nhập như không đợi được nữa, gã nhìn đáng nằm đầy mời gọi của Giai Băng, vui mừng khôn tả nhích từng bước đến gần. Chiếc lưới bạc hơi hám của gã thò ra ngoài, quét một vòng quanh bờ môi đầy bạc nhếch, thể hiện dự vọng đang căng tràn trong thân thể gã.

Gã luống cuống cời từng nút áo, như kẻ nghiện thở dòn, trong phút chốc đã bò lên người Giai Băng, run rẩy chạm vào xương quai xanh của cô.

Mắt Giai Băng biến lạnh, cổ gấu đi sự sợ hãi đọng đầy trong sắc đen của đồng tử. Cô chán ghét nhìn chằm chằm vào đối phương, ném cho gã vô vàn hận ý.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155

Nhưng gã không thèm để ý, gã chỉ muốn đưa mình đến cái thiên đường gã tâm niệm. Thế nên, gã gắt gao đưa môi hẳn lên xương quai xanh kia, bỏ mặc sự nguy hiểm cận kề đã chờ sẵn trong đôi gã.

Giọt nước mắt vừa béo tròn trên khoé mắt Giai Băng vì hành động vô sỉ kia làm cho tan biến, để lại một vệt nước dài mặn đắng.

Bỗng, máu, một giọt máu đen đặc vì thiếu ánh sáng bắn vào má Giai Băng, kéo theo 'một làn mưa bụi' khác. Chúng như những chấm tàn nhan phủ lên làn da trắng xanh trên má trái của cô, đem đến một vẻ đẹp tàn khốc diêm lệ.

Khoé môi Giai Băng giương lên, thật nhẹ, lạnh lẽo đến buốt xương. Bàn tay cô loang lổ những vệt máu đen từ trên cao hạ xuống, xụi lơ ngã trên tấm ra giường trắng xanh, bất động.

Còn kẻ xâm nhập, sự vui sướng ê hèn của gã ban nãy chợt tan biến không còn tàn dư, gã mở to mắt, trung đôi đồng tử đen giãn căng nhìn con người phía dưới cơ thể mình, cơ mặt căng cứng đến mức nếp nhăn già cỗi trên gã chỉ còn là những vệt chỉ dài. Bạc môi gã mấp máy, hơi thở ngưng trọng, như thể có gì đó đã khiến hô hấp của gã đình trệ. Rồi, trông mắt gã chuyển động, khó khăn dồn về hốc mắt trái. Gã nhìn, kinh hãi, phần nộ, điên cuồng và đau đớn hẳn trên khuôn mặt già đời của gã.

Có thứ gì đó loé lên trong hai con ngươi đen thẳm.

Nụ cười lạnh lẽo của Giai Băng dần chuyển sang thích thú, cô đưa bàn tay run rẩy đầy máu vừa nằm trên giường của mình lên, cầm lấy chuôi con dao đang cắm sâu vào cổ gã, rút mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156

Chương 42-phần 6

Máu, theo vết dao cứa sâu để lại vò vập trào ra ngoài, từng đường máu dài đen thẳm rơi xuống vai Giai Băng, chảy xuống mặt đệm, nối dài không dứt.

Kẻ xâm nhập không thể tin được trừng mắt nhìn Giai Băng, đầu gã giật lên, bật ngửa ra sau như một con cá cuống rồi nhanh chóng gấp lại, cả thân thể nặng trĩu tức khắc mất điêm chóng, đổ rầm lên người cô, tắc thở.

Sống ở cô nhi viện nhiều năm như vậy, Giai Băng hầu như đã quen với việc dẫm đạp lên mọi thứ, sự dụng bạo lực để sinh tồn. Tuy ngoài mặt cô nhu mì hiền dịu, nhưng bên trong lại có một sự sắt đá nhất định. Cầm dao, giết người, chỉ là một hành động chớp nhoáng, cần bản không có gì đáng sợ. Do đó, nhìn thấy máu, chẳng qua cũng giống như nhìn nước sinh tố trong cốc mà thôi.

Giai Băng hừ lạnh, đưa hai tay run run vì tê găng sức đẩy người gã sang bên, giải thoát tấm thân đang đau nhức của mình. Cô chập vật ngồi dậy, bò xuống giường rồi ngồi phục trên mặt sàn lạnh lẽo.

Bờ lưng gầy đột ngột co giật, Giai Băng đưa hai tay ôm lấy cầu vai mình, như đang cố trấn an sự sợ hãi chế ngự trong lòng ngực. Đôi mắt cô mờ nhòe dõi lên tấm giường giăng đầy máu, đôi môi khô khốc không chút sinh lực mím lại thành vệt chỉ, run run.

Từng lưỡi dao thi thoảng bắt sáng, lóe lên, dội vào đôi đồng tử đen ngập nước. Chúng nằm ngổn ngang, ở một dải giường dài bị bóng tối bao trùm, ở chiếc ghế sofa không rõ họa tiết, ở mặt bàn gỗ tròn phía xa...và...ở khắp mọi nơi loài động vật bậc nhất như con người có thể 'giao phối', hết như, sợ rằng 'nhân vật chính' sẽ không thể túm lấy dao, giết người trong hoảng loạn vậy.

Mọi chuyện...quả nhiên đã có sự sắp đặt...và trong kế hoạch ấy, tên cầm thú trên giường kia nhất định phải chết.

"Hãy nhắm vào điểm trọng yếu, như vậy, chỉ cần một kích...là chết" Nhớ đến câu nói của Ngao Vĩ và tên thuộc hạ kia, Giai Băng không khỏi nở nụ cười tự giễu. Ngay khi đứng giữa vực thẳm tuyệt vọng, không ngờ, lời đầy thần bí của hắn lại vang lên, như một sự nhắc nhở thiếu yếu, và bất tri bất giác, thần trí hỗn loạn không có khởi điểm của cô đã tuân theo lời chỉ dẫn ấy, nhắm vào cổ của tên dâm tặc, một kích cho gã về trời. Điều này có thể thấy, hẳn thực sự hiểu cô, hiểu đến mức biết cô sẽ rời bỏ như thế nào khi danh dự và sự trong trắng của bản thân sắp bị hủy hoại, hiểu cô điên cuồng bao nhiêu vào lúc đó. Chính sự 'hiểu biết' ấy, hẳn đã đạt được mục đích của mình, mượn tay cô giết một kẻ nào đó.

Nhưng tại sao, tại sao lại là cô? Hẳn là con trai của trùm xã hội đen, dưới tay hắn có vô vàn người phục tùng mệnh lệnh, vậy tại sao, hẳn lại giao phó 'sự

ngiệp cao cả' này cho cô?

Nở nụ cười chua xót, Giai Băng lặng lẽ buông rèm mi cong dài, che khuất đôi mắt đen tràn ngập thất vọng. Hơi thở hỗn loạn của cô dần dần dài, dần dần phả ra không trung những làn hơi ẩm áp.

Giai Băng không di chuyển, cô bất động ngồi trên sàn nhà, tấm lưng gầy như có như không tựa lên thành giường, cơ hồ đã ngủ vì quá mệt mỏi.

Một lúc sau, khi sự tê liệt gần cốt giảm đi ít nhiều, cánh cửa gỗ im lìm chợt phát ra tiếng 'cạch' nhẹ rồi kót két mở ra, để lộ một bóng đen cao lớn ngạo nghễ. Bóng đen đưa đôi mắt sáng rỡ như mắt dã thú quét một lượt lên cái xác đầy máu trên giường, không lưu tình để lại cái hừ lạnh khinh thường. Rồi, tầm mắt hấn động lại trên thân thể mong manh dưới ánh trắng của người con gái, hơi nheo nheo đo lường đối phương. Phút chốc, có gì đó như giận giữ phủ tràn sắc hổ phách của đồng tử, hai bàn tay hấn nắm chặt lại, run run một cách dữ tợn. Hấn phẫn nộ, điên cuồng nện nắm tay vào cánh cửa tội nghiệp phát tiết.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157

Một đám, hai đám...và ba đám... Cho đến khi hấn thỏa mãn với sự chuộc tội của bản thân, hấn mới dừng lại, bình ổn hơi thở dốc rồi cước chân chậm rãi đi đến bên người người con gái, ngồi xổm xuống.

Hấn đưa bàn tay đầy máu của mình về phía người con gái, vuốt nhẹ lớp không khí bao quanh khuôn môi khô ráp. Ngón tay hấn run run, như xúc động, có khi lại tựa hồ đang dầy xéo tâm tâm. Có lẽ, hấn thực sự muốn chạm vào bờ môi, gò má hồng có lún đồng tiền, viên mắt đen quuyền rũ...nhưng, hấn lại không thể. Bối, hấn sợ, chỉ cần ngón tay hấn phớt nhẹ lên, dấu vân tay của tên đâm tặc kia sẽ mất hết, mọi công sức dấn dưng của hấn cũng đổ xuống sông xuống bể. Nên hấn đấu tranh, giữa lí trí và ham muốn.

Hấn lưỡng lự, trong khi cơ thể hấn quyết đoán hơn chính hấn tưởng, ngón tay hấn vẫn chững hững giữa không trung, thỏa mãn ham muốn bằng cách vọng tưởng lớp không khí ấy là làn da mềm mại, là bờ môi ngọt ngào...

-Cậu vui chứ? _Trong không gian tĩnh lặng, thanh âm trong trẻo lạnh lẽo gần kề bên tai hấn vang lên, sự khinh thường toát lên trong từng cái nhún giọng.

Hấn giật mình, thần trí đứt hấn ra khỏi tâm tư riêng. Đôi mắt màu hổ phách của hấn chạm vào đôi mắt đen sáng ngời kia, một cảm giác ân hận cùng áy náy chưa từng có ri thấm vào từng mạch máu trong cơ thể hấn.

Hấn cười, không phải là nụ cười sang sảng đầy khoái cảm như bình thường, đó là một nụ cười mềm yếu phảng phất sự bất lực, dầy vò.

-Ra cậu không ngắt đi.

-Nếu tôi yếu ớt như thế, cậu có dám 'giao' việc này cho tôi không? _Giai Băng nhếch môi đáp lại hấn, thanh âm vô lực.

-Cậu nghĩ...chuyện này là do tôi sắp đặt? _Đưa mắt nhìn quanh tò vè đang xem xét, Ngạo Vĩ bật cười, tựa hồ ngạc nhiên mà nó.

Giai Băng không đáp, cô đưa bàn tay đầy máu của mình lên cao, chăm chú hứng mắt đánh giá nó như đang chiêm ngưỡng một tác phẩm nghệ thuật.

Thấy biểu hiện coi thường của Giai Băng, Ngạo Vĩ không giận, ngược lại, hấn chỉ cười khổ rồi nhún vai đứng dậy, tìm một tấm khăn to choàng lên người cô:

-Xem ra, cậu vẫn luôn sắc bén như xưa.

Đưa mắt nhìn tấm khăn đang được 'gói ghém' tỉ mỉ trên người mình, Giai Băng vô cảm liếc nhìn khuôn mặt tuấn tú ngông ngạo trời sinh của Ngạo Vĩ, chậm chậm thốt lên thanh âm thanh thúy như chuông:

-Lần này, cậu nợ tôi...Do đó, cậu phải dùng cả đời mình để trả nợ.

Đôi bàn tay đang bận rộn của Ngạo Vĩ khựng lại, hấn đưa mắt từ trên cao nhìn khuôn mặt quyết tuyệt của Giai Băng, thật lâu cũng chẳng nói thêm được gì, cơ hồ, lời nói của cô quá bất ngờ khiến hấn nghẹn họng không nói được.

-Tất nhiên, tôi không cần thân thể cậu làm gì...tôi chỉ cần thế lực cậu đang sở hữu thôi _Không có kiên nhẫn chờ Ngạo Vĩ phản ứng, Giai Băng nâng những ngón tay bết máu của mình lên cao, ân cần vuốt ve một vài sợi tóc mai dài màu đỏ đồng của hấn, nhàn nhạt tiếp lời.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158

-Giai Băng..._Ngao Vĩ khựng người, dùng khước mắt thu hết nhất cử nhất động của bàn tay búp măng kia, rồi gần như ngay sau đó, nét cười trên môi hắn càng lúc càng khoét sâu...cậu suy nghĩ đơn giản quá rồi đấy. Cậu nghĩ, tôi bày ra chuyện này thì sẽ để cậu dễ dàng bắt bẻ sao?

-Đương nhiên là không!_Giai Băng gật gù nói.

-Vậy sao cậu nghĩ tôi sẽ nợ cậu?

Đôi mày ngài của Giai Băng nhướn lên như gò núi. Cô không đáp trả mà thông dong rời tay khỏi lọn tóc mượt mà kia, dựa vào lớp phân tử khí trượt xuống, không hề báo trước mà lướt nhẹ lên mu bàn tay đầy máu của Ngao Vĩ, mân mê một cách trêu mến. Ánh mắt cô tan băng hóa dịu dàng nhìn miệng vết thương đen đặc trên đó, xót xa nhãn mặt.

Rồi, Giai Băng nở cười nhạt như nước, mắt cong lên nhìn Ngao Vĩ:

-Đau không?

Lời nói chất chứa vô vàn sự quan tâm đánh vỡ lớp mặt nạ sắt đá vô tâm vô phế của Ngao Vĩ, khiến hắn có chút không thích ứng được, tiếp tục sững người lần hai. Hắn nhìn mu bàn tay mình, trong phút chốc muốn được đau chết đi.

-Không phải đau ở đây..._Giai Băng một tay vuốt vuốt viền mắt Ngao Vĩ, một tay mờ căng, áp vào lòng ngực hắn, nhấn mạnh...là ở đây này...

-Đ...đau_Thành công trúng phải bùa chú, Ngao Vĩ mê man gật đầu, đôi mắt lộ vẻ si ngốc thu lấy từng nét mặt của Giai Băng như một camera thứ thiệt.

-Cậu áy náy, ân hận nên mới đâm tay vào cánh cửa gỗ, đúng không?_Giai Băng tiếp tục dẫn dụ

-Ừ!

-Đấy, cậu đau lòng vì tôi, cậu cảm thấy có lỗi với tôi. Do đó, cậu nợ tôi_Giai Băng gằn mạnh từng chữ, lạnh lùng và đậm đầy sát khí.

Ngao Vĩ bị luồng sát khí nồng đậm làm cho thức tỉnh, hắn nhìn nụ cười không chút vui vẻ, băng lãnh của cô, không hiểu sao có cảm giác đau lòng.

-Giai Băng, tôi có thể cho cậu mượn thế lực, nhưng cậu biết đấy, nguyên tắc của tôi là đôi bên có lợi, tôi không thể làm những việc thừa hơi được. Và nên nhớ, tôi không nợ cậu.

-Hừ! Cậu không thể không giúp tôi!

Ngao Vĩ có chút bó tay nhử mày.

-Tôi sẽ không cho cậu bất kì thứ gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 159

-Này..._”Cậu đừng tự tin thế được không!” Ngao Vĩ toan phản bác thì Giai Băng đã mau lẹ ngắt lời

-Ai bảo...cậu yêu tôi!_Một câu khẳng định sắt đá không phải từ miệng của khổ chủ vang lên, hoàn toàn đánh bại mọi ý nghĩ sắp xuất khẩu của Ngao Vĩ, lần đầu tiên, hắn cảm thấy mình làm đàn ông rất thất bại, sao lại dễ dàng yếu thế trước phái đẹp như thế.

Mà cũng phải, tất cả là do hắn, là do trái tim hắn không chịu nghe lời, để người ta giam cầm bấy lâu nay như vậy. Thời gian dài trôi lâu đến thế, hắn vẫn không đoạt lại được trái tim của chính mình.

-Đưa số điện thoại của cậu cho tôi!_Không thêm đề ý sự đau khổ đang bủa vây trên mặt Ngao Vĩ, Giai Băng đánh nhanh thắng nhanh chìa tay về phía hắn, mặt dày ra lệnh.

-0917 và ngày sinh của cậu.

Lần này, Giai Băng là kẻ đờ người. Ánh mắt sắc bén của cô toát lên chút bối rối. Cách thể hiện này, có phải quá khoa trương không?

Đúng lúc hai bên không biết nói tiếp nội dung gì, cánh cửa gỗ thêm lần nữa kẹt kẹt mở ra, hai người đàn ông mặc áo quần phục vụ chỉnh tề, có lẽ là người của Ngạo Vĩ bước vào, theo sau họ, không ai khác là đáng người cao ngất của Đằng Dạ cùng đôi mắt lạnh lẽo buốt xương.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160

Chương 42-p7

Từ lúc đặt chân vào bên trong căn phòng, thứ làm cho Đằng Dạ chú ý không phải là cái xác tội nghiệp trên giường, không phải là ánh mắt đầy ý của Ngạo Vĩ, mà là sự hoảng sợ được che giấu tài tình nhưng rất lộ liễu của Giai Băng. Anh nhìn cô, tiêu phí một thời gian dài chỉ để nhìn. Rồi, đôi mắt anh rời đi, như vô tình lướt qua Ngạo Vĩ đang đứng dậy, và đọng lại trên cái xác be bét máu trên giường. Đúng như dự đoán, mắt anh nheo lại, một luồng sát khí đậm đặc nhanh chóng căn quét, thấu tóm mọi góc ngách bên trong căn phòng. Thì ra...đây là lí do bọn chúng dùng đám khách kia cầm chân anh.

Đằng Dạ nhíu mày, như cười như không. Anh im lặng, bước chân đều đều tiến đến gần Giai Băng, giường đôi mắt đen không rõ xúc cảm từ trên cao nhìn cô.

Giai Băng lúc này tựa hồ biến thành một con người khác, không còn nét sắc sảo tinh nhạy hằn sâu trong đồng tử đen, không còn sự thản nhiên bình tĩnh đến đáng sợ...mà chỉ còn là một sự trốn tránh vụng về. Cô quay đầu, hướng khuôn mặt tèm lem máu sang hướng khác, hàm răng trắng gắt gao cắn lấy môi dưới, mạnh đến mức khiến nó tứa cả máu.

Nhất quyết kiềm lời, Đằng Dạ chậm rãi đưa tay về phía Giai Băng, ý muốn kéo cô đứng dậy. Nhưng cô vẫn không nhìn nó, cự tuyệt sự ân cần anh đem đến cho cô, như con cún con rúc đầu vào cái vó của chính mình, cuộn tròn. Trong vô thức, cô cảm thấy ánh mắt mình nhòe đi, có thứ gì đó mát lạnh đọng lại trên đuôi mắt dài. Bờ vai cô lần nữa run lên, không phải vì sự co giật của các cơ khớp tê liệt...mà là vì sợ. Cô sợ hình ảnh độc tàn này của chính mình, sợ Đằng Dạ sẽ chán ghét nó. Nên cô thà rằng, từ chối sự ân cần hiểm hoi ấy, để anh khỏi nhìn thấy bộ dạng nhơ nhuốc này, còn hơn nhận lấy...và hối hận cả cuộc đời..

Nhưng, Giai Băng cố chấp, Đằng Dạ còn cứng đầu hơn. Anh cúi người xuống, đưa hai bàn tay to vững chãi ôm lấy bờ vai cô, dùng lực nâng cô đứng dậy. Mặc cô vùng vẫy, xô đẩy, anh nhấc đầu cô vào lòng ngực mình, thành công tạo lập một cái ôm ấm áp và ngọt ngào chế ngự.

Không hiểu sao...hòn lệ trĩu nặng trên khóe mắt Giai Băng đột ngột vỡ tan, rơi xuống, ngày một nhiều thêm, nhiều đến mức như đem cả máu trút ra bên ngoài. Tiếng nức cô cất lên thành tiếng, dồn dập, như muốn ném hết tất cả sự kìm nén, tủi hờn, phẫn nộ và nhục nhã ra ngoài.

-Xin lỗi!_Cơ ngực Đằng Dạ thoáng căng cứng, như đồng cảm với sự thần thờ trôi dạt trong đáy mắt đen sâu. Anh chậm rãi nói, chỉ hai câu sáu chữ, một thanh ngã và một dấu chấm than, nhưng đủ, để khiến Giai Băng khóc òa lên, khóc kịch liệt như đòi mạng.

Con người, có nhiều khi thật khó hiểu, lúc thường có thể tàn nhẫn, máu lạnh bao nhiêu, thì khi đứng trước phần tử quan trọng nhất của cuộc đời, lại yếu đuối thâm thương bấy nhiêu....Giai Băng không phải là ngoại lệ.

Giai Băng tự nhận, tính cách của cô khá biến thái một chút, nhưng không phải đa nhân cách. Có lẽ, chính môi trường khắc nghiệt ta sống người chết ở một cô nhi viện luôn thiếu tiền tài trợ, cũng như nỗi uất hận khi bị biến thành một món hàng chế ngự trong tâm hồn bao năm qua đã kìm tích tạo nên cái tính cách khó chịu này, một tính cách đa dạng như lớp da đủ màu sắc của một con kì nhông, dễ thay đổi trong mọi hoàn cảnh. Bình thường, chạm mặt với tỷ tỷ người xa lạ, cô sẽ luôn giữ hình tượng trong trẻo và lạnh lùng như chính cái biệt danh Giai Nhân Kỳ người đời gán ghép. Đối với kẻ thù, cô nhất quyết chiêm nghiệm và tuân thủ quy tắc sinh tồn “người phạm ta, ta không thể nhẫn” mười mấy năm qua của bản thân, không để tinh thần lẫn thể xác mình phải chịu bất cứ thương tổn ngu ngốc nào. Đó là tự vệ. Còn, đứng trước những người cô yêu quý...có cần phải đeo những cái mặt nạ vô cảm ấy?

Không phải cô không muốn sống bình thường, là ông trời không muốn cô được bình an. 5 tuổi trở thành món hàng trao đổi, khi thân nhân hết giá trị lợi dụng liền bị một cước tống vào cô nhi viện 3 năm. 3 năm sinh tồn giữa đời rét lại được đưa về Hạ gia, được nuôi nấng như một công cụ lót đường cho việc làm ăn của Hạ Chu (cha của Hạ Lãnh Kiên) nếu cần thiết. Và giờ, 10 năm bỏ bạc đường dục đã thành công đổi lấy một gia đình thông gia giàu sụ và tiếng tăm, chừng ấy, đủ để tâm hồn của cô biến chất, đủ để cô hiểu được vô tư mà sống, hồn nhiên mà mơ ước, tất cả chỉ là vọng tưởng hảo huyền.

Khóc-thứ hành động thấp hèn của những kẻ yếu đuối mà mấy năm qua Giai Băng luôn khinh bỉ, giờ lại có thể ở trong lòng Đằng Dạ 'phát tác', như thế...đã là kì tích lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161

Giương đôi mắt dừng dừng lạnh lùng pha chút đờ đẫn tê dại nhìn cảnh tượng trước mặt, đáy lòng Ngao Vĩ dấy lên một chút hoang mang cùng đố kỵ. Giai Băng của hắn, trước giờ bất kể gặp chuyện gì cô cũng chưa bao giờ bật khóc dữ dội như lúc này, vậy mà, chỉ một câu nói của Đằng Dạ, sao lại thành ra thế này? Chuyện lạ Việt Nam có thể bất ngờ hơn thế nữa không?

bấy giờ là phá hoại cảnh tượng này, càng nhanh càng tốt. Thế nên, hắn quyết định hạ màn, kết thúc vở kịch đang dang dở.

Ngao Vĩ liếc mắt ra hiệu cho thuộc hạ. Chúng hiểu ý, tiến đến cầu dao trong góc phòng, loay hoay một hồi.

Căn phòng tối tăm bất chợt sáng lên, ánh đèn điện dừng mảnh tràn vào mọi góc ngách, tô đậm những thứ cần phơi bày thêm sáng rõ.

Chỉ đợi có thế, Ngao Vĩ không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh cái xác của tên dâm đảng, lạnh lùng lật ngửa hắn ra rồi đưa mắt về phía Giai Băng, trầm giọng hỏi, thanh âm của hắn cất cao, ngạo mạn đến cuồng vọng, như chất chứa vô vàn giận giữ bên trong:

-Đằng nhị thiếu phu nhân, cho hỏi, tại sao cậu tôi nằm chết ở đây vậy? _Kẻ Ngao Vĩ đang nói đến là cậu hắn, là thân nhân của hắn, nhưng ngữ điệu đầy chất vấn của hắn, lại chẳng có nỗi đau xót tột cùng nên có.

Bị 'điểm danh' ngay khi mới giải tỏa được một nửa ám ức, Giai Băng thập phần mơ hồ cùng khó chịu. Cô chớp chớp đôi mắt hẹp dài ngập nước, mông lung nhìn Ngao Vĩ, ngây thơ như nũng nịu khó hiểu. Nhưng, hắn không thêm thêm xia đến biểu hiện ngỡ ngàng của cô, tiếp tục nâng giọng lặp lại lần nữa.

-Đằng nhị thiếu phu nhân, cho hỏi, tại sao cậu tôi nằm chết ở đây vậy?

-Cậu của cậu? _Không đợi Giai Băng lên tiếng, kẻ vốn thờ ơ lạnh nhạt với mọi thứ từ lúc xuất hiện như Đằng Dạ bỗng đáp trả, thanh âm nhún nhá tăng thêm vài phần thâm trầm. Anh từ từ buông Giai Băng ra, đôi chân dài bước đến bên cạnh Ngao Vĩ, lười biếng xem xét 'dung mạo' của cái xác trên giường, toàn thân sát khí phút chốc vung khởi mãnh liệt. Anh không nhìn Giai Băng, mà chuyển đôi mắt đen bén nhọn hướng về phía Ngao Vĩ, gần lên _Tại sao ông ta lại ở đây?

Giờ mới để ý sao? Ngao Vĩ nhún vai thờ dãi, như có như không ném mắt về phía Giai Băng đang dần lấy lại bình tĩnh:

-Sao mà tôi biết được chứ, ngài muốn hỏi, thì nên hỏi vợ ngài mới đúng. Đằng nhị thiếu phu nhân, ngài có thể giải thích cho tôi cùng Đằng nhị thiếu gia tại sao cậu tôi chết đột ngột như thế này không?

Một câu hỏi thật hay! Trong lòng Giai Băng tỏ ý khen ngợi, cô chợt nhận ra suýt chút nữa mình đã quên mất 'vai diễn' của mình trong kế hoạch này. Ngao Vĩ đã có lòng nhắc nhở, cô không thể 'cáo ố!' 'đỉnh công' được rồi.

-Chuyện này... Nhanh đến chóng mặt, Giai Băng xua đi sự bình thản vốn có trên mặt, trưng ra biểu tình bối rối pha lẫn giận giữ. Cô đưa mắt nhìn cái xác đầy máu kia, rồi lại cúi đầu nhìn thân thể nhuộm đỏ của mình, răng cắn môi dưới, miệng vết thương trên môi chưa đông hẳn lại có cơ hội bật máu.

Giai Băng im lặng, không nói.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162

-Xem ra...ông cậu dâm đảng của tôi đã làm nhị thiếu phu nhân kinh sợ rồi..._Nhìn cái xác của cậu mình, Ngao Vĩ ra vẻ thất vọng lắc đầu. Hắn thờ dãi, phả làn hơi thờ lạnh lẽo cô độc _Nhưng...cho dù có thế, ngài cũng không nên vì tự vệ mà giết người. Tuy luật pháp sẽ nương nhẹ cho ngài, nhưng ai đảm bảo thanh danh của ngài, tiếng tăm của Đằng gia không bị ảnh hưởng?

Không đề có hai người kia tiếp lời, Ngao Vĩ quay sang nhìn Đằng Dạ, thách thức nở nụ cười:

-Đằng nhị thiếu gia, người cậu của tôi mà ngài cần tìm mấy ngày nay đã bị bà xã ngài giết chết mất rồi. Chết không đối chứng. Nếu ngài vẫn tiếp tục muốn điều tra chuyện hàng vận chuyển của ngài vô duyên vô cớ bị mất tích, thì tôi cũng không ngăn ngài truy cứu cái chết của cậu tôi với Đằng nhị thiếu phu nhân đây.

Nhàn nhạt lướt qua người Giai Băng một cái, Ngao Vĩ hướng Đằng Dạ giữ nguyên nụ cười ranh mãnh và chờ đợi. Hắn không chỉ nhân đây cắt đứt cái đuôi vương vãi khó bỏ này, mà hắn còn muốn xem xem, rốt cuộc, vị trí của Giai Băng trong lòng anh được bao nhiêu, có như hắn, luôn khắc sâu đến chết hay không?

Giai Băng cũng cẩn thận quan sát phản ứng của Đằng Dạ, tay nắm chặt thành quyền, đem những cái móng nhọn hoắt của sâu vào da thịt. Tim cô đập mạnh, căng thẳng đến mức như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Điều kiện này, không phải quá mạo hiểm rồi ư? Sao Ngao Vĩ lại có thể đem cô đặt lên cán cân cùng đồng hàng vận chuyển bị mất tích kia chứ. Tất cả mọi mặt, đồng hàng ấy vẫn có giá trị hơn cô nhiều. Trừ phi...

Nghĩ đến đây, Giai Băng không kìm lòng đưa mắt lướt qua nụ cười của Ngao Vĩ, đó mà một nụ cười khiêu khích nhưng căng tràn một thứ gì đó tựa hồ như lo lắng, như bồn chồn. Hắn đang lo lắng điều gì? Lo lắng Đằng Dạ không đồng ý sẽ phiền phức đến cả hai bên?

Không đúng, người luôn lấy cái lợi làm trọng như Ngao Vĩ, hắn sẽ không mạo hiểm đến mức này, chắc chắn còn có hậu chiêu. Do đó, hắn không thể lo lắng Đằng Dạ không đồng ý được, có khi nào, lo lắng ấy dành cho cô? Cả bồn chồn nữa, điều gì khiến hắn phải bận tâm như vậy?

-Cố thiếu gia, ngài thật xảo quyết. Sau một thời gian đem đôi mắt sắt bén như chim ưng ám lên cái xác lạnh ngắt, Đằng Dạ cũng chịu lên tiếng. Anh nghiêng đầu, hướng ánh nhìn thâm thúy không thấy đáy đánh giá Ngao Vĩ.

Là sao đây? Ngao Vĩ có chút bức mình. Hắn biết mình đủ xảo quyết rồi, không cần người khác phải 'khen ngợi', thứ hắn cần chính là câu trả lời.

Ngao Vĩ càng bức bối, Giai Băng càng thêm lo lắng. Cô bất an cúi đầu, sự sợ hãi không đáng có vò vập quặn lấy từng hơi thở hỗn loạn. Nếu cô là Đằng Dạ, cô cũng thật khó khăn để quyết định chọn một trong hai.

Nhìn Ngao Vĩ no, Đằng Dạ liến ròi tầm mắt, lợi hại như mũi kiếm thẳng tắp chĩa vào người Giai Băng. Cước chân anh cô tỉnh vang lên, từng bước từng bước tiến về phía cô.

Theo từng tiếng đế dày nện lên sàn, sự bất an trong lòng Giai Băng từng chút một tăng thêm. Không hiểu sao, cô lại muốn trốn tránh câu trả lời của anh. Thân thể cô di chuyển, vô thức lùi về phía sau hai ba bước.

-Giai Băng... Đến rồi! Thâm tâm Giai Băng chấn động, trái tim căng cứng như muốn nổ tung. Cầu vai cô bắt đầu run lên, đôi chân dài có xu hướng muốn chạy...xin lỗi, làm em ủy khuất!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163

Chương 42-p8

Thanh âm lành lạnh mềm nhẹ hiếm hoi của Đằng Dạ vừa thốt lên, hai con người đang trôi dạt trong suy nghĩ và nỗi niềm riêng đồng loạt ngừng đầu, chiếu ánh mắt khó hiểu vô cùng nhìn anh.

Ủy khuất? Ủy khuất là sao? Tại sao lại làm ủy khuất? Giai Băng khó khăn nuốt nước bọt, có thứ gì đó chua chua nghẹn lên cổ họng. Cô muốn hỏi, rất muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng, cô không thể. Hơi thở cô dồn dập, lồng ngực theo đó phập phồng lên xuống hỗn loạn. Đôi mắt hẹp dài của cô phút chốc ngập nước, cầu vai thêm run mạnh. Lí trí của cô có thể không hiểu, đúng hơn là không muốn hiểu ý nghĩa của câu nói đó, tuy nhiên, cơ thể cô, cảm giác của cô lại rất rõ. Chúng nó run sợ, chúng nó hoảng hốt, chúng nó phản ứng kịch liệt, như thế, đã quá rõ ràng rồi còn gì...Sao cô có thể vọng tưởng Đằng Dạ sẽ bỏ qua đồng hàng giá trị đó để chọn cô cơ chứ? Từ khi nào, cô lại nuôi nấng những thứ không thực như vậy?

Giai Băng kìm nén, cô không muốn để những tiếng nấc thổn thức làm mình thêm yếu đuối. Thay vì nhìn anh, cô cúi đầu, tự chôn chặt đáy lòng bằng những thương tổn vừa ập đến.

Đương lúc đang thả hồn rong ruổi theo những dòng cảm xúc của bản thân, một thứ chất lỏng mát lạnh trên làn tóc mái ẩm ướt của cô rơi tòm xuống đỉnh mũi, mang theo mùi anh đào đặc trưng của rượu vang thượng đẳng đánh thức thính giác đang đình trệ, kéo Giai Băng về với thực tại.

Giai Băng giật mình theo phản xạ lùi ra sau. Đầu cô cúi xuống, kinh ngạc nhìn chiếc bộ cánh trắng từ khi nào đã sũng ướt một màu đỏ đen của mình, không nói được một câu nào. Những vệt máu bết dính trên người cô hòa cùng thứ chất lỏng ấy, phai nhạt, theo làn da trắng trượt xuống, rơi trên nền kim loại.

Bản thân nhìn lại, Giai Băng mới nhận ra, thứ chất lỏng phảng phất mùi anh đào ấy là rượu. Và Đằng Dạ đang đứng trước mặt cô - người vừa tàn nhẫn thốt lên câu nói mập mờ kia - chính là người đã đổ chúng.

Chớp mắt, chai rượu đã chỉ còn vài vệt lỏng nhỏ nhoi, trung ra lớp thủy tinh trong suốt. Giai Băng mờ mịt nhìn thân thể sũng ướt của mình, không tự chủ được ngừng đầu nhìn Đằng Dạ, đôi mắt đen khó hiểu hơi nheo lại.

Đằng Dạ như cũ giữ nét mặt bình thản quảng vô rượu không còn giá trị sang bên, tiện tay châm một mồi lửa, rồi ném vào chiếc giường tanh tưởi cũng đã loang lổ màu đen đỏ của rượu.

Phút chốc, lửa bén cháy bùng lên, liếm qua mọi thứ ở gần nó, bao lấy cả cái xác lạnh ngắt cùng những con dao sắc nhọn.

Màu lửa đỏ rực phun xa, nhảy múa theo từng gió biển tuồn vào qua cửa sổ, thẳng hoặc, bén dính lên một sợi dây điện trên trần nhà. Ánh đèn chớp chòn, lúc sáng lúc tắt đánh bùng thần trí vì bất ngờ mà tê liệt của Ngạo Vĩ. Hấn hoảng hốt gào lên, ra lệnh cho thuộc hạ dập lửa.

Mùi khói khét cháy nhờ gió bay đến đại phòng đang tổ chức dạ tiệc, 'bối tung' thành một mảnh náo động. Những vị khách 'chê' thọ mình còn quá ít liền hối hả xô đẩy, cướp xuống nhỏ nhanh chóng rời đi, kẻ thất thế đến chậm thì ngán đời 'chơi dại' nhảy xuống biển tự mình cứu mình trước, dù sao tàu cũng đậu gần bờ, boi một lúc cũng không hề gì.

Chứng kiến đám khách mình cất công mời tới chưa kịp lợi dụng đã biến nhanh không thấy khói, Ngạo Vĩ tức đến lỗ mũi gần như cháy đen, kim không nổi mà găm lên.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164

-Đằng nhị thiếu gia, ngài có biết mình vừa làm gì không hả?

-Không biết!_Đằng Dạ thành thật chớp mắt, trầm tĩnh nói_Có thiếu gia, chẳng nhẽ tôi đưa vợ ra đây xem loạn cũng khiến cô thiếu gia bận lòng sao?

-Đưa vợ ra đây xem loạn? Đằng nhị thiếu gia, ngài mơ ngủ à? Chúng ta đang nói về cái chết của cậu tôi đây_Ngạo Vĩ suýt nữa thì túm lấy áo Đằng Dạ thét to.

-Cái chết? Đưa mắt nhìn Giai Băng đang thù người bên cạnh, Đằng Dạ nhăn mặt quét tầm nhìn một lượt khắp căn phòng rồi động lại trên ngọn lửa hoang dã càng dập càng cháy lớn kia. Im lặng.

Ngạo Vĩ thấy Đằng Dạ chăm chăm nhìn đi ngọn lửa như đang nghiền ngẫm cũng hiếu kỳ căng mắt nhìn theo.

1 giây...1 phút...Nhìn mãi, nhìn mòn cả con mắt mà chẳng thấy gì ngoài ánh lửa đang nhỏ dần, Ngạo Vĩ chợt khựng người. Trong đầu lóe lên một ý niệm khôi hài "Mình đang nhìn cái gì?". Hấn chút bức bối nhìn Đằng Dạ, thấy anh vẫn trầm tĩnh chung thủy hướng cũ, hấn tự thuyết phục mình có gì đó mờ ám, liền không tình nguyện chuyển tâm quan sát tiếp ,cổ 'móc' ra từ trong ánh lửa chói sáng kia thứ gì đó có khả năng quấy rối ánh mắt Đằng Dạ đến thế.

Thoát khỏi chần động cùng đã kích, Giai Băng cũng 'học đòi' nhìn ánh lửa trước mặt, mông lung không hiểu Đằng Dạ muốn làm gì. Theo cô biết, anh là người không bao giờ làm những chuyện thừa thãi, nay lại trắng trợn đốt giường trước mắt Ngạo Vĩ, vô tình xua đi đám khách khứa bên ngoài...điều này...

Không phải thâm đến mức đó chứ?

Lửa cháy mãi cũng tàn, khi ánh lửa hung mãnh vừa hạ xuống, cũng là lúc những thứ bên trong vòng vây của nó đã khét đen, cái xác cơ hồ cũng biến dạng.

Chính ngay cái lúc trọng đại này, Đằng Dạ lên tiếng, thanh âm anh rất trầm hòa, lâm đạm như con người anh, nhưng, lại có một mãnh lực đến mức, IQ của Ngạo Vĩ và Giai Băng, những con người đến giờ vẫn khoắc bản mặt khó hiểu, chịu đã kích nặng nề.

-Tôi không thấy cái xác nào cả?

Giai Băng chết sững tại chỗ, cô đoán đúng. Ngạo Vĩ chính thức túm lấy cổ áo Đằng Dạ, nghiến răng, nghiến lợi, thâm thù cừ hận gần từng chữ:

-Đằng Dạ! Mọi thứ rành rành ra đó mà ngươi còn nói được hả? Ngươi muốn ta tố cáo vợ ngươi ra tòa, để mọi người đều biết Giai Nhân Kỳ chỉ là cái vỏ, nhị thiếu phu nhân của Đằng gia thực chất là kẻ sát nhân, đúng không?

-Cố thiếu gia..._Nhẹ nhàng gỡ những ngón tay của Ngạo Vĩ, Đằng Dạ cao ngạo quý nhả quét mắt một lượt căn phòng khét cháy, bình thản hỏi_...ngài định tố cáo vợ tôi với tội danh gì?

Ngạo Vĩ khựng người lần ba trong khi Giai Băng lại nhìn Đằng Dạ với ánh mắt sùng bái vô tận.

Đằng Dạ quả thực có chủ ý như cô nghĩ, chỉ là, cô không ngờ, Đằng Dạ lại có thể ngang nhiên hủy đi cái xác và hung khí trước mặt Ngạo Vĩ, mà đến lúc này, khi cái xác đã không còn vẹn nguyên, hung khí cũng biến dạng hấn mới nhận ra. Cái này, có phải là bị khí chất cao quý thanh bạch thường ngày của anh đánh lạc hướng không nhỉ? Bởi, ai mà ngờ, người ung dung ngạo mạn như thế lại dám hủy nạn nhân và hung khí trước mặt 'nhân chứng' đầu. Cao! Rất có ý thức 'khai thác' 'tài nguyên quốc gia'.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165

Giờ, chỉ còn mỗi mình Giai Băng với tấm thân đầy máu đã loãng đi vì rượu, muốn tố cáo cô cũng không dễ dàng gì. Mà dù có bị tố, người thiệt nhất vẫn là Ngao Vĩ. Cha hắn không chỉ có mình hắn, con rơi của lão nhiều như nấm trên rừng, chuyện đề người khác hủy mọi thứ ngay trước mắt này của hắn mà truyền đến tai lão, cái ghế ông trùm tương lai của hắn cũng khó ngồi. Có lẽ, Đằng Dạ biết điều đó, nên anh mới lấy anh dự của hắn và cô đặt lên bàn cân, chuyển nhượng quyết định cuối cùng cho hắn?

Bốc trần âm mưu của Đằng Dạ trong đầu, Giai Băng liền đưa ánh mắt sáng quắc như dã thú rình mồi 'triu mền' áp lên người Đằng Dạ, sự sùng bái bắn ra bốn phía.

Trước cái nhìn nóng rực của Giai Băng và ánh mắt muốn giết người cay nghiệt của Ngao Vĩ, yết hầu ở cổ Đằng Dạ thức thời trượt xuống, cho thấy anh đang cố nuốt nước bọt.

-Nói chung là...tôi sẽ không truy cứu chuyện đồng hàng kia nữa. Thanh âm của Đằng Dạ bình lặng như nước, có gì đó không được tự nhiên...kẻ biết duy nhất mọi chuyện của chúng tôi đã chết rồi, dù tôi có muốn truy cứu cũng khó khăn...chỉ là...

Đằng Dạ hướng mắt nhìn Ngao Vĩ, khóe môi lạnh lùng nhếch lên.

-Cậu nợ cháu trả, mong Cố thiếu gia đền bù lại một nửa đồng hàng mất tích của tôi, như thế, chuyện ngày hôm nay, đôi bên chúng ta sẽ cùng im lặng, được chứ?

Giai Băng suýt thay Ngao Vĩ hộc máu. Ngao Vĩ lần này ra trận không những 'thương tích đầy mình' còn phải nhả 'cồng phảnh' giảng hòa, nước cờ này của hắn có thể nói thâm không ai bằng. Cũng may, Đằng Dạ còn chừa cho hắn chút đường lùi, nếu không, sợ rằng hắn sẽ phát điên lên liều mạng luôn mất.

Đôi mắt thuần khiết, sùng bái của Giai Băng nhìn Đằng Dạ đã có điểm khác trước. Nó không đơn giản chỉ là nhìn, mà còn muốn dùng chính ánh mắt mình phân tích đối phương ra thành mảnh nhỏ để thuận tiện cho việc quan sát và đánh giá, khắc sâu trong lòng.

Lơ đi cái nhìn ghê rợn của Giai Băng, Đằng Dạ lẳng lặng cởi chiếc áo khoác bằng vải bò của mình ra, dịu dàng choàng lên người cô, che đi những tấm thân ướt sũng. Rồi, giao lại mọi việc cho thuộc hạ, không thêm nói thêm bất kì điều gì với Ngao Vĩ, anh kéo cô ra khỏi căn phòng đượm nồng mùi khói, băng qua những đoàn người hoảng loạn, một mạch xuống con thuyền nhỏ đã chờ sẵn, chạy vào bờ.

Vừa đặt chân lên bãi cát ẩm nước, Đằng Dạ liền đem Giai Băng nhét vào phòng tắm của một khách sạn quanh đấy, cho cô 25 phút tắm rửa, tẩy trôi đi những vết máu phản cảm trên người.

Trong lúc đó, Đằng Dạ ngả người lên ghế sofa, một tay mệt mỏi nhu nhu mi tâm, một tay gõ gõ lên tay ghế mềm.

1 tiếng gõ...2 tiếng gõ...5 tiếng gõ....9 tiếng gõ...và một tiếng cửa mở 'cạch!'. Theo đó, một người đàn ông mặc áo quần của nam phục vụ bước vào, trên mặt hắn rõ sự khó hiểu và mệt mỏi.

-Thiếu gia, sao lại đột ngột rút lui?

Đằng Dạ không trả lời, hé đôi đồng tử đen lóe lên thần sắc nguy hiểm nhìn tên phục vụ, khiến hắn chột dạ cúi thấp đầu.

-Mấy tên được phái theo thiếu phu nhân đâu rồi? Trầm tĩnh nhắm mắt dưỡng thần một hồi lâu, Đằng Dạ chợt gầm nhẹ, giọng nói toát ra một sự phẫn nộ quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166

-Bọn họ đã bị đối phương giết, người của ta vừa vớt xác họ trên biển. Nam phục vụ kinh hãi báo cáo, hắn cảm thấy, ngay sau khi nói ra những lời này, có một luồng hàn khí buốt xương vô hình áp lên lưng hắn, ép kiệt những giọt mồ hôi lạnh. Hắn không tự chủ được run rẩy, văng trái ản ản những vệt nước trong suốt, xem ra, thiếu gia bị chọc tức không ít.

-Cố Ngao Vĩ, người không tòi. Đằng Dạ âm lãnh khen ngợi, những ngón tay vẫn gõ đều, phát ra những thanh âm cùn cùn, cô động trong không gian yên tĩnh. Chuyện hàng mới thế nào?

-Đang được vận chuyển, sắp đến biên ải, thiếu gia.

-Đến chỗ Đàng Hy mượn người, kế hoạch lần này không phải của riêng mình ta, hấn cũng phải góp sức.

-Vâng!_Tên phục vụ cuối đầu chào rồi vô thanh vô tức rút đi.

Đàng Dạ lười biếng nhìn theo bóng lưng thuộc hạ, mớ tóc ngắn của anh rũ xuống, hòa cùng bóng đêm thành một màu, mờ mờ ảo ảo ẩn giấu ngọn lửa tàn khóc đang rực cháy trong đáy mắt mịt mù.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 167

Chương 42-p cuối:

P/s: Chap này vít trong tình trạng vừa bức vừa buồn vừa tức vừa phát khóc nên có gì ko tốt mong các nàng thông cảm. Vì trong tình trạng đó nên ta ko suy nghĩ thấu đáo, có gì thắc mắc mong các nàng ns cho ta bts, tks nhìu

Đúng 25 phút sau, Giai Băng trở lại...và không thể 'bình thường' như xưa. Từng giọt nước vương trên tóc cô thì thoảng trượt xuống, lăn trên cánh mũi thẳng tắp, tan vỡ trên bờ vai gầy, đổ òa lên xương quai xanh khiêu gợi,...rất có tính kích thích trí mạng.

Đàng Dạ hé mắt, qua rèm mi dài chiêm ngưỡng, chút thần thờ lạc lối lướt qua sóng mắt đen của anh, có lẽ vì quá 'xúc động', anh đứng dậy, bước đến gần cô, lạnh lùng, dứt khoát gạt chiếc khăn trắng, mạnh bạo chà xát mái tóc đen tuyền dầm nước.

Ban đầu, ai đó vì hành động ân cần bất thường này của Đàng Dạ mà đỏ mặt, một lời cũng không dám hó hé, nhưng càng về sau, khi lực đạo của anh tăng thêm, hoảng loạn thấy rõ, cô liền nhắm mắt, không nhận được kêu ré lên, đôi mắt hẹp dài ngập nước đông đầy ứ khuất.

-Đàng Dạ, đau!

Đối mặt với biểu hiện trẻ con không tưởng của Giai Băng, dù là người có tính cảnh giác cao, Đàng Dạ vẫn hiềm hoi mắc lưới động lòng trắc ẩn. Sự lạnh lùng như hóa thành băng trên mặt anh rạn nứt, để lộ một khe hở cho một chút áy náy và thương xót. Anh dừng tay, cúi đầu nhìn mái tóc đen dài bị mình vò thành cái tổ quạ chính cống của vợ, bối rối áp lòng bàn tay mát lạnh lên gò má bị nước nóng làm cho ửng đỏ, rất lâu mới 'sinh non' được một câu hỏi thừa thãi:

-Đau lắm sao?

Với Đàng Dạ, câu hỏi anh vừa nói chính là câu hỏi thiếu não, ngắn gọn, súc tích nhất mà anh từng nói, còn đối với Giai Băng, đó là ngọn sét ái tình đầy sinh lực và ngọt ngào mà thần Zeus 'dành tặng'. Cô ngẩn người, rất nhanh sau đó cúi đầu che giấu khuôn mặt nóng bừng, thẹn thùng gật nhẹ.

-Là tôi làm em liên lụy, em không sợ chứ?_Dù đã biết đáp án, Đàng Dạ không hiểu sao mình vẫn cứ hỏi. Có lẽ, anh chẳng biết nói gì vào giờ phút này nên chọn đại một đề tài vớ vẩn nào đó.

Giai Băng thật tình lắc đầu, cô giương mắt nhìn anh, hàng mi cong vuốt phủ lên đôi mắt đen kiên định như mờ như ảo.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168

-Không sợ! Có người chồng thâm hiểm như anh bên cạnh, em dù không muốn cũng đắc đạo rồi. Anh biết mà.

-Ừ..._Đàng Dạ không ngờ mình 'được khen', thật lâu mới hết hóa thạch, chậm rì rì nói...về nhé!

-Không, em vẫn muốn được ngắm mặt trời mọc trên biển_Hướng mắt nhìn màn đêm đen đặc ngoài cửa sổ, Giai Băng mông lung nói. Nhớ đến mấy cảnh trên phim truyền hình, cô không nhìn được cười 'tự sướng' rồi nhìn Đàng Dạ với vô vàn kì vọng_Chúng ta cũng học như trên ti vi nhé, ra xe ngồi đi, ngồi đến lúc trời sáng luôn.

Đã bảo, hai người này hoàn toàn không có tế bào lãng mạn, thế nên, cái cảnh phim được người Hàn biến hóa đến ngượng chín mặt người qua tay vợ chồng Đăng Dạ lại biến thành một mảnh buồn chán đến gần cũng bỏ nhà ra đi:

-Đăng Dạ, sao anh không đưa áo khoác của anh cho em_ Lúc này không nói thì tự động khoác cho người ta, mới tắm xong liền lấy lại trắng trợn là sao?

-Sao phải đưa, trong xe đâu có lạnh?_Đăng Dạ vừa bận rộn tìm đĩa nhạc, vừa băng quơ hỏi.

-Hừ! Anh đúng là không có tế bào lãng mạn_Giai Băng bĩu môi khinh thường. Cô đưa tay hạ điều hòa trong xe đến mức thấp nhất rồi chia tay về phía Đăng Dạ_Được rồi...đưa áo của anh đây, giờ em đang rất rất rất lạnh.

-...!!!

-Đăng Dạ, xe anh không có rượu sao?_Ngồi yên một lúc, Giai Băng lại đòi hỏi. Vận theo kinh nghiệm xem phim Hàn của cô, thường thì, với tình trạng chỉ có hai người trong không gian chật hẹp, có rượu để uống là tuyệt nhất, uống xong còn có thể làm những chuyện trước giờ chưa từng làm nữa.

-Không! Uống nước lọc đi!_Đăng Dạ vẫn đang tìm đĩa nhạc, tùy tiện chém đại một câu.

-..._Giai Băng tròn trĩnh mắt nhìn Đăng Dạ, thiếu điều uất ức chết đi. Người ta bảo, trẻ ngoan dễ dạy, sau cô càng dạy càng thấy thâm thối thế này?_Không có rượu thì đánh xe đi mua là được mà!

Lười biếng ngẩng đầu, Đăng Dạ nhìn thẳng vào sóng mắt đầy sao lấp lánh của Giai Băng, không biết nghĩ gì, lúc lâu sau anh mới khô khan phun ra một câu:

-Em đang có âm mưu gì?

-Không không có! Ai bảo em có cơ chứ? Anh nói bậy bạ gì thế?_Giật nảy mình một cái, Giai Băng thức thời chối đây đây, mắt cô tròn trĩnh lên, tích cực phụ họa cho hành vi phủ nhận_Ôi trời! Chính anh mới có âm mưu ấy! Đừng có gán cho em!

Có lẽ chấp nhận sự bao biện vụng về của Giai Băng, Đăng Dạ nhếch môi, như có như không vẽ một nụ cười rồi cúi đầu, tiếp tục tìm đĩa nhạc trong lạng lẽ.

Nhìn thấy anh vẫn không có tí ti tiến bộ nào, Giai Băng quyết tâm dỗi để tỏ rõ sự bất mãn. Cô lấy điện thoại ra, mở trò Fruit Ninja gì đó giải tỏa uất ức. Đang còn chém đến hăng say, một ngón tay thon dài của kẻ nào đó cũng thò lò chen vào, đụng đến quả boom đang bay lên, thế là quỹ điểm cô tích góp này giờ bị một câu Game Over đánh gục tại chỗ.

Giai Băng tức điên người, phần nộ không những không vui đi càng trở nên nồng đậm, quắc mắt đầy sát khí nhìn kẻ kia. Đã thế, Đăng Dạ không biết thẹn còn chêm thêm một câu "Game Over rồi kia!", nhẹ nhàng, nhưng đủ để cô vứt điện thoại sang bên, đưa hai tay bóp lấy cổ anh giết người:

-Game Over khi khô nhà anh, tôi không biết đọc sao? Đầu đến lượt anh người bên mượn gió bẻ măng hả? Anh muốn tôi tức chết lắm hả?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 169

Vì quá bất ngờ trước đòn 'lấy thịt đè người' của Giai Băng, Đăng Dạ hơi sững sờ một chút, song, anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, dùng sức voi, sức trâu phối hợp cùng sức tê giác ngăn chặn móng vuốt của vợ, liếng thoắt đã đảo ngược trận thế, chính thức phản thủ, 'lấy thịt đè người' đè lại.

Vùng vẫy một hồi vẫn không chiếm được tiện, Giai Băng thở hỗn hển, chỉ biết đưa đôi mắt vụn vặt nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ đang kẻ sát. Đăng Dạ cũng không khá khảm hơi, hơi thở anh nóng hổi bao trùm lấy hai người, quần quanh, ép không khí nhỏ hẹp trong xe trở nên ám muội vô cùng.

Bỗng, đầu Đăng Dạ cúi xuống, càng ngày càng kẻ sát tai Giai Băng, khiến tim cô đập lên từng hồi rộn ràng cùng mong chờ. Sau cái cúi đầu này là gì? Là sự 'vật lộn' vùng dậy của 'người nguyên thủy', là 9 tháng 10 ngày năm 'thiên', là dân số bùng nổ, là giấy báo thực hiện kế hoạch hóa gia đình...là tỷ tỷ những cái phát sinh bất ngờ khác.

Giai Băng muốn khóc, muốn gào thét lên với trời đất rằng đây chính là yếu tố 'lãng mạn' trong truyền thuyết mà này giờ cô mong muốn.

Mạch 'nước ngọt' ri thấm vào lòng, Giai băng âm ỉ thừa nhận Đăng Dạ cũng có một chút năng lực 'lãng mạn'.

Chỉ là, cô vụn vặt không ngờ đến...

-Thưa chưa?

-Thưa chưa? Là sao?_Giai Băng ngó tàu nhú mảy.

-Còn cứng đầu sao? Vậy tôi sẽ cho em biết đâu mới là vật lộn chân chính!_Đằng Dạ bỗng cười ma mĩnh, tiếp tục tăng lực chế ngự tay chân của Giai Băng.

Giai Băng từ từ ngộ đạo, trừng mắt nhìn Đằng Dạ “Không phải anh nghĩ chúng ta đang chơi trò vật nhau của trẻ con đấy chứ?”

Rất tiếc, Giai Băng có lẽ đã đoán đúng. Với một người thiếu thốn tình cảm thuở nhỏ như Đằng Dạ, lấy đây để bù đắp cũng là chuyện đương nhiên. Cơ mà, chọn nhầm đối tượng cũng chính là lựa chọn sai lầm không thể cứu vãn. Như lúc này đây, một chuyện không hay đã xảy ra...

Lạc lối trong cảm xúc của chính mình, Đằng Dạ nghiêm nhiên biến Giai Băng thành bọn trẻ con nhoi nhóc cùng tuổi. Nhưng, anh lại ngây thơ không biết rằng, vì lực đạo của mình quá lớn và vì chiếc ghế phụ quá nhỏ so với thân thể của hai người, Giai Băng ở phía dưới không có chỗ ngã lưng, dưới sức ép của đối phương đã oanh liệt tuột khỏi ghế, phịch xuống chỗ để chân. Người cô vốn cao, vượt quá bề ngang của ô tô, nên, ngoài đôi chân dài của cô phải cong lại, cái cổ cô cũng phải phối hợp gấp mạnh một phát, tiếng 'rắc' cũng từ đó thanh thúy vang lên.

Những vật dụng chật hẹp trong ô tô cùng lúc đâm vào người Giai Băng, cắm sâu vào da, động đến xương. Và...tiếng thét chói tai kinh điển lại rạch ngang bầu trời, cổ vũ vô số sóng biển nhiệt liệt đập mạnh vào bờ.

Hơn 10 giờ, chính xác là 10 giờ 23 phút 59 giây, chiếc ô tô bạc lăm lăm của Đằng Dạ tức tốc khởi bánh, đi nhanh vào thị trấn gần biển, đậu trước cổng bệnh viện tư nhân của một lão bác sĩ nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 170

-Sao rồi?_Rảnh rồi đứng 'ngắm' ông bác sĩ xoa xoa nắn nắn, Đằng Dạ nhú mảy, trong đêm tối tĩnh lặng, lần thứ 10 hỏi.

Ông bác sĩ bị câu hỏi lạnh lùng của Đằng Dạ làm cho hoảng hốt, hơi mạnh tay nắn xương Giai Băng một phát, khiến cô nằng dù cắn răng nhẫn nhịn vẫn phát lên một tiếng kêu đầy oán hận.

-Không...không sao...chi...chi sai thôi, bôi rượu thuốc là được!_Ông bác sĩ giật mình buông tay, đưa khăn lau mồ hôi rỉ trên trán, ấp úng trả lời.

-Vậy bán tôi rượu thuốc!

-Vâng...tôi...tôi đi lấy!

-4 chai cho chắc ăn!_Đằng Dạ tiến lại gần Giai Băng đỡ cô dậy, thuận miệng nói. Lập tức, không chỉ chân ông bác sĩ nhũn mềm, Giai Băng cũng suýt ngã vì tức giận. Nhưng, hiện tại cổ cô đang đau, không thể xúc động. Thế nên, cô đành đưa đôi mắt gắt gao cảnh cáo Đằng Dạ, ngầm ý phát tính hiệu cho anh.

Đằng Dạ lại cơ hồ không hiểu được ý nghĩa đó, chỉ chăm chăm trả tiền 4 chai rượu thuốc thô cạch trên tay ông bác sĩ.

10 giờ 58 phút 3 giây, Đằng Dạ và Giai Băng lững thững trở lại xe trong bộ dạng kì cục nhất: Người Giai Băng hơi ngửa cong ra phía sau, tay trái chống sau lưng, cái cổ thẳng ngất không gập không cúi, dáng bộ cực giống bà bầu. Còn Đằng Dạ, anh rất có ý tứ đi theo sau, hai tay cầm 4 chai rượu thuốc, phong thái cao ngạo không cánh mà bay, để lại một sự phục tùng hiếm hoi hơn cả động vật trong sách đỏ.

-Lên xe đi rồi anh bôi thuốc!_Vâng! Là 'anh', không phải là 'tôi', ngọt ngào đến ruồi cũng sùi bọt mép.

-Anh dám chắc là bôi thuốc chứ không phải là biến cổ tôi từ sai thành gãy chứ?_Hai chân Giai Băng chậm rãi đưa tám thân nặng trĩu quay lại, nghiêm khắc nhìn Đằng Dạ, cái cổ thẳng tắp vẫn cứng trững.

-Anh hứa sẽ nhẹ tay, được chưa?_Đằng Dạ thỏa hiệp nói, thuận thế lấy chân chặt vật mở cửa xe ô tô.

Nhưng, mở hoài, Đằng Dạ cũng không mở được, lúc anh bình tĩnh quan sát thì mới rõ, chìa khóa xe đã để ở bên trong, còn của xe thì đã bị chế độ đóng kín làm cho dính chặt, không có chìa khóa thì không thể mở.

-Biết ngay mà, anh chả có gì tốt đẹp cả!_Giai Băng bĩu môi khinh thường, vì xúc động nên cổ cô có chút đau.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 171

Đặng Dạ không tức giận, nửa quay đầu nhìn Giai Băng:

-Giờ muốn về hay tiếp tục ra biển?

-Tất nhiên phải ra biển chứ! _2 ngày, đã qua 2 ngày trong kì hạn Đặng phu nhân giao phó, thế nên, Giai Băng muốn tận dụng những giây phút cuối cùng này. Bởi, cô biết, dù muốn hay không, cô cũng phải rời xa Đặng Dạ. Và đây, là khoảng thời gian duy nhất cô có thể ở bên anh

Đặng Dạ khựng người nhìn Giai Băng, có lẽ bất ngờ trước sự cương quyết của cô. Nhưng, anh tuyệt nhiên không thắc mắc, chỉ hạ người xuống, đưa lưng về phía cô, nhẹ giọng như nước nói:

-Lên đi, anh công em ra biển!

Giai Băng giật mình, cảm thấy thân thể trong chốc lát hóa đá. Trái tim rục rịch, âm ỉ giương giẫy trong khoang ngực, tạo thành những nhịp trống hỗn loạn. Cô chậm rãi bước đến gần, lợi dụng chút thời gian hít thở sâu, bình ổn hơi thở khó khăn.

Rồi, Giai Băng đưa người áp lên tấm lưng vững chãi của Đặng Dạ, hai tay quàng lên cổ anh. Kì diệu thay, cái cổ đau nhức, cái lưng sai sái ban nãy đột nhiên không có cảm giác gì nữa, như thể, đã bị sự ấm áp xen lẫn hạnh phúc phong tỏa mọi cảm giác mất rồi.

Hơi ấm của Đặng Dạ cách một lớp áo truyền qua người Giai Băng, bắt giắc, cô cười ngốc một cái, vô thức siết chặt cổ anh.

-Giai Băng..._Bỗng, Đặng Dạ gọi, thanh âm của anh yếu ớt như thể mọi sức lực đều bị rút cạn vậy...anh tắc thở mất!

Giai Băng ngẩng đầu, đưa mắt nhìn vành tai đỏ bừng của Đặng Dạ, liền biết bản thân hơi quá đà nên đành cười ngượng nói lòng tay, lí nhí nói:

-Xin lỗi..

-Nhưng nếu anh công em thế này, 4 chai rượu thuốc này vất đi đâu? Giai Băng, cầm giúp anh! _Nói đoạn, không cho Giai Băng ứ ớ chút gì, Đặng Dạ liền 'tống' 4 chai rượu thuốc to kềch vào người Giai Băng, để cũng nằm ở giữa lưng anh và bụng cô. Hơi ấm của anh, hơi ấm mà cô chưa kịp hưởng thụ hết thay vào đó là sự mát lạnh của vô thủy tinh.

Giai Băng không vui xị mặt, con đau 'ừa' ra từ cổ và lưng càng ngày càng thêm dữ dội.

Màn đêm buông xuống ngày càng nặng, đem một màu đen mịt mùng bao trùm lấy trần gian. Trên mặt đường vắng lặng, chỉ có bóng người chồng chất lên nhau, hướng về phía biển.

Ngon gió trong lành mát lạnh cuốn theo vị biển mặn nồng ủa vào, tướt mát lòng người.

Giai Băng và Đặng Dạ ngồi trong một cái lều nhỏ dựng sẵn trên bờ biển, lặng yên ngắm bầu trời đầy sao đêm lấp lánh. Lần này, không cần Giai Băng chủ động đề nghị, Đặng Dạ rất galăng cởi áo khoác trùm cho cô.

-Em có thể ngả đầu vào vai anh, nếu muốn _Đặng Dạ rất nghĩa khí đề nghị.

-Nên nhớ cổ em đang sái! _Giai Băng lườm anh một cái, vừa tiếc vừa hận. Ông trời quả thật không cho cô chút giây phút lãng mạn nào hết.

-...

-Nếu anh thành tâm như thế..._Bỗng Giai Băng nảy lên một ý, cô nhìn anh đầy ý vị...anh cho em ngả đầu lên chân anh, thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 172

-Hơ? _Đặng Dạ lần đầu tiên dờ người ra mặt. Anh nhìn Giai Băng bên cạnh, thật lâu mới nhếch môi _Được

Thế là Giai Băng vui sướng ngả người lên chân Đặng Dạ, nhưng anh lại bảo nằm thế hơi thô tục, bảo cô bò vào lòng anh mà ngả người.

Mà Giai Băng, như chỉ đợi có câu này. Cô không khách khí chui vào lòng anh, thảo mẫn ngả đầu vào lòng ngực rắn chắc, về ra một nụ cười tuyệt đẹp, lấp lánh như sao, sáng chói như mặt trời.

Có lẽ, khi yêu...con người ta thường đẹp lên một cách không ngờ. Kể cả Đăng Dạ, lúc này đây, anh cũng hoàn mĩ như một vị thần

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 173

Chương 43: Ra đi

Phần 1|: Telephone

-!!-!!-Stupid!-!!-!!-

Sáng sớm, gió lạnh thổi nhẹ, vờn quanh những đợt sóng bạc.

Nơi trời biển giao nhau phía xa, vàng thái dương đỏ chói như hút hết mọi tàn lửa trên trần thế lơ lửng treo, theo đợt hải triều cuộn cuộn nhấp nhô.

Hít một hơi thật sâu, tham lam cướp đoạt mùi vị mặn nồng của biển, đọng đầy trong xoang mũi, Giai Băng thẳng lưng ngồi trong lòng Đăng Dạ, mê mẩn chiêm ngưỡng 'váng lửa' khổng lồ xa xa, từ từ nhận lấy sinh khí tinh khiết tươi mới nhất mà thiên nhiên ban tặng.

Được một lúc, Giai Băng quyến luyến rời mắt, si dại nhìn khuôn mặt Đăng Dạ. Anh cũng đang ngẩng đầu, cái cằm nhọn cương nghị cùng chiếc mũi dài khéo léo héch lên cao ngạo, đôi mắt đen sâu lạnh lùng như lơ đãng chú mục lên khoảng không phía xa, để mặc những đợt gió thoảng lướt qua vờn quanh mấy sợi tóc trước trán. Dưới ánh sáng trong trẻo của buổi sớm, anh đặc biệt gọi cảm, ngũ quan trên nền trời xấp mây như được vẽ đậm, tuyệt mỹ tựa như một vị thần. Có thể nói, thần Venus đã ưu ái như thế nào khi tạo ra anh.

Giai Băng mím môi, chế ngự cảm xúc mà nuốt nước bọt như uống nước lã. Cô vô thức đưa tay lên cao, chạm vào những sợi tóc đang đung đưa của Đăng Dạ, vuốt nhẹ, mơ màng nói:

-Đăng Dạ, có ai nói anh rất đẹp trai không?

-Có..._Đăng Dạ không cúi đầu nhìn Giai Băng...nhưng trắng trợn như em thì chưa!

Não bộ Giai Băng tự động loại bỏ ý châm chọc trong câu nói lạnh lùng của Đăng Dạ, tiếp tục chiêm ngưỡng và gan lì nói trong tình trạng chết não.

-Đăng Dạ...em muốn hỏi anh một chuyện...anh...sẽ trả lời cho em chứ?

Quay mặt nhìn Giai Băng một lúc, Đăng Dạ hơi hơi nhú mày, ý muốn cô nói tiếp.

-Em..._Hít một hơi sâu lấy dũng khí, Giai Băng nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt Đăng Dạ, nghiêm túc nói...em muốn hỏi...anh...có khi nào...

Ngay khi Giai Băng định nói "yêu em không?" thì đột ngột, chuông điện thoại của cô réo lên, đánh gãy mọi sự chuẩn bị trước đó. Bối rối, cô luống cuống toan đưa tay vào túi lấy điện thoại, thì bàn tay Đăng Dạ đã ngăn lại. Anh nhăn mặt, có vẻ cáu tiết mà nói:

-Nói gì thì nói đi đã!

-Thì là..._Giai Băng hé miệng, chưa kịp nói, nhạc chuông của Đăng Dạ cũng trùng hợp vang lên hòa cùng tiếng chuông phát ra từ điện thoại của Giai Băng, ồn ào náo nhiệt vô cùng.

Giai Băng nhìn Đăng Dạ, thấy anh sậm mặt gất đầu, cô chật vật đứng dậy, bước đến một nơi khác cách đó khá xa trả lời điện thoại.

Vì chuyện tốt bị phá, Giai Băng không có tâm trạng nhìn lên màn hình điện thoại xác nhận người gọi, cô đem theo vô vàn bất mãn dồn vào hai tiếng cửa miệng bình thường và phổ thông nhất:

-Ai đấy?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 174

Không có ai trả lời. Đáp lại sự giận giữ không biết trút vào đâu của Giai Băng là một sự lặng ngắt đến tĩnh mịch. Dù có, thắng hoặc, cũng chỉ là tiếng còi xe, tiếng động cơ khi xa khi gần lạc vào.

Giai Băng chớp mắt khó hiểu, cô nán lại thêm chút.

-Alô, ai đấy?

Vẫn không có ai trả lời cho câu hỏi lạc lõng của Giai Băng. Tiếng người huyền ảo, đến rồi đi, nhưng là tiếng người ta xì xào, bàn tán, căn bản không phải trả lời cô.

Giai Băng cảm thấy bức mình, cô buông điện thoại ra khỏi tai, toan xác nhận xem số máy kì lạ này của ai. Thì chợt, dễ nghe như một vật nặng ầm ầm vắt qua cửa sổ, một giọng nói quen thuộc ủa vào tai cô. Mọi hành động ngưng trệ.

-Ồ! Lãnh Kiên, cậu cũng ở đây sao?

Đó là giọng nói của Diệp Mi! Giai Băng bất ngờ áp nhanh điện thoại lên tai, đầu óc dạt vào một không gian mật mùng. Cô không hiểu, sao lại có Lãnh Kiên ở đây.

-Ừ, trùng hợp thật. Thanh âm nhu hòa nam tính vốn có của Lãnh Kiên như đáp trả cũng cất lên, rất nhẹ, rất mềm mòng, đúng chất một người đàn ông lịch thiệp.

Giai Băng chính thức rơi vào trầm tư, mắt cô đảo nhẹ, như đang cố vận não suy nghĩ mục đích của cuộc gọi này. Với một người luôn cố chấp, hay tự cho là đúng và thù dai như Lãnh Kiên, không có chuyện mới chỉ ngày đã tha thứ cho cô nhanh như vậy được, anh nhất định sẽ làm gì đó để cảnh cáo cô. Sao giờ lại gọi điện cho cô? Còn cố ý xuất hiện ở nơi có Diệp Mi?

-Hình như cậu đang có cuộc gọi?

-Ừ! _Lãnh Kiên đáp, thanh âm dù lạc lõng trong huyền ảo nhưng lại vọng đến tai Giai Băng rõ ràng một cách quái đản, dần dần to lên hẳn, như đã đặt điện thoại kề sát vào. Chưa gì em đã muốn quên anh rồi sao?

Giai Băng thiếu chút nữa thì đánh rơi cả điện thoại.

-Lãnh Kiên? _Giai Băng thì thào, trong giọng nói có sự kiềm chế, như không thể tin được mới sớm bánh mắt anh đã gọi điện cho cô. Tuy nhiên, với những kẻ luôn cả nghĩ như Lãnh Kiên, rất có thể sẽ cho rằng, đối phương muốn tránh xa khỏi mình đến mức tự động loại trừ sự hiện hữu của mình trong lòng. Nó làm anh thêm biến chất và tàn nhẫn.

-Bất ngờ cũng đừng quá trốn chứ? _Tiếng cười ôn hòa của Lãnh Kiên qua đường sóng truyền trở nên mơ hồ, bí ẩn ma quái. Bất mãn, theo đó cũng trở nên rõ ràng.

-Em xin lỗi, chỉ là em không ngờ anh lại gọi cho em vào sáng sớm thế này!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175

-Tại gấp mới gọi... _Câu nói đầu dây vắng vắng, cùn ngùn, để ngỏ đằng sau...Im ắng lại bao trùm

Giai Băng nhủ mảy, cô đưa điện thoại ra khỏi tai, kiểm tra. Trên màn hình, đồng hồ vẫn đang tính phút gọi, nhưng tại sao, lại không nghe thấy gì nữa? Cô áp điện thoại vào tai, dè dặt lên tiếng:

-Lãnh Kiên, anh còn ở đó không?

Đầu dây bên kia vẫn không có tiếng trả lời, chỉ có thanh âm hỗn tạp ồn ào của xe cộ trộn lẫn vào nhau truyền đến, như thể, Lãnh Kiên đã gặp phải chuyện gì đó vậy.

Giai Băng có điểm lo lắng, một cảm giác ruột gan cồn cào, nóng lòng vùng dậy trong đáy hồn cô. Lo lắng siết chặt chiếc điện thoại, cô đưa tay đặt trước

lồng ngực, như muốn chế ngự nhịp tim đã bắt đầu hỗn loạn.

-Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Lãnh Kiên!

-Có người bị đâm...có người bị đâm, gọi xe cấp cứu. Tiếng người hô hào thất thanh bỗng đổ ập vào tai Giai Băng, từng đợt kéo dài. Tim Giai Băng theo dòng người huyền ảo bên kia từng tí một thất lại, hơi thở như tắc nghẽn, khó khăn trút ra, khốn khổ thu vào. Bất an cứ theo đó dấy lên hòa lẫn cùng một dự cảm không tốt đốt cháy mọi suy nghĩ, khiến đôi mắt sắc lạnh của cô đại đi, bạc nhếch.

Lãnh Kiên, anh sao rồi? Sao rồi?

Từng câu hỏi yếu ớt vang lên trong đầu Giai Băng, ồ ạt như sóng biển vỗ vào bờ, mạnh mẽ tước dần sự kiên định còn lại trong cô. Vị máu, tứa ra từ đôi môi đã bị khô chủ căn nát, thêm nồng nặc một cách kì lạ.

Đúng lúc Giai Băng khước mắt ứa một bọng nước chất mặn, thì tiếng nói quen thuộc biết bao năm của Lãnh Kiên vang lên, vô thức cứu rỗi linh hồn của cô.

-Giai Băng...

-Lãnh Kiên, anh bị làm sao vậy? Anh không sao chứ? _Như bắt được ánh sáng mỏng dưới hầm tối, Giai Băng lo lắng hỏi dồn, tựa hồ, sợ rằng anh lại biến mất thêm một lần nữa.

-Em lo lắng cho anh sao? _Thanh âm bên kia được bắt đầu bằng tiếng cười nhàn nhạt, nhưng lại kết thúc bằng một ngữ điệu dừng đọng lạnh lùng pha chút thần bí nguy hiểm. _Giai Băng, anh nghĩ, em nên đến bệnh viện một chuyến.

-Làm...làm gì ạ? Có phải anh bị sao không?

-Giai Băng à, biết trước mất hay nhá! _Lãnh Kiên cười châm chọc, bình thường như chẳng có điều gì xảy ra. Nó làm thâm tâm Giai Băng hơi lắng lại một chút. Nhưng...ai mà biết được.

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 176

Chương 43: Ra đi

Phần 2: Bloody tears

Giai Băng còn muốn nói thêm, thì tiếng người nhộn nhạo đã nhấn chìm ý định của cô xuống cuồng hòng. Tiếng còi cứu hỏa truyền đến, ngày càng gần, như thể, đầu dây bên kia đang đứng gần hiện trường vậy. Dự cảm không tốt của Giai Băng theo tiếng còi rất réo lán nữa khơi giậy.

-Lãnh Kiên, cho em biết, có chuyện xảy ra vậy? _Giai Băng bắt nhấn nói, nhịp điệu hỗn loạn. Cô muốn biết chuyện gì đang xảy ra, ngay bây giờ và ngay lúc này. Nhưng Lãnh Kiên không trả lời, thay vào đó là một giọng nam trung niên hòa lẫn tiếng thở dồn dập, gấp rút. _Cho hỏi cô là người thân của cô Diệp Mi phải không?

Diệp Mi? Giai Băng hiểu kì nhủ mảy, người đầu kia tiếp lời.

-Cô có đến bệnh viện trung tâm thành phố được không, cô Diệp Mi bị đâm!

-Ông...ông vừa nói gì? _Giai Băng còn muốn gắng hỏi thêm nữa thì bên kia đã ngắt kết nối, để lại những hồi 'tút' dài.

Lãnh Kiên đã ngắt kết nối.

Nhìn màn hình điện thoại chỉ còn một màu đen đặc, Giai Băng lúng túng tra danh bạ. Bàn tay cô run run, bầm loạn cả lên giữa màn hình cảm ứng. Nhưng, còn chưa kịp gọi cho anh, chiếc điện thoại đã bị sự vụng về của cô đánh rơi xuống mặt cát mịn.

Như một đứa con nít bị tước đoạt đồ chơi, Giai Băng thần thờ trong chốc lát, hạ đôi mắt kinh ngạc nhìn chiếc điện thoại rồi ngồi thụp xuống đất, mồm mồm loạn xạ dưới mặt cát. Đầu chiếc điện thoại nằm cách đây một khoảng cách ngắn, không hiểu sao bàn tay cô không hề chạm vào nó, thay vì thế, lại đi bới mò xung quang, như thể, đôi mắt đang mở to không động đậy của cô đã bị nước ứa ra làm mờ nhòe, khả năng nhìn cũng bị tiêu thất.

Giai Băng có một nhược điểm lớn, đó chính là, mỗi khi căng thẳng hoặc đau thương, các chức năng trên cơ thể giảm đi phân nửa, như lần trước ở bệnh viện cũng vậy, thị giác của cô bị rối loạn ấy. Thế nên, cô không bao giờ mở rộng lòng mình với bất cứ ai, vì cô sợ, nếu để sự hiện hữu của họ lún sâu vào đáy hồn mình, cô sẽ phải bận tâm nhiều hơn, đau vì họ nhiều hơn nếu có chuyện gì xảy ra. Lãnh Kiên là người đầu tiên, tiếp đó là Diệp Mi, người bạn cô

yêu quý nhất trên đời.

Đôi chân dài của Đăng Dạ bước đến trước mặt Giai Băng, thật lâu không di chuyển. Ánh mắt anh nóng cháy như mặt trời từ trên cao bao lấy thân thể của cô.

Giai Băng ngẩng đầu, hướng đôi mắt không tiêu cự nhìn Đăng Dạ. Chỉ thấy, anh cúi người, đưa tay cầm lấy chiếc điện thoại vốn dĩ trước đó là của mình đang nằm trên mặt đất, nhìn lướt vào cái tên đang hiện lên trong danh bạ. Đôi mắt thâm trầm ẩn hiện dưới rèm mi đen dày nương theo từng sợi tóc ánh bạc lên trong nắng của Giai Băng, đầu xuống đôi đồng tử vô hồn, chưa thỏa mãn lại trượt dài trên cái mũi cao, động lại ở bờ môi đang mím chặt, nhẹ dọng nói.

-Sao vậy?

Gần như lập tức, Giai Băng đứng phắt dậy, hướng Đăng Dạ nói như cầu xin.

- Bệnh viện! Đưa em đến bệnh viện.

-!!-!!-Stupid!-!!-!!-

Khi Giai Băng và Đăng Dạ đến bệnh viện trung tâm, bên trong bỗng đầy áp người, như thể vừa có một bệnh đại dịch nào đó làm cho mọi người đột ngột đổ bệnh. Khó khăn lắm, hai người mới đến được quầy y tá để hỏi thăm.

-Có quá nhiều bệnh nhân đột ngột chuyển vào viện nên bệnh viện vẫn chưa sắp xếp rõ ràng, những người vừa đưa đến viện hôm nay đều ở ngoài hành lang chờ khám, nếu hai người muốn tìm người nhà, tốt nhất nên tìm ở quanh đây.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 177

-Tại sao lại có nhiều người nhập viện như vậy chứ? _Đưa mắt nhìn quanh đại sảnh chật người một vòng, Giai Băng lăm băm, có chút khẩn trương đem hai tay vào gốc áo.

Nữ y tá có vẻ bức bối nhăn khuôn mặt đáng tiền của mình, nhưng vừa nhìn Đăng Dạ, cơ mặt dần ngay tức khắc, hết sức kiên nhẫn nói:

-Tôi làm sao biết được chứ, tôi chỉ là y tá, không phải bác sĩ.

Đề nén phần nộ xuống lòng ngực, Giai Băng quay người, túm chặt lấy tay Đăng Dạ:

-Ông xã, đi thôi!

Hành lang trải đầy người, từ đầu đến cuối, bao gồm người bệnh lẫn người nhà của họ. Thấy có người lạ đến, bọn họ đồng loạt nhìn hai người, thái độ khó chịu thấy rõ. Phải biết rằng, họ đã chờ ở đây rất lâu mà vẫn không có phòng bệnh, người đến thì ngày một nhiều, điều này khiến họ bức bối vô cùng. Nay lại thêm người đến nữa, biết khi nào người thân họ mới có phòng đây.

Người đầy rẫy như thế này, liệu Diệp My có chịu nổi hay không? Bị thương ở đâu?

Thình thịch! Thình thịch! Trái tim GB theo dòng người sâu hút thêm tăng nhịp. Chỉ trong thời gian ngắn, lòng bàn tay cô đã rịn đầy mồ hôi, trơn tuột. Đồng tử không ứa nước bỗng nhạt phếch một cách kì lạ, hình ảnh xung quanh thu vào tầm mắt cũng mờ nhòe dần, nhạt màu.

Giai Băng hoảng loạn, chớp mắt liên tục vài cái rồi lắc đầu, cố vỗ lại thần trí đang căng thẳng.

Tiếng người dồn dập, tiếng đẩy xe kiên nhẫn kéo thành một đường dài, tiếng đồ dùng của ai đó rơi xuống, nhộn nhạo, quẩn lầy tâm trí Giai Băng, khiến đầu óc cô đã rối tung càng thêm hỗn loạn.

Giai Băng vô lực, cô đứng lại không bước tiếp mà đưa mắt xem xét những khuôn mặt lạ hoắc đang vây quanh. Nhưng, nhìn 1 lần...2 lần...đầu óc cô càng nhìn càng trở nên trống rỗng.

Đăng Dạ bên cạnh lạnh nhạt quét mắt nhìn quanh. Anh cúi đầu, đưa những ngón tay thon dài chế ngự chiếc cằm nhọn của Giai Băng, ép cô ngẩng đầu nhìn mình.

Khi hai ánh mắt chạm nhau, Đăng Dạ mới lên tiếng:

-Bình tĩnh đi, Diệp Mi bên này.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 178

Lời Đăng Dạ như một liều thuốc an thần trấn định tâm trí của Giai Băng, đồng tử cô sắc lại, không còn màu nhạt phách như trước.

Cô chậm rãi hướng mắt nương theo ngón tay thẳng tắp của Đăng Dạ nhìn về phía xa-nơi một chiếc xe đẩy đang lăn bánh với vận tốc lớn đi về phía cô. Khuôn mặt phờ phạc không chút sắc hồng bị bật ửng đỏ của Diệp Mi dần hiện ra, đầu yếu ớt tựa lên chiếc gối mềm. Cô nằm trên một chiếc giường đầy nhỏ, đôi mắt nhắm nhèm như ngất đi, bàn tay đầy máu đã khô ôm lấy phần bụng trái.

Giai Băng như ngừng thở, mắt cô chuyên chú lướt lên từng vết máu khô trên người Diệp Mi, hạ xuống bàn tay đỏ đen, tìm thất lại. Chắc hẳn Diệp Mi phải bị đâm sâu lắm mới phải thở bình oxy, xem máu của cô ấy là biết, đông đặc, chẳng nhẽ, đã qua một thời gian lâu mới cấp cứu?

Chiếc giường đầy không dừng, phút chốc lướt qua người Giai Băng, đi thẳng vào phòng mổ đang mở rộng cửa.

1 phút...2 phút qua đi, Giai Băng giật mình quay phắt người ra sau, hoảng loạn nhìn hai cánh cửa đã đóng kín. Cô vùng tay ra khỏi bàn tay ấm áp của Đăng Dạ, lao nhanh về phía cửa.

Ầm! Có lẽ vì tốc lực quá lớn, người Giai Băng mạnh mẽ đâm sầm vào cửa phòng mổ, ngã nhào xuống đất, tạo nên một thanh âm va chạm ầm ỹ.

Người xung quanh đồng loạt đưa mắt nhìn về, nhưng, con người luôn nhạy cảm với những thay đổi chung quanh như Giai Băng lại dường như không nhận ra điều đó, cô đứng dậy, hóa thành con thiêu thân đâm vào cửa, đập thùm thụp. Thanh âm nứt vỡ trong tiếng thở dốc gào thét từng hồi không dứt.

-Mở cửa ra! Tôi muốn vào! Mở cửa ra!

Giai Băng vừa hét vừa la lối, đám bác sĩ rồi hơn bốn mươi đến định ngăn cản, tuy nhiên, họ chưa kịp xông vào, đã bị ánh mắt ủa băng của Đăng Dạ làm cho bất động không dám hó hé.

Gần một tiếng trôi qua, giọng Giai Băng lạc hẳn, khản đặc, đến nói cũng khó khăn. Cô kiệt sức, vô lực ngồi phục xuống đất.

Cánh cửa đằng sau bật mở, một người y tá nhanh chóng lao ra, hướng đám y bác sĩ đứng làm quần chúng gào lên:

-Bệnh nhân thiếu máu, cần tiếp máu gấp! Nhanh!

Giai Băng chấn động, lo lắng nắm lấy ống quần của cô y tá, kéo mạnh làm cô ta giật mình, thiếu điều muốn giơ chân đá vào người cô:

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179

-Cô làm gì vậy?

-Bạn...bạn tôi thế nào rồi? _Giọng Giai Băng mỏng manh, như chỉ cần động một cái sẽ vỡ vụn.

-Nếu cô còn ở đây ngăn cản tôi, bạn cô sẽ không qua khỏi nguy kịch! _Cô y tá không chút khách khí nói, rũ chân khỏi người Giai Băng rồi bước nhanh về phía trước.

Hai tay Giai Băng chùng hững giữa không trung từ từ hạ xuống, đôi mắt cô bạc nhếch nhìn về cánh cửa im lìm sau lưng rồi quay lại quỹ đạo cũ, rũ xuống nhìn mặt đá trắng.

Giai Băng đưa một tay lên che mắt phải của mình, để đôi mắt trái nhìn chằm chằm vào hình ảnh mờ ảo không rõ nét tương phản trên mặt đá, dần dần biến lạnh, đen tối sâu hút.

Bên trong đồng tử vô hồn như ngọc trai ấy, một dòng chất lỏng trong suốt không dứt tuôn ra, chảy xuống mặt đá.

Khóe môi Giai Băng cong lên, mang theo nụ cười thống hận của một ác quỷ thực thụ

Dòng chất lỏng ấy, không phải là máu...nhưng đáng sợ như máu...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 180

Chương 43: Ra đi-phần 3: Plan

Diệp Mi thoát khỏi con nguy kịch nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh, Đằng Dạ phải khó khăn lắm mới dàn xếp cho cô bạn một phòng bệnh tốt nhất.

-Giai Băng, anh có việc bệnh phải đi trước, em ở lại đây muốn về khi nào thì bắt taxi về! _Sau một hồi dàn xếp ổn thỏa mọi thứ, Đằng Dạ nhìn Giai Băng chậm rãi nói.

-Ừ! _Lúc này, có lẽ, tâm trạng của Giai Băng không ổn, cô trầm tĩnh nói, nét mặt như nước biển, mênh mông nhưng không gọn sóng, tạo nên một cảm giác lạnh lùng xa cách.

Đôi mắt đen của Đằng Dạ có chút không vui nheo lại, lạnh lẽo quan sát từng biểu hiện của đối phương, như cố đầu óc tìm một chút thay đổi nào đó. Tuy vậy, Giai Băng tựa hồ không quan tâm đến sự dò xét của anh, vẫn một mực khoác lên mình sự thờ ơ, bất cần.

-Diệp Mi có lẽ bị thương khá nặng... _Tê bào 'lãng mạn' trong người Đằng Dạ đã bị tuyệt chủng từ lâu, nên, ngoài việc nói thẳng nói thật, anh chẳng biết nói thế nào để an ủi người khác. Song, với một người cao ngạo như anh, biết phóng thích ý định an ủi với một người khác, đã là kì tích đến Chúa cũng mò không ra.

Giai Băng cảm thấy bị đá kích, cô ngẩng đầu, ném cho Đằng Dạ ánh nhìn bị phẫn.

-Bác sĩ nói, hôn mê xong sẽ tỉnh, không sao đâu! _Đằng Dạ bỗng quay mặt sang hướng khác nhìn trời nhìn đất, tay đưa lên miệng ho khan một cái.

Nhưng, lòng tốt của anh lại đá kích Giai Băng lần hai. Cô cũng sờ nhìn anh, có lẽ, mắt cô vẫn bị căng thẳng ban nãy làm mờ nên mơ hồ, cô nhìn thấy má anh hơi đỏ, tựa hồ như đang bốc hơi.

Phút chốc, Giai Băng rất tự nhiên giương khóe môi, những ngón tay nâng lên cao, chạm nhẹ vào gò má rúng đỏ của Đằng Dạ. Chân cô nhón lên, ăn gian một chút chiều cao, cái đầu nhỏ không biết xấu hổ dí sát vào mặt ai kia, mà mỉm cười sâu thẳm chút.

-Đằng Dạ, mặt anh rất nóng! _Giọng điệu của Giai Băng rất ngây thơ vô tội, trái ngược hẳn với khuôn mặt tà ý ngút trời của cô. Bất cứ kẻ nào đứng trong hoàn cảnh ấy, cũng sẽ cảm thấy mình đang bị chơi một ván, không ngoại trừ Đằng Dạ.

Phản ứng đầu tiên của kẻ bị 'chơi' là ngớ người, tiếp đó rúng đỏ trên mặt càng thêm đậm nét, nhiệt nóng cũng tỏa ra mãnh lực đốt cháy cả không khí, và cuối cùng, 36 kế, chuồn là thượng sách. Đây là kẻ giỏi phản ứng và mưu kế, mặt thâm không đổi sắc, nhưng bị rơi vào tình huống này, Đằng Dạ lại tầm thường không thể tầm thường hơn. Anh chau rất vặn mình.

-Đừng nói vậy, anh đi trước _Đằng Dạ lạnh giọng nói rồi lúng túng một cách bình tĩnh không ngờ quay người ra đi, chân sải dài như chạy.

Giai Băng chẳng thèm nề nang hình tượng bật cười một cái, phẫn nộ trong lòng như voi bót. Đột ngột, cô nhìn bóng lưng của Đằng Dạ, gào to:

-Đằng Dạ, em nhất định sẽ trở về!

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181

Đằng Dạ không do dự dừng bước, nhưng anh không quay đầu, đem theo tất cả tận cùng của ngọt ngào vào ầm áp nén lại trong ba từ duy nhất:

-Anh sẽ chờ!

Hai câu nói ấy, không có thời gian cụ thể và địa điểm xác định, với Giai Băng đó là ý định thực sự của cô. Chỉ là, cô sợ, Đằng Dạ sẽ không nhìn ra ẩn ý trong câu nói ấy.

Thở dài một hơi đánh bật một phần tâm trạng ra ngoài, Giai Băng đưa tay lên, vẫy nhẹ. Khuôn môi hồng nhuận của cô mất máy, như có như không thốt lên:

-Tạm biệt!

Bóng lưng Đằng Dạ ngày càng xa dần...Trong không gian ồn ã của bệnh viện, len lỏi bên trong một tiếp đáp trả không rõ người gửi lẫn người nhận.

-Ừ!

-!!-!!-Stupid!-!!-!!-

Đế giày Đằng Dạ gõ xuống sàn đá, từng nhịp, từng nhịp va chạm đều đặn. Trong bầu không khí cô tỉnh, thứ thanh âm ấy có vẻ sắc, cô động và lạnh lùng. Theo sau đó...tựa như ảo giác, một thanh âm khác cũng vang lên, không hề che giấu đi sự tồn tại của mình.

Cước chân Đằng Dạ ngừng lại, mũi dầy xoay đầu, quay ra đằng sau. Mũi chân ấy đối mặt với một mũi chân khác, khoảng cách như xa như gần.

-Lâu rồi không gặp, em rê! _Đường như không chịu được sự im lặng đang quần quanh, kẻ vừa nhập hội quyết định lên tiếng trước, ngữ điệu được đẽo gọt một cách mỉa mai.

-Trong này ước chừng hơn ba trăm người đến, mỗi người phải mất bao nhiêu tiền? _Đằng Dạ không thèm để ý đến ý tứ của đối phương, lạnh lùng hỏi thẳng.

Đối phương nghe vậy thoáng ngạc nhiên một chút rồi nở nụ cười lịch thiệp của một quý ông, rất thân thiện bước đến gần Đằng Dạ, vỗ vai:

-Em rê thật thông minh, nhìn qua đã biết được sơ sơ kế hoạch của anh.

-Tốt nhất cậu nên chờ tiền đền bù vụ xâm nhập công ty tôi lúc sáng đi! _Đằng Dạ gạt tay Lãnh Kiên ngay lập tức, lạnh giọng nói rồi xoay người bỏ đi.

-Em rê, bảo trọng! _Lãnh Kiên nhún vai ra vẻ bất lực rồi nói lớn, giọng điệu như băng quơ mà nói.

Đằng Dạ cũng không phiền mà đáp lại:

-Tốn tiền để ngăn cản Diệp Mi không được cấp cứu kịp thời, hơi ác đấy. Nếu xảy ra chuyện gì... _Đằng Dạ nói đến đây liền ngưng bật, dừng dừng nhếch khóe môi, để lộ một nụ cười hài lòng. Có lẽ, anh đang nhớ lại khuôn mặt của Giai Băng lúc ấy chẳng? Khuôn mặt mang vẻ đẹp tà ác, khám lên đó còn có đôi mắt đen sâu chứa đầy phần hận và bi thương? Anh thừa nhận, lúc đó, lần đầu tiên, anh cảm nhận được sự si dại rõ ràng của bản thân dành cho cô. Sự si dại ấy, không phải dìm bằng mắt, bằng nét mặt đờ đẫn là có thể nói thấy hết được _...không những không đạt được mục đích, mà còn phản tác dụng.

-Nếu hận mà khắc sâu trong tim không bao giờ quên...thì tôi nguyện ý... _Nói đến đây, Lãnh Kiên ngưng một lát mới tiếp tục _...đó là tình yêu. Còn anh, Đằng Dạ, anh dám thử chưa?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182

Bước chân Đằng Dạ chần chừ, như muốn dừng lại, nhưng, sau đó lại dứt khoát bước về phía trước

-!!-!!-Stupid!-!!-!!-

Nán lại hồi lâu, Giai Băng cuối cùng cũng bị người thân của Diệp Mi khuyên nhủ trở về ăn uống, tắm rửa. Cô không phản kháng nhanh chóng quay về căn hộ, trên đường có tạt qua chợ mua vài con cá trê.

Không phải Giai Băng là người cuồng nấu ăn đến mức bạn mình đau ốm vẫn có tâm tư đeo tạm dề vào bếp, chỉ là, cô muốn thông qua mấy con cá 'giải tỏa' một chút.

Đặt chúng vào một chậu nước to, Giai Băng không xấn tay 'xử tử' ngay mà đột ngột lòi điện thoại ra, ngắm từng con số trong danh bạ, thật lâu mới nhấn nút gọi.

-Sao vậy, xem xong món quà anh tặng rồi sao? _ Vừa nhận cuộc điện thoại của Giai Băng, Lãnh Kiên bên kia tiếp lời ngay lập tức, ngữ điệu có phần ôn

nhu hơn ngày thường.

Giai Băng không nói mà lẳng lặng bật loa ngoài rồi đặt điện thoại sang một bên, tay cầm dao, tay túm lấy con cá trê đang quẫy mạnh, lạnh lùng hạ đao. Tức khắc, ngay sau khi tiếng chặt mạnh vang lên, đầu con cá đứt lìa, máu tanh vung *** khắp nơi, vấy vài giọt lên mặt cô.

-Lãnh Kiên, con cá này vũng dử quá, em đã chặt đầu nó xong... _Giai Băng hạ giọng thần bí hỏi, thanh âm nhẹ nhàng, ngữ điệu chậm rãi, giàng trái như đang kéo lê một vật gì đó...giờ đến lúc moi ruột, moi mật nó, phải không?

Bên kia im lặng, rất lâu mới lên tiếng trả lời bằng chất giọng trầm thấp:

-Đang đe dọa anh sao?

-Anh tự nhận mình là cá à? _Giai Băng bật cười, tiếng cười cô lạnh lạnh, phảng phất chút cuồng giã tàn nhẫn.

-Giai Băng, món quà của anh làm em phật ý đến mức lấy một con cá phát tiết nỗi buồn! _Lãnh Kiên tựa hồ không để ý đến tiếng cười của Giai Băng, lập tức chất vấn. Nhưng, lời chất vấn này lại bay lên với một ngữ điệu không đàng hoàng, làm cho nó biến chất thành một sự còi cọc, châm chọc không có chủ ý che giấu.

-Không! Nó rất có ý nghĩa... Thu lại nụ cười, Giai Băng nhàn nhả nói, tựa như đang tám chuyện. Đôi mắt cô tập trung vào con cá từ khi nào đã bị bóp chặt đến lòi xương trong tay, nhúm mày khó chịu...thế nên, em mới muốn thử sức xem sao? Nhưng, làm sao đây, vừa nhìn thấy máu, em lại cảm thấy nhơ nhuốc bần thiêu đến buồn nôn...

Giai Băng thờ dãi, tiếp tục 'ba hoa'

-...sợ là...ngay cả chính mình em cũng cảm thấy ghê tởm mắt. Không biết, anh có cảm thấy thế không, anh trai?

Hai chữ 'anh trai' được Giai Băng nhấn mạnh rất rõ, đủ để khắc sâu trong tâm trí Lãnh Kiên dù anh có muốn giả vờ không nghe thấy. Muôn thuở, anh rất ghét hai từ này ở trong miệng cô bay ra, thế nên, cô cũng rất hạn chế khi gọi anh, đó là khi cô làm tưởng cô yêu anh. Tuy nhiên, giờ thì khác. Chính anh bắt cô thiết lập rõ ràng mối quan hệ giữa hai người.

Quả nhiên, Lãnh Kiên bên kia im bật, hồi lâu không lên tiếng, chỉ để tiếng vỡ loảng xoảng của thủy tinh thay sự phẫn nộ trả lời.

Giai Băng không có lương tâm cong môi cười khinh giễu, tiếp tục 'nói chuyện phiếm'

-Anh đã tốn bao nhiêu tiền để di dời hàng tá bệnh nhân đến bệnh viện trung tâm thế?

-Hừ! Chỉ là tiền của ông già, em xót sao, hiếm thấy? _Bên kia có lẽ đã bình tĩnh trở lại, giọng nói nhu hòa như cũ, ngoài tiếng hừ lạnh bất mãn ra, không có gì thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 183

-Em chi xót thay cho công sức dần xép của anh thôi! _Giai Băng vung đao, chặt con cá thứ hai _Lãnh Kiên, làm cá không chỉ cạo vảy thôi là đủ, ruột rà bên trong cũng phải làm sạch, nếu không, ăn sẽ không ngon, công sức hao tổn cũng sẽ biến thành đồ vô dụng.

-Em đang khuyên nhủ anh nên tiếp tục 'giáo huấn' em sao? _Từ điện thoại, vọng đến một tiếng cười nhẹ phảng phất chút kinh ngạc.

-Em chị nói với anh cách làm cá! _Giai Băng tỉnh bơ tiếp lời, rất có ý thức làm sạch ruột cá. Rồi, cô chợt nói, như thể vừa nhớ ra điều gì đó...coi nào, em rất nhớ trại trẻ hồi xưa mình từng ở...

Nói xong, Giai Băng đình chỉ toàn bộ hoạt động, chăm chăm nhìn chiếc điện thoại, tựa hồ đang chờ đợi điều gì đó.

-Em nghĩ, tự mình gợi ý như thế sẽ khiến anh làm tưởng rằng em không mấy may quan tâm gì đến cái trại trẻ cũ nát đó sao? _Tiếng cười của Lãnh Kiên như nâng cao thêm một bậc, ác ý cuộn cuộn tuôn chảy không dứt _Rất tiếc, anh thích ruột cá nằm ở đó hơn mấy nơi khác, nên anh sẽ thử làm sạch một lần.

Giai Băng ngược lại không hề sợ hãi trước thông tin Lãnh Kiên vừa nêu, cô mỉm cười rục rờ, sự hài lòng bộc lộ rõ ràng không chút che giấu, cứ như, lời 'hứa hẹn' của Lãnh Kiên mới thực là điều cô muốn.

-Anh không sợ em nói với Đàng Dạ?

-Đầu một trận mới biết...sợ hay không_ Tiếng cười Lãnh Kiên lạnh lạnh vang lên, mang theo sự tàn khốc vĩnh hằng.

Bên này, Giai Băng cũng cười, nụ vời cô nhàn nhạt, không phải không sắc, không lạnh, nhưng lại hàm chứa vô vàn mưu toan cùng chết chóc ấy, có lẽ chỉ khi đứng trước kẻ thù, nó mới nở rộ đẹp đẽ như thế.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184

Chương 43: Ra đi-phần 4: Plan

Hum wa ta định up mà zing không vào đk, hum nay post bù nàMà có nàng nào chịu giúp ta post không, nếu có thì liên hệ face: Shiori kuroyuki nhá, tks all and luv all

Cuộc gọi với Lãnh Kiên kết thúc, Giai Băng cũng ngưng việc làm cá, tiếp tục gọi đến một dãy số khác đã lưu sẵn trong não bộ, thực hiện kế hoạch mà mình vạch ra.

Chủ nhân của dãy số không tên trên màn hình thật lâu mới nhấc máy, lười biếng lên tiếng. Nghe ngữ điệu của hắn có vẻ đang giận giữ điều gì đó. Cũng phải thôi, mấy hôm trước hắn bị thiệt nhiều như vậy cơ mà!

- Ai đấy!

- Tâm trạng không tốt sẽ ảnh hưởng nhiều đến hiệu suất làm việc đấy! _ Giai Băng tiếp tục bật loa ngoài, vừa nhặt miệng khuyên nhủ vừa mở nước xối xả rửa sạch máu tanh trên tay, tỉ mỉ sẫm soi từng cái móng dài, nhất quyết không để cho bàn tay mình dính bất kì giọt máu nào.

- Giai Băng? _ Một lúc lâu sau, người đầu giây bên kia mới trả lời, giọng điệu kéo dài, như đang phỏng đoán, lại như có chút thần thờ.

- Xem chừng tâm trạng cậu không được tốt thì phải? _ Khóe miệng Giai Băng vẽ ra một nụ cười, không biết nụ cười mím ấy có ý tứ gì, thế nhưng làm cho gương mặt mỉa miêu trở nên vô cùng yêu dị, phảng phất hơi thở của ma quỷ

- Nhanh như vậy đã tìm đến tôi rồi sao? _ Ngao Vĩ cười, tiếng cười của hắn chua chát, chát chứa chút bi thương nhàn nhạt.

- Thực ra tôi cũng không muốn nhanh như vậy đã tìm đến cậu đâu... nhưng thời thế bắt buộc, không gọi cảm thấy bứt rứt chân tay. _ Giai Băng cười phá lên, thật tình mà nói đùa một tiếng. Mắt cô nheo lại, hé lộ đôi đồng tử đen sâu không chút ý cười, sẫm soi những cái móng dài của mình, có chút không vui khi nhìn thấy một giọt máu nhỏ dính trên da.

- Giai Băng, không cần phải rào trước đón sau. Có gì nói đi! _ Ngao Vĩ không lấy làm vui vì sự hài hước của đối phương, nghiêm túc trầm giọng.

- Vậy tôi không khách khí! _ Im lặng một lát, Giai Băng vờ cười đáp. Tay phải vừa rửa sạch bằng đôi ý cầm dao, tay trái cũng túm lấy con cá còn lại đặt trên thớt, vung dao chặt mạnh rồi dừng lại, trung giọng điệu bi thương tiếp lời _ Ngao Vĩ, chặt cá xong thì làm gì tiếp?

Câu hỏi của Giai Băng vừa cất lên, bên kia truyền đến tiếng sắc nước rất khoa trương. Ngoài ra, còn có thanh âm ré lên sừng sốt nhẹ đến mức tưởng như không hiện hữu.

Môi Giai Băng cong lên đắc ý, nhưng giọng cô lại mỏng manh cực độ, tựa hồ vừa bị tổn thương.

- Sao vậy? Sao không trả lời tôi?

Chắc hẳn, vì mãi hồi han Ngao Vĩ, Giai Băng không mấy chú ý con dao trong tay, nên, cô lỡ để lưỡi dao sắc bén cửa sâu vào ngón trỏ của mình, khiến nó tứa máu, hoà đỏ cùng màu cá tanh tươi.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185

Giai Băng kêu ré lên một tiếng, theo phản xạ tự nhiên thả con dao xuống, lùi ra sau vài bước, rất tài tình để lộ ngón trỏ đầy máu vào tầm nhìn của người

nào đó.

Xót xa cho ngón tay của mình, Giai Băng toan lên đưa miệng mút, thì chợt, một giọng nói từ tốn của người nào đó đã vang lên, ngăn lại.

- Giai Băng, đừng mút! Rất bẩn! _ Theo sau giọng nói ấy, khuôn mặt mang vẻ đẹp mỏng manh như một thiên sứ xuất hiện, lao thẳng về phía Giai Băng, cầm lấy tay cô giữ lại.

Giai Băng trưng bộ mặt kinh ngạc nhìn Đằng Hy, bối rối thụt tay về. Bàn tay của anh ta lập tức chưng hửng giữa không trung, nhanh chóng được nắm lại.

Đằng Hy lặng người một lúc rồi quay bước ra ngoài.

- Anh đi lấy hộp cứu thương.

Nhìn bóng dáng đối phương đã khuất hẳn sau khung cửa, Giai Băng không nhịn được trút vội một hơi thở dài. Cô quay ngơoi, bước đến gần chiếc máy điện thoại từ lúc nào đã tắt ngấm của mình, bật sáng máy.

Quả nhiên, Ngao Vĩ đã ngắt kết nối, rất hiểu ý! Giai Băng mỉm cười khen ngợi rồi dứt điện thoại vào túi quần, bàn tay nhuộm đầy máu vẫn giữ nguyên, bày việc cho người nào đó bận rộn một chút.

Còn việc cần phải nhờ sự giúp đỡ của Ngao Vĩ thì... rừng còn đó, lo gì không có củi đốt.

Vì chuyện bị nghe lén lúc chiều, Giai Băng cũng không liên lạc lại với Ngao Vĩ nữa. Đến lúc trời chập choạng tối, cô mới ra khỏi căn hộ, đến bệnh viện thăm Diệp Mi.

Diệp Mi đến giờ vẫn chưa tỉnh, có vẻ cần phải hôn mê thêm vài ngày nữa mới có phản ứng, thế nên, Giai Băng cũng không làm gì ngoài việc trò chuyện với mẹ cô bạn một chút, nói lời an ủi rồi tề nhị mượn điện thoại của bà ra ngoài gọi điện.

Nói là ra ngoài, nhưng thực chất, Giai Băng đến thẳng phòng vệ sinh nữ, chặn chân những kẻ luôn ngấm ngấm theo đuôi không biết chán ở ngoài. Cô chậm rãi gọi điện cho dãy số đã in hằn trong trí nhớ, rồi thông dong nhìn ngắm vẻ mặt tư lự vô lo của mình phản chiếu trong gương, chờ đợi sự trả lời lâu lắc của kẻ bên kia.

- Giai Băng? _ Lần này, Ngao Vĩ không thềm hỏi mà đoán ngay như thể này giờ anh ta đang mãi chờ đợi điện thoại của cô vậy.

Giai Băng cười, không phải là nụ cười lạnh lùng ý vị thù địch, mà là nụ cười thỏa mãn khi tìm ra đồng loại của mình giữa biển người vô tận, một kẻ chịu dẫm chân lên con thuyền rách nát của cô.

- Giai Băng! _ Ngao Vĩ nhắc lại lần nữa, ngữ điệu là một sự chắc chắn tuyệt đối, trái ngược hoàn toàn với phản ứng hồ nghi thông thường của con người.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 186

- Thật không uổng công tớ làm bạn cậu sáu tháng! _ Nét mặt bình thản của Giai Băng phút chốc cứng lại, rồi rất nhanh biến đổi, hài hòa nhưng không kém phần rực rỡ trong nụ cười động lòng người. Cô cực kì hài lòng cất lên một lời khen chân thành, song, lại ân ân một sự mỉa mai khó nhận ra, đúng như bản chất con người cô - con dao hai lưỡi.

- Giai Băng, không phải cực nhọc lắm mới gọi lại được sao? Có gì muốn nói thì nói nhanh đi, đừng để cái tên Hồ Ly như Đằng Hy nghi ngờ! _ Dường như nhận ra bản chất hai mặt của lời khen kia, Ngao Vĩ chưa xót nhắc nhở.

- Đúng nhĩ? _ Lời nói thì có vẻ kinh ngạc, nhưng nét mặt Giai Băng vẫn như cũ, thông thả đến mức khiến người ta nghi ngờ. Cô đưa bàn tay mình lên cao, ngắm nghía kĩ càng từng chiếc móng đã phai son, lăm bắm cảm thán như đang nói với chính mình _ Son móng tay phai hết rồi! Đau lòng thật! Ôi! Công sức, thời gian, 'kỉ niệm' của mình!

Son móng tay phai hết rồi?

Công sức, thời gian, kỉ niệm của mình?!

Trên đời, có người lại đi tiếc công sức, thời gian chăm sóc một bộ móng tay? Lại còn có 'kỉ niệm' với nó? Thật đúng là một chuyện buồn cười.

Tuy nhiên, chẳng ai cười được cả, vì chuyện rồi hơi thế, không thể xảy ra, nhất là đối với con người như Giai Băng.

- Có chuyện gì liên quan đến trại trẻ? _ Đầu không phải là người ăn nói thâm sâu như Giai Băng, nhưng Ngao Vĩ không phải là kẻ ngu. Lời nói của cô nếu không có căn cứ trong quá khứ, thì hẳn cũng khó mà hiểu được. Nhưng, hẳn lại có những căn cứ ấy, trí nhớ tốt một chút, rất dễ dàng suy ra.

Giai Băng từng nói với hắn, có ba thứ cô nhóc cảm thấy lãng phí nhất ở trại trẻ mồ côi, đó là công sức, thời gian và 'kỉ niệm'. Công sức ở đây là chỉ những việc cô nhóc này phải giải quyết sau khi bị đám trẻ trong trại xử lí hội đồng vì tội kiêu như dưỡng thương, báo thù. Thời gian là những tháng ngày trôi qua trong vô vọng và tăm tối mà không có lấy thứ gì đáng được trân trọng. Còn kỉ niệm, cô nhóc này đã than rằng... cô đã lãng phí rất nhiều bộ nhớ để lưu giữ những khoảnh khắc mình bị đánh, cắt sâu vào trái tim, để khi gặp lại kẻ thù, trái tim đau và lồng ngực đập rộn, ý chí báo thù cũng được khơi dậy, và để cô nhóc có đủ dũng khí cùng tà ác thực hiện điều bản thân tâm niệm, nợ máu trả máu.

Bây giờ, Giai Băng nhắc lại bộ ba ấy, chắc chắn muốn ám chỉ 'son móng tay' là trại trẻ năm xưa. Son phai là son mắt, trại trẻ tắt gặp chuyện không hay.

- Ngao Vĩ, cậu rất tiến bộ! _ Đôi đôi đồng tử đang đảo nhẹ của Giai Băng cứng lại, hấp thụ lấy ánh sáng đèn điện trên cao, lấp lên tuyệt đẹp.

- Vào chuyện chính đi! _ Ngao Vĩ có chút nóng lòng nói.

Được! Tôi muốn cậu giúp tôi tìm hiểu về kẻ thù không đội trời chung của Đảng gia _ Giai Băng quét mắt một vòng căn phòng vệ sinh rồi mới nhỏ giọng nói.

- Kẻ thù? Đảng gia có kẻ thù sao? _ Ngao Vĩ kinh ngạc, tuy chưa đến mức hét lên nhưng với người cái gì cũng biết như hắn, đáp trả ngay lập tức và nâng cao tông giọng đã biểu hiện cho sự kinh ngạc cực độ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 187

- Sao lại không? Tuy Đảng gia là gia tộc duy nhất đứng trung lập giữa chính và tà, nhưng muốn trở nên hùng mạnh như bây giờ, tất nhiên phải dẫm đạp lên vô số người, nếu nói không có kẻ thù thì chẳng ai tin nổi.

- Sao cậu nghĩ lạ vậy? _ Ngao Vĩ nghiêm giọng.

- Có lẽ mới biết được thôi, cậu không cần phải hỏi nhiều, chỉ cần giúp tôi điều tra là đủ _ Giai Băng nén giọng, nhưng vẫn thừa uy lực ép buộc của một kẻ ra lệnh thực thụ. Còn nữa... - Nói đến đây, Giai Băng ngưng lại một chút, ánh mắt đầy cảnh giác ném về phía cửa. Cô đi đến một chiếc bồn cầu, nhanh chóng xả nước rồi bước đến vòi rửa tay, dùng một chút mới mở nước, để mặc từng dòng chất lỏng lù lục trôi xuống lỗ thoát một cách lãng phí. - Tôi cần một gián điệp giỏi ở chỗ cậu, là nữ.

- Gián điệp?

- Sao thế? Không có à? Một băng đảng lớn như nhà cậu mà không có lấy một gián điệp nằm ở một số nơi trọng yếu thì thật đáng 'bỏ đi'! _ Giai Băng nặng giọng đả kích, hai chữ 'bỏ đi' được nhấn mạnh đến cực độ, như muốn khiêu khích con điên của đối phương.

Mà điên, cũng có lợi! Nó làm người ta mất đi lí trí và sức phán đoán, dễ rơi bẫy hơn người thường.

- Cậu muốn tìm gián điệp để làm gì? Còn chuyện trại trẻ thì thế nào đây? _ Thanh âm của Ngao Vĩ nặng nề, tựa như rít qua từ kẽ răng đang nghiền chặt.

- Tôi muốn cô ta phải trung thành với tôi, có như vậy mới dễ dàng làm việc... _ Giai Băng không trả lời ngay câu hỏi của Ngao Vĩ mà lót đệm thêm một câu, làm cho hơi thở bên kia lập tức loạn nhịp.

Điên rồi! Đôi mắt đen của Giai Băng lóe sáng. Hơn ai hết, Ngao Vĩ hiểu cô thì cô cũng phần nào hiểu hắn. Con người này, chỉ cần thứ gì đó quan trọng trong lòng hắn có chuyện không hay, cũng như bản thân hắn bị coi thường, nhất định sẽ đánh mất lí trí và nổi điên, dễ dàng hoảng loạn mà đáp ứng kẻ đã kích mình. Tuy nhiên, hắn cũng là người có sức chịu đựng rất lớn, thế nên, muốn đả kích hắn để hắn phát điên...nhất định phải mạnh tay một chút.

- Được rồi! Tôi hứa sẽ phái đến cho cậu gián điệp nữ trung thành nhất, có năng lực nhất, được chưa? Giờ thì nói đi, trại trẻ đó có chuyện gì?

- Cậu không phải là người thâm tình, sao quan tâm đến trại trẻ đó vậy? Hay là... _ Giai Băng tiếp tục bước gần cái bồn cầu ban nãy, xả nước _ ...cậu sợ nó có chuyện gì, sẽ phá vỡ hết mọi kỉ niệm của hai ta?

Bên kia lập tức im lặng, ngay cả tiếng thở nóng này ban nãy cũng tiêu mất. Giai Băng vô lương nở nụ cười, nhưng nụ cười này không còn khắc nghiệt như trước, cũng không mang đến ngọt ngào lẫn đau đớn, mà chỉ có độc một màu vàng của nắng.

- Thôi! Không nói với cậu nữa, tôi phải đi! Nhớ, cho cô ta số điện thoại này, bắt buộc phải gọi ngay hôm nay, hiểu chứ? _ Nói xong, Giai Băng ngắt kết nối, gấp chiếc điện thoại đã nóng bỏ vào túi, rồi đưa tay hứng một chút nước từ vòi, vẩy nhẹ lên mặt mình, sau đó cô đưa một tay ôm bụng, một tay chống tường, thất thần bước ra ngoài.

Ngay khi Giai Băng vừa bước ra cửa, đã có hai khuôn mặt lạnh như tiền của hai tên bám đuôi ban nãy xuất hiện. Bọn họ nghi hoặc dò xét cô một lượt từ trên khuôn mặt trắng bệch xuống dưới chân rồi dừng lại ở bàn tay đang ôm bụng, khó hìu nhủu mảy.

Giai Băng thấy thế liền yếu ớt cười trừ, nhỏ giọng nói:

-Xin lỗi! Các anh có thể đến quầy thuốc trong bệnh viện mua giúp tôi một ít thuốc đau bụng không?

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 188

Chương 43: Ra đi- phần 5: Kí ức

P/s: Su xin gợi ý, đoạn cuối chính là nguyên nhân Giai Băng nhờ cậy Ngao Vĩ, còn kế hoạch thế nào thì tự tức là hạnh phúc

-!!-!!-Stupid!-!!-!!-

Đưa đôi mắt còn vằn những tia máu đỏ nhìn màn hình điện thoại đã tắt ngúm từ bao giờ, Ngao Vĩ vùng mạnh tay, toan ném mạnh để giải tỏa bức bối. Nhưng, hắn đột ngột ngừng lại, mặc bàn tay đang run run vì siết mạnh lơ lửng giữa không trung, chán ghét nhìn khuôn mặt đỏ bừng của mình phản chiếu trong gương.

Ngao Vĩ thừa nhận, hắn thực sự tức muốn phát điên lên. Sống với Giai Băng cũng hơn 6 tháng, hắn quá hiểu rõ con người cô, một kẻ chỉ biết đến bản thân mình, tàn nhẫn và độc địa. Vậy mà, từ khi nào, con người này lại tỏ ý chú trọng đến một chuyện không liên quan đến mình như kẻ thù của Đảng gia? Không phải, người cô nên qua tâm là Lãnh Kiên mới đúng chứ?

Chẳng nhẽ, lúc nhỏ là Lãnh Kiên, lớn lên là Đảng Dạ?

Ý nghĩ này khiến khuôn mặt trong gương của Ngao Vĩ vằn vẹo, khó chịu hô một tiếng tục tĩu rồi dứt khoát ném chiếc điện thoại xuống đất. Hắn điên loạn mở nước, đưa cả hai tay hứng lấy dòng chất lỏng trong suốt tạt lên mặt, càng lúc càng dữ dội, như muốn vỗ tỉnh thần trí đang mất kiểm soát.

Rồi, Ngao Vĩ cười, nụ cười chua xót đến xé lòng. Đôi đồng tử hắn tê dại, chăm chăm động lại trên mặt gương, nhưng, tiêu cự trong mắt hắn lại không đọng trên đó, nó đang say, chìm đắm trong quãng thời gian ấy, quãng thời gian hắn nhận ra bản thân thấm mên một người.

13 năm trước...

Lúc ấy, ngoài thông tin vú nuôi cung cấp rằng vừa chào đời đã bị đưa đến trại trẻ, Ngao Vĩ chẳng biết gì về cha mẹ mình. Trải qua 5 năm sinh tồn, trong thâm tâm non nớt của hắn chỉ có một tâm niệm, đó là sống. Do đó, nhắc đến hắn, ở trại trẻ, không ai là không biết, bởi, hắn là đại ca lưu manh và háo thắng của đám nhóc con loi nhoi, là kẻ quậy phá vô tội vạ khiến không biết bao nhiêu người phẫn uất.

Lí tưởng của Ngao Vĩ khi ấy rất rõ ràng, với hắn, sức mạnh là thứ duy nhất giúp con người sinh tồn. Và hắn, luôn tuân thủ luật sống ấy...

Cho đến khi, Giai Băng xuất hiện... Cô nhóc luôn khoác trên mình phong thái cao quý kiêu kì của một tiểu thư danh giá, trong trẻo và lạnh lùng ấy lại không cần thứ sức mạnh mà hắn tâm niệm, thứ cô nhóc đó cần...là nhẫn và ngoan.

Cô nhóc rất đẹp, mái tóc đen non mượt như tơ ôm lấy khuôn mặt trái xoan trắng nõn. Đôi mắt hẹp dài, sống mắt long lanh dưới rèm mi dày, khiến cho bất kì ai, kẻ cả hắn, cũng khó lòng rời mắt nổi. Cộng thêm khí chất thanh nhã, càng thêm câu dẫn lòng người.

Chính vì bề ngoài sắc sảo ấy, cô nhóc đó nghiêm nhiên trở thành trung tâm của sự ái và ị hiềm. Thường xuyên bị đám con gái trong trại kéo đi dẫn mặt.

Tuy vậy, Ngao Vĩ chưa lần nào thấy Giai Băng đánh trả hoặc báo thù, có lẽ, vì mấy ngày sau hôm bị đánh, đám con gái kia lần lượt mắc tội bị đánh, nên cô nhóc thoả nguyện không trả thù, hoặc là, cô nhóc cơ bản yếu đuối không dám đánh lại đám trâu bò ấy. Nghĩ đến đó, Ngao Vĩ 5 tuổi có chút thương hương tiếc ngọc. Sau này, khi trở thành bạn, hắn mới biết, mình lo thừa.

Vấn đề là, hai người bọn họ tại sao lại thành bạn, không, theo như Giai Băng nói, đó là đôi bên có lợi, không phải bạn bè. Nhưng là tại sao? Chuyện này nói ra rất lằng nhằng.

Đó là vào một buổi chiều nọ tháng 6, mưa rào vừa ngưng, gió mát mê người. Ngao Vĩ lơ lửng đi dạo quanh trại trẻ và tình cờ phát hiện, cô nhóc ngày nào mình cũng lên liếc mắt đang ngồi dưới một góc cây nhỏ, nhả mặt lạnh lùng nhìn những vết trầy xước trên tay.

Ngao Vĩ khó hiểu dừng bước, hiếu kỳ tiến đến gần Giai Băng, từ trên cao ném ánh mắt tò mò nhìn cô.

Chương 189

Gió mát vờn quanh, cuốn theo mùi bưởi chín tràn vào buồng phổi mọi sinh vật quanh trại trẻ. Ngao Vĩ đứng lặng, bất động quan sát kẻ phía dưới, mấy lần chớp mắt nhưng không thốt ra bất kì lời nào.

Một lúc lâu sau, chân Ngao Vĩ sắp rã ra, cô nhóc mới ngẩng đầu, đưa đôi mắt đen láy như trời đêm nhìn hắn, rồi hướng theo ánh mắt hắn chú mục, nhìn xuống bàn tay đầy vết trầy xước của mình, khoe môi cong lên rất đẹp.

- Cậu đứng đờ ra đó làm gì? Sao không lấy thuốc cho tớ? _ Giọng Giai Băng lạnh lạnh.

- Hở? _ Ngao Vĩ nghệt mặt, sững người ra một lúc lâu mới ngoan ngoãn một cách bất ngờ, lật đật chạy đi tìm thuốc.

Khi tìm được hộp y tế, Ngao Vĩ mới giật mình đập vỡ bộ dạng 'cún con vẫy đuôi', lấy lại tư thế ngạo nghễ của một đại ca chân chính đến gặp Giai Băng.

Thấy Ngao Vĩ đã quay lại nhưng vẫn đứng yên nhìn mình, Giai Băng khó chịu nâng mắt.

- Sao cậu còn đứng đó? Mau giúp tớ khử trùng vết thương!

Ngao Vĩ nhướn mày, hai tay khoanh trước ngực, hếch cằm lên trời, lớn tiếng nói.

- Được thôi, nhưng tớ sẽ được gì?

- Cậu muốn gì?

Ngao Vĩ không nói làm mặt lạnh, một ngón tay hắn đặt lên má phải, chỉ chỉ.

Giai Băng tròn mắt thương thức rồi không nhanh không chậm đứng dậy, đưa tay hất tóc ra sau, chậm chậm cất bước đến gần Ngao Vĩ. Vì chiều cao của hai người không sai biệt là bao, nên ánh mắt hai người song song chạm nhau, có vẻ rất quyết liệt.

Nhìn no, Giai Băng nhướn chân, đưa môi về phía má Ngao Vĩ, khiến hắn lập tức cứng người.

Nhân lúc đối phương không đề phòng, Giai Băng đưa tay nhéo mạnh lên má hắn, để lại một mảng ửng đỏ.

Ngao Vĩ giật mình kêu ré lên một tiếng đầy đau đớn rồi bật người ra sau, vừa hận thù nhìn cô nhóc vừa đưa tay xoa xoa vùng da bị nhéo.

- Cậu làm gì thế?

- Trả thù lao! _ Giai Băng tỉnh bơ nói, mặt dày đưa tay mình ra _ Giờ thì giúp tớ khử trùng vết thương.

Ngao Vĩ triệt để chết lặng.

- Sao cậu lại đồ ọ xi già ra tay cậu, tay tớ chứ! _ Tròn mắt lần hai nhìn Ngao Vĩ rất có phong độ đồ ọ xi già cả chai ọ xi già ra lòng bàn tay, Giai Băng nhú mày, khoe miệng giật giật.

-Ồ! _ Ngao Vĩ giật mình, bối rối cười xoa chữa ngược. Hắn hung hăng bắt lấy bàn tay Giai Băng, đồ ọ xi già thứ hai vào tay cô.

Nước ọ xi già vừa rơi vào lòng bàn tay đầy bụi bẩn của Giai Băng liền sủi bọt, chảy dài xuống đất, nhỏ giọt. Cô nhóc thêm lần nữa trở mắt nhìn Ngao Vĩ mặt mũi sa sầm.

- Sao nữa? _ Ngao Vĩ khó chịu hỏi.

- Sao cái gì? Cậu phải tắm ọ xi già vào bông, rồi lấy cái bông ấy xát lên vết thương của tớ chứ! _ Giai Băng chậm rãi nói, giọng điệu nặng nề như đang kìm nén, lại có chút trách móc.

Ấy thế, Ngao Vĩ không cảm thấy bức mình, trái lại, rất ngoan ngoãn làm theo lời Giai Băng, những ngón tay to thô kệch của hắn tỉ mỉ xát bông lên miệng vết thương, mắt thì thoáng nâng lên quan sát cô nhóc.

Giai Băng trước sau ngời im như tượng, đôi khi chau mày, mím môi rất chặt.

Ngao Vĩ hiểu kì hỏi:

- Sao cậu không khóc, không đau sao? Nếu muốn khóc thì cứ khóc đi, tôi sẽ mua kẹo cho cậu. Lúc đó, Ngao Vĩ cảm thấy bản thân đã rất rộng lượng, bởi, ở trại trẻ tồ tàn này, muốn có kẹo ăn không phải dễ.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190

- Không cần, tôi không phải là con nít ranh như cậu. Giai Băng khinh thị liếc xéo Ngao Vĩ một cái, quay mặt sang hướng khác nhìn nắng nhạt trải dài trên sân trường. Khuôn mặt kiêu diễm nhờ gió thêm tràn trề sức sống.

Ngao Vĩ sững người, thần thờ ngắm nhìn người trước mặt, trong lòng nhen nhói một cảm xúc kì lạ.

Có lẽ, nhờ cuộc gặp đầu tiên mắt mặt này, Ngao Vĩ nhận ra đối tượng giết thời gian của mình. Suốt 6 tháng trời, hắn luôn bám theo Giai Băng, vừa chứng thực quyền sở hữu, vừa làm vệ sĩ bảo vệ cô.

Có lần, Giai Băng bảo hắn đừng đi theo mình, hắn đã sùng cò lên một trận.

- Tại sao? Tôi có thể bảo vệ cậu!

- Không cần! Giai Băng lạnh lùng dán mắt vào một quyển sách dày đặc hình vẽ, ngắm ngắm.

- Không được, đám con gái kia sẽ quấy rầy cậu!

- Kệ đi, tôi sẽ trả lại gấp đôi. Giai Băng băng quơ nói, dường như không hiểu rõ bản chất 'nghiêm trọng' của vấn đề.

- Trả lại thế nào, tôi đâu thấy cậu làm gì đâu! Ngao Vĩ bực bội giật cuốn sách của Giai Băng, lớn giọng phản bác.

- Sao cậu nghĩ tôi không làm gì? Giai Băng chậm rãi ngừng đầu, nở nụ cười tươi rói thánh thiện.

Ngao Vĩ tiếp tục bị sắc làm cho đơ não. Kể từ đó, CPU của hắn dung nạp thêm hai từ “nhẫn” và “ngoan”. “Nhẫn” là chờ đợi thời cơ thuận lợi, còn “ngoan” là cách thức hành động phải độc nhưng không gây hại đến mình.

Thân với Giai Băng, bị lây nhiễm “nhẫn” và “ngoan” một thời gian dài, cha của Ngao Vĩ cuối cùng cũng đến đón hắn, cắt đứt mọi liên lạc với trại trẻ cũng như Giai Băng.

Trước khi đi, Ngao Vĩ có hỏi Giai Băng “có muốn lấy hắn làm vợ không?” Không sai, làm vợ, tại suy nghĩ hắn lúc ấy khá đơn thuần, nghe người ta gì thì đi oang oang cái niện học theo.

Sau vài giây hoá thạch, Giai Băng cười phá lên, xua hắn như xua muỗi.

- Tớ không dám lấy vợ, tớ muốn lấy chồng!

- Tớ nói nghiêm túc đấy! Ngao Vĩ mặt đỏ như gấc, thẹn quá hoá giận gào một tiếng.

- Tớ đã là phụ nữ có chồng, đợi khi tớ li hôn đã nhé!...

“Phụ nữ có chồng?” Ngao Vĩ cười khò, 13 năm trước, Giai Băng là phụ nữ có chồng, 13 năm sau cũng vậy. Chỉ là hắn không phải là một trong hai người chồng ấy.

Thở dài một hơi sâu cả trời đất, Ngao Vĩ rời khỏi phòng vệ sinh, hướng về phía cửa khách sạn.

Đêm đã khuya, người đi lại trên hành lang khách sạn không nhiều, nhưng, Ngao Vĩ lại cảm thấy, có một bước chân nào đó vẫn theo đuôi mình không rời, bước chân không nặng không nhẹ, không rõ vô tình hay cố ý đi theo.

Ngay khi Ngao Vĩ muốn quay lại, người kia đã lên tiếng, ngữ điệu ôn nhu hòa nhã, rất đúng chất của một chàng trai quý tộc cao quý lịch thiệp.

-Ồ! Thật khéo!

-!!-!!-!!-Stupid-!!-!!-!!

Sau ngày ngắm mặt trời mọc, Đằng Dạ vì bận việc phải qua đêm ở ngoài để xử lí. Giai Băng không cảm thấy buồn, ngược lại có phần nhẹ nhõm. Đằng

Dạ không có ở đây, khi ra đi, cô đỡ phải luyến tiếc anh, cũng như chừa một đường lui cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 191

Hôm nay, Giai Băng dậy rất sớm. Không biết từ khi nào, Đằng Hy cũng đã tỉnh, ánh mắt của anh ta ẩn chứa sự phức tạp khó nói, thi thoảng lại phóng về phía cô. Nhưng Giai Băng không quan tâm, cô vốn đã rõ, ánh mắt ấy là ánh mắt của dã thú rình mồi, và cô là con mồi đã ‘được’ xác định rõ từ trước...

Chắc, người thu nhận cô tiếp theo là Đằng Hy cũng nên.

Giai Băng thờ dãi, tiếp tục những công việc đang dang dở.

Tối quá trưa, chuyện gì phải đến rồi cũng đến, Đằng phu nhân xuất hiện, với bộ mặt nghiêm nghị sau cặp kính râm thời thượng. Giai Băng mím môi, lòng chột nhột nhạo khó hiểu.

Đằng phu nhân không nói gì, sải bước vào phòng giữa, quét mắt một lượt đánh giá. Giai Băng cũng nhanh tay pha ấm trà mới mời bà. Cô chưa bao giờ chứng kiến thái độ nghiêm nghị của Đằng phu nhân như bây giờ, tâm khảm dấy lên chút lo sợ.

- Lâu như vậy, cách pha trà của con vẫn chẳng tiến bộ thêm chút nào! _ Đằng phu nhân chậm rãi nhấp một ngụm, không ngần ngại nhăn mày, quở trách đầy mỉa mai.

- Con không nghĩ mẹ cũng chú ý đến những thứ này. _ Giai Băng cười chua chát nói, tự nhấp trà thưởng thức thành quả của mình

- Không thưởng thức đâu có nghĩa là ta không chú ý _ Đằng phu nhân ném cho Giai Băng ánh nhìn sắc lẹm đầy ý vị cảnh cáo _ Từ khi nào con có ý nghĩ sai lạc đó vậy?

Ngay khi lời nói của Đằng phu nhân vừa tan biến, Đằng Hy đang dựa người vào tường, tai đeo earphone, tay cầm cốc cà phê, vừa nhâm nhi vừa nghe nhạc chột động, tròn mắt đen của anh ta hé ra, lấy lên chút ánh sáng kì dị rồi biến mất.

- Được rồi ạ! Mẹ không cần phải tìm đá lót đường nữa đâu! _ Giai băng đặt nhẹ tách trà lên đĩa, tao nhã ngẩng đầu, bình thản nhìn Đằng phu nhân. Tay cô miết khoe môi, như lau đi giọt trà con vương trên đó.

- Đá lót đường? _ Khuôn mặt Đằng phu nhân có chút cứng ngắc, nhưng không lộ liễu để người ngoài nhận ra. Bà nhìn Giai Băng chằm chằm, ánh mắt lạnh không nói lên được điều gì _ Giai Băng, con là người thông minh, chắc không cần ta phải nói ra nữa chứ?

Giai Băng nghiêng đầu vuốt tóc không đáp, nở nụ cười đúng chất của kẻ bất cần đời. Đằng phu nhân khó chịu nhăn mặt, kiên nhẫn nhắc lại:

- Giai Băng, con muốn tự đi hay để ta đưa con đi?

- Con muốn tự đi... nhưng mẹ định làm thế nào về chuyện li hôn giữa con và Đằng Dạ? _ Giai Băng hạ mắt, động tiêu cự lên chiếc nhẫn cưới trên ngón áp út tay trái của mình, dịu mắt chiêm ngưỡng. Rồi, cô ngẩng đầu, nhìn Đằng phu nhân _ ... và liệu Đằng Dạ sẽ đồng ý?

Đằng phu nhân lập tức cười lạnh.

- Con không cần bận tâm, chuyện này vốn rất dễ giải quyết.

- Dễ? _ Giai băng hồ nghi nhắc lại, trong lòng có dự cảm thực không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192

Chương 43: Ra đi - Phần 6: Chia ly

P/s: Chap sau sẽ có cảnh nói chuyện giữa hai nv chính trước khi xa nhau, mong là sẽ cảm động. aizzzzz

- Dễ? _ Giai băng hồ nghi nhắc lại, trong lòng có dự cảm thực không tốt.

Đằng phu nhân trút một hơi thở dài, ra vẻ như bất đắc dĩ mà nói:

-Hai con chưa làm giấy kết hôn!

Lời của Đằng phu nhân vừa tan biến vào hư không đã đánh động kẻ luôn thờ ơ, hờ hững với mọi thứ như Đằng Hy, điểm lên đôi mắt đen bạc xảo quyết một tia sáng phản nộ. Còn Giai Băng, cô chờ người, môi tự động mím chặt. Nước trà trong cốc khê dao động, bám lên lớp men sứ một áng vàng nhàn nhạt.

Thì ra, từ trước cho đến giờ, Đằng phu nhân đã có ý định để Đằng Dạ li hôn với cô và đây, là lúc mình chứng cho quyết định ban đầu của bà là chính xác?

Tuy nhiên, như thế cũng không hợp lý, người Đằng gia luôn rất thận trọng trong cách làm việc, họ không dễ để lỡ sai sót này, mặc cho Đằng phu nhân đằng sau thao túng được. Trừ phi...

Ánh mắt đen của Giai Băng ánh lên tia sáng huyền hoặc tuyệt đẹp. Đó là tia sáng của sự hứng thú và đặc ý khi tìm ra một điều gì đó.

Đúng vậy, đây là quy định của Đằng gia. Nó sẽ khiến cho thân phận của những người thừa kế trở nên trong sạch sau cái chết của các thánh thể. Còn việc tại sao luật pháp vẫn không can dự chuyện này thì rất dễ hiểu, thời đại tiên tiến, chuyện sống chung giữa nam và nữ đã trở nên phổ biến, chính phủ không can thiệp. Hơn nữa, người nhà của các Thánh thể không hề biết đến việc con gái của mình không có giấy kết hôn, khi con rể tái hôn thì đó là chuyện của người ta, họ không có lý do kiện cáo hoặc can thiệp.

Lúc trước, chỉ tại việc cả người bị thương không dám gặp ai, cũng như bị sốc khi Đằng Hy tỉnh dậy, Giai Băng đã quên báng điều này, làm cho Đằng gia có cơ hội chừa lại đường tử cho mình lúc này.

Mà cũng không hẳn, nếu Đằng gia đã có ý định không để cô đăng kí giấy kết hôn, thì dù bằng cách nào, cô cũng sẽ chẳng thể ngăn cản được.

Đằng gia...quá độc.

-Xem ra, mẹ thật sự muốn đuổi con đi? _ Nghĩ đến cuộc hôn nhân của mình đã có dự liệu từ trước, Giai Băng cười nhạt, cổ họng nghẹn lại, có chút chua lan tỏa trong khoang miệng.

-Giai Băng, mẹ đã cho con 3 ngày, nó đủ để con chuẩn bị sẵn tinh thần cho việc này rồi! _ Đằng phu nhân nheo mắt _ Hay là chưa đủ? Đừng tham lam quá!

-Thật không ngờ, từ lúc đầu mẹ đã tính trước điều này! _ Giai Băng lơ đi câu châm chọc của Đằng phu nhân, cúi đầu cười yếu ớt. Những lọn tóc vì buộc lỏng mà rũ xuống, ủa lên cô một khoảng không xơ xác, tiêu điều. Nhưng ai mà biết, dưới bộ dạng mỏng manh ấy, có những mạch máu đỏ thối đang cháy ầm lên não, cuộn cuộn, thể hiện một sự cuồng điên không dễ giải tỏa.

-Chẳng phải nhờ nó mà ta rất dễ từ bỏ con sao? _ Trong cặp mắt đen như thủy tinh của Đằng phu nhân ẩn ẩn một sự thương xót, nhưng, rất nhanh tan biến đi, để lại một sự trầm tĩnh u rợn.

-Không cảm thấy quá tàn nhẫn sao? _ Lời nói của Đằng Hy vang lên ngay sau đó, ngữ khí nhàn nhạt nhưng hùng hồn, mang theo sự lạnh lẽo của Địa Ngục. Anh ta sải chân dài đến gần Giai Băng, đưa tay kéo cô dậy, đẩy cô ra phía sau mình, tựa hồ bảo vệ, che chở _ Nếu là mẹ, mẹ nghe nổi không?

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 193

Đằng phu nhân không ngẩng đầu nhìn con trai, bàn tay bà ta quán lấy lớp men sứ của chiếc cốc đựng trà, chăm chú quan sát những hoa văn thuần mỹ trên ấy, chép miệng tấm tắc khen:

-Hoa văn rất đẹp! Tiếc là, chỉ được cái vỏ! _ Nói đoạn, Đằng phu nhân buông tay, để cho chén trà rơi xuống đất, nước trà làm ẩm ướt cả một vùng đệm lót.

Mắt Giai Băng nguội lạnh, phảng phất một sự khinh thường cùng chán ghét nhàn nhạt. Bàn tay cô nắm thành quyền, dồn sức đến hằn cả gân xanh. Đằng Hy ngược lại bật cười, nụ cười giả tạo đến lộ liễu. Anh ta bước đến gần Đằng phu nhân, nhẹ nhàng nâng chiếc cốc dưới tấm đệm lên, đặt trước mặt bà, khéo môi nhếch lên mà mãnh như một ác quỷ. Tiếng gằn của anh ta theo kẽ răng rít lên, nặng nề và uy lực:

-Không phải nó rất cứng mới không bị mẹ ném bể sao? Có thể thấy, bên trong nó chắc hơn một thứ khác!

Đằng phu nhân không thèm nhìn Đằng Hy mà ngẩng đầu nhìn Giai Băng, cười:

-Giai Băng, hết hạn rồi, con có thể đi!

Giai Băng không trả lời, Đằng phu nhân bắt nhún nhún mày, nâng cao giọng:

-Sao thế? Hay con muốn chờ Đằng Dạ về tiền nữa sao?

Giai Băng nở nụ cười nhẹ, lắc đầu, chậm rãi nói:

-Cảm ơn mẹ!

Đằng phu nhân ngó người, khẽ lay động hàng mi mở bừng đôi mắt tinh xảo, chớp chớp như không thể tin nổi. Đằng Hy bên cạnh cũng đình chỉ hành động của mình, anh ta quay đầu nhìn cô, neho mắt 'tuần tra'.

-Giai Băng! Em không cần phải làm như thế! _Nghĩ Giai Băng đang cảm ơn cho những gì trước đây Đằng phu nhân đã làm, Đằng Hy nói, thanh âm phảng phất lắng đọng một loại tang thương nhàn nhạt.

Giai Băng không thèm để ý đến lời góp ý của Đằng Hy, cô ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt đen lạnh lẽo mơ hồ như có mảnh sáng âm áp lướt qua của Đằng phu nhân, kéo ra một nụ cười chói mắt như ánh trăng, sáng rỡ và chất chứa một sự tin nòn nộn:

-Cảm ơn mẹ đã yêu quý con đến mức này...con sẽ không làm mẹ thất vọng.

Đằng Hy không hiểu giữa hai người có chuyện gì từ trước, anh ta lướt nhìn Giai Băng rồi tự tầm nhìn rét run lên người Đằng phu nhân, như đang có bối mốc cái gì đó đang được cất giấu ở bên trong.

-Ừ! _Đằng phu nhân có chút kinh ngạc gật nhẹ, bàn tay vô thức nắm chặt, cổ tình như vô ý không nhìn thấy ánh mắt hàm chứa nghi ngờ của Đằng Hy.

Nói xong những gì cần nói, Giai Băng bước vào phòng ngủ, chậm rãi đóng cửa lại, tự thưởng cho mình vài giây phút tưởng niệm những gì đã qua. Cô nâng mắt, tham lam thu lấy bóng hình của tất cả những gì đang hiện hữu, bỗng cảm thấy thời gian trôi qua thật là nhanh.

Trong căn phòng này, cô và Đằng Dạ đã có những kỷ ức trân quý nhất. Mỗi vật dụng, mỗi góc ngách đều chứa đựng hơi thở, hình ảnh, và phong thái của anh. Chiếc tủ quần áo này...anh thế nhưng thường xuyên phi cả hàng tá giờ để chọn quần áo. Chiếc giường này...ai đó thường xuyên ngủ vùi, còn len lén đem cô lên giường cùng..

Không phải Giai Băng ngu dốt chẳng hiểu được ý nghĩa những gì Đằng Dạ làm cho mình, chỉ là, lúc ấy, cô vương bận tình cảm với Lãnh Kiên, nên, luôn lấy sự ngây thơ để đối diện với chúng...

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194

Đằng Dạ biết...nhưng anh chưa bao giờ vạch trần cô. Có lẽ, anh hiểu bản thân cô còn hơn chính cô nữa.

Những kỉ niệm xưa cũ đột ngột ủa về, hơi thở Giai Băng sai lạc, hỗn hệt hít vào từng ngum lớn, như thể, cô không chỉ thu lấy O2 trong không khí mà còn lượm lặt mùi hương đặc trưng của Đằng Dạ rơi *** đâu đấy, chất đầy trong buồng phổi, để nỗi nhớ được thỏa mãn, để cơn đau được vùi lấp.

Giai Băng chậm rãi tiến đến gần hai chiếc valy đã dựng sẵn ở góc tường, cước chân nặng nề như đeo chì. Từng kỉ niệm văng lên, như một chiếc camera luân phiên tua đi tua lại, tựa hồ tiếp thêm mục đích sống cũng đồng thời tước đi sinh lực đã non yếu.

Giai Băng lại đau thương, mọi giác quan dần dần mất đi sự thính nhạy của nó, cô đến bên chiếc giường ấm, đưa bàn tay mình chà sát lên chiếc gối Đằng Dạ thường kê đầu, run run nâng nó lên cạnh mũi, như một kẻ nghiện bệnh hoạn mà tham lam hít hà, từng hơi, từng hơi thật sâu. Tuy đã ba ngày Đằng Dạ không kê lên nó, nhưng, mùi bạc hạ mát lạnh vẫn ằm ương trên từng thớ bông xốp mềm, có lẽ, nhiều đến nỗi, chỉ cần vỗ một phát, cả làn hương ấy sẽ ô ạt phả ra không khí. Nhưng, liệu thực sự nhiều đến thế, hay là bởi, mùi hương ấy đã khắc quá sâu trong tâm trí cô, do đó bất kì mùi hương nào...cũng vì diệu biến hóa thành mùi bạc hà trên người anh?

Giai Băng cười khỏ, mắt cô neho lại, vô tình để rơi một hạt lệ trong suốt. Cô khịt khịt cái mũi nhỏ, hốc mắt rất nhanh đã trát một lớp phấn đồ hồng, nhưng, cô không khóc, khóc là yếu hèn, cô chỉ rơi nước mắt, chỉ để nước mắt trong lòng ứa trào ra ngoài mà thôi. Hai cái này rất khác nhau, không thể quy chụp làm một được.

Luyến tiếc đứng dậy, Giai Băng đi đến phòng tắm, hé mắt nhìn vào bên trong, tự biên tự diễn tượng cảnh tượng tắm tấp của Đằng Dạ, không khỏi nở một nụ cười thích thú. Tiếc là, nụ cười đó đi kèm với nước mắt, nên nó càng trở nên tiêu điều.

Cười được một lúc, Giai Băng nắm chặt tay, cương quyết xoay người lại, trốn tránh những hồi tưởng đang lượn lờ trong đầu. Cô đưa tay gạt những giọt nước mắt nóng ẩm trên má, khịt mũi một cái, rồi tiến về hai chiếc valy trong góc.

Nhưng, như nhớ ra điều gì đó, Giai Băng khựng lại một lúc, bàn chân có chút do dự dừng lại. Không lâu sau đó, Giai Băng thả tay cầm va li, bước đến chiếc tủ đựng áo quần, 'trần lộn' chiếc áo sơ mi đen Đằng Dạ kết nhất, đặt lại trên chiếc móc ấy một cái khăn choàng len rồi mới yên trí xách valy ra ngoài.

Khung cảnh bên ngoài không vì Giai Băng vắng mặt mà thay đổi, vẫn là cái kêu Đằng Hy nhàn nhạt liếc nhìn Đằng phu nhân, nét mặt hằn rõ sự bất mãn.

Giai Băng không thêm quan tâm giữa họ có chuyện gì xảy ra, cô tự lực kéo hai chiếc va li ra ngoài. Tiếng bánh xe cứa vào mặt đá, tạo nên những âm thanh giòn giòn quện trong tiếng kiên dài.

Đằng Hy bị tiếng động nhỏ ấy làm chú ý, anh ta đưa mắt nhìn Giai Băng, suy nghĩ một chút rồi lại gần, giúp cô cầm lấy hai chiếc valy.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195

Giai Băng nhú mày, không giật lại mà theo bước Đằng Hy ra ngoài, một tiếng cũng chẳng buồn nói.

Đằng Hy đi trước, Giai Băng theo sau, đi tuốt đến bãi đậu xe. Anh ta không hỏi ý kiến của Giai Băng, bỏ ngay hành lý của cô lên xe mình rồi mở cửa ghế phụ, cười nói:

-Lên xe đi!

-Em không muốn đi cùng anh! _Giai Băng ngẩng đầu, lạt miệng đáp, rồi đi nhanh đến hộp xe lấy hành lý.

Đằng Hy không hỏi hà đi theo mà chỉ nhấn nhẹ vào nút điều khiển từ xa của xe, đóng chặt cốp xe sau.

-Em nghĩ em sẽ đi đâu, tốt nhất nên đi với anh!

-Em không phải là kẻ ăn bám! Mở cửa cho em! _Giai Băng bực tức nói, có lẽ vì phải ra đi, nên cô đã tích tụ không ít sự giận giữ

Đằng Hy không nói thêm câu nào, mắt anh như vô tình lướt qua một chiếc xe khác đang lấp ló đi vào bãi ở đằng xa. Không hiểu sao, gần như lập tức ngay khi thấy chiếc xe ấy, anh ta liền trực tiếp bước đến, túm lấy tay Giai Băng, kéo cô lôi vào xe.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196

Chương 43: Ra đi - Phần 7: I love you

P/s: Còn một đoạn nữa cơ nhưng papa bắt ta ngủ, mai post bù

Giai Băng giật mình, vung mạnh tay, nghiêng người né tránh móng vuốt của Đằng Hy. Tầm mắt cô sai lạc lướt qua khoảng không vắng lặng bên ngoài, vô tình thu rõ hình ảnh cao ngạo của một chiếc xe màu bạc chói sáng dưới ánh nắng gay gắt đang dần dần tiến đến.

Thân thể Giai Băng như trải qua ngàn thế kỉ, hóa đá tại chỗ, sự chống đối quyết liệt ban đầu đột ngột tiêu thất, tạo điều kiện cho Đằng Hy đẩy cô vào xe.

Giai Băng bị ngã đau, lập tức nhắm mắt. Dầu tầm nhìn bị thu hẹp, nhưng đôi đồng tử đen vẫn đăm đăm dõi theo hướng chiếc xe bạc di chuyển, những ngón tay chung thủy bám lấy tay cầm cửa càng lúc càng siết mạnh, nửa muốn lập tức xông ra ngoài, nửa lại cố nhẫn nhịn kìm nén.

Hai luồng suy nghĩ, khát khao trái ngược nhau chế ngự não bộ lẫn tất cả các giác quan của Giai Băng, khiến cô chẳng thể làm gì được, chỉ có thể ngồi yên trên ghế, run rẩy nhìn chiếc xe phía xa, hơi thở càng trở nên nặng nề.

Tột cùng của bi thương, chính là cảm giác mọi thứ xung quanh đều mờ nhòe...

Đồng tử của Giai Băng dần phai màu, kéo theo thị giác cũng suy giảm. Tim cô đập mạnh, co bóp liên tục. Những mạch máu chảy cuộn cuộn dồn hẫ hẫ lên não, pha loãng mọi khả năng nghe nhìn.

Chiếc ô tô bạc trong mắt Giai Băng giờ lóe lên, trắng xóa đến mức cô không cách nào nhìn thấy nó ngoại trừ một điểm sáng không thể với tới, như ánh sao trên bầu trời...xa cách và lạnh lẽo.

Hoảng hốt cực độ, Giai Băng run run đưa tay chạm vào mắt mình, rồi chùi nhẹ, chớp mắt liên tục, cố uốn nắn hình ảnh trong tầm nhìn trở nên rõ ràng. Nhưng, cô càng làm...điểm sáng ấy càng mờ, càng chói, như bị dòng nước mỏng phủ trong mắt làm mờ đi.

Đến lúc này thì...dù lí trí có lớn đến đâu, Giai Băng cũng không thể cưỡng lại khao khát cháy bỏng của trái tim. Những ngón tay như muốn bóp nát tay cầm cửa ô tô siết mạnh, bẻ ngược. Cô không đợi cánh cửa ấy 'tạch' lên một tiếng, hối hả đưa người xông ra.

Tuy vậy, cánh cửa vẫn không nhúc nhích, thân thể của Giai Băng va chạm mạnh một cái rồi dội hẫ ra sau, ngã nhào xuống lòng ngực Đằng Hy. Đôi mắt cô sững sờ nhìn cánh cửa, rồi sợ hãi động lên chiếc xe bạc đã dừng lại ở phía xa, thôi thúc tâm tâm vùng dậy, túm lấy tay cầm cửa, liên tục bẻ ngược.

Vẫn không có gì thay đổi.

Giai Băng điên tiết tăng lực, như một kẻ bệnh hoạn lặp đi lặp lại trò cũ dù biết kết quả là vô vọng, đôi mắt ngập nước không ngừng theo dõi nhất cử nhất động của chiếc ô tô bạc.

Đằng Dạ bên trong chiếc ô tô mở cửa, vẫn phong thái thong dong cũ bước ra ngoài.

Đồng tử Giai Băng lập tức mở căng, toàn bộ khoảng trống bên trong đều lấp đầy hình bóng của anh, tay cô càng tăng lực, mạnh đến mức...tay cầm cửa có dấu hiệu muốn gãy.

Vẫn đưa mắt quan sát đối phương nãy giờ, Đằng Hy chợt nghiêng đầu, như vô tình mà cố ý lướt mắt ra bên ngoài rồi nhàn nhả chép miệng:

-Chắc! Đằng Dạ về kia! _Ngữ điệu của anh ta rất tự nhiên, tựa hồ kinh ngạc mới thốt lên.

Giai Băng không còn tâm trí quan tâm đến Đằng Hy, mắt đảo quanh bận rộn tìm gì đó phá kính chắn cửa.

-Cái này được không? _Đằng Hy tốt bụng đặt vào tay Giai Băng một chai rượu còn nguyên nhãn, nhếch môi cười.

Giai Băng sững sờ nhìn chai rượu trong tay, lớp da dưới cổ khẽ động. Nhưng, cô cũng chấp nhận cầm lấy chai rượu, vung lên...chuẩn bị làm cái điều trái tim cô thôi thúc. Thì bỗng...giọng nói của Đằng Hy trầm thấp vang lên bên tai.

-Giai Băng, em nghĩ xem...nếu Đằng Dạ nhìn thấy anh hôn em... _Những ngón tay lạnh từ của Đằng Hy lướt nhẹ lên mái tóc của Giai Băng, nâng lên một lọn dài, hít nhẹ...nó sẽ có phản ứng gì?

Đôi đồng tử đen của Giai Băng chợt cứng lại, bất động, không còn là sự hoảng loạn điên dại mà là sự khinh hãi đến tận cùng. Cô cắn cắn môi dưới, chặt đến mức miệng vết thương trên miệng chưa lành cũng nứt vỡ, vị sắt ứa vấy trong khoang miệng.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 197

-Muốn thử không? _Đằng Hy làm như không thấy biểu hiện của Giai Băng, ý vị hỏi.

Bàn tay cầm chai rượu của Giai Băng run rẩy, dần dần hạ xuống. Đằng Hy thấy vậy nhươn mảy, kinh ngạc nâng cao giọng:

-Sao thế, Đằng Dạ sắp đến gần chúng ta rồi đấy, em không muốn ra ngoài gặp cậu ta sao? Hay để anh ra gặp nó nhé?

Giai Băng trừng đôi mắt ướt, không nói gì mà quay đầu, đưa mắt nhìn Đằng Dạ bên ngoài, móng tay đâm vào da thịt ngày một sâu thêm. Mắt cô không động, những tiếng nấc cụt ngẹn cũng im bật, chỉ để dòng chất lỏng tinh khiết mặn mà chảy xuống, như mạch nước nhỏ cuộn chảy, trượt lên gò má bùng đỏ, tan vỡ trên cô áo mỏng.

Đằng Hy cười, chợt lộ liễu thờ phào một cái rồi khởi động ô tô, tăng tốc, chạy lướt qua người Đằng Dạ rồi lao ra ngoài.

Đằng Dạ nghe tiếng động cơ cũng quay đầu nhìn lại, ánh mắt thờ ơ mờ nhạt nhuộm vẻ thâm trầm.

Khỏi xe về thành một nước xộp xám dài...để lại chút gì đó...cũng nhanh chóng tan biến trong hư vô.

-Đằng Dạ, con về rồi! _ Mặc dù bận rộn xắn tay vào bếp làm một món ăn chiều, Đằng phu nhân vẫn rất chú tâm đến động tĩnh bên ngoài. Ngay khi tiếng 'cạch' cửa vang lên, bà liền rửa sạch tay, nhanh chân bước ra ngoài, giọng nói văng lên hàm chứa biết bao mong ngóng.

Đằng Dạ như thường cởi giày, đôi mắt đen chung thủy không xúc cảm giờ lại thêm một niềm, biếng lười không thèm quét đến Đằng phu nhân một cái, như thể, sự xuất hiện của bà đã nằm trong dự tính của anh.

-Con đói chưa, chúng ta ăn bào ngư nhé! Hôm nay mẹ đích thân chế biến đấy! _ Đằng phu nhân kiên nhẫn hỏi.

-Không đói! _ Đằng Dạ ngẩng đầu, trong con ngươi đen sau lộ rõ sự phiền chán. Anh nhìn Đằng phu nhân một cái, như có như không dán lên trên chiếc tạp dề màu hồng phấn bà đang mặc trên người, sắc mặt trở nên u trầm. Đến giọng nói, cũng nặng nề rít lên _ Cởi cái tạp dề ấy ra!

Đằng phu nhân giật mình, đôi đũa trên tay bà rớt xuống đất, lặn đến chân Đằng Dạ. Đằng Dạ đến nhìn cũng không thèm bỏ thí, từng bước từng bước đến gần mẹ mình, từ từ đưa tay về phía bà. Mái tóc đen khá dài của anh lơ thơ chắn trước đôi mắt hẹp dài, mơ hồ tôn lên vẻ đẹp nguy hiểm lấp lóe bên trong.

Đằng phu nhân cảnh giác lùi ra sau phải bước, luống cuống cúi đầu nhìn chiếc tạp dề, neho mắt ngẫm ngẫm. Nếu bà nhớ không lầm, chiếc tạp dề này là Giai Băng chọn, theo xu hướng cuồng hồng của con bé.

-Con nói cái này _ Đằng phu nhân chỉ vào cái tạp dề, kinh ngạc liếc mắt, da thịt trên trán xô bỏ thành một chỗ, sâu hoắm như không thể tiếp nhận nỗi luồng suy nghĩ kì lạ vừa ập đến trong đầu.

Đằng Dạ không nói, chỉ là ánh mắt càng thêm phần sắc bén, thẳng hoặc có thể đâm xuyên lồng ngực bất cứ ai.

-Ồ! Mẹ cười! _ Nhìn bộ dạng của Đằng Dạ, Đằng phu nhân thờ dãi nói, đều đều cởi tạp dề. Chưa kịp đưa ra đã bị Đằng Dạ nhanh chóng túm lấy, tiến thẳng vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 198

Cánh cửa ngày thường vẫn được anh 'nuông chiều' đóng nhẹ giờ bỗng kêu rầm một tiếng rồi đóng lại, như bộc lộ thay sự phẫn nộ của chủ nhân. Đằng phu nhân nhìn bóng dáng con trai, thờ dãi:

-Lẽ nào, lời tiên tri là đúng?

Đằng Dạ đem tạp dề vào phòng, tần ngần đứng yên một lúc rồi nâng nó lên đặt ngang mũi, hít một ngụm lớn.

Mùi tanh của cá, mùi mặn mặn của nước mắm lẫn mùi hôi của dầu ăn theo không khí xộc vào mũi Đằng Dạ, khiến anh giật mình ho sặc, vất vả lắm mới bình ổn được hơi thở. Anh nắm chặt chiếc tạp dề, đôi mắt đen trên khuôn mặt u ám càng thêm phần thâm trầm.

Một thoáng suy nghĩ chột lóe, Đằng Dạ tiến về phía phòng, hạ mình ngồi xuống cái ghế con Giai Băng thường ngồi. Vì chưa từng phải rơi vào hoàn cảnh cầm đồ đi giặt, nên, thật lâu, anh mới mò được thứ 'giang hồ' gọi là 'xà phòng', đánh thành bọt và lấy bàn chải chà xát lên chiếc tạp dề nhơ nhớp.

Được một lúc, khi thứ vải thô của chiếc tạp dề đã bị làm mòn cho mỏng thành, Đằng Dạ ngừng tay, xả nước làm sạch bọt rồi cẩn trọng đưa tạp dề lên mũi, hít một hơi sâu. Mùi tanh đã phai, mùi mặn mặn lẫn mùi dầu cũng đã tan theo nước, nhưng cái mùi đặc trưng của xà phòng giặt vẫn còn đó, nồng đậm.

Lừa gạt trong đáy mắt Đằng Dạ càng bành trướng, hằn lên những tơ máu đỏ trong hốc mắt. Anh nhú mảy, thoáng chốc rơi vào trầm tư.

Rồi, Đằng Dạ lấy điện thoại, nhấn số gọi tắt 1, nhưng anh không thiết lập kết nối, chỉ nhìn màn hình điện thoại. Qua một thời gian khá dài, không biết có điều gì thôi thúc, anh quyết định thiết lập kết nối. Lập tức, một dãy số quen thuộc hiện lên, đính kèm tên gọi được lưu trong danh bạ của nó: 'Bà xã'.

Bên kia rất lâu mới nhấc máy. Vừa thông kết nối, tiếng gió biển khơi gợi sự nện mà cùng mát lạnh đã vồ vập ủa vào, truyền đến màng nhĩ Đằng Dạ, mang đến một cảm giác mệnh mông, thoải mái kì lạ.

Người đầu dây không nói, chỉ để tiếng thở hỗn loạn của mình cùng gió biển oanh tạc trong đường truyền. Đằng Dạ cũng nín thở im lặng.

Có gió, khoảng cách giữa hai người như giàng trái vô tận, lại như gần trong gang tấc.

-Giai Băng! _ Chợt, như một giọt nắng ấm cuối ngày vắt lên cửa sổ, soi vào căn phòng tối, Đằng Dạ nói _ Anh không định làm phiền em...nhưng..

Đặng Dạ đưa mắt nhìn chiếc tạp dề bỏ đi trong tay, chân chừ một lúc mới tiếp lời:

-Mùi trên người em là mùi gì?

-Hử? _Như một phản ứng có quy tắc, phía bên kia thốt lên một tiếng rồi im bật, có vẻ khá bất ngờ trước đề cập của Đặng Dạ. Nhưng, cũng rất nhanh tiếp lời _Đặng Dạ...em..h.ô.i lắm sao?

Khóe môi Đặng Dạ giật giật, anh nói thế khi nào?

-Không phải anh nói thế...anh chỉ hỏi người em thường có mùi gì?

-À... _Giai Băng kêu ngốc một tiếng _Để em ngửi xem...

Bạn đang đọc truyện *Đỏ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199

-Toàn mùi mồ hôi! _Sau một hồi kiểm kê gần như toàn bộ thân thể, Giai Băng khịt mũi một cái, thành khẩn khai báo.

Đặng Dạ triệt để im lặng, thật lâu mới lên tiếng:

-Em là con gái mà không dùng nước hoa à?

-Anh là con trai mà cũng dùng nước hoa đấy thôi, em cũng không phải là động vật quý hiếm _Không biết nghe bằng tai nào, Giai Băng lại thấy Đặng Dạ mỉa mình, cô cũng châm chọc đáp trả.

Đinh trán Đặng Dạ dòn lại, sâu hoắm, tựa hồ rất khó nghĩ.

-Không còn cách khác? _Anh chậm rãi nói, âm sắc bao hàm một sự nỗ lực đầy gian khổ, như thể đang kìm nén _Anh sẽ rất nhớ!

Đầu dây lại vọng đến tiếng gió biển cô tỉnh, lại văng vẳng tiếng thở dòn nhẹ nhẹ

Đặng Dạ lắng nghe luôn âm thanh mỏng ấy, tim co bóp hơi lạc nhịp. Bàn tay anh cầm điện thoại siết chặt, gân xanh nổi hằn thành từng vệt dài.

-Đặng Dạ... _Bên kia vọng đến tiếng gọi nhẹ, nhưng đủ để làm giãn các cơ mặt đang căng cứng trên khuôn mặt Đặng Dạ.

-Ừ!

-Em đã lấy chiếc áo đen anh thích nhất, và để lại một cái khăn len choàng cổ... _Giọng Giai Băng mỏng, vỡ vụn trong những tiếng nấc the thé.

-Trời đang giữa hè, anh có thể bật máy lạnh để quạt nó, nhưng không thể quạt cả ngày được _Đặng Dạ bình thản buông lỏng chiếc tạp dề trong tay rồi đứng dậy, tấm lưng gầy dựa hẳn vào tường. Nét mặt anh lạnh lùng như thường, cô độc và xa cách, nhưng đôi mắt đen ảo não dưới rèm mi dài lại đánh vỡ tất cả băng giá quanh anh, cho thấy...anh vẫn có cảm giác khốn khổ của một con người.

-... _Một tiếng nấc lớn từ phía Giai Băng truyền đến, kéo theo đó là giọng nói vô lực của chính chủ _...em xin lỗi...

-Không phải lỗi của em...không sao...anh thấy rồi! _Đặng Dạ vừa nói vừa bước đến trước chiếc máy giặt ở góc phòng, đưa tay cầm lấy dải lụa mỏng màu xanh da trời nhạt, khóe môi giương cao ngập ý cười.

-Nhưng..em không có... _Giai Băng bên này khịt mũi nói, chất giọng mưòi phần là tí tê.

-Em có thể mang áo anh... _Đặng Dạ đưa dải lụa lên mũi hít sâu, nụ cười càng thêm đậm nét _...anh không ngại...

-... _Giai Băng im lặng.

Đặng Dạ cũng im lặng, miễn nguyện tự ki của cùng dải lụa. Cho đến khi, bầu không khí vắng lặng sắp ngốn hết tiền điện, anh mới tiếp lời.

-Giai Băng...

-Ừ...

-Giai Băng...

-...

-Được rồi! Anh sẽ nói rõ, em chỉ được nghe, không được trả lời, hiểu không? _Không biết nghĩ gì, Đăng Dạ thờ dài rồi nói _...thực ra, anh chỉ cố tình kiếm một cái cớ để gọi điện cho em, điều đó có nghĩa anh có tình cảm với em, anh không thể chối bỏ trách nhiệm với bản thân...

-..._Giai Băng ngoan ngoãn im lặng thật, không phải cô nghe lời Đăng Dạ mà là vì cô không hiểu anh đang nói thế loại gì.

-...nên anh thừa nhận anh yêu em..

Bạn đang đọc truyện *Đồ Ngốc! Tôi Là Chồng Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.